

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MIA SHERIDAN

Unnatural

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Mia Sheridan'ın diğ er eserleri

Gage'e Aşık Olmak

Grayson'ın Yemini

Kyland

Stinger

Travis

Erkekler ve

Canavarlar

İstenmeyen

Doğal Olmayan

Acadia İkili *Calder'a*

D  n   şmek Eden'i

Bulmak

Unnatural

MIA SHERIDAN

 Bloom books

Telif Hakkı© 2025 Mia Sheridan.

Kapak ve iç tasarım © 2025 Sourcebooks Kapak tasarımı

Eileen Carey

Kapak resimleri © Thomas_Zsebok_Images/Getty Images, MoreISO/Getty Images, ozkan ulucam/Shutterstock, Tom Narwid/Getty Images

Sourcebooks, Bloom Books ve kolofon, Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncısı Sourcebooks'un yazılı izni olmadan, herhangi bir biçimde veya bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, yayıncı Sourcebooks'un yazılı izni olmadan bu kitabın hiçbir bölümü kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerini eğitmek amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgusal olup kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazarın niyetinde değildir.

Bu kitapta kullanılan tüm marka ve ürün adları, ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya ticari adlarıdır. Sourcebooks, bu kitapta yer alan hiçbir ürün veya satıcıyla ilişkili değildir.

Sourcebooks'un bir imtiyazı olan Bloom Books tarafından yayınlanmıştır. 1935 Brookdale RD, Naperville, IL 60563-2773

(630) 961-3900

sourcebooks.com

Yayın kataloglama verileri Kongre Kütüphanesi'nde kayıtlıdır.

Primum non nocere.

Önce zarar verme.

—Hipokrat

İçinde

[Önsöz](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[On birinci bölüm](#)

[On ikinci bölüm](#)

[On Üçüncü Bölüm](#)

[On Dördüncü Bölüm](#)

[On Beşinci Bölüm](#)

[On altıncı bölüm](#)

[On Yedinci Bölüm](#)

[On sekizinci bölüm](#)

[On Dokuzuncu Bölüm](#)

[Yirminci Bölüm](#) .

[Yirmi Birinci Bölüm](#)

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[Yirmi Dördüncü Bölüm](#)

[Yirmi Beşinci Bölüm](#)

[Yirmi Altıncı Bölüm](#)

[Yirmi Yedinci Bölüm](#)

[Yirmi Sekizinci Bölüm](#)

[Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)

[Otuzuncu Bölüm](#)

[Otuz Birinci Bölüm](#)

[Otuz İkinci Bölüm](#)

[Otuz Üçüncü Bölüm](#)

[Otuz Dördüncü Bölüm](#)

[Otuz Beşinci Bölüm](#)

[Otuz Altıncı Bölüm](#)

[Otuz Yedinci Bölüm](#)

[Otuz Sekizinci Bölüm](#)

[Otuz Dokuzuncu Bölüm](#)

[Kırkıncı Bölüm](#)

[Kırk Birinci Bölüm](#)

[Kırk İkinci Bölüm](#)

[Kırk Üçüncü Bölüm](#)

[Kırk Dördüncü Bölüm](#)

[Kırk Beşinci Bölüm](#)

[Kırk Altıncı Bölüm](#)

[Kırk Yedinci Bölüm](#)

[Yazar Hakkında](#)

Önsöz

Günümüz

Autumn'un geçmişiyle ilgili her türlü merak ettiği sorunun cevabı, odanın karşısındaki dört dosya dolabından birinde olabilir.

Sandalyesinde öne doğru eğildi ve sosyal hizmet uzmanı Chantelle'i görebilmek için boynunu uzattı. Yaşlı kadın, ofisinin hemen dışındaki koridorun diğer tarafında duruyordu. Sırtı kısmen açık kapıya dönüktü ve Autumn ile görüşmesini keserek, görünüşe göre acil olan bir dizi formu imzalatmak için geldiği iş arkadaşıyla konuşuyordu.

Autumn, ona bilgi ve açıklama verebilecek tek kişiden birinden bilgi ve açıklama almak için oraya gelmişti, ama Chantelle'in sadece engellemeye devam edeceği kısa sürede anlaşılmıştı. Tıpkı hayatı boyunca herkesin yaptığı gibi. Autumn cevaplar istiyorsa, onları çalmak zorunda kalacaktı.

Ya şimdi ya da asla.

Derin bir nefes alan Autumn, sandalyesinden kalktı, masanın etrafından dolaştı ve kapıdan hızla geçti, uyarıcı bir tonla adının çağrılmasını beklerken tedirgin bir şekilde bekledi. Ama tek duyduğu ses,

Chantelle ve onunla konuşan adamın, Chantelle'in formlarını imzalarken mırıldandıkları seslerdi.

Autumn, en yakın dosya dolabına elini koyup üst çekmecenin kolunu çektiğinde yavaşça nefes verdi. Kalbi güm güm atarken bir gıcirtı bekliyordu, ama çekmece sessizce açıldı. *Tanrıya şükür.* Autumn, Chantelle'in dosyalama sistemini hızlıca anlamaya çalışarak etiketli sekmelere göz gezdirdi.

Yıllar. Dosyaları yıllara göre düzenlemiş. Bunlar en sonuncular.

Chantelle'in kahkahası yankılandı ve Autumn irkildi, nefesi kesildi. *Bir dakika daha. Çok yaklaştım.*

Artık tamamen kendini vermişti. Bu ofisten eli boş çıkmayı düşünemiyordu.

Çocukluğuyla ilgili hiçbir şey.

Ay ışığı çocuğuyla ilgili hiçbir şey.

Hayır. Onun düşüncesi cesaretini artırdı ve kendi dosyasının nerede olabileceğini tahmin ederek sağa doğru bir adım attı. Yirmi üç yıl önce yeni doğmuş bir bebek olarak sisteme girmişti. En uzak iki dolaptan birinde olmalıydı.

Autumn çömeldi ve üçüncü dolabın alt çekmecesini açtı, ancak bu sefer eski donanımdan bir gıcirtı sesi çıktı. Donakaldı, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki hafif baş dönmesi hissetti. Chantelle ile konuşan adamın "...mahkeme kararıyla duruşma ve..." gibi birkaç kelimesini duydu. Sadece bir parça idi, ancak hala iş konuşuyor olduklarını ve başka bir şeyle meşgul olmadıklarını anlamasına yetti.

meşgul olduklarını anlamasına yetti. Şimdilik. Çekmeceyi tarihleri görebilecek kadar biraz daha açtı.

Bu de ğil. Ama Çok yakın. Acele et!

Autumn ayağa fırladı ve son dolabın üst çekmecesini açtı. Kafasındaki kanın uğultusu çevredeki sesleri biraz bastırıyordu, ama en ufak bir gıcırta bile çıkmadığını düşünüyordu.

"Hey, zaman ayırdığınız için teşekkürler..." dışarıdaki adam diyordu. *İşlerini bitiriyorlar. Tanrım.*

Yine, bakışları içindeki dosya klasörlerini ayıran sekmelere kaydı. *Evet! Orada.* Doğduğu yıl. Autumn'un titreyen elleri tarihlere gitti, dosyaları karıştırdı ve gözleri aradığı şeye takıldı.

Mercy Çocuk Hastanesi.

"Bugün iyi şanslar," diye seslendi Chantelle. Sesi daha yakındaydı. Autumn, evrakları karıştırırken onun yaklaşan ayak seslerini duydu.

Adım. İşte adım.

Dosya çıkardı, beraberinde birkaç tane daha çıktı. Diğerlerini geri koyacak zamanı yoktu, bunun yerine kısa yığını gömleğinin önüne sıkıştırdı ve sonra büyük, kalın süveterini üzerine sardı. Omzuyla açık çekmeceye çarptı ve Autumn dolaplardan büyük bir adım uzaklaşırken ve Chantelle ofise geri girerken çekmece yerine kaydı.

"Sizi beklettiğim için özür dilerim..." Chantelle durdu, kaşlarını kaldırarak sözlerini kesip, Autumn'un oturmak yerine ayakta durduğunu görünce açıkça şaşırdı.

Autumn, görünürde yutkunmamak için çabaladı, az önce vicdansızca bir şey yapmış gibi görünmemek için çaresizce uğraştı. Ve yasadışı.

"Gidiyor musun?" diye sordu sosyal hizmet uzmanı. Bakışları, Autumn'un Chantelle'den bilgi almak için yalvardığı sandalyenin yanındaki yerde duran çantaya kaydı. Belli ki bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

Autumn, yaşlı kadın durumu anlayıp çaldığı şeyi geri vermesini talep etmeden önce gitmesi gerekiyordu. Hızla hareket ederek çantasını aldı ve kapıya doğru yöneldi. "Evet. Başka bir randevuya geç kaldığımı hatırladım. Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Chantelle."

Chantelle, Autumn'ın önüne geçerek onu kollarından tuttu ve Autumn'ın kalbi *bir anda* hızla çarpmaya başladı. *Tanrım. Bu dosyalar için benimle kavga etme. Kavga ederim.*

Ama Chantelle iç geçirdi, yüzünde empatiye benzeyen bir ifade belirdi. "Dinle, Autumn, on dört yılını kaybettiğini kabul etmenin zor olduğunu biliyorum."

Autumn, giysilerinin altından kağıt hışırtısı gelmesinden korktuğu için hareketsiz kaldı, ama Chantelle'in tam bir bürokrat olmadığını görünce rahatladı. Hâlâ biraz insanlığı vardı.

"Acı çektiğin için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Ama önünde hala koca bir hayat var. Onu değerlendir ve anlamlı kıl."

Autumn başını salladı. Tam da bunu yapmayı planlıyordu. Chantelle'den uzaklaştı, süveterinin altından gelen dosya sesleri Chantelle'in gözlerini iri iri açmasına neden oldu. Autumn ondan uzaklaştı ve odadan koşarak çıktı.

"Autumn!"

Arkasında Chantelle'in sesini duydu ve hızını artırdı, bir köşeyi, sonra bir köşeyi daha döndü, merdivenlerden neredeyse uçarak indi ve ana kapıya doğru koştu.

Hayatı buna bağlıymış gibi koştu, acı dolu geçmiş ve ay ışığı çocuğuyla olan şaşırtıcı bağı göğsüne sıkıca sarıldı.

Birinci Bölüm

Dokuz Yıl Önce — Mercy Çocuk Hastanesi

Rüya her zaman aynıydı.

Zayıf vücudunun elverdiği kadar hızlı bir şekilde ormanda koşuyordu, *bir şey – hayır*, birisi – onu hızla takip ediyordu. Ay yüksekte ve doluydu, ağaçların üzerindeki gökyüzünde parlayan bir küre gibi, yoğun ormanı dalgalı inci ışık çizgileriyle kaplıyordu. Nefesi ağırlaşmış, ciğerleri ağrıyor, kalbi çarpıyordu. Onu kovalayan kişi ona büyük zarar vermek istiyordu. Kollarını ona uzatmadan çok önce, onun niyetini kokusundan anlayabilirdi.

Saklan. Başını sağa sola çevirerek uygun bir yer aradı ama hiçbir şey bulamadı. Sadece ince ağaç gövdeleri ve çam iğneleriyle kaplı bir zemin vardı.

Sonra ayağı takıldı ve yere düştü, içinde korku ve hayal kırıklığı çatışıyordu, ruhunu parçalayan bir yenilginin içsel gongu, sırt üstü yuvarlanarak saldırganıyla yüzleşmeye hazırdı. Takip eden kişiye karşı hiçbir şansı olmadığına emindi. Bir gram gücü olan küçük bir çocuğa bile karşı koyamazdı ve bu talihsiz gerçek rüyalarında da değişmiyordu. Ama farkında olmadan ölmeyi reddetti. Karşılaşacağı şeyle yüzleşecekti

gelenle yüzleşecekti. Ölüm onu alt ederken gözlerinin içine bakacaktı, *ruhu* bedeninin eksikliğini telafi edecekti.

Hızla yaklaşan bir figürün bulanık görüntüsü. Gümüş beyazı bir parıltı. Bir nefes. Onun nefesi.

Ve sonra rüya... değişti. Her zaman olduğu gibi, saklanmıştı, düşmüş bir ağaç gövdesinin içinde veya yeterince büyük bir kayanın arkasında olabildiğince küçük bir top haline gelmişti.

Onu takip eden kişi kayarak durdu ve yüzü görünür hale geldi. Kalbi hızla çarptı, soğuk havada nefes nefese kaldı. Autumn gözlerini kırptırdı ve başını yatık pozisyonundan olabildiğince kaldırdı. Bir esinti esti, ağaç dalları rüzgârın emrine uyarak aynı anda yana doğru eğildi. Ay ışığı oluşan açıklıktan parıldayarak adamın üzerine düştü... Hayır, *çocuğun üzerine*.

O bir çocuk, benden daha büyük değil. Ama...

Gözleri bir kez, sonra bir kez daha üzerinde dans etti, sonra onun gözlerine baktı. Ağaçlar sallandı, ay ışığı gümüş rengi geceye dönüştü. Ama o anda, onu görmüştü. Onun her şeyini.

O bir çocuktı, evet, ama o, onun gördüğü tüm ergenlerden ve gençlerden daha iriydi ve alışılmadık derecede kaslıydı, göğsü çıplaktı, boğazından göbeğine kadar uzanan büyük, pürüzlü bir yara izi vardı.

Ve saçları. Saçları bembeyaz ve düz, kulaklarının üzerine ve gözlerinin önüne sarkıyordu, pürüzsüz, açık kahverengi teniyle çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu. Kafasını hafifçe salladı, dalgalı kâkülleri alnından kayarak, karanlık ve dipsiz gece yarısı gözlerini ortaya çıkardı.

Ve sağ şakağındaki saçlarından bir şey çıkıntı yapıyordu. Tuhaf bir şekilde cıvata gibi görünüyordu.

Sen nedin?

Bana ne yapacaksın?

Kalbi hızlandı, orman sallanıyordu. Bu elbette ilacın etkisiyle gördüğü bir rüyaydı, ama şimdiye kadar gördüğü en canlı rüyaydı. Ve yakalandığı tek zamandı.

Soğuşun ısırığını, altındaki toprağın sertliğini ve zayıflamış kaslarının yanmasını hissetti, çabalarından dolayı acı içinde haykırıyordu. Bunu açıklayamıyordu, ama beyninin bir şekilde duyularını kaydettiğı bu tuhaf halüsinasyonda, onun kendisine yaptıklarını da hissetmesi gayet mantıklıydı. İçinde korku titriyordu.

Çenesini kaldırdı, omuzlarını geriye çekti.

"Elinden geleni yap." Sesi titriyordu, ama bakışları titriyor değildi.

Adam ağır kaşlarını indirdi, öne eğildi ve ona daha yakından baktı. Yumrukları sıkılıydı, ama artık daha önce hissettiğı gibi ondan şiddet içeren bir niyet sezmiyordu.

Bir adım, sonra bir adım daha attı, şimdi onun üzerinde belirgin bir şekilde duruyordu, daha yakından bakmak istiyor gibiydi.

O... bir şeydi. Saçları... parıldıyordu. Koyu renkli gözleri sonsuz bir evren gibiydi.

"Aklım *seni* nasıl yarattı?" diye yüksek sesle merak etti.

Adamın başı yine seğırdi, bakışları daraldı. Işık değişti, ağaç dalları sallandı, ama onlar hala birbirlerine bakıyorlardı. Kız şimdi gördü...

Gözleri, karanlığa bürünmeden önceki gökyüzünün rengi gibi koyu alacakaranlık mavisiydi. Nefesi kesildi. Artık korkmuyordu. Yıllardır ondan kaçıyor, *saklanıyordu* ve şimdi kabusuyla yüz yüze geldiğinde, artık korkmuyordu. *Komikti.* Soluk kaşları seğirdi.

"Sen... muhteşemsin." Bu kelime fısıldanarak söylendi. Tam olarak doğru gelmiyordu. Muhteşem olmadığı için değil. O muhteşemdi. Ama o bundan daha fazlasıydı. "Sen gecenin kendisinden mi yaratıldın?" diye sordu kıza, alacakaranlık gibi gözleri, ay ışığı gibi saçları, gizemli ve geceye ait her şeyin hayali bir birleşimi olan çocuğa.

Bu düşünce onu çok sevindirdi. Zihni, kendisinin sandığından daha ilginç bir yerdi. *Onu* yaratmıştı. Uyuşturucunun yardımıyla, doğru, ama yine de... Hafifçe güldü ve çocuk, sanki ona hafif, nefesli bir sesle tokat atmış gibi geri çekildi.

Arkasında, yüksek tiz ve dehşet dolu bir çığlık duyuldu. Çocuk o yöne keskin bir bakış attı, yumruklarını sanki kavga etmeye hazırlanır gibi kaldırdı. Elleri o kadar büyüktü ki, kaslı ön kollarında damarlar belirgindi. Geriye baktı, tereddüt etti, sonra kız ne olduğunu anlamadan, onu sanki bir tüy gibi kaldırdı, yakındaki bir ağacın arkasına bıraktı ve üzerine bir kol dolusu çam iğnesi döktü. Eğilip, parmağını dolgun dudaklarının üzerine koydu. *Şşş.* Hatta gece — rüzgar ve ateş gibi kokuyordu.

Geri çekildi, kızın gözleri önünde kayboldu. Rüya yine sisli hale geldi, orman yanıp sönüyor, bükülüyordu,

zayıfladı. Tereddüt etmiş gibi göründü, sonra dönüp gözden kayboldu.

Ona hiç saldırmamıştı. Onu...

kurtarmıştı.

Autumn başını yere düşürdü, dudakları kıvrıldı, gözleri kapandı ve etrafındaki rüya dünyası toza dönüştü.

Gülümsemeyle uyandı. Ama gözlerini açtığında gülümsemesi kayboldu, her sabah olduğu gibi nane yeşili hastane duvarları onu karşıladı. Autumn otururken iç geçirdi, sırtını gerdi ve ağrılarını ve acısını saymamaya çalıştı. Ne anlamı vardı ki? Her şey acıyordu. Her şey *her zaman* acıyordu. Dikkatlice bacaklarını yatağın kenarına salladı ve başındaki sersemlik geçene kadar bekledi.

"İyi uyudun mu, güneş ışığı?"

"Her zamankinden daha iyi." Sabah vardiyasında çalışan hemşire Genie, koluna tansiyon manşetini takıp manşet sıkıştığında düğmeye bastığında, Autumn durakladı. Autumn, başkalarının hafif bir sıkışma olarak algılayacağı şeyin, ona acı içinde yüzünü buruşturmasına neden olduğunu bildiği için nefes almaya odaklandı. "Rüya gördüm," dedi Autumn, makinenin sıkışmasıyla birlikte nefesini bıraktı.

Genie, makinedeki rakamlardan Autumn'a baktı. "Yine kaçmayı başardın mı?" diye sordu.

Autumn başını salladı, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Hayır. Bu sefer yakalandım."

Genie'nin yüzünde şaşkınlık belirdi, sonra kısa bir kahkaha attı, manşeti çıkarıp bir kenara attı, görünüşe göre rakamdan memnun kalmıştı. "Ve bu iyi bir şey miydi?"

Autumn başını salladı. "Ay ışığı tarafından yakalandım." Yataktan indi, kalçaları hafif ağırlığını taşıdığına yüzünü buruşturdu, ama acı kısa sürede geçip hareket edebildi.

"Ah. Peki, kim ay ışığı tarafından yakalanmak istemez ki? Çok yakışıklıydı herhalde?" Genie, Autumn'a gülümseyerek sordu.

"Yakışıklı mı?" Autumn kaşlarını çatarak çocuğun yüzünü hayal etti. "Hayır, o yakışıklıdan çok daha fazlasıydı. O..." *Hâlâ* doğru kelimeyi bulamıyordu. "Büyüleyici," diye karar verdi ve onu tekrar hayal etti. Keşke iyi resim yapabilseydi. Hayallerin zamanla kaybolduğu gibi, o da hafızasından silinmeden, *hâlâ* zihninde tazeyken onu çizmek istiyordu. Çok canlı olanlar bile. Ama iyi çizim yapmayı bilmiyordu. Yine de günlüğünü sınıfa götürüp elinden geleni yapacaktı. *O gözler, o saçlar, o yara izi... Tabii ki* zihni bir yara izi eklemişti. Bu neredeyse beklenen bir şeydi. *Etrafı yara izleriyle çevriliydi.* Hastalıklarla. Ameliyatlara. Bilinçaltındaki düşüncelerinin, uykusunda bile hayatının bu yönüne takılması gayet mantıklıydı.

Kollarındaki çizik izlerine baktı. Bunu daha önce de yapmıştı, geceleri kendini çizip kanlı bir şekilde uyanmıştı. Bu seferki o kadar kötü değildi.

"Tuvalette yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Genie. Autumn, önceki gün neredeyse bayılmak üzereydi.

lavaboya eğildi ve çok hızlı ayağa kalktı.

"Hayır, ama yakınlarda kalacak mısın?"

"Burada kalacağım, yatak örtülerini değiştireceğim. Autumn..."

Autumn döndü, Genie'nin aniden endişeli ifadesini görünce sorgulayan bakışı kaşlarını çatmaya dönüştü. Girmek üzere olduğu banyo kapısından birkaç adım uzaklaştı. "Ne oldu?"

Genie'nin omuzları düştü. "Zoey dün gece uykusunda öldü."

Autumn'ın midesi ayaklarına kadar indi ve safra boğazını yaktı. Elini ağzına götürdü ve konuşmadan önce kendine bir dakika verdi. "Zoey mi? Hayır. O çok iyiydi."

"Hepimiz öyle olduğunu düşünüyorduk. Ama nasıl olduğunu bilirsin. Bu lanet hastalık... her şey hızla kötüleşebilir." *Bu lanet hastalık.* Genie durakladı ve Autumn'a endişeyle baktı. "Kahvaltıda duyuracaklar, ama düşündüm ki... biraz zaman geçirmek istersin diye..."

Yalnız başına ağlamak için. Sözler söylenmedi, ama Autumn bunları Genie'nin gözlerinde gördü. Zoey. Autumn'ın kalbi sıkıştı, göğsü ağrıyordu ve kafasında sürekli bir uğultu vardı. Koyu renk bukleleri ve altın gibi kalbi olan on iki yaşındaki küçük kızı hayal etti. Balerin olmayı hayal etmişti. Ne kadar uzun yaşarsa yaşasın, asla gerçekleştiremeyecek imkansız bir dilek. Sadece üç gün önce salonda yavaş pirouetler yapmıştı...

Dans et, tatlı Zoey. Artık iyisin. Bulunduğun yerde hastalık yok.

Autumn, daha önce de birçok kez aynı acı ve belirsizliği yaşamıştı — ona sağlam bir şeye tutunmak isteten bu tanıdık dengesizlik hissi ve onu sabit tutacak hiçbir şeyin olmadığına dair korkutucu bilgi. Bu hiç kolaylaşmıyordu. Onu hiç daha az yıkmıyordu. Sadece bunu atlatabilirdi.

"Teşekkürler, Genie." Autumn ağlamak istiyordu. Kimsenin onu duyamayacağı bir yerde. Kederiyle baş başa kalabileceği bir yerde. Daha önce defalarca yas tutmuş olmasına rağmen, yine yas tutabileceği bir yerde. Yine de her kayıp onu derinden yaralıyordu, içsel olarak taşıdığı yaralar, cildini bozan yaralardan çok daha derindi.

İkinci Bölüm

Küçük beden, büyük hastane yatağının yanında cüce gibi kalıyordu, makineler arkasında hafifçe yanıp sönüyor ve bip sesi çıkarıyordu. Küçük bir kız için çok fazla ekipman vardı.

Autumn, güney kanadında katıldığı dersten okul çantasını yere bıraktı ve Mara'nın yatağının başına oturdu, arkadaşının iskelet gibi elini eline aldı. Mara gözlerini açtı ve Autumn'a hafif bir gülümseme attı. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Autumn.

"Göründüğüm kadar iyiyim."

Autumn bir gözünü kapattı ve burnunu kırıştırdı. "O kadar mı kötü?"

Mara, zayıf da olsa güldü. "Daha da kötü." Vücudunu düzeltti ve yüzünü buruşturdu. "Gerekli organlarımın hepsi kalmayana kadar kesebilecekleri fazla bir şey kalmadı," dedi ve ses tonu gerçekçi olsa da, alt dudağı hafifçe titriyordu.

Autumn, gözlerinin arkasında yaşların yakıcı hissini hissetmesine rağmen elini sıktı. "Cerrah yeterince çıkardıysa, Mesmivir gerisini halleder."

Ama Mara başını salladı. "Sen her zaman iyimsersin, Autumn. Ama... şimdiye kadar olmadı. Ve... bunu daha fazla yapmak istediğimden emin değilim."

Autumn'ı bir korku kapladı. "Neyi?"

"Böyle yaşamayı. Bu ne tür bir hayat? Sürekli acı çekmek mi? Bitmeyen ameliyatlar mı?" Mara vücudunu işaret etti, son ameliyatından kalan yara gazlı bezle kaplıydı. Autumn, Mara'nın beyaz geceliğinin altında, vücudunun kanseri yenebilmesi için tümörleri çıkarmaya çalışan önceki ameliyatlardan kalan sayısız yara izi olduğunu biliyordu.

"Alternatifin ne, Mara? Savaşmak zorundayız. Savaşmazsak, elimizde ne kalır?"

"Huzur."

Huzur.

O tek heceli kelimenin uyandırdığı özlem, diğer sayısız acısının üstüne çıkan fiziksel bir sancı yarattı. *Huzur.* Diğerleri bunu hissediyordu. Diğerleri sabah uyanıp sağlıklı bedenleriyle yataktan fırlıyor, zihinlerini derslere, toplantılara ya da belki de hafta sonu için planladıkları randevuya odaklıyorlardı. Sahip oldukları huzuru düşünmek için duruyorlar mıydı? Müzik dinlerken ya da sosyal medyada gezinirken dalgın dalgın mırıldanmalarını sağlayan huzuru? Autumn sadece merak edebiliyordu.

Emin olduğu tek şey, merak etmek yerine *bilmek* için her şeyi vereceğiydi.

"Biz bunun için savaşıyoruz," dedi Mara'ya. "Olasılık ne olursa olsun." Ve Mara'nın iyileşmesinin olasısızlığını ele almak zorundaydılar, değil mi? Çünkü gerçek de önemliydi ve Mara, kendisiyle aynı yükü taşıyan diğer hasta arkadaşlarından, ölçeği ne olursa olsun, buna güvenemiyorsa, dürüstlük konusunda kime güvenebilirdi?

Savaş, ama körü körüne değil.

Ancak Autumn, Mara'ya Zoey'den bahsetmedi. Bugün değil. Mara'nın hala çok hassas olduğu bir zamanda değil. Mara, kafeteryada kahvaltıya katılamamıştı, bu yüzden duyuruyu duymamıştı.

Autumn, Mara'nın elini sıktı. "Ameliyat oldun ve kendini özellikle kötü hissediyorsun. Ama yakında koridorlarda yürüyebilecek ve o mücadele ruhunu geri kazanacaksın."

"Koridorlarda yürümek." Mara iç geçirdi. "Harika. Gerçekten sabırsızlıkla beklediğim bir şey." Ama Autumn'a zayıf bir gülümseme verdi ve elini, zayıf da olsa, sıkıca sıktı. *İşte orada. O parıltı. O mücadele ruhu.* Autumn, arkadaşı hazır olduğunda zırhını giymesine yardım etmek için orada olacaktı.

Bir an için Autumn rüyasını düşündü ve göğsünde garip bir his uyandı. Buna heyecan diyebilirdi, ama bu sadece hayalinde olan bir şey için çok güçlü bir kelime gibi görünüyordu.

"Bana bakıp endişeleniyorsun," dedi Mara, Autumn'un anlık sessizliğini endişe olarak algılayarak.

"Tabii ki endişeleniyorum..."

"Hayır, demek istediğim, birkaç yıl sonra benim gibi olacağın için endişelenmelisin."

Kapı açıldı, Mara'nın hemşiresi içeri girip aşırı neşeli bir şekilde günaydın dedi. Autumn, Mara'nın elini bıraktı ve Cheryl adında olduğunu düşündüğü hemşire Mara'nın hayati fonksiyonlarını ölçüp nasıl hissettiğini sordu.

Birkaç yıl sonra benim gibi olacağından endişeleniyor olmalısın. Autumn başını çevirip, pencereden dışarıya, geniş zümrüt yeşili çimlerin ve birkaç

erken saatte yürüyüşe çıkan birkaç kişi, hemşirelerle kol kola, çocuklar ve gençler, sanki doksan yaşında gibi yavaşça ve kambur durarak yürüyorlardı. Bir tekerlekli sandalye geçti, içindeki kişinin başı eğikti, yüzünü kapatan sarı saçları sarkmıştı.

Birkaç yıl sonra benim gibi olacağından endişeleniyor olmalısın.

Suçluluk duygusu içini sardı. Elbette endişeleniyordu. Ve belki de diğerlerinden daha fazla, çünkü henüz tümörü olmayanlardan biriydi. Bu durum *hâlâ* büyük bir tehdit oluşturuyordu ve bir sonraki taramada kaçınılmaz olanın ortaya çıkacağından korkmadığı bir gün neredeyse yoktu.

Kaderini.

O bir ADHM bebeğiydi, kimyasal adı bir zamanlar bildiği ve kağıt üzerinde tanıyabileceği uzun bir ünsüzler zinciriydi, ancak uzun uzun düşünmeden heceleyemiyordu. Ve bunu yapmakla hiç ilgilenmiyordu. Kısaltma her şeyi anlatıyordu ve şu anda Kuzey Yarımküre'de bunu duymamış kimse yoktu.

ADHM, on altı yıl önce piyasaya çıkan ve yüz binlerce insanı bağımlı hale getiren bir sokak uyuşturucusuydu ve başka isimlerle de biliniyordu: uydu, mavi şimşek, kör adamın görüşü, Lucy in the Sky (ve daha basit bir türevi olan Lucy), en popüler ve iyi bilinenler arasındaydı. ADHM kullanırken hamile kalanların bebekleri kanserli tümörlerle doluydu ve tümörle doğmamışlarsa da kısa süre sonra tümörler geliyordu. Onun gibi, tüm ADHM bebeklerine verilen ilaçlar sayesinde daha uzun süre tümörsüz kalan nadir birkaç kişi vardı.

doğum. Ama bunlar istisnaydı. Vücudu şaşırtıcı derecede iyi tepki vermişti, ama diğerleri gibi o da saatli bir bombaydı. Onun saati sadece birkaç rakam daha fazlaydı. En yaşlı ADHM bebeği on altı yaşına kadar yaşamıştı. Adı Logan'dı ve koridorun sonundaki odada yaşıyordu. Klasik müziği severdi ve felsefe kitapları okurdu. Hemşireler ona yaşlı ruhlu derlerdi ve Autumn bunun doğru olmasını ve onun yüzlerce hayat yaşamış olmasını umardı, çünkü bu hayat çok kısa olmuştu. Logan on altıncı doğum gününden beş gün sonra ölmüştü.

Autumn on dört yaşında ve üç aydı.

Son taramasında tümör görülmemiş olsa da, mide duvarlarında endişe verici bir kalınlaşma ve rahimde şişlik tespit edilmişti.

Üç ay sonra tam histerektomi ameliyatı olacaktı. Çoğu ADHM'li kız bebek, kaçınılmaz olarak orada büyüyecek tümörleri önlemek için daha erken yaşta bu ameliyatı oluyordu, ancak Autumn geç gelişen bir çocuktı, adetleri hafifti ve bu hastalıkla sıklıkla ilişkili şiddetli ağrıları yoktu, bu nedenle cerrah ameliyatı ertelemiş ve herhangi bir değişikliği yakından takip etmeyi tercih etmişti.

ADHM bebekleri doğuranların çoğu, kronik bağımlılar, genellikle sokaklarda yaşayan ve bir veya birkaç akıl hastalığı teşhisi konmuş kişiler olduğundan, çocukların büyük bir kısmı devletin vesayeti altındaydı ve Mercy Çocuk Hastanesi gibi devlet tarafından işletilen tesislerde yaşıyordu. Burası bir ev, bir hastane ve bir okul görevi görüyordu. Çoğu, biyolojik annelerini hiç tanımamış veya görmemişti.

Hemşire Mara'nın ateşini ölçerken Autumn sırtını gerdi. Bu sabah özellikle ağrısı vardı. Mesmivir, tümörleri kontrol altında tutmak veya onun şanslı durumunda, mümkün olduğunca uzun süre tamamen ortadan kaldırmak için tek umutlarıydı, ancak aynı zamanda hoş olmayanlardan korkunç olanlara kadar uzanan uzun bir yan etki listesi de vardı. Onları hasta ve ağrılı hale getiriyordu. Şiddetli kızarıklıklar ve mide sorunları yaratıyordu, bu da genellikle beslenme tüpü kullanımını gerektiriyordu. Migren ve bilişsel bozukluklara neden oluyordu. Ancak, vücutları için özel olarak tasarlanıp üretilen uyku ilacı, tüm duyularını harekete geçiren, o kadar gerçekçi ki canlı rüyalar görmelerine neden oluyordu.

Autumn bu rüyalardan nefret ediyordu. Dün geceye kadar. Önceden, kafası karışık ve korkmuş bir şekilde uyanacağı için bu rüyalardan korkuyordu. Ama bu sefer, gözlerini açtığı anda bir şaşkınlık hissetti ve rüyaların görüldüğü gibi olmadığını hissetti.

Cheryl, Mara'nın elini okşadı. "Ağrı kesiciler birazdan etkisini gösterecektir." Autumn'a bir bakış attı. "On dakikan var, sonra bu genç hanımın dinlenmesi gerekiyor." Sonra hemşire odadan çıktı, yumuşak kapanan kapı sessizce arkasından kapandı.

Mara tekrar kendini düzeltti ve yüzünü buruşturdu. "Birkaç dakika sonra daha iyi hissedeceksin," dedi Autumn.

Mara başını salladı, ama yüzündeki acı ifadesi değişmedi.

"Dün gece koşma rüyalarından birini gördüm," dedi Autumn, ilaç etkisini gösterene kadar Mara'nın bariz rahatsızlığından dikkatini başka yöne çekmek için hızlıca konuşmaya başladı. *Eğer* ilaç etkisini gösterirse tabii. Çünkü doğuştan beri akla gelebilecek her türlü ilacı kullanmışlardı

dozu bulmak, doktorların bazen başaramadığı bir zorluktu. "Oh, özür dilerim," dedi Mara.

"Oh, üzıldüm," dedi Mara.

Mara da bu rüyayı biliyordu. Hepsi de bu rüyanın bir versiyonunu görmüştü. Muhtemelen hepsi de kolayca etkileniyorlardı ve normal hayat hakkında kişisel bilgileri yoktu. Yakından bildikleri tek şey birbirleri, hastane ve hastane arazisi ve ötesindeki ormandı. Başkalarının anlattığı deneyimleri benimsediler, hatta benzer rüyalar gördüler. Mercy'de bazı materyaller yasaklanmıştı çünkü ADHM çocukları için çok gerçekçi gelen korkunç kabuslara neden oluyorlardı: korku filmleri, hayalet hikayeleri, hatta ağlatıcı filmler. Bir keresinde, Mercy'ye yeni gelen Gracie adında bir kız, annesini küvette ölü bulduğunu anlatmıştı ve o gece, hepsi bir şekilde bunu rüyalarında görmüştü. Autumn'un rüyasında, bulanık bir gölden çıkan, sarkık derisi olan bir yaratık vardı.

"Hayır. Mesele de bu. Aynı rüyaydı, sadece... farklıydı. *Daha iyiydi.*"

"Daha iyi mi?" Mara'nın gözleri küçük bir ilgi kıvılcımıyla parladı. "Ne demek istiyorsun?"

"*Yakalandım.*"

Mara gözlerini kırptı, ağzı küçük bir O şekli aldı. "Ve bu... daha mı iyiydi?"

"Evet. Beni yakalayan kişi yüzünden."

Mara yastığının üzerine kendini çekti ve irkildi, ama bu ifade çok hafifti ve

"Anlat bana."

Autumn onun inanılmaz görünüşünü anlattı.

"Kulağa bir canavar gibi geliyor!"

Autumn güldü, ama gülümsemesi çabuk kayboldu ve kaşları çatıldı. "Evet... ama hayır."

"Ne yaptı?"

"Ne yapacağını bilmiyormuş gibi bana bakakaldı."

Mara'nın gözleri kapanmaya başladı, omuzları düştü ve vücudu yatağa gevşedi.

Autumn rahat bir nefes aldı. *Uyu Mara. İyileş.*

"Eğer olan tek şey buysa, o zaman hepimiz uykumuzda koşmayı bırakmalıyız." Mara'nın gözleri bir kez kırıştı ve sonra kapandı. "Belki ben de canavarı rüyamda görürüm. Ve eğer görürsem, senin yaptığını yapacağım," diye mırıldandı, eli gevşerken sözleri uzaklara süzüldü.

Autumn, Mara'nın yanağından bir tutam saçını çekti. Battaniye kaymıştı ve ağır cerrahi bandajları gördü. Ayrıca, elbisesinin altındaki şişliklerin tümör olduğunu biliyordu. Umutsuzluk çöktü. Mara'nın hayatta kalması için bir mucizeye ihtiyacı vardı. Autumn, başka bir arkadaşına veda etmesinin sadece an meselesi olduğunu bilerek, daha az umutla bir sonraki nefesini aldı.

Autumn yavaşça ayağa kalktı, vücudunun pozisyon değişikliğine alışmasını bekledi ve sonra kapıya doğru yürüdü. Bir hemşire yaşlı bir kadını asansöre doğru yönlendiriyordu. Birinin büyükannesi... Bazıları ara sıra ziyarete geliyordu. Ağlıyordu. Kötü bir haber almıştı. Mercy'de böyle haberler eksik olmazdı.

Autumn ellerini birleştirdi, başını eğdi ve başparmağının yan tarafında bir şey gördü. Kaşlarını çatarak elini yaklaştırdı ve işaret parmağının tırnağıyla gömülü olan koyu renkli maddeyi çıkardı. Ona baktı, sonra parmakları arasında ovuşturdu ve kumlu dokusunu hissetti. *Kir.* Başparmağının tırnağının altında kir vardı. Tırnağının altında o kadar derine yerleşmişti ki, o sabah yıkandığında fark etmemişti.

En temiz "evler"den biri olarak tanımlanabilecek bir yerde yaşarken bu nasıl mümkün olabilirdi? O, tek bir kir zerresi bile bulunmayan bir hastanede yaşıyordu.

Üçüncü Bölüm

Autumn yatağında uzanmış, yukarıya bakıyordu. Büyük, alçaltılmış tavan gece gökyüzüne dönüşüyordu. Gözlerini kırptı, parlak dolunay kayboldu, floresan ışıkların silüeti netleşti. *Gerçeklik*. İçini çekti. İlaçlar yardımcı oluyordu, ama o fanteziyi, rüyaları gerçeklikle birleştirme konusunda *doğuştan yetenekliydi*. Hayatının çoğunu uyurgezer gibi geçirdiğini hissetmesine şaşmamak gerek.

Rahatsız bir şekilde yana döndü. O kadar zayıftı ki kemikleri içinden derisini delip geçiyor ve acıtıyordu. *Şikâyet etmeyi bırak, Autumn. Buradaki çoğu insandan çok daha iyi durumdasın.*

Doğru. Ama bu pek de iyi bir şey sayılmazdı.

Gözleri, daha önce yazdığı günlüğüne takıldı. Günlüğü hala pencere kenarındaki koltukta duruyordu. Dikkatlice yataktan kalktı ve günlüğün açık olduğu yere doğru yürüdü. Yazdığı kelimeleri okudu.

*Acaba biyolojik annem beni hiç Özlüyor mu?
Doğduğum günü düşünüyor mu? O Ekim
sabahı çiğ miydi? Bana Autumn adını o mu
verdi, yoksa başkası mı? Belki de
en sevdiğim mevsimdi.*

Belki bir zamanlar yaprak yığınının içine atlamış ve karamelli elma yemiştir. Belki de benim gözlerime baktığında o mutlu anılar aklına geldi. Oda benim ağlamamla dolduğunda ilk olarak beni kucağına almak mı istedi? Gecenin karanlığında aniden uyandığında bazen o hayali sesi duyuyor mu? Yapraklar renk değiştirip yere düştüğünde beni düşünüyor mu? O anı ateşin kokusu ve elmanın tadı gibi mi? İçinde bir şey hissediyor mu? Ağlıyor mu? Merak ediyor mu? Yoksa sır , sadece ben mi?

Acı onu delip geçti, fizikselden çok duygusal bir acıydı, ama bu sadece genel olarak hissettiği mide bulantısını artırdı ve daha fazla yazmamaya karar verdi. Yatağına geri döndü, yatağa tırmandı ve yastıklara dikkatlice yaslandı.

Elini kaldırdı, parmaklarını uzattı ve elini, iskelet gibi, önünde salladı. Tanrım, bu gece gerçekten çok mide bulantısı hissediyordu. Yan etkilerin çoğuna tahammül edebiliyordu, ama mide bulantısından nefret ediyordu. Nefret ediyordu.

Elini çevirdi, başparmağına baktı, tırnağının köşesi artık tamamen temizdi. Kir onu rahatsız ediyordu. Tırnağının altından çıkan küçük bir leke, ama rüyayla birleşince...

Ne düşünüyorsun, Autumn?

Bilmiyordu. Sadece içinde eşit ölçüde korku ve heyecan parıldıyordu ve bu duygu ona yabancıydı... eziciydi.

Bu ne anlama geliyordu?

Ya kirler sadece bir tesadüftü ama açıklayamadığı bir tesadüftü, ya da gerçekten o ormanda bulunmuştu. *İmkansız*. Kollarındaki çiziklere baktı, kendi yaptığı sandığı çiziklere. İlaçlar onları çok derin bir uykuya daldırıyordu ve bu, ADHM'li çocukların çoğunun karşılaştığı cilt sorunlarıyla birleşince, genellikle gece yarısı kendilerini kaşımalarına neden oluyordu. Tırnaklarının sürekli kesilmesinin bir nedeni de buydu. Ama kollarındaki çizikler, derin olmasa da, jilet kadar inceydi. *Bu, birinin çam iğneleriyle kaplı b i r yatağa düşmesi durumunda olabilecek bir şeydi.*

"Kes şunu," diye mırıldandı kendi kendine. Çektiği diğer tüm rahatsızlıkların üstüne bir de *deli gibi* hissetmek istemiyordu. Vücudu, doğuştan sahip olduğu hastalığa aitti. Annesinin yaptığı seçimlere aitti. Onu rahat ettirmeye çalışan doktorlara aitti. Onu iyi tutmak için hasta tutmak zorunda olan ilaçlara aitti, bu en büyük adaletsiz takastı. Ama zihni? Zihni kendisine aitti. İradesi de öyle. Ruh. Kalbi. Bu değerli hazineler *ona* aitti ve hiç kimse, hiçbir ilaç, hiçbir hastalık onun izni olmadan onlara dokunamaz ya da onları azaltamazdı.

Tekrar döndü, rahatsızlıktan dişlerini sıkarak, yerleşip, odasının kapısının altından gelen loş ışık şeridine bakakaldı. Yataktan kalkıp ormana gitmiş olabilir miydi? Uykusunda yürüyerek oraya *gitmiş* olabilir miydi? Mercy Çocuk Hastanesi bir hapisane değildi. Güvenlik çok azdı. Kimse fark etmeden dışarı çıkabilirdi.

Kendini, bir zombi gibi odasından çıkıp, geçici olarak boş olan hemşire odasını geçip, asansörle aşağı inip, ön kapıdan dışarı çıktığını hayal etti. Belki de hayalindeki canavardan kaçmak için ormanda koşmuştu, o canavar da rüya gibi, büyüleyici bir çocuktu. Tabii ki onu da uydurmuştu, hayal etmişti, vücudu tırnağının altına yerleşmiş bir kir parçasını aldığı yere gitmiş olsa bile.

Ama ya yapmasaydın?

Kalbi aniden hızla çarpmaya başladı ve bir an için, bu düşünce onu yarı ölü değil, tamamen canlı hissettirdi. Her zamanki gibi, bu cennet gibi an çok kısa sürdü.

Ama düşünce kaldı.

Onu nasıl hayal ettim? Autumn başlangıçta onun, deneyimlerinden öğrendiklerinin ve kendisi hakkında inandıklarının bir sonucu olduğunu düşünmüştü. Ve öyleydi. Uzun ama düz, açıkça cerrahi bıçakla yapılmış, çirkin görünümlü yara izi. Cıvata, bir şekilde başarısızlığa mahkum bir şekilde bir arada tutulduğu fikrini ya da belki de bir kısmı makine olduğu hissini temsil ediyordu. Kısmen *bir şey*.

Ya da vücudunun çeşitli hastalıklı kısımları metal ve çelikle değiştirilseydi çok daha iyi çalışacağı hissi.

Evet, bunların hepsi mantıklıydı. Peki ya saçları? Gözleri? Bakışlarında gördüğü merak ve umut ışığı? Bunlar yabancı geliyordu. Sanki kendisinin dışından gelmiş gibiydiler.

Bu da onun da öyle olduğu anlamına gelebilir.

Autumn bu şüpheyi nasıl açıklayacağını hiç bilmiyordu, ama yine de bu şüphe devam ediyordu.

Kapı hafifçe çalındı ve itilerek açıldı. Gece hemşiresi Salma, sıcak bir gülümsemeyle ve elinde bir tepsi ile içeri girdi. Autumn kendini oturur pozisyona getirdi ve Salma'ya gülümsedi.

"Akşam yemeğinde fazla yemedin," dedi Salma, Autumn'un dosyasına bakarak ve gece ilaçlarını içeren tepsiyi yatağın yanındaki masaya koyarak. "Yine mide bulantısı mı?"

Autumn elini çukurlaşmış karnına koydu. "Bu gece çok kötü."

Salma'nın gözleri şefkatle doldu. "Üzgünüm, tatlım." Bir anne gibi elini Autumn'un alına koydu. Hemşirelerin birkaçı böyleydi. Diğerleri ise hastaların sağlık durumunu belirlemek için sadece ekipmanlara ve ölçümlere güveniyordu. Autumn, iyi hemşireleri harika hemşirelerden ayıran şeyin bu olduğunu bilecek kadar çok hemşire tarafından bakılmıştı. Salma gibi *harika* hemşireler, size kendi çocuklarına bakarlardı gibi bakıyorlardı. Ve Autumn gibi annesiz çocuklar için bu çok önemliydi. Çok önemliydi.

Sadece bu da değil, aynı rahatsızlıktan muzdarip arkadaşları dışında, onlara *dokunan* tek kişiler doktorları ve hemşirelerdi. Bir kucaklamanın şefkati, ellerinde başka bir elin sıcaklığı, derinden özleniyordu ama çoğunlukla yoktu. Autumn ve diğerleri

bazen New York'taki müzelere ve bilim merkezlerine, bazen de sinemaya günübirlik geziler yaparlardı. Autumn, insanların oksijen tüpleri, tekerlekli sandalyeleri ve çeşitli diğer tıbbi cihazlarla onlara nasıl baktıklarını gördü ve sanki sadece ciltlerine dokunarak da hastalıklarını kapacaklarmış gibi geri çekildiklerini fark etti.

Salma, Autumn'un yatağının kenarına oturdu ve ellerini tuttu. Autumn onu sımsıkı tuttu. Salma'nın elleri sıcak ve yumuşaktı. Autumn'un kollarını çevirdi ve çiziklere endişeyle baktı. "Aylardır kızarıklıkların yoktu. Neden kendini kaşıyorsun?"

Autumn omuz silkti. "Nereden bileyim? Uykumda yaptım."

Salma dudaklarını sıkıştırdı, yüzünde hoşnutsuzluk ifadesi vardı. Ama Autumn, Salma'nın kendisinden hoşnutsuz olduğunu düşünmedi. Belki de sadece durumdan hoşnutsuzdu. Tüm bu adaletsizlikten. "Bu gece kazara daha da kötüleştirmen için sana bandaj yapayım mı?"

"Hayır. Sanırım bu tek seferlik bir şeydi."

Salma, Autumn'un kollarını birkaç saniye daha izledi. "Dün gece çok fazla kaşınma olmuş gibi görünüyor," diye mırıldandıktan sonra Autumn'un ellerini son bir kez sıktı ve bıraktı.

"Ne demek istiyorsun?"

Ama Salma başını salladı. "Oh, hiçbir şey. Sanırım sadece dolunay yüzünden."

Dolunay.

"Dolunayda daha fazla bebek doğduğunu biliyor muydun?" diye sordu Salma.

"Hayır. Neden öyle?"

"Bilimsel bir nedeni yok, ama yine de doğru. Her şey ölçülebilir değil, en azından bizim için. Annem dolunayın her türlü garip davranışı beraberinde getirdiğini söylerdi. Her şeyi etkiler."

"Rüyalar gibi mi?" Autumn şimdi düşündüğünde, koşma rüyaları ve *onunla* ilgili rüyalar hep dolunayda görmüştü. *Bu yüzden mi onu ay ışığından yarattım?*

"Kesinlikle rüyalar." Salma komplo kurarcasına eğildi. "Ay gelgitleri hareket ettirecek kadar güçlüyse, başka neleri etkileyebileceğini bir düşün."

Rüyaları gerçeğe dönüştürebilir mi?

Autumn'ın dudakları kıvrıldı, ama Salma'ya çocuktan bahsetmedi. Bu konuyu uzun uzun düşünmüştü ve en azından bir süreliğine aklından çıkarmak istiyordu.

"Bana annen Salma'dan bahseder misin?" *Kendi annemi tanıyamıyorsam, en azından seninkini tanıyayım.* Salma çok tatlı biriydi.

—Autumn, Salma gibi bir kadını ancak iyi ve nazik birinin yetiştirebileceğini düşündü. "Herkes onu sever miydi?"

Salma'nın dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi ve titrek bir kahkaha attı. "Oh hayır. O senin gibi değildi, başkalarının kalplerine bakmak için buraya gönderilmiş değildi. İster duygularını incitsin ister incitmesin, olanı olduğu gibi söylerdi." Ama biraz eleştiri gibi gelse de, gözlerinden sevgi parlıyordu.

"Hangisi daha iyi?" diye merak etti Autumn. Sert sözlere veya aşırı dürüst görüşlere sonsuza kadar dikkat etmek mi, yoksa ne olursa olsun açıkça söylemek mi?

Salma güldü. "*En iyisi*, olduğun gibi olmak. Annem, ruhu şad olsun, seni karşısına oturtup gözlerinin içine bakarak

"Kızım, o pantolon sana hiç yakışmıyor, o berbat erkek arkadaşın da öyle."

Autumn güldü. "Sana da öyle mi derdi?"

"O ve daha birçok şey." Salma gözlerini devirdi ama sonra yine hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsedi. "Ama sonra seni o kadar sıkı sarılırdı ki, kollarında her zaman senin için bir yer olduğunu bilirdin. Onu çok özlüyorum. Her zaman bana olayları nasıl gördüğünü tam olarak söyleyeceğine güvenebileceğimi bilmemi özlüyorum. Ve sonra ben saygılı bir şekilde ona katılmadığımda, yargılamadan kabul ederdi." Tekrar gülümsedi. "Her zaman takdir edilmeyen konuşma tarzına rağmen, sonunda genellikle haklı çıkardı." Bir süre durdu. "O, son derece sadık ve gerçeğe tutkuyla bağlı biriydi. Başkaları onu sevsin ya da sevmesin, popüler olsun ya da olmasın, güvenli olsun ya da olmasın, her zaman doğru olanı yapardı." Endişeli bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Ve beni de aynısını yapmaya teşvik ederdi." Gözleri Autumn'inkilerle buluştu, sonra başka yere baktı. Birkaç saniye boyunca endişeli ve düşünceli görünüyordu.

Autumn esnedi. Salma ile konuşmak bedenini ve zihnini rahatlatmıştı. İlaç bardağına baktı. İlaçların sağladığı ağrısızlığı her zaman memnuniyetle karşılamıştı, ama *şimdi... şimdi*, ilacın onu götürdüğü karanlık uykunun derinliklerinden kendini çekebilseydi ancak cevaplanabilecek soruları vardı. "Salma, sence... sence kollarımı sarmak yerine uyku ilacını azaltabilir miyim?" İlacı tamamen bırakmak istemiyordu. Aniden ilacın getirdiği rüyaları *istiyordu*. Sadece komaya girmiş gibi olmak istemiyordu.

Salma bardağı aldı, ama Autumn'un sorusu üzerine tereddüt etti, bardağı tepsi ile Autumn arasında yarıda bıraktı. Gözleri aşağıya doğru eğildi ve yüzünde Autumn'un nasıl yorumlayacağını bilmediği bir ifade belirdi. "Dr. Heathrow bunu onaylamaz," dedi neredeyse duygusuz bir sesle. "Kokteyl protokolünde çok, çok ısrarcıdır ve uyku ilacı da bunun bir parçasıdır. Belirli vakalara göre değişiklikler talep ettim, ama cevap her zaman kesinlikle hayır oldu."

Salma'nın bakışları yavaşça yükseldi, Autumn'un bakışlarıyla buluştu ve Autumn donakaldı. En sevdiği hemşirenin gözlerindeki bakışın keder olduğunu yemin edebilirdi. Sonra bir anlık öfke belirdi, ama o bakışını başka yöne çevirmeden önce kararlılık gibi görünen bir şeye dönüştü.

Autumn gözlerini kırptırdı, Salma'nın bakışlarında gerçekte olduğundan çok daha fazlasını mı okuduğunu merak etti. Ya da yanlış mı yorumladı? "Sence... başka bir ilaç protokolü benim için daha iyi olabilir mi, Salma?"

Salma tereddüt etti, ama sonra başını salladı. "Dr. Heathrow bir uzman, tatlım. Ben sadece bir hemşireyim." *Sadece bir hemşire.* Salma, bu cümlede "*sadece*" kelimesinin ne kadar büyük bir anlam taşıdığını anlamamıştı.

Autumn, soğuk gözleri ve mesafeli ifadesiyle Dr. Heathrow'u düşündü, Mercy çocuklarına bakmak yerine onları sanki görmezden geliyor gibiydi. Dudakları, sanki zihninde sürekli bir şeyler hesaplıyormuş gibi sessizce hareket ediyordu. Evet, onun bir uzman olduğunu, kendisine söylendiğine göre *bir dahi* olduğunu ve birçoklarını hayatın izin vereceğinden çok daha uzun süre hayatta tuttuğunu düşünüyordu, ama *Salma* ve diğer hemşireler onun

onun yerine onun ilaç kokteylini dağıtan kişilerdi. O, onun laboratuvarında kilitli kalmasını, kendisinden uzak olmasını tercih ederdi.

"Her neyse," dedi Salma, kağıt bardakta ilacı Autumn'a uzatarak. "Bunlar uyku ilaçların. Kesinlikle bir hafta boyunca dozu yarıya indirmek ve sonra bir hafta daha yarıya indirmek ve sonra tamamen bırakmak istemezsin. Bu protokole aykırı olur."

Autumn gözlerini kırıştıtırırken Salma ayağa kalktı, duvardaki lavaboya birkaç adım attı ve musluğu açtı. Ellerini yıkarken mırıldanmaya başladı.

Autumn tabletlere baktı. Her birinden iki tane vardı. *Dozunu yarıya indir.* Hızla her türden birer tane çıkardı ve kemikli kalçasının altına sıkıştırdı. Sonra bardağı ağzına götürdü, yatağının yanındaki masadaki su bardağına uzandı ve Salma kağıt havluyu alıp arkasını döndüğü anda tabletleri yuttu. Autumn boş bardağı ona uzattı.

"Aferin kızım," dedi Salma, bardağı alıp lavabonun yanındaki çöp kutusuna attı. İkinci kağıt bardağı aldı, bu seferki altı hap ve kapsülle doluydu, ve Autumn'a uzattı. "Ve kesinlikle, kesinlikle sarı ve mavi kapsülleri almayı bırakmamalısın. Onlar Mesmivir'i oluşturuyor. Diğerleri sadece ilacın etkisini hızlandıran ilaçlar. Tek başlarına zararsızdırlar."

Zararsız.

Bu da diğerlerinin zararlı olduğu anlamına geliyordu. Ama bunu zaten biliyordu. Bu, kısa süre önce düşündüğü ödünleşmenin bir parçasıydı.

Salma ona bardağı uzattı ve arkasını dönerek lavaboya doğru yürüdü ve ellerini *tekrar* yıkadı. Autumn'un kalbi bir sarsıntı geçirdi. Uyku ilaçları bir şeydi. Onları azaltmak için bilgi almıştı ama... hemşiresi ona ilaçları tamamen bırakması için talimatlar mı veriyordu? *Neden? Neden böyle bir şey yapsın ki?* İlaçlar tümörünün büyümesini engelliyordu. İlaçlar onu hayatta tutuyordu.

Ama aynı zamanda onu yarı ölü tutuyordu.

Ve Salma onu seviyordu. Autumn bunu biliyordu.

Yap Şunu. Yaşa. Ne kadar s Ürerse s Ürs Ün.

Senin, başkalarında olmayan bir yeteneğin var.

Mara'nın yaralı ve tümörlerle dolu vücudu aklına geldi. *Bir günlüğüne bile olsa sağlıklı hissetmek için ne feda ederdi?* Autumn'u çılgın bir heyecan sardı ve neredeyse nefesini kesiyordu. *Bu onun ulaşabileceği bir şeydi. İsterseniz buna sahip olabilirdi.*

Autumn, Mesmivir'i bardaktan çıkardı, uyku ilacının yarısının gittiği kalçasının altına sıkıştırdı ve kalan işe *yaramaz, zararsız* hapları suyla yuttu.

Salma tekrar döndü, bardağı aldı ve Autumn ellerinin titrediğini gördü. "Aferin kızım," diye tekrarladı ve bu sefer sesi biraz nefes nefeseydi.

*O korkuyor. Kendisi kendisi yoksab benim
benim Yoksa belki ikisi*

Autumn da korkmuştu. Korkmuştu ama... garip bir şekilde de sevinçliydi.

Salma öne eğildi, Autumn'un yüzünü ellerinin arasına aldı ve alnını öptü. Geriye yaslandığında, gözlerinde parlayan gözyaşları vardı. "Benim özel, güzel kızım,"

dedi. "Güçlü ol." Ve bununla birlikte, tepsiyi aldı, döndü ve odadan hızla çıktı.

Dördüncü Bölüm

Autumn'un sabah hemşiresi, ince dudaklı, ironik bir şekilde Joy adında, Mercy'de sadece birkaç aydır çalışan huysuz bir kadındı. Neyse ki, nadiren Autumn'un katında çalışıyordu ve onun gibi hoş olmayan kişilikler, personel arasında kuraldan çok istisnaydı. Autumn, kendisine sunulan kağıt bardaktaki sabah ilaçlarını aldı ve önceki gece kalçasının altına sakladığı ilaçları avucuna alırken hafif bir öksürük numarası yaptı. Neyse ki, neşesiz Joy, Autumn'un sahte öksürüğüne bakmadı ve onun pratik yapmadığı el çabukluğunu fark etmedi.

Autumn duş aldı, hapları lavaboya attı ve kuruduktan sonra, kalbi normalden daha hızlı atarken, dalgın dalgın giyindi. Korkuyordu, endişeliydi. *Ya yanılıyorsan ve bunun bedelini çabucak ödersen? Yaklaşık bir ay sonra tarama yaptıracaktı. Ya bir, üç ya da altı tümör bulurlarsa? Buna değer mi?* Kanının hızla akması ve nefesinin kesilmesi - hasta olduğu için değil, hasta bedeninde *hayatın* titremesini hissettiği için - cevabı verdi: *evet*.

Evet, evet, evet.

İlaçsız hissetmek ve fiziksel normalliği deneyimlemek fikri, birdenbire reddedilemeyecek kadar güçlü bir cazibe haline geldi.

Salma ona nasıl yapacağını neredeyse talimat vermiş olduğu için ilaçlarını bırakmayı düşünmüştü, ama şimdi, ne kadar geçici olursa olsun, güç vaadi gözünün önünde parıldadığı için Autumn vazgeçemedi. Aynada solgun, çökmüş yüzüne bakarken, biraz gerçek dışı hissediyordu. Seçiminden emindi, ama her şey çok hızlı olmuştu, sadece spontane bir soru ve en sevdiği hemşirenin beklenmedik talimatları ile.

Belki de bu, bunun gerçekleşebilmesinin tek yoluydu. Eğer çok fazla düşünseydin, korkup vazgeçerdin.

Korkup vazgeçmediği için mutluydu. Aynadan uzaklaştı.

Sadece iki dozu atlamıştı, ama şimdiden kendini daha iyi, daha güçlü hissediyordu. Mide bulantısı tamamen geçmişti ve aylardır ilk kez kahvaltısını tamamen yedi.

Sonraki birkaç gün içinde mide ağrıları azaldı ve sonra tamamen kayboldu. Bir gece yatmadan önce aynaya baktığında, yanaklarında renk vardı ve daha önce neredeyse kansız olan dudakları hafif bir pembe renk almıştı.

Kasları ağrımayı bıraktı ve bir gün akşam yemeğine giderken, kafeteryanın hemen önünde durdu ve kulaklarındaki sürekli çınlamanın durduğunu fark etti. Gözlerini kırptırdı, şaşkınlıkla parmak uçlarını kulaklarına götürdü ve neredeyse yüksek sesle gülmek üzereydi. Tinnitus — ilacın bir başka yan etkisi — sürekli devam ediyor ve rahatsız ediciydi, ama o bunun varoluşun bir parçasıymış gibi onunla yaşamayı öğrenmişti. Orada dururken, bunun

Aslında öyle olmadığını fark edince neredeyse gözyaşları doldu. Kafası berraklaşmış, sürekli eşlik eden sis kalkmış, kendini zinde ve uyanık hissediyordu. *Canlı.*

Autumn, bir sonraki hafta ve ondan sonraki hafta için hapları avuçladı, gücü her geçen gün iki katına çıkıyordu.

Evet, ama bunun bir bedeli olacak.

Bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Ödemeyi yapmaya hazırdı, bunu çok iyi biliyordu. Sadece bu konuyu çok fazla düşünmek ve korkusunun onu ele geçirmesine izin vermek istemiyordu. Şimdiye kadar, canavarı hakkında rüya görmemişti. Ama yine de, koşma rüyaları, daha doğrusu *saklanma* rüyaları, dolunayda görmüştü. Bu konuyu ne kadar çok düşünürse, o kadar emin oluyordu. Onu bir daha asla rüyasında görmeme ihtimali vardı, uyku hapları değil, aldığı *tüm* ilaçların ve Salma'nın bahsettiği açıklanamayan ayın çekim gücünün bir şekilde mükemmel bir kombinasyon oluşturarak o belirli canlı rüyayı ortaya çıkardığı ihtimali vardı. Bu yüzden dolunay gecesi, bir doz uyku ilacı alacaktı. Tek bir dozun etkisi ertesi sabah geçecekti. Ama diğerlerini almayacaktı. Gerçekten *yaşamaya* yeni başlamışken, yine umutsuzca hasta hissetmeyi reddediyordu. Onun için bile bunu feda etmeye değmezdi. Omuzlarını geri çekti. *İşe yarayacak mıydı?* Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Bir sonraki dolunaya iki haftadan biraz az bir süre kalmıştı.

Güçlenmek için bir hafta.

Salma'nın onu görmesini istiyordu. Ona ne yaptığını söylemeyecekti, ama Salma kesinlikle anlayacaktı. Kısa süreli de olsa mutluluğunu biriyle paylaşmak istiyordu.

ama Salma, Autumn hapları saklamaya başladığından beri odasına gelmemiştir. Tatilde miydi?

Ian'ın bilgisayar başında oturduğu hemşire odasına doğru yürüdü. O yaklaşınca Ian gülümsedi. "Selam, güzelim."

Autumn da gülümsedi ve masaya yaslandı. "Selam Ian. Bu hafta ve geçen hafta Salma'yı görmedim."

Gülümsemesi kayboldu. "Sana söylemediler mi? Salma kovuldu."

Autumn'ın nefesi kesildi. "Ne? Neden?" *Hayır, hayır, bu doğru olamaz. Salma en iyinin en iyisiydi.*

Ian bu haberi verirken üzgün görünse de, sadece omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Onunla iletişime geçmenin bir yolu var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok, zaten kişisel bilgilerini vermezler herhalde."

Woodenly, Autumn tezgahdan uzaklaştı, Ian'a teşekkür ederek mırıldandı ve uzaklaştı. Kaybın acısı içini kemirdi, ama omuzlarını dikleştirdi. Kaybın acısını bilmiyor değildi. Hatta, onunla çok yakından tanışık olduğunu bile söyleyebilirdi. Öyleyse neden hala bu kadar acı veriyordu? *Sana ihtiyacım var, Salma.*

Onu bıraktılar.

Neden?

Yanlış bir şey mi yaptı? Autumn'un ilaçlarını bırakabileceğini açıkça söylediğini mi öğrendiler? Hayır... hayır, bu olamaz. Eğer öğrenmiş olsalardı, biri Autumn'a bu konuyu açar ve tedavisine devam etmesini sağlardı.

Benim Özel, güzel kızım. Güçlü ol.

Autumn omzunun üzerinden baktı, ama arkasındaki koridor boştu. Odasına giden koridora doğru ilerlemek yerine, keskin bir sağa dönüş yaptı, asansörleri geçip merdiven boşluğunun kapısını açtı. Güçlenmek istiyorsa, egzersiz yapması gerekiyordu. Ve burası, kimsenin onu göremeyeceği tek yerlerden biriydi. Korkulukların üzerinden aşağıdaki katlara baktı. Üç kat vardı ve her kat arasında iki basamak vardı. Altı kat. Altı katı yavaşça indi ve hızına rağmen kalbi hızlandı, göğsü inip kalkarken alnında hafif bir ter damlası belirdi. Autumn döndü, yukarı baktı ve derin bir nefes aldı. "Everest Dağı," diye mırıldandı.

Arkasındaki lobiye ve onu katına geri götürecek asansörleri gösteren kapıya baktı. Onu kullanmalıydı. Az önce altı kat merdiven inmişti, birkaç hafta önce bu imkansızdı. Bir gün için bu kadarı yeterliydi.

Yine de orada durmuş, uzaktaki kapıya bakıyordu.

O yedi ya da sekiz yaşındayken hastanede Joel adında bir bakım görevlisi çalışıyordu. Yıllar önce emekli olmuştu, ama Autumn onu hala hatırlıyordu. İyi biriydi. Çalışırken ılık çalardı ve Autumn kendini iyi hissediyorsa, o bir şeyler tamir ederken onunla sohbet ederdi. Bir keresinde, bir bölümdeki fayanslar hasar görmüştü ve o, Autumn oturup izlerken fayansları değiştirmeye başlamıştı. Autumn, küçük fayanslar ve geniş boşluklar hakkında yorum yapmış ve bu işi bitirmesinin yüz yıl süreceğini söylemişti. Ama Joel sadece gülümsemiş ve "Peki, Bayan Autumn, bir fili nasıl yersiniz?" demişti. Autumn gülmüş ve burun kıvrımlarını nasıl cevap

cevap veremedi. Ama Joel göz kırptı ve onun yerine cevap verdi. "Bir lokma bir lokma," dedi.

O kapiya tekrar baktı, elini korkuluğa koydu, ayağını kaldırdı ve tırmanmaya başladı.

"Everest Dağı'na nasıl tırmanılır?" diye mırıldandı, ayağını yere koyarken. *Adım adım.*

O gün altı kat merdiveni tırmandı, her katta dinlenerek bir sonrakine hazırlandı. En üst kata çıktığında, zaferinden dolayı neredeyse ağlayacaktı. Ellerini kaldıracak gücü olsaydı, kendine alkış bile tutabilirdi. Bunun yerine, yatağına geri dönüp saatlerce uyudu. Ama hasta ve ilaçların etkisiyle uykuya dalmış birinin uykusu değildi bu. Kasları büyümeden dolayı ağrıyan ve ruhu başarıdan dolayı coşan birinin uykusu, huzurlu bir uykuda bile.

Autumn, dersler ve öğle yemeği bittikten sonra, normalde dinlenip kitap okuduğu veya kendini yeterince güçlü hissettiğinde dışarıda güneşin altında oturduğu saatlerde, her gün o altı kat merdiveni tırmanıyordu. Zamanının azaldığının farkında olarak, kendine acımasızca zorluyordu. Aşağı, sonra yukarı, terlemeden merdivenleri her iki yönde de yürüyebilene kadar.

Sonra koşmaya başladı. İlk başta sadece aşağı, sonra bir kat koşup geri kalanını yürüdü, sonra iki, sonra üç. Tekrar tekrar.

Kasları yanıyordu, görüşü bulanıklaşıyordu, ama yine de devam ediyordu. Vücudunun sınırlarını zorlamayı kontrol altında tutmanın hissi, onu tamamen bağımlı hale getiriyordu.

İlaçlar onun yeteneklerinin sınırlarını belirlemişti. Şimdi ise kendisiydi. Bu duygu onu baş döndürüyordu.

Merdiven egzersizlerini sadece öğleden sonraları değil, sabahları da yapmaya başladı.

Dolunay arifesinde, Autumn merdivenlerden aşağı koştu, döndü ve tekrar yukarı koşmaya başladı. Dördüncü katta kendinden şüphe etti ama yine de devam etti. En üst kata sıçradığında, gözleri yaşlarla dolmuştu ve sırtından ter damlıyor, alnında ter damlaları belirliyordu.

Koridordaki kapı aniden açıldı, bu da onu irkiltti ve korkuluğa doğru geri adım attırdı.

"Autumn?" Genie'ydi.

Autumn selam verecek kadar nefes bile alamıyordu.

Genie öne çıktı, şaşkın ifadesi endişeye dönüştü. Onu inceledi, hızla atan nabzını, parlak kırmızı ve terli yüzünü ve sendeleyeni nefesini açıkça gördü. "Autumn. Ah canım, merdivenleri çıkmaya çalışmamalısın. Ne düşünüyorsun?" Kolunu tuttu. Autumn'un, inanılmaz derecede yavaş da olsa, bir alt kattan iki kat merdiven çıkmış olduğunu varsaymıştı. Gerçekte ise, birkaç hafta önce, şimdi kolay bir iş olan bu işi yaptıktan sonra da aynı şekilde görünürdü. "Asansörü kullan. Hiçbiriniz merdiven çıkacak durumda değilsiniz. Benimle gel. Yatağına dönmene yardım edeceğim."

Autumn başını salladı ve Genie'nin onu odasına götürmesine izin verdi. "Genie," Autumn birkaç kelime söyleyebildiğinde sordu. "Salma'yı neden bıraktıklarını biliyor musun?"

Genie ona bir bakış attı ve bir an için dudaklarını sıkıştırdı. Autumn, onun bir şey söylemek isteyip istemediğini düşündüğünü anlayabilirdi. Ama Autumn, Genie'nin dedikodu yapmaktan hoşlandığını biliyordu ve eğer bir şey biliyorsa, söyleyecekti. "Şey," diye başladı, etrafına bakarak. "Hastaneden hırsızlık yaparken yakalandığını duydum."

"Çalmış mı?" Bu Salma'ya hiç benzemiyordu. Autumn buna inanmadı. "Ne çalmış?"

"Bilmiyorum. İlaç olabilir. Ama duyduğum tek şey bu. Şimdi, biraz uzan ve bir daha seni merdivenlerde yakalamayayım," dedi Genie, sesinde sevgi olsa da azarlayarak.

Autumn odasındaki pencere kenarındaki koltuğa oturdu, camdan aşağı akan bir yağmur damlasını izledi ve ötesindeki ormanı seyretti. Günlüğünü çıkardı ve boş sayfanın ortasına büyük, yuvarlak bir daire çizdi, dudakları gülümsemeye kıvrıldı. Yarın gece, ona verdikleri uyku ilacını alacaktı. Onu rüyasında görmesine neden olan koşulları yeniden yaratması gerekiyordu. Karanlıklaşılan gökyüzünde, dolunaya çok az kalmış, yeni görünmeye başlayan ayı seyrederken, omurgasında bir ürperti hissetti.

Beşinci Bölüm

Göz kapakları yavaşça açıldığında etrafında bir inilti yükseldi. *Sersemlemiş. Bulanık.* İnilti kendi dudaklarından çıkmıştı. Gözlerini kırıştırarak dünyayı net bir şekilde görmeye çalıştı. *Rüya. Rüyadayım.* Heyecandan titremesine rağmen, uzuvları çok ağırdı ve hareket etmek istemiyordu. Ama etrafındaki ağaçlarda hışırtı duydu, tüyleri diken diken oldu, kalbi hızlandı. *Kaç. Saklan.*

Yumuşak bir çığlık attı, dizlerinin üzerine çöktü, başı dönüyordu, dünya eğiliyordu. *Tanrım,* bu hissi nefret ediyordu. İlaçlar vücudunda dolaşırken tekrar mide bulantısı hissetti, onu ağırlaştırıyor, bulanık, sisli ve *zayıf* hissettiriyordu.

Burada olmak istemiştin, değil mi?

Evet. Hayır. Böyle değil.

Kısa bir süre içinde vücudunu kontrol edebildiğini hissetmeye alışmıştı, ama birdenbire bu hissi kaybetti. Korkmuş ve sinirliydi, tamamen ve tamamen keyifsizdi. Ve ormanın ortasında çam iğneleriyle kaplı bir yatakta oturuyordu. *Yatağıma geri dönmek istiyorum.*

Bir anlık bir anı, ya da anı olduğunu sandığı bir şey geldi aklına. Hareket. Tekerleklerin gıcırtısı. *Tekerlekli sandalyede miydim?*

Sırtının arkasına uzanarak, yumuşak kapaklı günlüğünün şişkinliğini hissetti. Geceliğinin altına dar bir şort giymiş ve yatmadan önce onu beline sıkıştırmıştı. Tekerlekli sandalyeyle taşınmış olsa bile, onu taşıyan kişi bunu hissetmemişti. Uyumadan hemen önce sakladığı yerde duruyordu. Şimdi bunu neden yaptığını pek hatırlayamıyordu. *Çevreni çizmek için. Uyandığında hatırlamayabileceğin şeyleri yazmak için. Evet, doğru.* O anda iyi bir fikir gibi gelmişti. Gözlerini kısarak, bulanık zihnini odaklamaya çalıştı, ama bu ormana terk edilmiş olabileceğine dair başka bir şey hatırlamaya çalışmadan önce, yaprakların arasından büyük bir şeyin geldiğini duydu. Geldiğini gizlemeye hiç çaba göstermeyen bir şey.

Kalbinin ani çarpıntısı Autumn'u ayağa kaldırdı ve sonra dünya dönmeyi bırakıp kendini toparlayana kadar bir anlığına bir ağacın gövdesine yaslandı.

Bu, kaçman gereken kısım. Saklanman gereken kısım.

Nefesini çekti ve başını çevirerek etrafına bakındı. Hâlâ sersemlemişti ve durumu değerlendirmek için bir dakika geçmesi gerekti. Birkaç ince ağaç, küçük bir kaya. *Hiçbir şey yoktu.* Adrenalin damarlarında dolaşarak onu daha net bir şekilde şimdiki ana getirdi. Hâlâ uyuşturulmuştu, ama daha önce bu rüyada her zaman hissettiği gibi hissetmiyordu.

Bu rüya, rüya değildi.

Hareket sesi yaklaşıyordu, bir dal kırılıyor, ayak sesleri duyuluyordu.

Autumn, hafifçe nefes vererek dizlerinin üzerine çöktü, yakındaki bir sopayı aldı ve onu yumuşak, nemli toprağı kazmak için kullandı. Nefesi sertçe çıkıyordu, cesaret edebildiğı kadar kazarken cildinde ter damlaları belirdi, sonra dizlerinin üzerine çöktü ve bir yığın yaprak ve çam iğnelerini deliğe çekti.

Yaklaşan şey daha da yaklaştı, sesi daha da yükseldi. Bu bir hayvan değildi.

O muydu?

Başka kim olabilirdi ki?

Yere mümkün olduğunca iz bırakmamak için kolunu hızla sallayan Autumn ayağı kalktı. Nefes alıp verirken, o kişi ağaçların arasından görünene kadar bekledi... bekledi. *Uzun boylu. Kaslı. Ay ışığı saçlı.*

Korku ve heyecan içini kapladı ve sarhoş edici duyguların karışımından doğan küçük bir çığlık attıktan sonra, Autumn dönüp daha önce hiç koşmadığı kadar hızlı koştu.

Bir an durakladı, sonra onun peşinden koştuğunu duydu.

Bir ağacın arkasına saklandı ve başka bir ağacın etrafından dolaştı, koordinasyonunu buldu, bacakları yeni bulduğu güçle pompalıyordu, kasları yanıyordu, ama bu sefer keyifli bir şekilde. Mucizevi bir şekilde.

Daha önce pek çok kez yaptığı gibi, dolunay parlak bir şekilde gökyüzünde parıldarken ormanda koştu. *Önceden*, sadece saklanacak gücü vardı, bir kütüğün içine ya da bir ağacın arkasına zar zor sürünerek girip, cenin pozisyonuna kıvrılıp ölmeyi beklerdi.

Ama artık güçlüydü. Koşabilirdi! Hem de birkaç saat önce az miktarda ilaç almış olmasına rağmen. Sevinçle güldü, bir kayanın etrafından dolaşıp geri döndü. Sırtını geniş taşa dayadı, bir, iki saniye bekledi, "saklandığı" yerde onun neredeyse üzerine geldiğini duyana kadar, sonra zafer çığlığıyla ortaya çıktı.

Ay ışığı çocuğu şaşkınlıkla boğuk bir ses çıkardı ve kayarak, kendini düzeltmek için kollarını salladı ve sarsıntılı bir şekilde durdu. Yüzündeki ifade yarı şok, yarı öfkeydi, bembeyaz dişleri görünüyordu, bir kaşı kalkmış, diğer kaşı neredeyse komik bir şekilde aşağı inmişti.

Neredeyse.

Aralarında sadece birkaç adım vardı, onun çıplak, yaralı göğsü, onunkiyile aynı ritimde inip kalkıyordu. Kafasındaki cıvata yok olmuştu, ama onun yerine tıraşlanmış bir saç bölgesi vardı, oradaki deri kırmızı ve yaralıydı. Bakışları kilitlendi ve Autumn da aniden öfkelendi. Bunca zaman, onu korkutmak için peşinden koşmuştu. Onu, uyuşturulmuş, yarı uyanık bir halde! Bu ne *cüret*? Hayatı zaten yeterince zor değil miydi?

Gözlerini kısarak dudaklarını kıvırdı. Çocuk başını eğdi, onu izlerken karanlık gözlerine temkinli bir ışık girdi. Ona atıldı ve sonra geri çekildi. Şaşkınlıkla geri adım attı ve boğazından şaşkın bir kahkaha çıktı. Göğsünden, itiraf etmesi gerekirse, istediği kadar şiddetli olmayan düşük bir hırıltı çıktı. Seste tehditkarlık olmamasına rağmen, kahkahası söndü ve o geriye doğru sendelediğinde, o da gerçekten üzerine atladı. Dönüp kaçmadan önce yüzünde tamamen inanmaz bir ifade vardı.

Bu sefer onu kovaladı ve rüzgârla onun kahkahasının kendisine geri geldiğini duyduğuna yemin etti. Hâlâ biraz sersemlemişti, ama aynı zamanda korkusuzdu, çünkü *neden olmasın?* Gerçekten kaybedecek neyi vardı ki? Hayatını mı? Ha! O da yakında yok olacaktı. Bir kayanın üzerinden atladı, ıslak yaprakların üzerinde kaydı, bir ağaç gövdesine tutundu ve bu sefer o döndüğünde ani ama kaygan bir duruş yaptı, yüzünde eğlence dans ederken ona saldırdı ve sonra onun yaptığı gibi uzaklaştı. İçinde öfke patladı. Onunla oynamak mı istiyordu? Tamam o zaman. Ağır, çoraplı ayaklarının ucunda bir kez zıpladıktan sonra ağaçtan itti, döndü ve tekrar koşmaya başladı. Adam onu kovaladı ve o, vücudunu sınırlarına kadar zorlasa da, alnından ter damlasa ve gözlerini yaksa da, dudakları memnun bir gülümsemeye kıvrıldı, ama bir nefes bu gülümsemeyi bozdu.

Kendini yönlendirmeye çalıştı, başladığı yeri hatırlamaya çalıştı ve onu o yöne geri götürdü.

Ciğerleri yanıyor, kasları *ağrıyordu*. Bir ay öncesine göre çok daha güçlüydü, ama yine de çoğu standartlara göre zayıftı. Ve kesinlikle peşinde olan çocuktan çok daha zayıftı. *İşte.* Önünde gördü. Uyandığında gördüğü ağaçların dizilişi, oturup başını sersemlemiş bir şekilde ovarken, şortunun arkasına sakladığı günlüğü ararken tam önünde duran ağaçlar. *Günlüğüm!* Ona uzanmaya başladı, ama orada olmadığını hissetti. *Hayır!* Ama şu anda bunun için endişelenmeye vakti yoktu. Bakışları yere kaydı. *Orası mı? Sanırım öyle. Evet.* Hızlanmıştı ve

arkasında onun vücudunun sıcaklığını hissetti, nefesini duydu, parmaklarının dokunuşunu hissetti...

Son bir çaba ile kazdığı ve kapattığı çukurun üzerinden atladı, yere çarptığında çığlık attı ama dönerek onun çukura adım attığını, ayak bileği burkulup öne doğru eğildiğini izledi. O düşerken, geriye doğru düşerek, savunma amaçlı ellerini kaldırdı. O, korkunç bir homurtu çıkardı ve tüm ağırlığı onun üzerine çökmeden hemen önce kollarını kullanarak kendini tuttu.

Tamam, belki de bu en iyi düşünülmüş plan değildi.

Yüzleri birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı, sert nefes alıp verirken nefesleri karışıyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Adam tamamen şok olmuş görünüyordu. Zaman yavaşladı ve durmuş gibi görünüyordu. İndigo rengi gözleri ortada biraz daha açık, kenarlarında ise neredeyse siyah renkteydi ve bu kadar yakın mesafeden, küçük altın rengi benekler görebiliyordu. *Büyüleyiciydi.* Adam hafifçe hareket etti ve kız onun büyüklüğünü ve ağırlığını fark etti. Gözlerini hala adamdan ayırmadan, elini uzattı ve adamın kafasından bir saç teli kopardı.

Adam şaşkın bir homurtu çıkardı ama olduğu yerde kaldı, çenesini hafifçe kaldırdı ve burnuyla hafifçe nefes aldı. "Sen daha iyisin," dedi, sesi kısık çıkıyordu.

Gözleri büyüdü, onunki de öyle, bakışları kadının ağzına kaydı ve sonra uzaklaştı.

O konuşuyor. O konuşmadığını mı düşünmüştü? Evet, çünkü onu bir rüyadan ibaret sanmıştı. Ama o bir rüya değildi. Artık bundan emindi. Onu görebiliyor, hissedebiliyor, gecenin kokusunu taşıyan tenini koklayabiliyordu. İstersen onu boğabilirdi

altında boğabilirdi. Ama onun bunu yapmak istediğini düşünmüyordu çünkü... şey, bunu yapmıyordu.

"Geçen sefer beni korudun," dedi. "Neyden? Bana zarar verebilirdin, ama vermedin."

Onun sözleri onu hipnotik bir durumdan çıkarmış gibi görünüyordu ve hafifçe titreyerek ondan uzaklaştı. "Onlar," diye mırıldandı. "Diğerleri."

Kız oturdu ve parmakları arasında tuttuğu gümüş rengi saçı inceledi. "Diğerleri mi? Sen kimsin?"

Adam yarı dönmüş, ormana bakıyordu. Kız saçları işaret parmağına doladı ve dilinin altına soktu, eğer gerçekten birileri onu temizliyor, giydiriyor ve yatağına geri götürüyorlarsa, saklayabileceği tek yer orasıydı.

Yüksek bir çığlık sessiz geceyi deldi ve o, çığlığın geldiği yöne doğru sıçradı, ağzını açarak ona neler olduğunu biliyor mu diye sormak üzereydi ki, ağaçların arasında ona doğru hızla yaklaşan bulanık bir silüet gördü.

Ayağa fırladı, insan şekli ona doğru hızla yaklaşırken savunma amaçlı olarak kollarını uzattı. Bir hırıltı ve bir çığlık duydu. Çarpışmadan önce çığlık attığını sandı. Her şey kararmadan önce.

Autumn yatağında uyandı, "rüya" bir anda geri geldi. Gözlerini kırptı, yutkundu, otururken düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

Kapı açıldı ve mırıldanan Genie içeri girdi. "Günaydın. Uyuyakalmışsın."

Autumn saate baktı. *Saat sabah dokuzdu.* Hiç bu kadar geç uyumamıştı. Tabii ki, ağrıyan vücudu onu her zaman uyandırmıştı, sadece sabahları değil, bütün gece boyunca. Uzuvarını denedi. Hafif ağrıyordu, ama merdivenleri koştuktan sonra olduğu gibi.

"İyi ki bugün Cumartesi," dedi Genie gülümseyerek ve ona ilk ilaç bardağını uzattı.

Autumn aşağıya baktı. Mavi ve pembe çizgili geceliği giymişti, uyurken giydiği gecelik. Ve hala, sürekli üşüyen ayaklarını sıcak tutan, tabanında desenli kalın beyaz çorapları giyiyordu. Başını eğdi ve kokladı. Geceliği çamaşır deterjanı kokuyordu ve cildinde temiz sabun kokusu alabiliyordu. Hapları almayı bıraktığından beri tüm duyularının ne kadar keskinleştii şaşırtıcıydı.

Elini çevirip tırnaklarına baktı. Kir yoktu. Tek bir leke bile yoktu. Bu sefer hiçbir şeyi atlamamışlardı. *Kim bunlar?* Genie'ye bakarken şüpheyi bakışlarından gizlemeye çalıştı, zihnini istila etmeye çalışan soruların saldırısından düşüncelerini uzaklaştırdı. Şimdilik. Sadece şimdilik.

Altın benekli indigo gözler. Zımpara kağıdı ve ipek gibi bir ses.

Autumn hapları ve diğerlerini avucuna aldı, su içiyormuş gibi yaptı.

"Ah canım," dedi Genie, kaşlarını çatarak Autumn'un geceliğinin yakasını kenara çekerek. Dosyasını aldı ve bir şeyler yazdı. "Yine morarmışsın. Kan inceltici markasını değiştirmekle bunu kontrol altına aldığımızı sanıyordum."

Kayıt defterini Autumn'un başucu masasına koydu. "Peki, tekrar gözden geçirmek isteyip istemediğini göreceğiz, çünkü bu çok kötü bir morluk," dedi, Autumn'un köprücük kemiğine bir kez daha bakarak. Genie'nin bakışları başka yere kaydı. "Autumn," diye başladı.

"Hayır," diye fısıldadı Autumn, başını sallayarak, olacağını bildiği şeyi inkar etti. Genie'nin sesindeki o tonu duymuştu. Çok kez. Çok fazla kez.

"Mara dün gece vefat etti, canım. Çok üzgünüm." Autumn gözlerini sıkıca kapattı.

Ah, Mara.

Genie, Autumn'un bacağına elini koydu ve hafifçe okşadıktan sonra ayağa kalktı. "Yıkanırken ben de kalayım mı?"

Autumn başını hafifçe salladı ve Genie'ye gülümsemeye çalıştı. "Hayır," dedi, "ben iyiyim."

Genie bir an daha tereddüt etti, yüzünde üzüntü ve biraz endişe vardı ama aşırı değildi. Bu yolu daha önce de geçtiler. Hepsi iyi olacaktı. Ve sonra yine bu yolu geçeceklerdi. Autumn'un sırası gelmeden önce.

Genie banyoya girdi ve Autumn onun bazı eşyaları yeniden doldurduğunu duydu. Autumn birkaç saniye nefesine odaklandı ve tatlı Mara için sessizce dua etti. "Koş, Mara," dedi, arkadaşının güçlü, sağlıklı bacaklarıyla inci kapılara doğru koştuğunu hayal ederek.

Ormanda omzuna çarpan ve onu yere deviren darbeyi hatırlayarak, başının arkasına dikkatlice dokundu. Dokunulduğunda hassas hissediyordu ve saçının altında küçük bir şişlik vardı.

Vücudu eskisi gibi ağrısaydı, diğer birçok ağrı arasında, bazıları çok daha şiddetli olanlar arasında, böyle bir şeyi fark etmezdi bile.

Genie banyodan çıktı ve ona nazikçe gülümsedi. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni çağır, tamam mı?"

"Çağırırım. Teşekkürler, Genie."

Kapı arkasından kapanır kapanmaz, Autumn elini ağzına soktu ve parmağını dilinin altına sürdü. Parmağının ucunda ıslak, topaklanmış gümüş rengi bir saç teli duruyordu.

Altıncı Bölüm

Gösteri Samael'in gözlerinin önünde akıp gidiyordu, zihni izlediklerinden kopmuştu, tek gördüğü şey kızın yüzüydü. *Kız.* Ona böyle diyordu. *O.* Sanki diğerleri yokmuş gibi, tek kız oymuş gibi. Adını bilmiyordu. Hiçbirinin adını bilmiyordu. Sadece isterse onu öldürme izni verildiğini biliyordu.

Dr. Heathrow, bunun yanlış olmadığını söyledi, çünkü onlar hastaydı — yavaş ve acı verici bir şekilde ölüyorlardı — ve hasta olanların acılarına son verilmesi gerekiyordu. Bu insancıl bir davranıştı, ancak diğerleri doğru olanı yapmak için bahaneler uyduruyorlardı, bunun doğru olmadığı için değil, korktukları için. *Zayıf oldukları için.* Bazı şeyler sıradan insanlar için zordu, çünkü gerekli olanı yapmak için fiziksel güçleri veya zihinsel güçleri yoktu.

Samael anladı. Hasta olmuştu. O kadar hasta ve o kadar acı çekiyordu ki, bu ıstıraptan kurtulmak istiyordu. Ve acısı ölüm cezası bile değildi. İyileşeceğini biliyordu. Zamanla. *öleceğini bilerek nasıl yaşıyor?*

Ve neden hayatı için bu kadar ateşli bir şekilde mücadele ediyor?

Duyduğuna göre, sonunda hepsi öyle yapıyordu.

Dr. Heathrow, bunun *içgüdü* olduğunu söylemişti. Bundan başka bir şey değil. Derinlerde, hepimiz kertenkeleleriz, her şeyden önce içgüdülerimizin peşinden gideriz.

Ekrandaki adamlardan biri, başka bir adamın kafasına çekiçle vuruyordu. Yanında duran Amon, öne eğilerek kısa bir kahkaha attı ve sanki silahı tutan kendisiymiş gibi yumruğunu sıktı.

Sam, kızın yüzünü tekrar ekrana getirdi. Televizyon izlemek için kendilerine verilen zamanı, onu düşünmek, onun hakkında meraklanmak için kullanmayı seviyordu.

O, ormanda düşürdüğü, kurdeleli yumuşak, kırmızı kadife kitabı düşündü. Fenris'i savuşturduktan sonra bulmuştu. Kitabı pantolonunun arka bel kısmına gizlemişti. Önce burnuna götürerek onun kokusunu içine çekmeyi ummuştu, ama kitap hastane gibi kokuyordu. Ev dediği yerin koridorları gibi kokuyordu. Hayal kırıklığıyla iç çekip, kitabı yatağının altına sakladı. Dün gece kitaba bakmaya cesaret edemedi. Daha sonra açıp ne olduğunu görecekti. Kızın yanında ne getirdiğini keşfedecekti.

Dün gece, kız daha güçlüydü. Daha hızlı koşmuştu. Çıplak elleriyle toprağa bir çukur kazmıştı. Onu kandırmıştı! Sadece bu anıyı düşünerek inanamayan bir kahkaha attı ve Amon da ona katıldı, Sam'in kaçırdığı ekranda kan fışkıran bir şeyden gözlerini ayırıp tekrar diziye döndü.

Ve kız zehir kokmuyordu. En ufak bir kokusu bile yoktu.

Neden?

Bu ne anlama geliyordu?

Onun yerine, kokusu... Sam gözlerini kısarak, onun kokusunu hatırlamaya çalıştı. Ameliyat sonrası ikram olarak servis edilen kırmızı Jell-O'ya benziyordu. *Tatlı*. Derisinin altında metal plaka olmayan, sadece kemikten oluşan şakağını ovuşturdu. Hayır... hayır, Jell-O gibi değil. Ama ona benziyordu. *İyi. Mutlu. Rahatlamış*.

Onun kokusunu tarif edecek kelimeler bulamadı. Tek bildiği, bu kokunun onda nasıl bir his uyandırdığıydı.

Periferik görüşünde bir değişiklik oldu ve ekranında bir şey patladığında Zagan'ın öne eğildiğini gördü, ardından Amon'un kahkahası tekrar duyuldu. Sam'in bakışları Morana'ya kaydı. Morana televizyona bakmıyordu. Doğrudan ona bakıyordu. Onun bakışları ve yüzündeki yoğun ifade, Sam'i tedirgin etti. Morana genellikle göz teması kurmazdı. Bakışları çoğunlukla bilgisayar ekranına sabitlenmişti. Oyunlara değil, sayılara ve veri sütunlarına. Bazen saatlerce oturup ekranı izler, notlar alırdı. Doktorların, onun sayılara ve kalıplara olan yeteneğinin etkileyici olduğunu söylediklerini duymuştu. Bu yeteneği daha da geliştirebileceklerini söylediklerini duymuştu. Sam bunun ne anlama geldiğinden emin değildi, ama her halükarda, Morana'nın bakışları onu tuhaf hissettirmeye devam ediyordu, sanki *onunla ilgili* bir şeyi analiz ediyormuş *gibi*. Bu yüzden gözlerini kaçırdı ve zihnini tekrar kızı yöneltti.

Yanakları hastalıkla değil, sağlıkla kızarmıştı ve siyah dalgalı saçları parlak görünüyordu. *Hiçbirinin saçı parlak değildi*. Saçlarına dokunmak istemişti. Parmaklarını saçlarında gezdirmek ve dudaklarını dudaklarına değdirmek istemişti. Ama izledikleri filmlerdeki gibi değil. Onun çığlık atmasını ve ağlamasını istemiyordu. Dudaklarının kıvrılmasını hissetmek nasıl bir şey olurdu acaba?

kendi seviyesinin altında mı? Çünkü onu bir kez değil, iki kez öpmek istedi, belki de daha fazla.

Hayır, hayır, öyle düşünme. Geçici bir arzudan daha fazlası zayıflıktır.

Amon ayağa kalktı, başını eğerek dans etti, son jeneriği başlarken havayı yumrukladı. "Harikaydı!" diye bağırdı.

Sam yarı yürekten başını salladı. İzlediklerinin çoğunu hatırlayamıyordu. Onu düşünmüştü. Onu hayal etmişti. Onu merak etmişti.

Kapı açıldı ve Delia adındaki hemşire içeri girdi. "Sam, Dr. Heathrow seni görmek istiyor."

Kaburgalarının hemen altındaki noktada boşluk hissi başladı. Bunu bekliyordu ve şimdi açıklamak zorunda kalacaktı. *Yalan söylemek.*

Yalan söylemede iyi değildi.

Dr. Heathrow'a asla yalan söylemeyeceğine söz vermişti. Ve Dr. Heathrow'un ona asla yalan söylemeyeceğini biliyordu.

Amon köşede asılı olan kum torbasına yumruklarını vuruyordu, bu yüzden Sam veda etmeden Delia'nın ardından odadan çıktı ve tanıdık koridordan Dr. Heathrow'un ofisine doğru yürüdü.

Sam kapıyı çaldığında doktor "Girin" diye seslendi.

Ofisi, her zaman sabun ve dezenfektan kokan doktor gibi düzenli ve temizdi. Kısa boylu ve zayıftı, doktor ayakta durduğunda Sam onun üzerinde yükseliyordu. Programdaki birkaç kız da dahil olmak üzere, hepsi öyle yapıyordu.

Sam masasının önündeki sandalyeye oturdu. Dr. Heathrow ellerini birleştirip onu inceledi. Sam bundan hoşlanmadı

ama bakışlarını kaçırmadı.

"Dün gece ne oldu, Sam?"

Sam, nemli avuçlarını uyluklarına sürme isteğine direndi. Bu, gergin olduğunu ele verecekti.

"Fenris'e saldırdın. Burnu kırıldı. Kız yerine onun peşine düştüğünü söyledi."

"Onu kendim için istedim," dedi. *Doğruydu*. Ama t a m a m e n doğru değildi.

Dr. Heathrow onu bir süre daha inceledi, parmaklarını çözdü ve koltuğuna yaslandı. "Neden o kız?"

"Diğerlerinden daha güçlü. Bir meydan okuma." Yine doğruydu.

Dr. Heathrow'un dudakları kıvrıldı. "Ah. Bir meydan okuma. Hmm." Bir süre durdu. "Güçlü derken neyi kastediyorsun?"

Sam çok hafifçe seğirdi, ama Dr. Heathrow'un gözleri kısıldı. Fark etmişti. *Nefes al. Yavaşça. Nabzını düşür.* Boom. Boom...boom...boom. Kalbi, emrettiği gibi yavaşladı. "Diğerlerinden daha fazla mücadeleci. Belki de o kadar hasta değildir."

Dr. Heathrow başını eğdi. "Belki. Bazıları... daha fazla zamanı var." Düşünceli görünüyordu. "Araştıracam," diye mırıldandı ve bir alarm sesi Sam'in kalbini bir an önce hızlanan ritmine geri döndürdü. Ama Dr. Heathrow'un sorularını cevaplamaktan başka ne yapabilirdi ki?

"Başım belada mı?" diye sordu.

"Hayır, hayır, tabii ki yok. Sana ve diğerlerine söylediğim gibi, ormanda istediğini yap. Seni gören kimse yok,

uymak zorunda olduğunuz kurallar yok. Eğer belirli bir kızı istiyorsanız, onu alın. Sadece... bunu uzatmayın. Bu akıllıca değil."

"Ya da merhametli."

Doktorun ifadesi biraz deđiřti ve Sam onun sinirlendiđini dűřündű. "Hayır, deđil." Dr. Heathrow bir anlıđına ona baktı, sonra ayađa kalktı, masasının etrafından dolaşıp Sam'in yanındaki koltuđa oturdu. Ona dođru döndű. "Dürüstlüđün asil bir özellik." Ama "*asil*" kelimesini söyleme řekli, Sam'e başka bir řey kastettiđini dűřündürdü.

O seni önemsiyor. Seni önemseyen tek kişi o.

Yumruğuyla Sam'in dizine hafifçe vurdu. "Sadece bunun seni ele geçirmesine izin verme," dedi Dr. Heathrow. "Bunun, görevini sorgulamana neden olmasına izin verme."

"Evet, efendim," dedi Sam ayağa kalkarken. "Sam."

Dönmeye başlamıştı ama şimdi durdu.

"Bir sonraki ameliyatı yapma zamanı geldi." Umutsuzluk onu sarsmıştı. "Hayır. Sen demiştin ki..."

"Ne dediğimi biliyorum, ama fikrimi değiştirdim. Dr. Swift ile görüştüm ve... en iyisi bu. Yaşını ve şu anki hayati göstergelerini göz önünde bulundurdum. Gençliğin ve diğer fiziksel gereksinimlerin şu anda en uygun durumda ve bunun değişmesini riske atmak istemiyorum."

Ağlamak gibi alışılmadık bir istek onu şok etti. Uzun zamandır bu zayıflık hissini yaşamamıştı. Yıllardır. Ne kadar zorluklar yaşamış olursa olsun, en son ne zaman yüzünde gözyaşları hissettiğini hatırlayamıyordu.

Zaten gözyaşları faydasızdı. Onlar yüzünden sadece cezalandırılacaktı.

Yine de. Tek bir rica. Sadece bir tane. Belki de başka bir ameliyat için baskı yapan, sadece adını bildiği program başkanı Dr. Swift'ti. Belki Dr. Heathrow ikna edilebilirdi. Sam dizlerinin üzerine çöktü. "Lütfen, *lütfe*n, ben..."

"Tartışmaya gerek yok." Yine de Dr. Heathrow, Sam'in başını kucağına yatırmak için hafifçe itti. Bir baba gibi Sam'in saçlarını okşadı, sesi yumuşadı. "Artık on altı yaşındasın, gençsin, ama kararlarımın her zaman senin iyiliğini düşündüğünü anlayacak kadar büyüdün, değil mi? Sen benim için bir oğul gibisin, Sam. Kendi çocuğum gibi. Senin sağlığını ilgili kararlarımı hafife almam. Asla."

Sam'in kalbi yavaşlamıştı. O kadar yavaşlamıştı ki, Sam kalbi tamamen durur mu diye merak etti. Neredeyse öyle olmasını diledi. Gözlerini kapattı. Dr. Heathrow'un kafasına dokunan elinden hem nefret ediyordu hem de onu arzuluyordu. *Dokunma.* Rahatlık ve acı.

Ameliyatların bittiğini hayal etmeye cesaret etti. Zaten çok fazla ameliyat geçirdi. Sayamayacak kadar çok. *Tanrım, acı. Acı, acı.*

"Şimdi," dedi Dr. Heathrow, Sam'i hafifçe iterek oturmasını sağladı. Doktor, konuşmayı bitirmiş gibi ellerini sildi.

Sam yavaşça ayağa kalktı, bacakları titriyordu.

Doktor saatine baktı ve sonra o da ayağa kalktı, Sam'e hafif bir gülümseme attı. "Git kendini bir video oyununda kaybedin, ha? Biraz eğlenin. Her zaman katılabileceğiniz bir oyun vardır."

Evet, her zaman vardı. Diğer çocuklar oyunları severdi. Kızlar da severdi, ama çoğunlukla erkekler. Bazen Sam de severdi.

Bazen onu sıkarlardı. Bazen onu rahatsız ederlerdi bile, ama bunu Dr. Heathrow'a asla söylemezdi. Onların neden onu rahatsız ettiğini bilmiyordu. Onlar sadece ekrandaki oyunlardı. "Sorun olmazsa, okumayı tercih ederim." Salondaki masalarda çizgi romanlar ve birkaç başka kitap vardı, ama Sam'in okumak istediği kitaplar bunlar değildi. "Bir süre yalnız kalmak istiyorum. Zihnimi hazırlamak için."

Dr. Heathrow gururla gülümsedi. "Zihnini hazırla. Evet. Güzel. Tüm güç zihinde başlar." Kendi kafasına vurdu. "Ama savaşmak için kullandığımız şey bedenimizdir. Beden de güçlü olmalıdır. Görüşürüz Sam."

Sam bir kez başını salladı ve kapıya doğru yöneldi. Yüksek sesle ağlamadı. Ama içinden haykırıyordu.

Yedinci Bölüm

Küçük, sıska bir çocuğu taşıyan tekerlekli sandalyeyi iten hemşire, çocuğu önünden hiç bakmadan, köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

Autumn bir an bekledi ve sonra yarı gizlenmiş durduğu uzun ortanca çalısının arkasından çıktı. Hemşirenin döndüğü yoldan hızla geçerken, hemen ötesindeki kapı aralığına saklanarak, cesaretini toplayıp bir bakış attı. Bir an orada durup nefesini toplayarak dinledi. Sadece rüzgârın esintisi ve uzaktaki bir kuşun ötüşü duyuluyordu.

Başını iki yöne çevirerek dışarıya doğru eğildi ve ardından Mercy Hastanesi'nin yeni bölümüne giden yola adım attı. Bu bölümün çoğunlukla araştırma ve geliştirme amaçlı kullanıldığı ve diğer ameliyathaneler dolu olduğunda ara sıra ameliyatlar için kullanıldığı söylenmişti.

Sadece uzaktan gördüğü yüksek çitlere ulaştı ve tel örgüleri tutarak içeriye baktı. Bina, çocuk yurdu için kullanılan tuğla ve taş yapıdan çok daha yeniydi ve neredeyse hiç penceresi yoktu. *Garip*. Araştırmacılar ve bilim adamları gelenekselliği ile tanınmazlardı, ama elbette onlar da ara sıra güneş ışığını severlerdi

güneş ışığını severlerdi. Ya da belki de çok özel koşullarda daha iyi sonuç veren ürünler geliştiriyorlardı. Zaten o bu konularda ne bilebilirdi ki?

Çitin üzerinde "GİRİLMEZ" tabelaları vardı, ama üstünde dikenli tel olmadığı için bu uyarıların pek bir etkisi olmadığı açıktı. Gözleri, zincirlerin üzerinde duran ellerine kaydı. *Ve ona dokunsan da şok olmazsın.* Onu tutmadan önce bunu düşünmemiş olmasına sevindi, yoksa denemeyebilirdi. Ama yine de... neden dikenli tel ya da başka bir fiziksel caydırıcı unsur olsun ki? Mercy'deki çocuklar isteseler bile çiti tırmanacak güce sahip değillerdi.

Şey... o hariç.

Gurur sarmalı onu sardı ve hafifçe başını döndürdü. Artık bir çiti tırmanacak kadar güçlü olduğu düşüncesi ne kadar baş döndürücü ve keyif vericiydi! Bu farkındalık ona cesaret verdi ve teli bıraktı, geri adım atıp tel örgü çitin tamamını inceleyerek tırmanmak için en uygun yeri belirledi. Sadece eski binanın yan tarafı görünüyordu. Bu alana bakan pencere yoktu.

Kararsızlık onu rahatsız etti, ama *onun* yüzünü hatırladı ve onu bu çite getiren motivasyonu hatırladı. O gerçektir. Onun kafasından kopardığı ve dilinin altına koyduğu saç bunu kanıtlıyordu.

Ve eğer gerçekse, yakınlarda bir yerde yaşıyordu. *Ama nerede?* Açıkçası, onun üstünde veya altında bir katta yaşamıyordu. Aklına gelen tek yer *burasıydı*

yerdi. Bu penceresiz laboratuvar. Korkuyordu, ama gece yarısı gözlerinden ruhu parlayan canavar onu çok cezbediyordu. *Bilmem gerekiyordu.*

Kendini vazgeçirmeden önce çiti kavradı ve tırmanmaya başladı. *Kavra, çek, ayak basacak yer bul. Kavra, çek, ayak basacak yer bul.* Yarıya kadar tırmandığında, aşağıya bakma hatasına düştü. Boğazından küçük bir inilti çıktı. *Ne yapıyorsun sen, Autumn? Aklınımı kaçırdın?*

Bu soru ona cesaret verdi, çünkü cevabı belliydi ve geri dönüp tırmanmaya devam etti. *Tutun, çek, ayak basacak yer bul.*

Hayır. Aklımı kaçırmadım.

Belki de yeni buldum.

Yaşadığını sandığı *gerçeklik*, aslında kısmen bir rüya ya da *aldatmaca* olabilirdi. Ama şu anda bunun hakkında fazla düşünemiyordu. Önce en azından birkaç cevap bulması gerekiyordu ve bu, bazı cevapları alması için bir fırsattı.

Bacağını dikkatlice çitin üstüne attı ve inişe geçti. *Tutun, bırak, ayak basacak bir yer bul,* ama bu sefer çok daha hızlı.

Ayakları yumuşak toprağa değdiğinde, küçük bir zafer dansı yaptıktan sonra dönüp eğildi ve eski ve yeni binalar arasındaki tel örgü engelin arkasında sıralanan bitkilerin arkasına geçti.

Hafif eğimli yoldan aşağı inerek, elektrik santrali ya da jeneratör gibi görünen, ya da kim bilir, kapalı kutular ve bir sıradan diğerine kıvrılan ağır kabloların bulunduğu, çitle çevrili yüksek bir alana ulaştı. Kapıda ve kutularda elektrik çarpması uyarısı içeren etiketler vardı.

kenara doğru yürüdüğünde, ötesinde bir yol olduğunu görebiliyordu. Tereddüt etti. *Bu yolu takip etmeli miyim?*

Evet. Autumn, penceresiz büyük binaya doğru yavaşça yürüdü. Binaya gözlerini kısarak baktı ve bu kadar yakın mesafeden, yan tarafta birkaç kapı gördü, hepsinde de tuş takımı gibi bir şey vardı. Mercy'nin onun yaşadığı bölümünde böyle bir şey yoktu. Tabii ki, bazı temel güvenlik önlemleri vardı, ama böyle değildi.

Belki de burada farklı bir koruma seviyesi gerektiren çok pahalı ekipmanlar vardır.

Yolun ikiye ayrıldığı yere neredeyse vardığında, sesler ve kaldırımda tekerleklerin çıkardığı sesler duydu. Nefesini keserek, vücudunu yakındaki bir ağaca dayadı ve sesler yaklaşırken gözlerini sıkıca kapattı. Tekerleklerin gıcirtısı daha da yükseldi ve şimdi onun acı dolu bir inilti olduğunu düşündüğü sesi bastırdı.

Autumn'un nefesi kesildi, kalp atışları hızlandı, dudaklarını sıkıştırarak olabildiğince küçülmeye çalıştı. İki ses vardı. *Kadın sesleri. Ciddi tonlarda.* Tekerleklerin gıcirtısı kulaklarını deldi, içinde yankılandı. Konuşmaya devam ederek durduğu yerin yanından geçtiler. Tıbbi terimlerden birkaç kelime yakaladı ama anlamak veya yorumlamak için yeterli değildi.

Onlar biraz uzaklaştıklarında, Autumn ağaçtan ayrıldı ve ağacın yanına geçti. Hemşirelerin sırtları ona dönüktü, biri sedyeyi itiyor, diğeri iş arkadaşının yanında yürüyordu. Autumn cesaret edebildiği kadar öne eğildi, onlar yol boyunca döndükçe gözleri büyüdü

Beyaz arşaf, sedyedeki kişinin yüzünün yarısını ortaya çıkarmak için hafifçe kaydı ve morarmış ve grotesk bir şekilde şişmiş bir yüz, bir gözü doğrudan ona bakıyordu.

Autumn, ığlık atmamak için elini ağzına kapattı, kalbi göğsünde çarpıyordu. Karşısındaki binanın saağının altında parlayan küçük kırmızı ışık gözüne çarptı ve paniğı daha da arttı. *Bir kamera mı? Güvenlik kamerası mı? Tanrım.*

Hemşireler gözden kaybolduğı anda, Autumn geldiğı yoldan geri döndü, yokuşu tırmanmaya başladı, ayağı takıldı ve beceriksizliğı için kendine küfretti. Eğildi, kısa çalıların arasından koşarak çiti tırmandığı yere geldi ve sanki biri *ya da* bir şey uzanıp bacağını tutup onu aşağı ekecekmiş gibi hızla tırmandı.

Sekizinci Bölüm

"İyi görünüyorsun Autumn, hayati belirtilerin harika."

Autumn'ın sınırları titredi. Birkaç gün önce kalbine ve ciğerlerine testler yapmışlardı. Ultrason ve tomografi çekmişlerdi. Tüm teşhisler makinelerle yapılmıştı. Bugün kanını alacaklardı. İdrarını test edeceklerdi. Anlayacaklar mıydı? Bir aydır ilaçlarını almadığını fark edecekler miydi? Elbette fark edeceklerdi. Onlar tıp uzmanlarıydı. Nasıl fark etmesinlerdi ki? Makineler bunu göstermeyebilirdi, ama vücut sıvıları kesinlikle gösterecekti.

Henüz ilacı tekrar veremezdim. Henüz değil. *Zamana ihtiyacım var. Burada neler olup bittiğini anlamak için biraz daha zamana ihtiyacım var. Ne yapacağıma karar vermek için.*

Bu binanın yanındaki çitlerle çevrili binada neler olup bittiğini anlamak için. Orada çok gerçek bir insan canavarı gördüm.

"Bunu duymak güzel, Dr. Murphy. Kendimi iyi hissediyorum." Hafifçe öksürdü. "Harika değil ama... durumum göz önüne alındığında bunu beklemiyordum." Topallayarak içeri girip dikkatlice oturdu, sandalyeye dokunduğunda yüzünü buruşturdu, sandalye zayıf kemikleri için yastıklı olmasına rağmen. Ama kilo aldığını

kilo aldığını gizleyemedi, cildinin parlaklığını ve gözlerinin berraklığını azaltamadı. Bakışlarını yana çevirdi. "Birkaç hafta daha testleri erteleyebilir miyim diye merak ediyordum. İğne her zaman benim için en kötüsüdür." Bu yalan değildi. Damarlarının çökmüş olması nedeniyle, en deneyimli hemşireler bile damar bulmak için defalarca iğne batırmak zorunda kalıyordu. Süveterini üzerine sardı. Damarlarının artık ne kadar şişkin olduğunu mutlaka fark edeceklerdi. "Bu... erteleme süresini... tadını çıkarmak istiyorum."

Dr. Murphy gülümsedi ve öne doğru eğildi. "Bundan daha iyisi var, Autumn."

"Daha mı iyi?"

"Çok daha iyisi." Gülümsemesi daha da genişledi. "Taburcu ediliyorsun. İyileştigiğine inanıyoruz."

Vücudu sarsıldı. *Dünyası* sarsıldı. Ağzı açık kaldı. "*İyileştim mi?*" Bu kelime boğuk bir sesle çıktı, garip ve yabancı geliyordu. "Bu... bu mümkün değil. Tedavisi yok." *N lanıyor?*

Doktorun gülümsemesi bir anlığına kayboldu. "Belki *de 'iyileşti'* doğru kelime değildir." Kaşlarını çattı. "Çünkü haklısınız, ADHM ile ilişkili hastalığın tedavisi yoktur. Ancak biz, diğer doktorlar ve ben, test sonuçlarınızı inceledik ve bunlar, şu ana kadar tümörsüz kaldığınız gerçeği ile birleştiğinde, Mesmivir ve diğer ilaçlara iyi yanıt verdiğinizi gösteriyor. Bunun DNA'nızla bir ilgisi olduğu sonucuna varmak istiyoruz, ancak henüz yeterli ampirik kanıtımız yok."

Autumn şaşkın bir şekilde baktı.

Doktor gözlüklerini burnuna itti. "Bu hastalık hakkında hala öğrenmemiz gereken şeyler var ve sizin durumunuz nadir olsa da, bir hipotez oluşturduk ve bu, aklımıza gelen tek şey."

Bu nasıl olabilirdi? İlaçlarını *almamıştı*. Sanki kafasında zil sesleri çınılıyordu ve bunların uyarı çanları mı yoksa uzaktaki bir kutlama sesi mi olduğunu anlayamıyordu. Zafer geçit törenini görmek için gözlerini zorlamaya korkuyordu, çünkü orada olmayacağından çok korkuyordu. Ama aynı zamanda panik ve kafa karışıklığı onu tüketiyordu. Neden bu kadar çabuk oluyordu? Hiçbir süreç yok mu? Hiçbir hazırlık yok mu? Anlamıyordu. "Ya yanılıyorsan?" Sesi hâlâ sadece bir cıvıltıydı.

Dr. Murphy'nin bakışları hafifçe yana kaydı ve yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Ben de bu soruyu sordum Autumn... yani, endişemi dile getirdim... ama Dr. Heathrow çok emin ve bizim de öyle olmamız gerektiğine inanıyor. Son on altı yılını bu hastalığın her yönünü incelemekle geçirdi ve şimdiye kadarki geçmişin ve şu anki değerleriyle belirtilerin ortaya çıkmayacağına yürekten inanıyor." Bir süre durakladı, endişeli ifade yüzüne geri döndü, sonra yüzünü çok açık bir şekilde sahte bir gülümsemeye çevirdi. "Ancak, dışarıdan bir doktor seni düzenli olarak muayene edecek. Başlangıçta birkaç haftada bir, sonra ayda bir. Her altı ayda bir, değerlerinin sabit kaldığından ve taramaların temiz olduğundan emin olmak için bir dizi testten geçeceksin."

İki haftada bir doktor ziyareti mi? Ve sonra altı ayda bir testler mi? Doğduğundan beri her gün hemşireleri görmüş, testlere girmiş, makinelere girmiş ve hayatı boyunca en az

bir kez kan alınmıştı. Başka bir şeyin olabileceğini hayal edemiyordu. İyileşmiş miydi? Gidiyor muydu? Ama burası onun eviydi. Nereye gidecekti?

Autumn gözyaşlarına boğuldu, ellerini kaldırıp yüzünü kapattı, panik, korku, sevinç ve inanamama duyguları içinden birini seçemiyordu. Sonunda, inanamama duygusu galip geldi. "Bu bir *rüya* mı?" diye haykırdı.

Dr. Murphy'nin ayağa kalkarken sandalyesinin gıcırdamasını duydu ve elini omzunda hissetti, okşuyordu. "Hayır, hayır. Sana bunun *rüya* olmadığını garanti edebilirim. Canlı rüyalardan bahsetmişken, ilaçlarını kesmeye başlayacağız. Bildiğin gibi, rüyalarına neden olan şey bu. Koruyucu ailenin yanına gitmeden önce sana talimatlar verilecek."

Titredi, burnunu çekti, yüzünü sildi. *İlaçları kesmek mi?* Öylece mi? Hiç mantıklı gelmiyordu. Mesmivir almayı bıraktığını bilmiyorlardı. Onların bildiği kadarıyla, onu iyi tutan şey ilaçlardı. Onu bir... "Koruyucu aile evine" göndermeden önce bunu belirlemek istemezler miydi?

Dr. Murphy geri adım attı. "Evet. Bugün ayrılıyorsunuz. Ben... şey..." Bir an için dudaklarını onaylamayan bir ifadeyle inceltirken, kadın bir şekilde doktorun da şu anda kendisinin sorduğu soruların aynısını sormuş, ancak tatmin edici cevaplar alamamış olduğunu hissetti. Diğer tesisteki güvenlik kamerasından gelen o küçük kırmızı ışık, o anda tam olarak belirleyemediği bir nedenden dolayı zihninde parladı. Ama neden onunla yüzleşmek ya da cezalandırmak yerine, bu yüzden onu gönderiyorlardı? "Dr. Heathrow oldukça ısrarcıydı. Tüm düzenlemeleri yaptı." Dr. Murphy yine aynı ifadeyi takındı

tekrar yaptı ama bu sefer hafifçe gülümsedi, biraz mutlu ama çoğunlukla şaşkın, kendisi bile beklemediği iyi bir haber veren bir adamın bakışı. Ve bunun doğru olduğunu düşündü. *Kim bunu* tahmin edebilirdi ki? "Yakında, biliyorum. Ama bu hastalık hayatının yeterince büyük bir bölümünü aldı. Artık yaşamak zamanı, Autumn. Artık normal bir genç kız olma zamanı."

Normal mi? Bu ne anlama geliyordu? Nasıl normal olabilirdi ki? Başı dönmeye başladı, düşünceleri karmakarışık hale geldi. *Ayrılmak mı? Bugün mü?* "Nereye gideceğim?"

"New York'un yaklaşık bir buçuk saat kuzeyinde, Shawangunk Dağları'nda küçük bir kasaba." Dr. Murphy masasına oturdu, bir not defteri çıkardı ve üzerine yazmaya başladı.

"Hastaneden bu kadar uzakta mı?" diye sordu Autumn. "Arkadaşlarımı nasıl ziyaret edeceğim?"

Dr. Murphy yazmayı bıraktı, gözlüklerini tekrar düzeltti ve Autumn'un gözlerine baktı. "Gerçek şu ki, Autumn, sistemdeki gençler için uygun bir konut bulmak kolay bir iş değil. İsteyen ve tüm denetimleri ve evrak işlerini güncel tutan bir beyefendi bulduğumuz için şanslıyız."

Bir beyefendi mi? Bir genç kızı tek başına bir *adamla* yaşamaya mı gönderiyorlardı? Kimse onun güvende olup olmadığını kontrol edecek miydi? Autumn, Mercy'nin duvarları dışında başka bir şey bilmiyordu. Orada, bir *beyefendiyle* nasıl hayatta kalacağını hiç bilmiyordu.

Dr. Murphy bir süre durakladı, sonra konuşmadan önce tekrar yazmaya başladı. "Ayrıca, temiz bir sayfa açmak için, bu hastaneyle arana biraz mesafe koyma muhtemelen daha iyi olacaktır."

Yazmayı bıraktı, kalemi masaya koydu ve ona ince bir gülümseme gösterdi. "Belki de gerekli."

Midesine bir ağırlık çöktü. "Ama tanıdığım herkes burada." *Ve kötü bir şey oluyor. Hala anlamaya çalıştığım bir şey. Ve o. O da buradaydı. Çok yakın bir yerde. Belki de yan binada.*

Kafasında çok sayıda kafa karıştırıcı endişe ve yüzlerce soru dolaşıyordu. Bunları haykırmak, cevaplar talep etmek, birinin bunu mantıklı hale getirmesini istemek istiyordu.

"Kitaplarım ne olacak?" diye fısıldayabildi sadece. Kitaplar bir hayır kurumu tarafından hastaneye bağışlanmıştı ve her çocuk kendine ait birkaç tane seçebilirdi. Kendine ait çok az şeyi vardı.

"Korkarım onları bırakmak zorunda kalacaksın, çünkü sadece gerekli eşyaları toplamaya vaktin var. Ama kitaplar yenilenebilir ve diğer çocuklar onları seveceklerdir."

Kapı birden açıldı. Bir grup hemşire içeri girince Autumn şaşırdı. Önde duran Genie, mumlarla süslenmiş bir pasta tutuyordu, gözlerinde yaşlar parıldarken gülümsemesi ışıldıyordu. Arkasında duran hemşire kağıt parti kornası çaldı ve hepsi, yıllar önce Mercy'de kutlamaların gayri resmi marşı haline gelen "Walking on Sunshine" şarkısını söylemeye başlayınca Autumn daha da şaşırdı. Bu şarkıyı uzun zamandır duymamıştı. Orada kutlama için pek fazla fırsat yoktu.

Genie elini tutup onu ayağa kaldırırken, başka bir hemşire parlak ışıklı pastayı tutuyordu. Genie onu kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı ve "Senin adına çok mutluyum

. Hepimiz seni özleyeceğiz." Onu bıraktı ve pastaya doğru başını salladı.

Autumn'ın başı dönüyordu ve hemşireler alkışlayıp mutluluk ve kutlama sözleri haykırırken, elindeki nefesle mumları üfledi ve Autumn'ı birinden diğerine atladı.

Bu gerçeküstü bir his uyandırdı ve bir an için, Dr. Murphy'nin az önce bahsettiği o canlı rüyalardan birinde *olduğuna* inandı. Ancak, onun da dediği gibi, bunları ilaçlar neden oluyordu. Ve Autumn'un vücudunda artık bu ilaçlar yoktu.

Bir şekilde ona anne rolünü üstlenen kadınları kucaklarken gözyaşları akmaya başladı. Ve Salma'nın orada olmaması yine kalbini kırdı. *Sana ihtiyacım var, Salma. Neredesin ?*

Ona pasta ikram edildi, ama bir lokma bile yiyemedi, bu yüzden hemşireler onu tekrar kucakladılar, iyi dileklerini ilettiler ve odadan çıktılar, muhtemelen onu kutlamak için, ama daha çok Mercy Hastanesi'nin duvarları içinde ara sıra iyi haberler olduğu gerçeğini kutlamak için.

Dr. Murphy saatine baktı ve masasından bir kağıt parçası alıp kadına uzattı. Son hemşire odadan çıktıktan sonra kadın sandalyesine çökmüştü. Doktor kadına elini uzattı ve kadın onun yardımıyla ayağa kalktı. Kadın zayıflık numarası yapmasına gerek yoktu. Kendini yarı baygın, titrek ve dengesiz hissediyordu. "Bir hemşire eşyalarınızı topladı ve ön tarafta bir araba bekliyor. Birkaç arkadaşınıza veda etmek için yaklaşık on beş dakikanız var, sonra gitmeniz gerekiyor. Mercy Hastanesi'ni geride bırakıp yeni hayatınıza başlamanın zamanı geldi. Size iyi şanslar diliyoruz, Autumn."

Dokuzuncu Bölüm

Elini yumuşak kırmızı kadife kapağın üzerinde gezdirerek, kitabı kapalı tutan saten kurdeleyi çekti. Kitap açıldı ve sayfalar, onun el yazısı olduğunu bildiği bir yazı ile doluydu. Küçük ve şaşırtıcı derecede dalgalı bir yazıydı. *Neden şaşırdığını bilmiyordu, ama şaşırmıştı. O, dalgalı bir yazı yazan birine benzemiyordu. Onun el yazısının kalın olmasını beklerdi. Gözleri kelimelerin üzerinde dolaştı, büyük harf S'leri, a'ları ve m'leri buldu. O benim adımı yazsaydı böyle görünürdü.*

Orta sayfanın üst kısmındaki birkaç satırı okudu. *Yüz yıl süren bir tapınağı nasıl inşa edersiniz? Zamanı nasıl fethederiz? Ölümünü nasıl yenersiniz? Bir fili nasıl yersiniz?*

Kaşları çatıldı. Onun sorularının hiçbirinin anlamını bilmiyordu, ama özellikle sonuncusu kafasını karıştırmıştı. Neden biri fil yemek istesin ki? Böyle bir şeyi hiç duymamıştı. Ona neden fil yemeyi merak ettiğini sormak istedi.

Gözlerini kısarak, bunu zihninde düşündü. Denesen bile bir fili yiyemezsin. Bir kısmı iğrenç olur ve geri kusarsın.

Belki de onu o kadar küçük parçalara kesebilirdin ki, hepsini birden yutabilirdin. Tadına bile bakman gerekmezdi.

Bunu düşünerek kaşlarını çattı. *Hayır, çünkü bunu yapsan bile, onlarca yıl sürerdi. O zamana kadar et çürümüş olurdu ve sen gıda zehirlenmesinden ölürdün.*

Kafasını hafifçe salladı, böyle bir şeyi düşünmekten biraz gülünç hissederek, şakağını ovma için elini uzattı ama elini temas etmeden önce indirdi. Derisinin altındaki metalin hissini sevmiyordu. Ona tuhaf bir hüzün duygusu veriyordu. Kendine bunun olmaması gerektiğini söyledi. Bu çok gerekliydi.

Sam sayfayı çevirdi, filin yemek yeme sorusunu geçip kelimelerin yanındaki çizimlere baktı. Bir şeyler çizmişti. Çok iyi değildi. Bu onu gülümsetti çünkü çizimlerdeki çabayı ve karaladığı çizimlerdeki hayal kırıklığını görebiliyordu. Ama her karalamanın yanında başka bir deneme vardı. *Asla pes etmiyordu.* Bu onu şaşırtmadı.

Bir sayfa daha çevirdi, sonra bir sayfa daha. Baştan başlayıp her kelimeyi okuyacaktı, ama önce tüm sayfalar gözden geçirip ne olduğunu tam olarak anlamak istedi. Hikayeler mi yazmıştı? Şiirler mi? Karikatürler mi? *Özel düşünceler mi?* Kalbi hızla çarpmaya başladı. Birkaç sayfa daha çevirdi, bir çizime geldiğinde aniden durdu. Başını eğdi, günlüğü kendine yaklaştırdı, nefesi kesildi. *Bu... o muydu?* Kız, bir kişinin üzerine parlayan dolunayı çizmişti — gözlerine saçları düşen, göğsü çıplak, boğazından göbeğine kadar uzanan uzun bir yara izi olan bir adam. Sam elini kaldırdı ve kendi karnındaki ikiz yara izinin üzerinde gezdirdi.

Bir şeyin vızıltısı kolundaki tüyleri diken diken etti ve yüksek sesle gülmek istedi. Sevinç. O... sevinç hissetti. Onu çizmişti! Odasına döndüğünde onu düşünmüş, kalemi ve bu defteri eline almış ve hafızasından onu çizmişti. Vücudunu ve yüzünü. Gözlerini kapattı, onu hayal etti, o anda onunla birlikte olmak istedi, en azından zihninde. Çizdiği özellikler kaba ve beceriksizdi, ama yine de kendini onda gördüğünü düşündü.

O heyecan büyüdü, onu mutlu ve canlı hissettirdi. Gözleri çizimin altındaki kelimelere kayd, her satırı okudu ve sonra tekrar, bu sefer daha yavaşça.

*Ay ışığından bir çocuk yaptım,
Alacakaranlık tenli ve yıldız ışığı
gözlü. Dolunay, yeni ay ya da
ikisinin arasında,
Bir dilek, bir mucize ya da sadece bir rüya mı?*

Gözlerini kırıştırarak, üçüncü kez okudu. *Ay ışığından bir çocuk yaptım. O mu?* Hiç bu kadar güzel bir şey okumamıştı. Hiç bu kadar güzel bir şey okumamıştı. Bir çocuk. Kız onu... insan olarak mı görüyordu? Sam elini yavaşça kaldırdı, önünde havada salladı, parmaklarını büktü. Öyle miydi? Bazen öyle hissetmiyordu. Yaratılmış olduğunu hissediyordu, evet, ama ay ışığı ya da mucizeler tarafından değil. Somunlar, cıvatalar, çelik ve izin versin ya da vermesin zihnini işgal eden şeylerden yapılmış olduğunu hissediyordu. Uyumaya çalışsa bile beyinde dolaşan görüntüler.

Kızla ilgili düşünceleri ise kendisine aitti. Kimsenin bunu bilmesinin imkanı yoktu ve bu yüzden, onlar...

elinden alınamazdı. Bu düşünce, *ona söylenen* hiçbir şeyin zafer olarak nitelendirilemeyeceği bir şekilde tuhaf, gizli ve zafer dolu geliyordu. Testler. Ameliyatların tamamlanması. Vücudu üzerinde yapılan başarılı deneyler. Dr. Heathrow ve diğerlerinin kutladığı tüm şeyler.

Kapısının dışında bir ses duydu ve kitabı hızla kapatıp yatağının altına kaydırıldı. Onun hazinesi. Tek hazinesi. Dışarıdaki kişi odasının önünden geçti, ama Sam yine de ayağa kalktı. Herkes uyuduktan sonra kitaba daha sonra bakacaktı.

Koridordan ilerledi, patlama, gürültü, bağırışlar ve zafer çılgınlıkları duyduğu oyun odasının önünden geçti. Dışarıda hava soğuktu, yakındaki elektrik telleri öğleden sonraya hafif metalik bir koku katıyordu. Yine de binanın içinde burnunu dolduran ağır feromonlar ve dezenfektan kokularından daha iyiydi. Birkaç dakika orada durdu, ötesindeki eski hastane binasına bakarak. Orada yaşıyordu. Onu görmek istiyordu. Onunla konuşmak. Onu *tanımak*.

Olasılıklar, fanteziler kafasında dolaşıp duruyor, geriye sadece duygular ve izler bırakıyordu. Bunları nasıl netleştireceğini bilmiyordu ve bunu yapmaya da çok korkuyordu, bu yüzden onları olduğu gibi bıraktı, zihninin derinliklerinde *hissettiği* ama tanımlamayı reddettiği bulanık bir silüet olarak.

Tepeye çıkan bir araba dikkatini çekti ve hastane kapısına doğru ilerlerken onu izledi. Arka camdan koyu renkli, ipeksi dalgalar gibi saçları gördü. O muydu? Nereye gidiyordu? İçinde bir alarm çalmaya başladı ve bu tesisi diğerinden ayıran tel örgü çitlere hızla doğru ilerledi, parmaklarıyla çite tutundu

dışarıya bakarak, arabanın kapıdan geçip gözden kaybolmasını izledi.

Gitmişti.

Onuncu Bölüm

Kalın, sonbahar renkli ormanın arkasında bulunan küçük sarı evin önündeki posta kutusunda, soyulmuş yansıtıcı harflerle Clancy adı yazıyordu.

Bill Clancy. Onu buraya getiren sosyal hizmet görevlisi, onu evlat edinmeyi kabul eden adamın adının bu olduğunu söylemişti.

Autumn kendini en azından orta derecede cesur olarak görmeyi severdi. Hayat ona kötü bir el dağıtmıştı ve o da bunu elinden geldiğince nezaket ve metanetle kabul etmişti. Hem duygusal hem de fiziksel acı çekmişti. Yalnız kalmış, sevdiği insanları kaybetmiş ve çoğu insanın, doksan yaşına kadar yaşasa bile asla yaşamayacağı koşullara katlanmıştı. Ama şimdi? Şimdi çok korkuyordu.

"İşte geldik, Bayan Sterling," dedi sosyal hizmet uzmanı neşeyle.

Adı neydi? Hatırlamaya çalışmadan önce, Autumn bunu bir kenara bıraktı. Ne önemi var ki? Beni buraya sadece arabayla getirdi. Bundan sonra onu bir daha görmeyeceğim. Araba durduğunda Autumn'un içini derin bir titreme kapladı ve sosyal hizmet görevlisi arabadan inip, sanki o bir çocukmuş gibi arka kapıyı açana kadar bekledi.

Kendimi bir çocuk gibi hissediyorum. Terk edilmek üzere olan bir çocuk. Yine. Tüm dünyası altüst olurken, uyum sağlamak için iki saatten az zamanı vardı. En çok değer verdiği insanları kucaklamak, arkadaşları hem ağlayıp hem de kutlama yaparken içinde yükselen ve alçalan duyguları kontrol etmeye çalışmak, zayıf ve bitkin bedenlerinin elverdiği kadar sıkı sıkı sarılmak ve sonra hastane kapısında durup arabası uzaklaşırken el sallamak, tanıdık her şeyi geride bırakmak için on beş dakikası vardı.

Sosyal hizmet uzmanı, küçük konuşmalar yapmaya çalışmayacak kadar duygusal farkındalığa sahipti. Ya da on dört yaşındaki bir kızla konuşmak gerçekten umurunda değildi. Autumn zaten bunu başaramazdı, boğazı gözyaşlarıyla tıkanmış, zihni düşünceler, korkular ve düzenlemeye ya da tutarlı bir dile dökmeye çalışamayacağı kadar çok soru ile doluydu.

Arabadan indi. Hava temiz ve ferah kokuyordu, hafif bir orman serinliği vardı. Mercy Hastanesi New York şehrinin hemen dışındaydı, ama o kadar uzakta olmasına rağmen bu kadar güzel kokmuyordu. Arabaların, fabrikaların ve birbirinin üstüne üstüne yaşayan insanların yarattığı şehir egzoz kokusu her zaman oradaydı. Şimdiye kadar bunun farkında olmamıştı.

Bir adam kapıda belirdi, verandaya çıktı ve ellerini ceplerine soktu. Kot pantolon ve kırmızı-siyah flanel gömlek giyyordu. En az elli yaşında olmalıydı, kısa, grileşmiş sakalı vardı. Sosyal hizmet uzmanı Autumn'ı çakıl yoldan kısa verandanın önüne kadar götürürken onu izledi.

Adam gülümsedi, ama sadece hafifçe. Gergin ve kararsız görünüyordu ve nedense bu izlenim

Autumn derin bir nefes almasına neden oldu. "Merhaba, Autumn. Ben Bill."

İki basamağı yavaşça çıktı ama verandanın kenarında kaldı. "Merhaba," dedi ve sesinin titrememesinden gurur duydu.

Arkasındaki kadın boğazını temizledi. "İkinizin tanışmasını izlemek isterdim, ama ne yazık ki, uzun bir yolum var."

Kadın merdivenleri hızla çıktı, el sıkışmalar, kısa gülümsemeler ve iyi şanslar dilekleri oldu. Sonra hemen merdivenlerden aşağı indi ve olabildiğince çabuk arabasına doğru yöneldi, arabaya atladı ve garajdan geri çıktı. Autumn, kadının fren lambalarının virajın arkasında kaybolmasını izledi, kadının zihni, az önce bıraktığı zayıf yetim kızdan kendi listelerine, planlarına ve diğer kişisel endişelerine hızla geçmişti.

Autumn tamamen yalnız kalmıştı. Ve... *beyefendiyle*.

Bill'e döndü. Bill, bir ayağından diğerine geçerek ona garip bir gülümseme attı. "Acıkmış olmalısın," dedi.

Kız başını salladı. Şu anda bir şey yerse kusacaktı. "Hayır, teşekkürler."

Bill kaşlarını çattı, bıyığını düzeltti, tek sağlam planı toz olup uçmuş ve başka bir planı yokmuş gibi şaşkın görünüyordu.

"Bir şeyler içebilirim," dedi.

Yüzü aydınlandı. Gülümsedi ve Autumn onun yakışıklı olduğunu görebildi. *Yaşlı bir adam için*. "Harika. Evet. İçkilerim var." Elini sallayarak ona eve girmesini işaret etti

ve tüm dünyevi eşyalarını içeren valizi aldı. Artık ona en değerli şeyi, ormanda kaybettiği günlüğünü, düşüncelerini ve korkularını kelimelere döktüğü günlüğünü kaybetmişti.

Sorun değil. Yenisini alabilirsin. Bu düşünce paniğe neden oldu ve bir an için, yeni bir günlüğün ön sayfasında duran boş bir sayfa gibi hissetti. Eskisini kaybetmeden, kim olduğunu hatırlayabilecek miydi acaba? Önceden.

Tereddütle kapıdan içeri girdi ve geniş, açık odayı gözleriyle süzdü. Sağda şömineyi yakan rahat bir oturma odası, solda yemek odası ve arkada mutfak vardı. Arka duvardaki büyük pencereler ormana bakıyordu.

Ev gibi ve sevimliydi ve bir şey onu ağlatmak istedi. Mutlu mu yoksa üzgün mü ağladığını bilmiyordu ve bunu anlayacak kadar duygusal olarak hala çok karışık durumdaydı.

Bill onun etrafında dolaşarak çantasını, oturma odasının hemen ötesinde yatak odalarına giden koridora koydu ve mutfağa doğru yürüdü. "Birkaç çeşit soda ve meyve suyu aldım. Tatlı çay da var. Su da tabii ki." Buzdolabının yanında durup ona umutla baktı.

"Su harika olur."

İki bardak aldı ve buzdolabındaki sürahidenden su doldurdu. Bardakları ortadaki kesme tahtası adasına koydu ve Autumn, onun durduğu yerin karşısındaki tahta taburelerden birine tırmandı. Suyu bir yudum içti ve midesinin alışmasını bekledi.

Bardağı geri koyduğunda, onun kendisini incelediğini gördü, sert yüzünde kararsız ama aynı zamanda biraz da hüzünlü bir ifade vardı.

"Senin hissettiğin..." Adam başını salladı. "Senin ne hissettiğini hayal bile edemiyorum, Autumn. O yüzden sana benim nasıl hissettiğimi söyleyeceğim. Gergin hissediyorum. Endişeli hissediyorum. Ve belki de bu durumun üstesinden gelemeyeceğimi hissediyorum. Karım Allie iki yıl önce öldü." Adam durakladı ve Autumn onun yutkunduğunu gördü, sesindeki titremeyi fark etti ve onun hala yas tuttuğunu anladı. "O benden daha gençti. Sana çok yaşlı görünüyor olmalıyım." Küçük, geçici bir gülümseme. "Onunla hayatımın ilerleyen dönemlerinde tanıştım, ama o benim tüm hayallerimin gerçeğe dönüşmesiydi. Beklemeye değerci. Günlerimizi ön verandadaki sallanan sandalyelerde oturarak birlikte geçirmeyi planlamıştık." Bir ara daha, gözlerinde yine bir keder parıltısı. Arkasında duran tezgaha yaslandı, kollarını kavuşturdu. "Her neyse, bebek meselesi... Hemen olmadı ve zamanın bizim lehimizde olmadığını biliyorduk. Allie, o... Tanrı'nın bizim için bir planı olduğuna çok emindi. Ama bazen tüm seçenekleri araştırıp Tanrı'nın seninle nerede buluştuğunu görmem gerektiğini söyledi. Biz koruyucu ebeveyn olduk. Yeni doğmuş bir bebek istedik, ama o bebek hiç gelmedi. Allie hastalandı ve, şey... öncelikler değişti."

Yeni doğmuş bir bebek. Yeni doğmuş bir bebek istemişti. Karısının bir bebek tuttuğunu hayal etmişti, ama bunun yerine yalnızdı, önünde duran garip bir genç vardı, evini paylaşması için bırakılmıştı. Belki de o da kendisi kadar kaybolmuş hissediyordu.

Yine de, açıkça koruyucu ebeveynlik statüsünü sürdürmüştü. "Bebeği tek başına mı büyütmeyi planlıyordun?" diye sordu.

Gözlerine baktı, bu kadar çok konuşmasına şaşırmış gibiydi. Gri saçları olan kahverengi saçlarını eliyle taradı

ve bir anlığına ona baktı, neden bu soruyu sorduğunu anlamaya çalışıyordu. Gözlerini kaçırdı ve ensesini kaşdı. "Bilmiyorum. Evrak işlerini, denetimleri takip ettim... Nedenini bile bilmiyorum." Pencereden dışarı bakarak iç geçirdi. "Belki Allie bunu istediği için ve bunu iptal etmek sanki..." Açıkça ne yapacağını bilemediği için dudaklarını sıktı.

"Onu hayal kırıklığına uğratmak mı?" Autumn sessizce sordu.

Gözleri büyüdü ve kadının ifadesinde bir minnettarlık parıltısı gördü. "Evet. Evet, aynen öyle. Bunu yapamadım. Hazır değildim."

Hazır değildim. İki yıl geçmişti, ama o hala ölen karısının hayallerini onunla birlikte ölmeye hazır değildi. Autumn'un kalbi sıkıştı.

"Gerçek şu ki," dedi kısa süreli bir kıkırdama ile, "Sanırım bundan hiçbir şey, hiç kimse beklemiyordum." Yüz hatları hafifçe buruştu ve gözleri kadının yüzünde dolaştı, belki de onu kırmış mı diye merak ediyordu. Ama kırmamıştı. Autumn, her dürüst sözüyle onun yanında daha rahat hissettiğini fark etti. "51 yaşında, düzensiz saatlerde çalışan bekar bir erkek için koruyucu aile sistemi pek işe yaramaz."

"Ne iş yapıyorsunuz?" diye sordu. "Mobilya yapıyorum."

Autumn etrafına bakındı, içeri girerken fark ettiği tüm güzel mobilyaları daha yakından inceledi. "Sen..." Parmağıyla bir mobilyadan diğerine işaret etti.

"Çoğunu," dedi. "Allie'nin istediği şeyleri yaptım. Daha önce kendi evim için hiç mobilya yapmamıştım."

"Neden?"

"Bilirsin, ayakkabıcı çocukları sendromu, sanırım." Ona boş boş baktığında, adam güldü. "Bu, insanların genellikle kendi mesleğinin ürünlerinden faydalanamadıkları anlamına gelen bir atasözüdür." Arkasına baktı ve çenesini kaldırdı. "Görünüşe göre dışarıda güzel bir gün batımı var. Bakmak ister misin?"

Arkasını dönüp kısa bir bakış attı. "Tabii," dedi, kalkıp onunla birlikte ön verandaya doğru yürüdü. Önlerindeki gökyüzü koyu pembe ve ateş kırmızısı renkte parlıyordu.

Bir süre orada durdular, sonra Bill gökyüzünden gözlerini ayırıp ona döndü. "Sanırım ikimiz de burada kendimizi yabancı hissediyoruz, Autumn. Ve ikimiz de sağlam bir zemin arıyoruz. Şöyle bir şeyden başlamak istiyorum: bu arayışta, birbirimize nasıl hissettiğimizi söyleyelim, çünkü ikimiz de zihin okuyucu değiliz. En azından senin öyle olmadığını varsayıyorum."

Autumn hafifçe güldü ve içinde bir rahatlama hissetti. "Değilim." Elini uzattı ve Bill elini tuttu. "Anlaştık."

El sıkışırken gülümsedi. "Anlaştık." İkisi de elini bıraktı, Bill tekrar gökyüzüne döndü.

Autumn, yanındaki sallanan sandalyeyi eliyle okşadı ve yanındaki sandalyeye baktı. İçerideki eşyalar gibi çok güzellerdi. Bill bunları yapmıştı. Sormadan da biliyordu. Birkaç adım attı ve sandalyeye oturarak ileri geri sallandı. Güneş alçaldı. Dünya sakin ve huzurluydu.

Burası da benim evim gibi hissettirebilir miydi? Ev. Gerçek bir ev.

Bu soruyu bir kenara itti. Cevap vermeye cesaret edemedi. Henüz değil. Yine de, bu verandada, açıkça nazik olan bu adamla oturup, batan güneşi izlemenin keyfini çıkaracaktı. Anlar. Sahip olduğu tek şey buydu. Hayatı boyunca hasta olmanın iyi bir yanı varsa, Autumn onları nasıl keyifle yaşayacağını biliyordu.

Orada otururken, *onun* resmi, ay ışığı canavarı, zihninde canlandı. Onu da kaybetmişti, değil mi? Mercy Hastanesinde neler olup bittiğini öğrenme fırsatını kaybetmişti. *Hayır, bunu bırakmayacağım. Bir yolunu bulacağım. Belki bu adam bile bana yardım eder. Ama bunu zaman gösterecekti.*

Bill onun yanındaki koltuğa oturdu. Kadın ona baktı, Bill de onun bakışını karşıladı, gözleri kadından kendi elleriyle karısı için yaptığı sallanan sandalyeye kaydı, küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle başını salladı. "Peki o zaman," dedi sessizce, sanki kendi planladığı kaderini değil, kendisine verilen kaderi kabul ediyormuş gibi.

On Birinci Bölüm

Dokuz Yıl Sonra

Autumn arabadan inerken gülümsedi, güneş ağaçların arasından süzülerek yüzüne vuruyordu. Küçük mavi eve doğru yürürken ayaklarının altında yapraklar çıtırdadı ve kapıyı iki kez çaldı.

Kapı bir dakika içinde açıldı ve soluk kırmızı bir bornoz giymiş, saçları sıkı bukleler halinde olan yaşlı bir kadın karşısına çıktı. "Autumn."

"Merhaba, Bayan Hastings," dedi Autumn, öne çıkıp somurtkan yaşlı kadına hızlıca sarıldı. Bayan Hastings bir an şaşkın göründü ve Autumn bu fırsatı değerlendirerek, paisley desenli kanepede ve çerçeveli fotoğraflarla dolu şömine rafının bulunduğu düzenli eve girdi. Fotoğrafların hiçbiri güncel değildi.

"Ev ziyaretlerinin süresiz olarak devam edeceğini bana söylememişler," diye mırıldandı Bayan Hastings, Autumn'un peşinden evin arkasındaki verandaya doğru ilerlerken. Televizyon hala açıktı ve ağır makyajlı, saçları özenle yapılmış bir grup kadın kahvelerini içerken dünyanın sorunlarını, ya da en azından bin dolarlık çantalar taşıyan ve haftada bir spa'ya gidenlerin "sorunlarını" çözüyorlardı.

Autumn televizyonu kapattı. Bayan Hastings, yıpranmış kadife koltuğuna her zamanki yerine oturdu ve koltuğa gömülürken iç geçirdi.

"Sonsuza kadar değil," dedi Autumn. "Sadece onlara ihtiyacınız olduğu belirlendiği sürece." Autumn çantasını ve tıbbi çantasını bıraktı, süveterini çıkardı ve ihtiyacı olan aletleri aldı.

"Kim tarafından belirlenecek?" diye homurdandı Bayan Hastings.

"Benim tarafımdan, hemşiren ve sağlık uzmanı olarak."

"Humph."

Autumn stetoskopu kulaklarına taktı ve göğüs kısmını Bayan Hastings'in sıcak, kırışık cildine koydu. "Dışarıda hava çok güzel," dedi, kadının kalp sesinden memnun olarak, kulaklıkları çıkarıp stetoskopu boynuna astı. "Biraz güneşte oturmalıyız," dedi, pencerenin dışındaki küçük verandaya başını sallayarak, güneş ışığının doğrudan vurduğu bir yerde duran tahta bankı işaret etti.

"Ben burada iyiyim." "D vitamini size iyi gelir."

"Bana iyi gelen şey, bu sandalyede oturup dizilerimi izlemek."

Onun şovları. Autumn, Hastings'in koluna tansiyon manşetini taktı ve düğmeye bastı. Manşetin sıkışmasıyla yumuşak bir uğultu sesi duyuldu ve Autumn çenesini karanlık televizyona doğru eğdi. "O şeyler beynini çürüttürüyor. O sahte *insanlar* beynini çürüttürüyor."

"Onlar sahte değil..."

"Sahte. Bir kutunun içinde yaşıyorlar."

Basınç düştükçe makine ısıklık sesi çıkardı ve manşet söndü. "Annem gibi konuşuyorsun."

Kızın seni önemsiyor ve hayatınla ilgileniyorsa, benim sesim de böyle olmalıydı, diye düşündü Autumn, şöminenin üzerinde duran tozlu lise mezuniyet fotoğrafını hayal ederek. Artık bir kadın olan bu kız, annesinin ameliyatından sonra bir kez aramış, ameliyatın başarılı geçtiğini öğrenince hayal kırıklığı kokan kısa bir cevap vermiş ve bir daha aramamıştı. Sadece bir saat uzaklıkta yaşıyor olmasına rağmen ziyaret de etmemişti. Autumn, onların ilişkilerinin tüm ayrıntılarını bilmiyordu, bu yüzden yargılamaması gerektiğini düşündü. Tek bildiği, Bayan Hastings'in yalnızlığın acısını yaşadığı ve ruhu soluyorsa vücudunun da o kadar çabuk iyileşmeyeceği idi. "Yaşıma göre çok olgunum," dedi Autumn, kadına küstahça gülümseyerek elini uzattı.

Bayan Hastings biraz daha mızızlandı ama Autumn'un onu ayağa kaldırmasına ve arka kapıdan güneşli verandaya çıkmasına izin verdi.

Bankta oturdular ve Autumn yanına yaklaşarak kadının elini tuttu ve okşadı. "Bu iyi gelmiyor mu?"

"Bu ziyaretlerin gerekli olmadığını biliyorum," dedi Bayan Hastings, sesinde hafif bir titreme vardı. Belki korku. Belki üzüntü.

"Benim için gerekli," dedi Autumn, elini tekrar okşayarak ve daha sıkı tutarak.

"Ne kadar sürecektir?" diye sordu yaşlı kadın ve bu seferki titreme kesinlikle korkuydu.

"Bir süre, Bayan Hastings. Oldukça uzun bir süre."

Bayan Hastings'in omuzları düştü, bir nefes verdi. "Güneşin ilaçla ne ilgisi var?" diye mırıldandı. Autumn

gözlerini kısarak yukarı yukarı gözlerini

gökyüzüne derin derin

"Her şeyi, Bayan Hastings. Cildinize nüfuz eden D vitamini hissediyor musunuz?" diye sordu. "Görünmez ama iyileştirici. Sihir gibi, değil mi?"

"Sihir, hıh. Sen bir tür hemşiresin, Autumn Clancy." Ama Bayan Hastings başını eğdi, gözlerini kapattı ve dudaklarında çok hafif bir gülümseme belirdi. Güneşin sıcaklığı. İnsan teması. Tıp kitaplarında listelenen şeyler değil, ama yine de ilaç.

Bunu benden daha iyi kim bilebilir ki?

"Bill?" Autumn, süveterini kanepenin arkasına bırakıp, onun yatak odasına giden koridora doğru yürüdü. Kapı açıktı ve içeriden onun sesini duymadı, bu yüzden dönüp evden çıktı ve ağaçların kenarındaki büyük kulübeye doğru yürüdü. Testerenin kısa süreli vızıltısını duydu ve kapıyı açtığı anda, Bill tezgâhın başında durduğu yerden başını kaldırdı, elinde yeni kesilmiş bir tahta parçası vardı.

Gülümsemesi anında ortaya çıktı. Güvenlik gözlüklerini çıkardı ve masa ayağına benzeyen şeyi bir kenara koydu. "Merhaba, hayatım. Uğrayacağını bilmiyordum."

Autumn da gülümsedi, öne doğru yürüyüp ona sıkıca sarıldı. "Randevu almam gerekiyor mu?"

"Asla. Burası senin evin. Ama çay hazırlayıp biraz daha az tozlu olsaydım keşke."

"Çaya ihtiyacım yok ve senin tozlu haline alıştım," dedi gülerek.

Yakındaki bir bez parçası alıp ellerini sildi. "Ve," dedi, "bunu saklardım çünkü henüz tam olarak bitmedi."

Autumn, onun hemen yanındaki sallanan sandalyeyi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Lekeli ahşap koyu ve zengin bir renge sahipti. Nefesi kesildi. Bu, ön verandasındaki iki sandalyenin tam bir kopyasıydı. "Bana sallanan sandalye mi yaptın?" diye fısıldadı, gözlerinin arkasında yaşlar birikti. "Ama... ama benim sandalyem *burada*."

Adam gülümsedi, omuz silkti ve olabildiğince memnun görünüyordu. "Ve hep burada olacak. Ama senin evinde de bir tane olması gerektiğini düşündüm. Taşındığından beri sana bir tane yapmak istiyordum ve sonunda bunu gerçekleştirdim."

Elini, kıvrımlı, tereyağı gibi pürüzsüz ahşap sırt kısmı boyunca gezdirdi. "Çok güzel. Bu, şimdiye kadar aldığım en güzel hediye," dedi ve gözlerine baktı. *Sen, şimdiye kadar aldığım en güzel hediyesin*. Elini uzattı ve boynuna sarıldı. "Teşekkür ederim, Bill."

"Rica ederim, hayatım."

Sandalyeye son bir kez hayranlıkla baktı. "Birkaç dakika vakit var mı?"

"En sevdiğim kızım için en az birkaç dakikamın olmadığı bir an asla olmaz."

Sevgi ve sıcaklık onu sardı. Gülümsedi ve birlikte ön verandaya doğru yürüdüler, her zamanki yerlerine, o eski sallanan sandalyelere oturdular. Yeni keşfettikleri, beklenmedik baba-kız ilişkilerinin kurallarını ilk kez belirledikleri, Autumn'un daha sonra öğretmenlerinden şikayet ettiği, kötü randevular ve ayrılıklar hakkında birkaç damla gözyaşı döktüğü, planları ve hayalleri hakkında konuştuğu sandalyeler. Bu sandalyelerde otururken hemşire olmak istediğini söylemişti ve daha sonra yakındaki bir üniversitenin hemşirelik programına kabul edildiğini bildiren mektubu açmıştı. O, ona tüm kalbiyle inandığı için sallanan sandalyesinin yanında duran ve onun görmediği bir şişe şampanya çıkarmış, mantarı açmıştı. O da gülmüş, ağlamış ve ona sıkıca sarılmıştı. "Kabul edilmesem ne yapardın?" Bardaklarını tokuşturdular, kızınki çok küçüktü. Adam sırtıttı ve ayağıyla şişeyi sandalyesinin altına gizlice kaydırırdı dedi. Kız güldü ve sonra tekrar ağladı. Ve şimdi burada, hayal ettiği kadar işini seven bir hemşire olarak bulunuyordu.

Tam da bu noktada, ona hayatının ilk on dört yılını anlatmış ve daha sonra tereddütle ormanda uyanışını, rüya olmayan rüyasını ve ay ışığından yapılmış çocuğu ona anlatmıştı. Bill'in ona inanmayacağını düşünmüştü. Ama Bill ona inanmıştı. Sorular sormuş, onunla birlikte olayı çözmeye çalışmıştı ve o anda ağlamamış olsa da, neredeyse ağlayacaktı. Deneyimini ilk kez kelimelere dökmüştü. Ve bunu konuşmak, onu yeniden canlandırmıştı. Yeni hayatına, yeni evine,

yeni bulduğu sağlığına alışmak için zamana ihtiyacı vardı ve o sürede, bu deneyimin bir rüya olduğuna... ya da... ilaçların etkisiyle ortaya çıkan belirsiz ve açıklanamayan bir şeye olduğuna neredeyse inanmaya başlamıştı. Ama Bill'e anlatmak, yatakta uyuduğu sırada olanları ve *onu*, gözlerinin ayrıntılarını, saçlarının ipeksi parlaklığını ve cildinin kendine özgü kokusunu yeniden hatırlamasını sağlamıştı. O *gerçektir*. Ve daha kolay olsa da, uzak ve şu anki hayatından kopuk olsa da, onu unutmuyacaktı.

Soruşturma için bile zaman olmamıştı. Mercy Çocuk Hastanesi, Bill'in kapısına geldiğinden bir yıl sonra, ona tüm sırlarını anlatmaya cesaretini toplayamadan iki ay önce, gizemli bir şekilde kapanmıştı. Bunu öğrendiğinde yıkılmıştı, sadece arkadaşlarını ya da ormandaki çocuğu nasıl bulacağını bilmediğı için değil, aynı zamanda yaşadıklarının gerçek olduğunu kanıtlamanın artık hiçbir yolu olmadığı için de.

İlk başta birkaç haftada bir doktorlara gidiyordu ve yapılan kapsamlı testler, kilo eksikliği, anemi ve çeşitli vitamin ve mineral eksiklikleri dışında genel olarak sağlıklı olduğunu gösteriyordu. Doktorlar, kullandığı ilaçları nasıl bırakacağı konusunda ona talimatlar verdiler, ki bu, zaten o ilaçları bırakmış olduğu için kolaydı. Sağlığı sadece stabil kalmakla kalmamış, büyük ölçüde iyileşmişti, bu yüzden her ay, sonra altı ayda bir ve sonunda diğer sıradan insanlar gibi yılda bir kez kontrol muayenesi yapmaya hak kazanmıştı. *Sıradan*. Autumn için İngilizce'deki en güzel kelimelerden biri. O sıradandı. Sadece beden değil, zihnen de. Doktoruna bir zamanlar gördüğü rüyaları anlatmıştı, ancak tüm ayrıntıları değil,

tırnaklarının altındaki kir veya dilinin altında saklı olan tek bir soluk saç teli gibi ayrıntıları anlatmamıştı. Doktor başını sallamış ve evet, bu, onun aldığı ilaçların reçete edildiği kişiler için çok tipik bir durum olduğunu söylemişti.

Yaşayacak bir hayatı, gidecek dersleri, ulaşacak hedefleri vardı. Yine de pes etmemişti. Boş zamanlarını, bir zamanlar birlikte yaşadığı çocukları ve hemşireleri, özellikle de Salma'yı bulmaya çalışarak geçirmişti. Ama birbiri ardına çıkmaza girmişti. Şehirden bir buçuk saat uzaklıkta olduğu için araştırmalarını sadece telefonla yapabiliyordu.

Bill elinden geleni yapmıştı, ama o da sosyal hizmet görevlileri tarafından reddedilmiş, Autumn'a hayallerinin gerçek olduğunu ya da yaşadığı halüsinasyonların gerçek olduğunu söylemeyi bırakması açıkça söylenmişti. Yan etkiler. Sadece yan etkiler, hem de yaygın olanlar. Onu şımartmanın bir faydası yoktu, dediler. Bill, yeni sorumluluğu olan Autumn'un yeni hayatına alışmasını sağlamakla yükümlüydü ve Autumn, Bill'in gözlerinde, ona inandığı halde, sosyal hizmet görevlilerinin bu tavsiyesine de karşı çıkmadığını görebiliyordu. Autumn'un ona anlattıklarının somut bir kanıtı yoktu, sadece bir zamanlar ağır ilaç tedavisi gören bir kızın iddiaları vardı. Başka açıklamalar da olabilirdi, değil mi? İnternette, Autumn'un hayatı boyunca aldığı ilaçların yol açtığı rüyalar hakkında bolca bilgi vardı, ama bazı çocuklarda bu ilaçların doktorların bahsettiği halüsinasyonlara da yol açtığı gerçeği de vardı. Ya uyurgezerlik yapıyorsa? Ya yaşadığı deneyim görüldüğünden farklı bir şeyse? Kötü niyetli değil, ama... açıklanabilir bir şey? Bir zamanlar yaşadığı hastanenin

kasten hastalarını tehlikeye atmış olması... onları... ne olarak sunmuş olması... Avlanacak avlar olarak... insan canavarları tarafından? Autumn bunu anlamaya çalıştıkça ve yıllar geçtikçe, bu daha çok bir halüsinasyon, ateşli bir rüya, gerçeklikten uzak ve ayrı bir şey gibi *geliyordu*. Artık günlüğü bile yoktu, Mercy Hastanesinde geçirdiği zamanların ve gölgelerin vadisinde, neredeyse kesin bir ölüm olduğunu düşündüğü şeye doğru yürürken ruhunun fısıltılarının kaydı.

Yine de, hayatının ilk kısmının biraz bulanık doğasına rağmen ve yeni varlığı istikrar, arkadaşlar, sıradan sorunlar ve sıradan günlerle dolu olsa da, gözlerini kapattığında hala zihnini dolduran *onun* görüntüsünden kaçamıyordu. Ay ışığı çocuğu.

Ve onun yüzünden, aramayı bırakmamıştı. Sonunda ona bir tür açıklık getirebilecek yollardan gitmeyi bırakmamıştı.

On yedi yaşında, New York City dışındaki başka bir kasabada bir hastanede çalışan Genie'yi bulmayı başardığında, azmi sonunda karşılığını buldu. Autumn'dan haber aldığı anda şaşırmış ve sevinmiş görünüyordu ve onu dairesine davet etti. Bill o gün izin aldı ve onu oraya götürdü. Autumn, yıllardır hayatında sürekli var olan hemşireyle gözyaşları içinde yeniden bir araya geldi. Ancak Autumn'un rüyalarla ilgili sorularını araştırmasına rağmen, Genie kafası karışmış görünüyordu ve ona daha önce defalarca söylediği şeyi tekrarladı: bunun nedeni ilaçlardı ve sadece ilaçlardı. Çürükler, çizikler, hepsi hastalıkla açıklanıyordu. Samimi görünüyordu ve bir yandan Autumn, Genie'nin 'ın söylediklerine inanmak istiyordu.

dedi. Çünkü Autumn cevapları bulmak için çaresiz olsa da, annesi olarak gördüğü kadınların kasten ve bilerek onu tehlikeye attığını bilmek onu yıkardı.

Ancak Genie bir gizemi çözebilmişti ve bu gizem çok yıkıcıydı. Mercy Hastanesi'nin bu kadar ani bir şekilde kapanmasının nedeni aslında çok basitti: müşteri sayısı önemli ölçüde azalmıştı. Bu da elbette Autumn'un birçok arkadaşının öldüğü ve bu kadar büyük bir tesisi açık tutmak için hiçbir neden kalmadığı anlamına geliyordu.

O da bunu korkuyordu.

Yine de, devam etti.

Ve şimdi Bill'e araştırmalarının daha ne kadar ilerlediğini anlatmak için oradaydı.

"Annemin izini bulmuş olabilirim," dedi yumuşak bir sesle. "Ya da en azından... adını."

Bill başını çevirdi. "Annen mi?" Bu bilgiyi sindirmek için bir süre durakladı. "Bunca zaman sonra mı?" Hafifçe güldü. "Yorulmak bilmeyen kızım! Nasıl? Nerede?"

Ona hafifçe gülümsedi. *Yorulmak bilmeyen kızım.* Öyleyse neden, içten içe, bitmek bilmeyen kişisel araştırması konusunda kendini bu kadar bitkin hissediyordu? "New York. O olmayabilir, ama o kadını ziyaret edip öğreneceğim."

"Seninle gelmemi ister misin?"

Autumn bir an düşündü. "Hayır. Sanırım bunu tek başıma yapmak istiyorum." Bill onun güvenli limanıydı. Bekleyenlere iyi şeyler gelebileceğinin ve geldiğinin canlı kanıtıydı. İki dünyasını, geldiği dünyayı ve ait olduğu dünyayı, en azından geçici olarak ayrı tutmak istiyordu.

En azından geçici olarak. Nedenini tam olarak bilmiyordu. Sadece doğru geldiğini hissediyordu.

"Tamam," dedi Bill bir süre sonra. "Sadece dikkatli olacağına söz ver. Ve Autumn, ne olursa olsun..." Elini uzattı, elini tutup sıktı, cümleyi bitirecek doğru kelimeleri bulamıyor gibiydi. Ama Autumn bunu Bill'in gözlerinde gördü.

"Biliyorum, Bill," dedi. "Biliyorum."

Autumn hapishanenin kapısından içeri girdi, telefonu kulağına dayamış olan resepsiyonist Patty'ye el sallayarak selam verdi ve şerifin ofisine doğru yöneldi. Şerif Monroe ofisinde değildi, ama onu mutfakta, önündeki masada duran bir kutu donatı incelerken buldu. Kutuyu kenara itti ve yanında getirdiği muffinlerin bulunduğu Ziploc poşeti masaya koydu.

"O ne?" diye sordu, şüpheyle kaşlarını kaldırarak.

"Şeker ve basit karbonhidrat yüklü olmadığı kesin," dedi. "Tohum yağı da yok."

"Tanrım, lifli, değil mi?"

"Sana iyi gelir."

O, torbadan bir muffin alıp ısırmadan önce homurdandı. Autumn, o çiğneyip yutarken bekledi. "Krispy Kreme değil," dedi. "Ama fena da değil." Bir ısırık daha aldı.

Autumn gülümsedi. "Unutma, vücudun bir tapınaktır. Ona öyle davran."

"Evet, Hemşire Ratched."

Autumn güldü. "Birinci hücre mi?" "Evet."

Küçük binayı geçerek arka taraftaki hücre alanlarına doğru yürüdü ve adamı bankta çökmüş halde buldu. Kilitli olmayan hücre kapısını açtı. "Merhaba Seymour."

Adam başını kaldırdı, gözleri bulanık ve kırmızıydı. "Yine sen mi?"

Onun yanına oturdu. "Yine mi *sen*? Artık böyle buluşmayı bırakmalıyız, Seymour. Bu hiç uygun değil."

"Uygun mu? Uygunluk hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Elbette biliyorsun. Sadece geçici olarak unutmuşsun. Ben sana hatırlatmak için buradayım."

Cevap olarak, başını geriye doğru eğdi ve arkasındaki duvara çarptı.

"Ayrıca, çok kötü kokuyorsun," dedi ona. "Ve ölümden dönmüş gibi görünüyorsun."

"Cesaret verici konuşman nerede?" "O cesaret verici *konuşmadı*."

O, mizah dolu küçük bir homurtu çıkardı ama sonra gözlerini kapattı ve iç geçirdi. "Buradan çıkabilmem için bana onay mührünü ver, olur mu?"

Kız ellerini dizlerine koydu ve bir anlığına ona baktı. Adam otuz altı yaşındaydı ama elli altı gibi görünüyordu. Kız, pazartesi sabahı onu hücrede detoks yaparken son kez göreceğini umuyordu ama adam onu sürekli hayal kırıklığına uğratiyordu. "İçkiyi bırakmalısın,

Seymour. Franklin Brown'ın Springhaven'daki kilisedeki toplantılara seninle birlikte gideceğini söylediğini söylememiş miydim? Her cuma akşamı toplanıyorlar. Seni seve seve kabul ederler."

"Evet, evet," dedi, gözlerini açmadan.

"Ama kararı sen vermelisin. Bu sana kalmış." Birlikte büyüdüğü çocukları düşündü, hasta uyanmaktan kurtulmak için sağ kolunu bile feda edecek olan çocukları. "Kaç kişi, iyi hissetmekle yarı ölü hissetmek arasında seçim yapabilmek için her şeyi feda eder, biliyor musun?"

"Bana suçluluk duygusu yükleme."

"Suçluluk duygusu yaratmıyorum. Sana, sana verilmiş olan hediyeleri fark etmen için ilham vermeye çalışıyorum. Çok geç olmadan onları kabul et. Suçluluk duygusu yok. Sadece... umut. İnanç." Dizine hafifçe vurdu. "Bu şekilde yaşayamazsın Seymour. Her pazartesi sabahı sarhoşlar koğuşunda uyanmak. Sürekli hasta ve mutsuz hissetmek. Bundan daha iyisini yapabilirsin."

"Yapabilir miyim?"

"Evet. *Evet*. Çok daha iyi."

Ona bir bakış attı ve sonra bir an sessiz kaldı, o da onun yine onu reddedeceğini bekledi. Söylediği şey doğrudu. Umudunu kaybetmedi. Ama sonuçta, hayatı ona kalmıştı.

"Tamam. Cuma gecesi," diye mırıldandı.

Bir an için, onun sözleri kafasına girmedi. "Gerçekten mi?" diye fısıldadı. "Gerçekten mi?" Elini tuttu.

Adam, sanki itiş kakış hareketler

kurabiyeler, ve ona bakarak, muhtemelen öyleydi. O bıraktı.

"Franklin'e mesaj atacağım, o seni alacak. Cuma günü. Hazır ol. Toplantı saat altı buçukta başlıyor." Kokusu rağmen, öne eğilip yanağına bir öpücük kondurdu.

Adam gülümsedi ama gözlerini açmadı.

Şerifi ofisinde buldu. "Seymour gitmek için izin aldı."

"Onu bu acınası yoldan göndermek için senin iznine ihtiyacım olmadığını biliyorsun."

Masasının önündeki sandalyeye oturdu. "Biliyorum. Ama onu kovmadan önce onunla birkaç kelime konuşmama izin verdiğin için minnettarım. Bu Cuma AA toplantısına gitmeyi kabul etti."

Şerif yazdıklarını bırakıp kadına baktı. "Sence sözünü tutacak mı?"

"Umarım. Ama yapmazsa bile, bu onunla daha önce elde ettiğimden daha büyük bir adım."

Şerif kısa bir baş sallama ile cevap verdi. "İnsanlara fazla güveniyorsun, Autumn."

"Hayır," dedi. "İnsan doğasını iyi anladığımı düşünmek hoşuma gidiyor. Ama hayat sana ikinci bir şans verdiğinde, başkalarının da bu şansı yakalamasına yardım etmek istemekten kendini alamıyorsun. Bu sanki..." Doğru kelimeyi aradı. "Bir görev gibi."

"Çoğu zaman hayal kırıklığına uğrayacaksın." "Belki.

Ama yine de."

"Ama yine de." Gülümsemesi sevgi doluydu. Bir yıl önce şerif departmanında nöbetçi hemşire olarak çalışmaya başlamıştı

, ama Ralph Monroe'yu kasabaya taşındığından beri tanıyordu. Ralph, Bill'in çocukluk arkadaşıydı ve ona göz kulak olmayı, kasabaya iyi uyum sağladığından emin olmayı ve ona bulaşanların kasabanın şerifi ve tüm yardımcılarıyla başı belaya gireceğini herkese duyurmayı kendine görev edinmişti. Gençken bu hem bir lütuf hem de bir lanet olmuştu, ama şimdi pek çok kişinin onu hoş karşılamak için öne çıkmasından dolayı minnettardı, hem iyi kalpli oldukları için hem de ömür boyu burada yaşamış olan Bill'i sevdikleri için.

Ralph'ın eşi Veronica ve kızı Caitlin de bir nevi annesi/teyzesi ve kuzeni olmuştu. Caitlin, Autumn'dan sadece bir yaş büyüktü, bu yüzden Bill ona nasıl rehberlik edeceğini bilemediği birçok durumda onun kurtarıcısı olmuştu. Veronica ise harika bir annenin nasıl olması gerektiğini ona göstermişti. Autumn bir gün kendisi de anne olmayı umuyordu ve eğer olursa, Veronica gibi olmak için elinden geleni yapacaktı.

Boğazını temizledi ve bir anlığına başka yere baktı. "Annemin izini bulmuş olabilirim," dedi o gün ikinci kez yumuşak bir sesle. "Yarın sabah New York'a gidiyorum."

Şerife hastaneyle ilgili şüphelerini anlatmıştı. Hatta ormandaki çocuktan da bahsetmiş ve resmi sıfatıyla bu tesisi araştırmak için yapabileceği bir şey olup olmadığını sormuştu. Şerif elinden geldiğince ona yardım etmeye çalışmıştı, ama pek bir şey yapamamıştı. O başka bir şehirdeydi ve kadının kayıtları, Mercy Hastanesinde yatmış diğer hastaların kayıtları gibi mühürlenmişti. En ufak bir kanıt olsa bile suç duyurusunda bulunmasına yardım edebilirdi, ama kadının

elinde hiçbir kanıt yoktu ve herkesin, onun halüsinasyonlar gördüğünü veya hala gerçek olduğunu düşündüğü kadar canlı rüyalar gördüğünü söyleyeceğini çok iyi biliyordu.

Şimdi gözlerini kaçırdı ve cevap aramaya devam ettiği için deli olduğunu söylemesini bekledi, ama o hiçbir şey söylemeyince tekrar ona baktı.

Şerif ona baktı. "Sanırım seni vazgeçiremem."

Kafasını salladı.

"Öyle düşünmüştüm. Sen çok tatlısın, Autumn. Ama lanet bir katır kadar inatçısın."

Gülümsedi. "Teşekkürler."

"Ama bana bir söz vermelisin. Çantana biber gazı koy. Ve Autumn... en iyisini um, ama en kötüsüne hazırlıklı ol."

"Söz veriyorum." Ofisten çıkıp arabasına doğru yürüdü. *En iyisini um, en kötüsüne hazır ol.* Ne demek istediğini anlıyordu. Annesi ona hamile kaldığında bağımlıydı ve onu sosyal hizmetlere teslim etmişti. Kadın hakkında tek bildiği buydu. Tabii o kadının annesi olduğu kesin değilse. Autumn, doğduğu hastane ve birkaç sosyal hizmet görevlisi ve memurdan, ısrarcı tavırları sayesinde belki de vermemeleri gereken bilgileri alarak bir isim listesi hazırlamayı başarmıştı, ama bu kadının onu doğuran kadın olduğunun garantisi yoktu. Dahası, öyle olsa bile, kadının bunu kabul edeceği veya Autumn ile konuşmayı kabul edeceği garantisi yoktu. Bu bir kumar oyunuydu, ama gerçekte, tüm hayatı bir kumar oyunuydu. Mesele

Ancak, çok fazla kez *kazanmıştı*, denemeyi bırakamazdı. Bu kadın daha fazla bilgiye ulaşmasını sağlayacak cevaplar verebilme ihtimali varsa, denemesi gerekiyordu. Denemek zorundaydı.

Dürtüsel bir hareketle, Hudson Nehri'ne bakan bir uçurumun kenarındaki otoparka girdi. Aracından indiğinde rüzgar koyu renkli saçlarını savurdu ve yavaşça seyir noktasına doğru yürüdü. Su, aşağıdaki kayaları yalıyordu, derin mavi su, gözlerinin görebildiğı kadar uzağı uzanıyordu. Soğuk, çam kokulu havayı derin bir nefesle içine çekti, içinde tuhaf bir his uyandı, her şeyi değıştirecek kaçınılmaz bir şeye gittikçe yaklaştığını hissetti. *Yine.*

On İkinci Bölüm

Autumn, bir kişinin neden bir odayı bir saatliğine kiralamak isteyeceğini düşünmek istemiyordu, ama penceredeki tabelada öyle yazıyordu. Ama görünüşe göre daha uzun süreli konaklamalar da sunuyordu, çünkü aradığı kadın burada yaşıyordu. Nemli lobide adım attı, sigara ve küf kokusu burnuna çarptı, gözlerinin loş ışığa alışması için bir an bekledi. Uzak duvardaki masada yaşlı bir adam kambur oturmuş, dudaklarında sigara asılı, bir dergi okuyordu.

"Merhaba," dedi yaklaşırken. Bir an bekledi, ama adam başını kaldırmadı. "Şey, ben bir... kiracıyı görmeye geldim."

"Adı?" Adamın sesi kısık çıkıyordu. Elini uzattı, sigarayı ağzından çıkardı ve önündeki, eski izmaritlerle dolu küllüğe söndürdü. Parmakları kuru ve sararmıştı. Adamı tanımıyor olmasına rağmen, bu kadar sağlıksız ve muhtemelen mutsuz bir insan görmek ona acı verdi, en azından ona tek kelimelik "selam"ını bağırarak verdiği tepki bunu gösteriyordu.

Gülümsedi, onun dikkatini çekmeye çalıştı ve en azından biraz nezaket göstermeye çalıştı. "Deborah Dunne."

Adam sararmış parmağıyla, Autumn'un gözleriyle okunamayan el yazısıyla yazılmış isimlerin listesini aşağı doğru kaydırđı

bir tanesine geldi ve telefonu kaldırdı. Birkaç tuşa bastı ve bir süre sonra, diğer uçtaki kadını sese, onu görmek isteyen bir kız olduğunu söyledi. Autumn'un kalbi daha hızlı atmaya başladı. Adam telefonu kapattı ve lobinin arkasındaki tek asansörü işaret etti. "Dört on iki numaralı oda," dedi, yanındaki sigara paketini alıp bir tane çıkardı.

Autumn, idrar ve dezenfektan kokan asansörle dördüncü kata çıktı, küçük, kirli kabinin içinde hiçbir şeye dokunmamaya dikkat etti. Bir an için, koku ona hastanede olduğu günleri hatırlattı, ancak oradan farklı olarak, burada idrar kokusu, bir ara kullanılan temizlik maddesine karşı savaşı açık ara kazanmıştı.

412 numaralı odaya giden koridor loştu, ışıklar aralıklı olarak vızıldıyor ve sönüyordu. Autumn çantasını vücuduna daha yakın tuttu, içindeki biber gazından rahatlık duydu, bu şüpheli koridorda karşılaşacağı en az tehlikenin arızalı kablolar olduğunu biliyordu.

Kapıya geldiğinde, geri çekilmeye zaman tanımadan kapıyı çaldı. Buraya gelmişti ve ne olursa olsun bu işi sonuna kadar götürecekti.

Kapıyı, keskin elmacık kemikleri ve düz kahverengi saçları olan zayıf bir kadın açtı.

Autumn nefesini tuttu, hemen duygularına kapıldı. *Deborah Dunne*. Annesinin adını hiç paylaşmamıştı. Hastane, Autumn'a velayetine girdiğinde bir soyadı vermişti ve Clancy olmadan önce Sterling'di. Ancak bu kadının gözleri donuk

ve cansız olsa da, Autumn onları hemen tanıdı: her gün aynada aynı gözlere bakıyordu. Autumn'un kalbi hem sevinçle hem de kederle doldu. Bu insan kabuğu, onun annesiydi. Bundan emindi. "Sen Deborah Dunne'sın."

Kadın Autumn'a şüpheyle bir kez baktı. "Öyleyim. Ne istiyorsun?"

Autumn, umduğu gibi etkileyici bir gülümseme takındı. Kadının gözleri daha da derin bir şüpheyle kısıldı. *Başarısız.* Zaten kötü bir başlangıç yapmıştı, artık devam etse de olurdu. "Merhaba, ben Autumn Clancy. Sanırım ben senin kızınım."

Deborah'ın yüzünde bir dizi ifade belirdi, ama hiçbirisi Autumn'a bu haberin onu sevindirdiğini göstermiyordu, ama sonra öne eğildi ve Autumn'a daha yakından baktı. "Ne istiyorsun?" Bu haber, aynı soruyu tekrarlamasına bakılırsa, o anı öncekinden farklı kılmamıştı.

"Sana birkaç soru sormak istiyorum," dedi Autumn. "Hepsi bu." Soru farklı bir şekilde sorulsaydı, başka bir cevap verebilirdi, ama öyle olmadı. *Seni tanımak için.* Kendine bir, iki saniye hayal kırıklığı yaşadı, ama o anda bunun derinliğine inmedi. Bu daha sonra, belki Bill ile ya da belki tek başına işleyeceği bir şeydi. Ama bunu kabul etti, böylece geçici olarak bir kenara koyabilirdi.

Kadın uzun bir iç çekişle geri adım attı, kapıyı daha fazla açarak Autumn'un içeri girmesine izin verdi. Oda, kadının görünüşünden beklediği gibi düzenli ve temizdi.

Bu, tam bir felaket olduğunu söylemekti. Autumn, yatağın yanındaki ahşap sandalyenin arkasında bulunan bir tür iç çamaşırını dikkatlice aldı, koltuğun üzerindeki kabukları silmeye başladı, çıplak teniyle dokunmaktan vazgeçti ve oturdu.

Deborah yatağa oturdu, bir bacağını altına çekip Autumn'a uzun uzun baktı, Autumn da ona bakıyordu. Daha yakından baktığında, kendi elmacık kemiklerini ve üst dudağının şeklini tanıdı. Belki Deborah da tanıdı, çünkü sonraki yorumu şöyleydi: "Huh. Evet. Anlıyorum. Bekle." Ayağa kalktı, şifonyere doğru yürüdü ve en üst çekmeceyi açtı. Bir yığın kağıt çıkardı, onları karıştırdı ve bu sırada "Burada olduğunu düşünmüştüm" gibi bir şey mırıldandı. Başka bir çekmecede derinlemesine aradıktan sonra durdu ve elinde ne varsa ona baktı. Autumn'a doğru geri yürüdü ve eski, yıpranmış bir resim gibi görünen şeyi uzattı. "Bu benim."

Autumn onu Deborah'dan aldı ve Deborah yatağa otururken resme baktı. Deborah'dı, sadece çok daha gençti, gözlerinde şimdi kesinlikle olmayan bir parlaklık vardı, cildi pürüzsüz ve kusursuzdu, saçları yarısı yukarıda yarısı aşağıdaydı, tesadüfen Autumn'un şu anda saçını yaptığı gibi. Bu fotoğrafta Autumn'a daha da benziyordu ve bir parçası onu saklayıp saklayamayacağını sormak istedi, ama daha derin bir parçası, bunun Autumn'dan daha çok bu kişi için önemli olduğunu içgüdüsel olarak biliyordu. Belki de her zaman duygusal olarak boş bir yaşlı cadaloz olmadığını hatırlatan somut bir hatıra. Fotoğrafı geri verdi. Deborah,

hüzünlü bir bakışla baktı ve Autumn'un bir an önceki varsayımını doğruladı.

"İlk on dört yılımı Mercy Hastanesinde diğer ADHM bebekleriyle birlikte geçirdim," dedi Autumn, ancak Deborah sormamıştı ve muhtemelen pek de ilgilenmiyordu. Konuşmaya başka nasıl başlayacağını bilemediği için, buradan başladı.

Deborah bir an tırnaklarını ısırды, ama sonra başını salladı. "Hayır. Lucy in the Sky almadım. Alacaktım, ama enjekte etmek üzereyken bana tokat attı." Omuz silkti. "O zaman birlikte olduğum adamın zulasıydı ve onu kullanmak üzere olduğumu görünce çılgına döndü. Bana sert bir tokat attı ve sonraki birkaç gün boyunca yıldızlar gördüm. Bu konuda ücretsiz kliniğe gittim. Bana beyin sarsıntısı geçirdiğimi ve hamile olduğumu söylediler."

Autumn'un kafası karıştı. "Bir dakika... Sen onu almadın. Hiç almadın mı?"

"Sert olanları almadım. Hamileyken almadım." Deborah düşünüyormuş gibi başka yere baktı. "Sadece düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Çok garip bir şeydi. Belki de hamile kalmaya devam etmeliydim. Belki o zaman buraya gelmezdim." Autumn'un görmezden geldiği, lekelerle kaplı yatak örtülerinin bulunduğu hüzünlü, kirli odayı eliyle işaret etti.

"Ama bu nasıl mümkün olabilir? Bana ADHM bebeği teşhisi konmuştu." *Hayatımın ilk on dört yılında hastaydım.*

"Bilemem. Belki hastane personeli bana bakıp öyle varsaymıştır."

Autumn'un bakışları üzerinde dolaştı. Soluk tenindeki yaralar, kollarındaki eski izler. Sürekli kaşınması ve seğirmesi. Yirmi dört yıl önce de bu halinden birazcık bile olsa benziyor olsaydı, Autumn da aynı şeyi düşünürdü. "Seni tokatlayan adam, o... babam mıydı?"

Deborah omuz silkti. "Kim bilir." Başını eğdi ve onu tekrar inceledi. "Çenen biraz ona benziyor. Sivri ve inatçı." Durdu, omuzları düştü. "Kötü. Ama herhalde her türlü çeneyle öyle olurdu, çünkü sen kötü birine benzemiyorsun."

İkisi de bir dakika boyunca sessiz kaldılar. Deborah, kollarını kaşıyarak gözlerini şifonyere doğru çevirip duruyordu, bu da Autumn'a şifonyerde onu çağıran bir şey olduğunu düşündürdü. Autumn, kadının ona bir şey sormasını bekledi. Herhangi bir şey. Ama kadın çekmecedan gözünü ayırmadı.

Titreyerek ayağa kalktı ve Deborah'a yapabildiği tek gülümsemeyi gösterdi. "Yiyecek bir şeye ihtiyacın var mı? Ben..."

"Para iyi olur." "Yemek için mi?"

"Mm-hmm." Yine kaşımaya başladı. Bir seğirme, sonra bir tane daha.

Autumn çantasını karıştırdı, iki yirmilik çıkardı ve masanın üzerine koydu. Bu paranın yemek için kullanılmayacağını biliyordu, ama belki küçük bir cömertlik—iyilik—bir şeyleri değiştirebilirdi. Deborah sadece bakakaldı.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Ben... ah, ara sıra uğrayacağım?" Autumn garip bir şekilde teklif etti.

Deborah elini havada sallayarak reddetti. "Zahmet etme. Ama ara sıra postayla biraz para göndermek istersen, hayır demem."

"Oh. Ah, peki, ne yapabileceğime bir bakayım," diye mırıldandı Autumn. En son istediği şey bu kadının kötü alışkanlıklarını desteklemektir, ama o da onun annesiydi. *Senin varlığını umursamayan ve hiç umursamamış bir anne.* Kadına nutuk atmak istedi. En azından birkaç çirkin söz söylemek istedi, ama orada durup bu üzücü insan kabuğuna bakarken, kadının her şeyden çok ihtiyacı olan şeyin... bir kucaklaşma olduğunu hissetti. Kadın bunun farkında olsa da olmasa da. Ve onu incitmiş olsa da, Autumn yatağın yanına gitti, eğildi ve Deborah'ı kollarına aldı.

Doğum annesi gerginleşti, sonra biraz gevşedi ama Autumn onu kucaklarken hareket etmedi. Geri adım attığında, Deborah ona bakıyor, şaşkınlıkla gözlerini kırptıyordu.

Autumn kapıya doğru yöneldi. Yine de, kendini tutamadı ve geri döndü. Annesini bir daha göremeyebilirdi ve hatırlayabildiği kadarıyla aklında kalan sorunun cevabını öğrenmesi gerekiyordu. "Bana sen mi isim verdin? Autumn ismini sen mi seçtin?"

Deborah, Autumn'un adını tamamen unutmuş gibi bir anlığına ona baktı, yüzünde hala şaşkınlık ifadesi vardı. Ama en azından o an için çekmeceyi unutmuş gibiydi. "Hayır. Hemşire verdi."

Peki. Bir gizem daha çözüldü. Hayır, onu doğuran annesi ona isim vermemişti. Bir bürokrat ona soyadını vermiş ve bilinmeyen bir hemşire Autumn'u seçmişti. Belki de

en azından o kişinin, bebek odasının penceresinden düşen yapraklar kadar geçici olan, hasta, istenmeyen kız bebek için güzel bir isim bulmaya çalıştığını varsayabilirdi. Ya da belki de rastgele seçilmişti.

Gerçek iyidir. Acı/verse bile.

"Tekrar teşekkürler. Ve... iyi günler." Deborah oturmaya devam etti ve Autumn kapıyı arkasından kapattı. Asansörü çağırdı, ama hemen gelmeyince merdiven boşluğunun kapısını açtı ve ayaklarının taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde dört katı koştu, tıpkı uzun zaman önce Mercy Çocuk Hastanesinde yaptığı gibi, hayatında ilk kez kaslarını yoğun bir şekilde çalıştırdı. Lobiye vardığında nefesi kesilmişti, ama bu egzersiz, Deborah Dunne ile yaşadığı tartışmanın etkisini büyük ölçüde atlatmasına yardımcı olmuştu. *Annem.*

Hayır, beni doğuran kadın.

Lucy in the Sky almadım. Neredeyse alacaktım, ama enjekte etmek üzereyken bana tokat attı.

Kadının sözleri, binanın ön kapısından çıkıp köşeyi dönerek durup sırtını tuğlalara dayadığında aklına geldi. Gözlerini kapattı, birkaç damla gözyaşı akarken, onunla birlikte rüya, istenildiğine inanma arzusu da kayboldu. Duvara elini sürtünce, pürüzlü yüzey avuçlarını sıyırdı, bu da onu ayakta tutmaya yardımcı oldu. Sıcak gözyaşları birkaç dakika boyunca Autumn'un yanaklarından akmaya devam etti. Hayatını merak ederek, umut ederek geçirmişti ve az önce karşılaştığı gerçeklik, yüzüne sert bir tokat gibiydi. *soul.* Derin, titrek bir nefes aldı,

başını kaldırdı, gözyaşlarını sildi ve dik durdu. Keder, gölgeli "ya eğer"lerin çorak toprağıydı. Kendini oraya gitmeye izin vermişti, ama kalmasına izin vermeyecekti.

Autumn ana caddeye geri döndü, bakışları yukarıya doğru çekildi. Öğlen vakti geçmesine rağmen, soluk, gümüş rengi gökyüzünde yarı saydam bir ay parçası görebiliyordu. Dolunay olsun ya da olmasın, ay her zaman ona onu düşündürürdü ve şimdi bunu memnuniyetle kabul ediyordu. Bir zamanlar sadece bir rüya olduğuna inandığı çocuk. Onun ay ışığı canavarı. Bu isim şimdi saçma geliyordu, ama o anda, onu düşünmek ona açıklayamadığı garip bir rahatlık veriyordu.

Sokağa geri döndü, elini kaldırarak kendisine doğru gelen taksiyi durdurdu ve kaldırıma doğru adım attı.

Şehrin sokakları hızla geçip giderken, Autumn pencereden dışarıya bakıyordu, ama görmüyordu. Onlarca yıl önceki o tokatı ve onu atan yüzü görünmeyen adamı hayal etti. Zihninde, Deborah'ın geriye doğru uçtuğunu, elindeki iğnenin yere düştüğünü gördü.

Böyle bir şeye nasıl minnettar olabilirdi? Yine de minnettardı. O adamın annesine tokat atmasına minnettardı, bu acımasızca yapılmış olsa bile. Çünkü Autumn'un hayatını kurtaran o tokat olmuştu.

Ama şimdi, Autumn her zamankinden daha fazla cevaplar istiyordu. Hiç hasta olmamasına rağmen neden Mercy Hastanesine yatırıldığını bilmek istiyordu. Bu konuda açıklık getirebilecek tek bir kişi vardı ve o da birkaç kilometre uzakta çalışıyordu.

"Merhaba Autumn, içeri gel," dedi Chantelle Rogers, sesindeki yorgunluğu gizlemeye bile çalışmadan.

Autumn sosyal hizmet uzmanı ofisine girdi ve defalarca oturduğu sandalyeye oturdu.

"Autumn, sana defalarca söyledim, onun nerede olduğu hakkında bilgi veremem..."

"Bu sefer arkadaşlarımı aramaya gelmedim," dedi. O hastanede iyi tanıdığı diğerlerini bulmak için boşuna uğraşmıştı, sadece onlarla yeniden bir araya gelmek için değil, aynı zamanda paylaştıkları hayaller konusunda daha fazlasını sunup sunamayacaklarını görmek için... ve hala hayatta olup olmadıklarını öğrenmek için. Genie, Mercy'nin kapanmasıyla ilgili verdiği bilgiyle bu umudun çoğunu yok etmişti ve Autumn'un kendi başına bulduğu birkaç arkadaşı da son umudunu da yok etmişti, çünkü onları bulduğu yer mezar taşlarıydı. O şanslı olanlardan biriydi. Ama bu şans değildi ve bu sefer buraya bunun için gelmişti. "Annemi buldum," dedi. "Mercy Hastanesinde hiç olmamam gerektiğini söyledi. O ilacı hiç almamış. Yani... ben *hiç ADHM bebeği olmadım*."

Chantelle'in yüzünde şaşkınlık belirdi. "Annemi nasıl buldun?"

Autumn bu soruyu eliyle savuşturdu. Annesini bulmasına yardımcı olan bilgileri, birkaç nazik memur ve yeni işe alınmış sosyal hizmet görevlilerinden ikna ederek öğrenmişti. Onları ele vermeye niyeti yoktu. "Sadece şanslıydım. Her neyse, oydu. Zaten emin olmuştum, sonra onu görmeye gittim. O benim annem."

Chantelle bir anlığına onu inceledi, arkasına yaslandı. Chantelle kötü biri değildi. Sadece aşırı çalışıyor ve az maaş alıyordu ve Autumn hayatında böyle bir mutluluk bulmuşken neden her şeyi olduğu gibi bırakmadığını anlayamıyordu. Kadın, Autumn'un yerine kendini koyamayacaktı çünkü bunu yapmakla ilgilenmiyordu. Ve adil olmak gerekirse, Autumn, Chantelle'in yaptığı türden bir işte çalışırken bunun bir başa çıkma mekanizması olduğunu düşündü. Kendini yerleştirdiği çocukların yerine sürekli kendini koyarsa, duygusal olarak kesinlikle yıkılacaktı. "Annen olduğundan emin olduğun bu kadın, uyuşturucu kullanmadığı konusunda yalan söylüyor olabilir. Bağımlılar böyle yapar. Yalan söylerler."

"Yine de, on altı yaşını geçen tek ADHM çocuğu benim, değil mi?"

"Başkaları da var."

"Yüzde üç," dedi Autumn sessizce. "ADHM bebeklerinin yüzde üçü hayatta kaldı." Ülke çapında sadece bir avuç dolusu vardı. Ve uyuşturucu, beklenmedik bir şekilde ortaya çıkan ve korkunç bir salgın yaratan yeni bir fenomen olduğu için, etkilerinin farkına varılması ve tamamen yasaklanması zaman almıştı. Hala vakalar vardı, ama genel olarak, uyuşturucu bağımlılığının hayatları mahveden bir sorun olarak kaldığı yoksul, kentsel bölgelerdeydiler.

"Sen o yüzde üçün içindesin," dedi Chantelle.

"On altı yaşını geçen nadir birkaç kişiden biri olmamın ve annemin kendi ağzından bu ilacı hiç almadığını söylemesinin bir tesadüf olduğunu düşünmüyor musun? O kadın

beni etkilemek için hiç de umursamıyordu, inan bana."

Chantelle iç geçirdi. "Dinle, Autumn, umarım haklısındır, tamam mı? Umarım yanlış teşhis ya da evrak işlerinde başka bir hata vardır ve aslında sisteminde ADHM ile doğmamışsındır, çünkü on altı yaşını geçenler için bile, varsa bile, uzun vadeli etkilerini bilmiyoruz." Demek istediği şeydu: *On altı yaşını ve ötesini geçebildiğin için tebrikler, ama yüzde üçünüzün otuz yaşına kadar ölmeyeceğini kesin o l a r a k söyleyemem.*

"Ama bu kadar büyük bir yanlış teşhis nasıl olur?" Autumn, kollarını kaldırıp hayal kırıklığıyla indirdi. "Hayatımın on dört yılı, Chantelle. Ölümcül bir hastaydım, hastalıktan değil, ilaçlardan!"

On dört yıl boyunca ölümümün çok yakın olduğunu düşündüm. Bunun bir insanın ruhuna ne yaptığını biliyor musun? Annesi söylediklerini sindirmek için fazla zamanı olmasa da, öfke duyduğunu hissetti, tüm hayatı tamamen farklı bir bakış açısıyla gözlerinin önünden geçti. Doğumumda kan tahlillerimi kim yanlış teşhis etti? Beni yıllarca Mercy Hastanesinde yatırmaya kim karar verdi?

Ve kim ona hiç ihtiyacı olmayan ilaçları yutturmaya başladı?

Bir kapı çalındı ve Autumn başını kaldırıp Chantelle'in kısmen açık kapısından içeriye bakan bir adam gördü. Adam kapıyı biraz daha açtı ve Chantelle sandalyesinde döndü.

"Şey, Bayan Rogers, rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bazı formları imzalayabilir misiniz? Sadece birkaç dakika sürer

ve bir saat sonra mahkemeye gitmeden önce bunları almam gerekiyor."

"Tabii. Bir dakika izin verin, Autumn," dedi Chantelle, ayağa kalkıp adamı odadan takip etti.

Autumn, hayal kırıklığıyla iç çekerek sandalyesine geri oturdu ve bakışları odanın karşısındaki dosya dolaplarına kaydı.

Az önce reddedilen cevapların içinde olabileceği dosya dolapları.

On Üçüncü Bölüm

Sam son saman balyasını kaldırdı, düzenli bir şekilde oluşturduğu yığının üstüne koydu ve sonra koluyla alındaki ter damlalarını sildi.

Samanlık penceresinden bir ışık huzmesi süzülerek Sam'in durduğu yere kadar indi ve Sam yüzünü kaldırıp, sıcaklığı hissedince gözlerini kapattı.

Macau'da ne oldu, Sam?

Güneşin ışığına rağmen, içini bir ürperti kapladı — içinden bir donma — ve gözlerini açarak ışığın önünden uzaklaştı, eldivenlerini çıkarıp bir kenara attı.

Başarısız olmuştu. Görevinde başarısız olmuştu ve bu yüzden Dr. Heathrow onu görevden almıştı. Sürgüne göndermişti. Atmıştı. *Görevden alındığında, ölürsün. Amacın sona erer.* Doktorun kapıyı işaret ettiği anı düşündüğünde, gözlerinde hüznün ve hayal kırıklığıyla Sam'e çantasını toplayıp gitmesini söylediği anı düşündüğünde, midesi hala burkuluyordu.

Bu yüzden, eğitildiği gibi ölmek için ayrılmıştı. Bu onun son göreviydi. Zaten başka seçeneği var mıydı? Eğitim aldığı beceriler dışında başka becerisi yoktu. *Avlanmak. Öldürmek.*

Görevden alındığında, ölürsün. Bu emrin gerçek anlamı, görevden alındığında kendini öldürmen gerektiğiydi. Bu en iyisiydi. Kendi başına hayatta kalamazdı, çünkü nereden *başlayacağını*, nereye gideceğini bilmiyordu. Ama... kendini hemen öldürmeye kalkışmamıştı. Sonuçta, son görevde bir zaman sınırı belirtilmemişti. Bu yüzden bir süre, hayatta kalmak için sahip olduğu tek becerileri kullandı. Avlandı. Bu sefer hayvanları. Kamp ateşi yaktı. Kendini sıcak tuttu ve beslendi. En iyi ölüm şeklini bulmak için haftalarca düşündü. Elbette bir silahı vardı; ayrılırken çantasına koymuştu. İntihar görevinde olduğu düşünülürse, bu beklenen bir şeydi.

Görevden alındığında, ölürsün.

Diğer görevlerinde, yakalanması durumunda alması için ona siyanür hapi vermişlerdi. Ancak Dr. Heathrow onu kovduğunda ona siyanür hapi vermedi. Sam bunun nedenini merak etti ve yetkililerin doğa parkurunda siyanürle ölmüş bir adam bulduklarında şüphelenebileceklerini düşündü.

Evet, ölmeyi planlamıştı. Hâlâ da öyle düşünüyordu. Ve bununla çoğunlukla barışmıştı çünkü ölmeyi hak *etmişti*. Ama sonra kendi arazisinin kenarındaki ağaçların arasında kaybolmuş yaşlı adamla karşılaşmıştı. Adam, onun bir canavar gibi göründüğünü bildiği halde ondan korkmamıştı — saçları kirle kaplı, sakalı dağınık ve bakımsız, askeri tarzda giysiler giymiş ve belinde bir silah vardı. Pis ve kirliydi. Sonuçta, ormanda yaşıyordu. Ama yaşlı adam gülümsemiş ve başka birine rastladığı için rahatlamış gibi görünüyordu, sonra elini Sam'e uzattı, çoğunlukla doğru yönde. O zaman Sam, adamın kör olduğunu fark etti.

Onun ondan korkmaması şaşırtıcı değildi. O, büyük, kaslı, yaraları açıkta olan bir yabancıydı; *gençti* ama kafası ay kadar soluk renkli kirli saçlarla doluydu. Görevlere çıktığında saçlarını kısa kestirip boyatmışlardı.

Ay ışığından bir çocuk yaptım.

O, dere kenarında ya da bir ağacın dibinde otururken, güneşin altında uzanıp en iyi ölüm yolunu planlarken, onun sözlerini defalarca tekrarlamıştı.

Onun sözleri, onu istediğinden daha uzun süre hayatta tutan şey miydi? Belki. Ama bunlar, onun gerekli olduğunu bildiği şey için sadece geçici bir ertelemeydi. Kaçınılmazdı.

Bu dünyada onun yeri yoktu.

Bu dünyada bir yeri *olsun istemiyordu*.

Hayat sadece acı, ıstırap, çirkinlik ve dayanılmaz yalnızlıktan ibaretti.

Sefil hayatında tanıdığı tek güzel şey oydu. *Anlık bir ışık. Güzelliğin ne demek olduğunu biraz olsun tatmak*. Ama o çoktan gitmişti, uzaklarda, daha iyi bir hayat yaşıyordu.

En azından öyle umuyordu.

Ancak görünüşüne ve haftalardır ilk kez çıkardığı sesin kısık olmasına rağmen, yaşlı adam ona gülümsemiş, onun varlığından mutlu ve rahatlamış bir şekilde, kör adamı kaybolduğu yola geri götürmüştü. Adam ona yemek ikram etmiş, daha sonra da elma çiftliğinde çalışması için bir iş teklif etmişti ve o da nedenini bilmeden bu teklifi kabul etmişti.

Senin ölmüş olman gerekiyordu, Sam.

Oradaki diğer işçiler Sam'e tuhaf tuhaf bakıyorlardı, ama sadece ilk başta. Hepsinin bir hikayesi vardı. Yaşlı adam, görünüşe göre, istenmeyen ruhları toplamayı seviyordu. Dışlanmışları. Atılmışları. Suçluları ve uyumsuzları. Ve şimdi de ölmüş olması gereken ama ölmemiş olanları.

Bazıları yaşlı adamı soyuyor ya da hiç çalışmadan maaşlarını alıyordu. Her cuma verandasında durup, geniş bir gülümsemeyle, hak etmeyenlere bile para dağıtıyordu. Yaşlı kör aptal.

Sam ise çalışıyordu. Sam beş kişinin işini yapıyordu, çünkü bu ona acısını unutmasına ve anılarını uzak tutmasına yardımcı oluyordu.

Merdivenlere tırmanıp, bushel'larca elma toplardı. Bir bushel'ın, altmış dört Amerikan pintine eşit olduğunu öğrenmişti. Sam bunu daha önce bilmiyordu. Eğitimi sınırlıydı. Dersler almıştı. Okuma, yazma ve temel matematik öğrenmişti. Biraz fen ve coğrafya çalışmıştı. Ama çoğunlukla eğitimi dövüş teknikleri, savaş taktikleri ve silahlar üzerineydi. Sadece bilmesi gerekenleri öğretilmişti. Sam saman yığınları yaptı ve ahırları temizledi. Keçileri, inekleri, tavukları ve domuzları besledi. Çitleri onardı, çalıları budadı ve birçok başka küçük iş yaptı.

Ara sıra yaşlı kör adam dışında kimseyle konuşmazdı. Diğer işçiler onun kelimeleri zar zor telaffuz edebilen büyük bir aptal olduğunu düşünürlerdi ve Sam de bunu tercih ederdi.

Bazen akşamları Sam, bahçenin kenarındaki çitin üzerine oturur, elma yer ve güneşin parıldayıp, ışıldayıp, toza dönüşmesini izlerdi.

O sırada yaşlı adamın penceresinden içeriği görebiliyordu ve sık sık ziyarete gelen ailesinin akşam yemeğine oturup gülüşüp konuşarak buharlı yemekleri birbirlerine uzattıklarını izliyordu. Kadının sözlerini düşündü.

Hayat bir elma olsaydı, dişlerimi geçirip büyük bir ısırık alırdım. Meyve suyu çenemden damlasın ve tatlılık dilimde patlarken gülümserdim.

Sonra birini bulup diğer yarısını ona verirdim.

O hastaydı ve nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu ama bunu paylaşmak da istiyordu.

Sam'in gözleri pencereden masanın etrafında dolaştı. Bir sepet ekmek üzerinde birinin gözlerine bakıp, onun kendisine gülümsemesini ve şakasına gülmesini nasıl bir his olacağını merak etti. Bütün bu kavram o kadar yabancı geliyordu ki, sadece merak etmesi bile kendisini gülünç hissettiriyordu. *Ne tür bir şaka yapardın, Sam? Sen şakanın ta kendisisin. Böyle bir senaryoyu düşünmek bile şaka gibi.* Ve eğer bunu hayal bile edemiyorsa, hayal bile edemiyorsa, neden bu belirsiz fikir ona acı veriyordu? Sanırım bunu istiyordu ve böyle bir özlemi hak etmiyordu.

O, kendisiydi. Bazıları akşam yemeğinde aileyle birlikte gülmek için yaratılmıştı, bazıları ise tek başına çitlerin üzerinde oturup içeriye bakmak için yaratılmıştı. Her zaman içeriye bakmak için.

Çalışırken onu düşündü. Yüzünü hayal etti ve gözlerinin hala sıcaklığını hissedebileceği kadar ateşli bir şekilde parladığını hatırladı. O parıltıyı Chennai'ye, Lagos'a ve adını hatırlamadığı diğer yerlere de yanında götürmüştü.

Onu unutulmuş her yere yanında götürmüş ve sözlerini, artık organları veya derisi kadar, hatta onlardan daha fazla, kendisinin bir parçası olarak taşımıştı. Çünkü onun sözleri ve fikirleri, hiç dokunulmamış olan tek yerlerine derinlemesine saklanmıştı. Kas veya kemik değil, daha derin, çok daha önemli bir şey. Onun sözleri, her şeye rağmen, hala sadece kendisine ait olan ve dürtölüp, kurcalanıp, kesilip biçilemeyecek kısımları olduğunu hatırlattı.

Ve belki de bu fikir onun çöküşüydü. Ve kurtuluşu.

Ama yine de, kurtarılmak istemiyordu. Yine de onu bırakamıyordu. Bırakmayacaktı. Bu yüzden acı çekiyordu. Ve yaşamaya devam ediyordu.

Çünkü ölmek, onun bir parçasını da öldürmek anlamına gelirdi.

Ve bunun henüz yapamayacağını fark etti.

Yakında, ama henüz değil.

"Sam," diye seslendi yaşlı adam

Adam. Sam dönerek homurdandı.

"Ahır için yeni bir jeneratör almanı istiyorum. Soğuk bir kış olacak ve orada elektriklerin kesilme riskini göze alamam. Şehirde bana çok iyi fiyatlar veren eski bir arkadaşım var." Sam cevap vermediğinde, adam Sam'in söylemediği bir şeyi dinliyormuş gibi başını eğdi. "Araba kullanıyorsun, değil mi?"

"Evet. Araba kullanırım," dedi. Kimliği olmadığı için ehliyeti yoktu, ama araba kullanmayı biliyordu.

Adam elini kaldırdı ve bir çift anahtar havada uçtu. Sam uzandı ve onları kolayca yakaladı.

"Kamyoneti al," dedi Adam, dönüp bastonuyla Sam'in o sabah küçük çakıl taşlarını ve enkazları temizlediği toprak yolu tıklattı, böylece yaşlı aptal tökezleyip kafasını yaralamayacaktı.

"Bu yolların asfaltlanması gerekiyor," dedi Sam.

Adam elini arkasına sallayarak Sam'in sözlerini reddetti. "Ayaklarımın altında toprağın hissini seviyorum. Ve ayağımı bir kayaya çarparsam birinin bana yardım edeceğini umuyorum."

Sam ensesini kaşıdı. "Bu kadar çok insan seni hayal kırıklığına uğrattırken neden bir şey bekliyorsun?" *Sana yalan söylerler. Seni aldatırlar. Seni hırsızlar. Senin eşyalarını çalarlar.*

Adam'ın gülümsemesi daha da genişledi. "İnsanlar beni çok hayal kırıklığına uğrattıyor," dedi. "Ama bazen uğratmıyorlar."

Sam iç geçirdi. *Bazen* gülümsemeyi gerektirecek bir durum gibi görünmüyordu. Omuz silkti ve ana yola çıkan uzun araba yolunun yanındaki çitin yakınındaki kırmızı kamyonete baktı. Sam araba kullanmak istemiyordu. New York'a gitmek istemiyordu. İnsanların, binaların ve gürültünün arasında olmak istemiyordu.

"Hey, Sam," dedi Adam, arkasını dönerek, süt beyazı gözlerini garip bir şekilde doğrudan ona dikti. "Seni kim incitti?"

Seni kim incitti? Bu soru Sam'i şaşırttı. Özellikle de Adam, Sam'in vücudunu kaplayan tüm yara izlerini göremezdi. Belki biri ona bunlardan bahsetmişti. Belki biri onu ahırın arkasındaki muslukta yıkanırken görmüş ve yara izlerinin sadece yüzünde ve kollarında değil, sırtında ve en büyüğü boğazından karnına kadar uzanan yara izleri olduğunu fark etmişti. Yine de, bu yara izleri

yalnız kalmasının, utanç duymasının, dışlanmasının nedeni değildi. Bunlar onun kendi yapmıştı.

"Ben," diye cevapladı Sam. "Kendimi incittim."

Adam birkaç saniye ona bakmış gibi göründü, sonunda başını salladı. Yaşlı adam üzgün ama aynı zamanda anlayışlı görünüyordu. "Bu en kötü türden bir acıdır." Yaşlı adam durakladı. "Sence ben şanslı mıyım, Sam?"

Sam yine kafası karışmıştı. "Şanslı mı?"

"Evet. Beni şanslı bir adam olarak görüyor musun?"

Sam ona baktı. Yaşlı, kör ve nispeten çirkindi - ama Sam kimdi ki bunu söyleyebilirdi? - çıplak, kirli ayakları vardı ve çalışanları düzenli olarak ondan çalışıyordu. Ama bir elma çiftliği vardı ve insanlar gülüp konuşurken yemek masasında oturuyordu. Kalkıp giderken yanağından öpen insanlar. "Evet," diye cevapladı Sam. "Bence sen şanslı bir adamsın."

Adam bir kez başını salladı. Sonra gömleğinin düğmelerini açtı, kollarını hafifçe sıvadı ve bileklerinin altını Sam'e gösterdi. Her iki kolunun ortasında iki uzun yara izi vardı. "Katılıyorum," dedi Adam ciddiyetle. "Ben şanslı bir adamım. Ama her zaman böyle düşünmedim." Kollarını indirdi. "Her şey sürekli değişiyor, Sam. Hayat, durmuş gibi görünse bile, etrafımızda sürekli hareket ediyor. İnancını kaybetme." Sonra döndü, bastonunu tekrar toprağa vurarak evine doğru yürüdü.

Sam bir an orada durup onun uzaklaşmasını izledi. *Hayat etrafımızda akıp gidiyor.* Sam, yaşlı kör aptalın ne demek istediğini hiç anlamadı. Belki o da aptal ve deliydi. *İnançlı ol.* Neye? Bir gün Sam da kendini şanslı hissedebilir

taban bazı bazı koşullara bazı fotoğraf hayal
veya hayal edemediği? Bir zamanlar misyonlara inancı
vardı.

Ama sen inandın mı? Gerçekten inandın mı?

Mevcut durumu bir gösterge ise, belki de öyle değildi.

Sam, Adam'ın kendisine uyumasına izin verdiği ahırın arkasındaki küçük odaya girdi. Diğer işçiler, meyve bahçesine daha yakın bir binadaki baraka tipi bir odada uyuyorlardı, ama Adam, nedense, ona kapısı ve kilidi olan kendi odasını vermişti. Belki de diğer adamlar Adam'a, yaraları, beyaz saçları ve tuhaf gözleri olan, neredeyse hiç konuşmayan devin uykularında onları öldüreceğinden korktuklarını söylemişlerdi.

Ya da daha kötüsünü.

Ölmekten daha kötü şeyler olduğunu ondan daha iyi kim bilebilirdi ki?

Sam aynada kendine bakarken iç geçirdi. Ameliyatlar, fiziksel olarak onu değiştiren ilaçlar ve kendisine açıklanmayan diğer işlemler olmasaydı nasıl görüneceğini merak etti. Muhtemelen normal görünecekti. İnsanlar muhtemelen ona korku ve hayranlık karışımı bir bakışla bakmayacaktı.

Ama o normal değildi. Ve asla da olmayacaktı.

Köşedeki küçük lavabonun üzerindeki jiletini aldı. Belki de onu bileklerini kesmek için kullanmalıydı. Kan kaybından ölecekti. Hızlı bir ölüm olurdu. Jileti ters çevirip düşündü. Oldukça körelmişti, ama yeterince bastırırsa yine de işini görürdü. Adam'ın kollarındaki uzun yaraları hayal etti. Yaşlı adamın yüzünü hayal etti. Yere baktı. Jileti kullanırsa, kanı döşeme tahtalarına sızacak ve muhtemelen

ve bu, ona iş, başını sokacak bir ev, günde üç öğün yemek ve istediği kadar elma veren Adam'a nasıl bir teşekkür olurdu?

Kör jiletle kendini öldürmek yerine, çiftlikte onarım yapmak için kendisine verilen alet kutusundan metal makası çıkardı. Makas büyük ve paslıydı, ama onu sakalını daha kolay şekillendirmek için kullandı ve sonra jiletle tamamen tıraş etti, beyaz sakal kılları yere düştü. Sonra makası tekrar eline aldı ve saçını kesmek için kullandı, gümüş rengi saçlar sakal tutamlarıyla karışarak koyu renkli ahşapla kontrast oluşturdu. Sonunda saç çok kısa ve düzensiz olmuştu, ama Sam bunun son birkaç aydır ensesinde at kuyruğu yapmaya çalıştığı beyaz saç yığınınından daha az endişe verici olduğunu düşündü. New York sokaklarında insanlar ona bakıyordu, burada kalabalık sadece suçlular ve uyumsuzlardan değil, sıradan, normal sivillerden oluşuyordu. Sam bakılmaktan hoşlanmazdı, ama aynı zamanda mümkün olduğunca *ortama uyum sağlamak için* eğitilmişti ve görünüşe göre, hala onu eğitmiş oldukları yaratık olmaya devam ediyordu. En azından bazı yönlerden.

Parmaklarıyla pürüzsüz çenesini okşadı, yüzünü sağa sola çevirerek çenesinin eskisine göre ne kadar keskinleştiğini fark etti ve ne kadar kilo verdiğini anladı. Saç boyası olsaydı saçını boyayabilirdi, ama yoktu, bu yüzden Sam kapıdan çıkarken bir beyzbol şapkası aldı.

New York City'ye doğru yola çıktı, arka yollar otoyollara dönüştü, otoyollar trafik sıkışıklığıyla doldu, egzoz ve fabrika dumanının kokusu ile birlikte gürültü de arttı. Trafik yavaşladı ve Sam

yanındaki arabalardaki insanların bakışlarını hissetti, ama bakışlarını ileriye doğru sabit tuttu.

Adam, jeneratörü satın aldığı mağazanın adını ve yol tarifini kamyonete bırakmıştı. Sam oraya gitti ve arka taraftaki rıhtıma yanaştı. Bir adam, ona neredeyse hiç bakmadan jeneratörü kamyonetin kasasına yükledi. İş rekor sürede halloldu ve Sam, onu çiftliğe geri götürecek otoyol girişine doğru yola çıktı.

Ama tam dönüş yapmak üzereyken, ters yöne saptı. "Ne yapıyorsun Sam?" diye kendi kendine mırıldandı. Ama ne yaptığını çok iyi biliyordu. Şehrin merkezinde, kendisi ve diğerlerinin görevler arasında kullandıkları bir daire vardı.

Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordu, tıpkı küçük kıza yardım etmenin kötü bir fikir olduğunu bildiği gibi. Onu kurtarmak.

Macau'da ne oldu, Sam?

Aynı şekilde, yıllar önce diğer kızı korumak kötü bir fikir olduğunu da biliyordu. Autumn.

Ay ışığından bir çocuk yaptım.

Bu sefer direnmekten o kadar aciz hissetmiyordu, ama çekildiğini hissediyordu.

Sam kamyoneti park etti, jeneratörün bağlı olduğu kapalı kasayı kilitledi, beyzbol şapkasını taktı ve metroya doğru yöneldi. Merdivenlerden aşağı koştu ve yerin altında kayboldu.

On Dördüncü Bölüm

Sam, New York metrosundaki tek canavar değildi, o gün en büyüğü olsa da, bu yüzden kimse ona bakmadı bile. Başını eğdi, şapkasını gözlerine indirdi ve tren tanıdık istasyona girdiğinde arkada oturduğu yerden indi. Sam yerden çıktı ve altı blok yürüyerek Vietnam restoranı ile kuru temizleme dükkanı arasında bulunan kapıya geldi. Bu kapı, Macau'daki son işine gitmeden önce kaldığı yerdı. Gergin olmasına rağmen, kalp atışlarını sabit tutmaya çalıştı ve eğitimi olması gerektiği gibi işe yaradı. İki kez kapıyı vurdu, durakladı, sonra dört kez hızlıca vurdu ve kapının alt kısmına hafifçe tekme attı. Bir an sonra, bu özel işarete yanıt olarak kapı açıldı.

Amon ona kayıtsızca baktı. O da eğitim almıştı. Sam, dairede kimse olup olmayacağını bilmiyordu ve Amon'u görmekten başka birini görmekten daha mutlu değildi.

"Sam. Burada ne işin var?"

Sam, onun bu apartman dairesini kastettiğini, aynı zamanda bu dünyayı da *kastettiğini* biliyordu, ama Sam sadece ilkinı yanıtladı. "Bu civardaydım. Evde kimse var mı diye bakayım dedim." *Ev*, bu kadar geçici bir yer için doğru kelime değildi,

ama başka bir kelime bulamadı. *Neden buraya geldin, Sam?*

Amon geri çekildi ve Sam'in içeri girmesine izin verdi. "Doc bundan hoşlanmayacak."

"Biliyorum." *Doktor*, Sam'le ilgili pek çok şeyden memnun değildi. Bu yüzden bir ahırda yaşıyor ve ne zaman intihar edeceğini düşünüyordu.

"Senin öldüğünü sanıyorduk," dedi Amon ve Sam, "biz" derken kendisini ve birlikte eğitim gördüğü diğerlerini kastettiğini biliyordu. Bir zamanlar birlikte eğitim gördükleri için "takım üyeleri" olsalar da, artık öyle değillerdi. İşleri yalnızdı. Ve bunun için Sam minnettardı. En azından kendi zayıflığından etkilenen tek kişi kendisiydi.

Sam sadece omuz silkti.

Amon ona baktı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Sam kısa bir kahkaha attı. Amon'un intihar etmek için yardıma ihtiyacı olup olmadığını sorduğunu biliyordu ve Sam'in bir kısmı bu tekliften garip bir şekilde etkilendi. Ve bir kısmı da bu teklifi kabul etmek istedi çünkü Amon'un kendisinden çok daha iyi bir iş çıkaracağını biliyordu, yani kesinlikle öleceğini. "Hayır."

Amon her zaman Sam'den farklıydı. Eğitime sadece alışmakla kalmamış, onu zevkle yapıyordu. Bu yüzden en tehlikeli görevlere, şiddetin olası olduğu ve elle mücadele etmenin gerekli olabileceği görevlere gönderiliyordu. Eğer bu şehirdeki dairedeyse, başka bir göreve gönderiliyordu. Burası, bir sonraki görev yerlerine gitmeden önce kaldıkları yerd.

bu dairenin konumu, en azından şimdilik, bölgede kamera bulunmaması nedeniyle seçilmişti. Bu durum değişirse, yakına yeni teknoloji kurulursa veya başka herhangi bir nedenle, konum değiştirilirdi. Bazen iki üye mevcut geçici dairede kalırdı, ama nadiren daha fazlası kalırdı. İşleri aralıklıydı ve bunu tüm grup arasında paylaşmak zorundaydılar.

Sam beyzbol şapkasını çıkardı ve dalgalı saçlarını eliyle düzelttikten sonra tekrar yerine taktı. Amon, Sam'in intihar etmek için yardım istemediğini görünce merakla ona ne istediğini sordu. Sam, "Beklenmedik bir şey çıktı" diye cevap verdi. "Önce bununla ilgilenmem gerekiyor." *Toplanacak elmalar, tamir edilecek çitler var ve on yıl önce tanıştığım bir kızı bir türlü unutamıyorum. Onun hala içinde olduğu bu dünyayı bir türlü bırakamıyorum. Bir yerlerde.*

Amon'un gözleri hafifçe kısıldı, ama yine de çenesini kaldırdı. "Doc'u arayıp burada olduğunu söylemeyeceğim."

Sam, biraz şaşırmış olsa da başını salladı. Amon, diğerleri kadar, hatta belki de onlardan daha fazla, görevlerine bağlıydı. Sam'in içinde bir yerlerde çok ince bir şüphe titreşiyordu. Neden şimdi kuralları çiğnemek istiyordu?

"Her neyse," dedi Amon, "bugün işim var, gitmem gerek." Sam'in durduğu masaya doğru yürüdü ve bir kağıt parçası aldı. Sam, *Deercroft* kelimesini ve 1358 rakamını gördü. Amon, başka bir şey okumadan kağıdı buruşturdu, lavaboya yürüdü, çakmağını çıkardı ve kağıdı ateşe verdi. Bir süre yanmasını izledikten sonra kağıdı lavaboya attı, külleri suyla yıkadı ve lavaboya attı.

Amon kitaplığa gitti, bir çekmeceyi açtı, belindeki kılıfa bir tabanca koydu ve ceketini kapattı. Dönüp Sam'e baktı. Yüzünde Sam'in daha önce hiç görmediği bir ifade vardı. O uğultuyu daha da yoğunlaştıran keskin bir kararlılık.

"Bir iş," diye tekrarladı Sam.

Amon başka yere baktı ve Sam, Amon'un alnında çok hafif bir ter parlaması gördü. "Evet. Bir iş." Sam'in gözlerine baktı. "Gerekli olanı yapmalıyız. Önemli olan görevdir. Önemli olan tek şey görevdir." Kapıya doğru yürüdü ve Sam de onunla birlikte yürüdü. "Hoşça kal, Sam," dedi Amon ve Sam, bunun kalıcı bir veda olduğunu anlayabildi.

Sam, hatırlayabildiği kadarıyla tanıdığı adama baktı. Aniden, Amon'un dokuz ya da on yaşlarında bir çocukken, buzda kayıp çirkin bir şekilde yere düşen ama yaralanmayan Sam'e güldüğü anı canlı bir şekilde gözünün önüne geldi. Sam o günden sonra onu birçok kez gülerken görmüştü, ama gülüşünde her zaman bir tehdit vardı, önce hafif, sonra belirgin hale gelen bir şiddet parıltısı. O geç kış günü, Amon'un son kez neşeyle güldüğü gündü.

"Hoşça kal, Amon." Sam elini sıkmadı. Aslında, içgüdüleri ona Sam'in tam olarak kavrayamadığı bir şeylerin döndüğünü söylese de, Amon için endişelenmiyordu ve onu özlemeyecekti de. Sam bir canavardı, ama Amon da öyleydi. İkisi de öyle yetiştirilmişti. Amon bunu çok doğal bir şekilde benimsemişti. Ve daha fazla bağlılıkla.

Arkasındaki bir kapı açıldı ve Sam döndü, Morana'nın yatak odalarından birinden çıkmasına şaşırdı. Arkasında çarşaflar buruşmuştu ve Sam biraz kan gördü. Morana ve Amon açıkça birbirlerini kullanmışlardı. Bu yaygın bir şeydi. Programdaki herkes birbirlerinden ne bekleyeceklerini biliyordu ve çoğu acı çekmekten zevk alıyordu. *Ve acı çektirmekten.* Sam hiç katılmamıştı. Sam hiçbir kadının çıplak vücuduna dokunmamıştı. Daha önce tahrik olmuştu, ama bunu kendi başına halletmişti. Çıplak tenine dokunan elleri sevmiyordu. Ama daha da önemlisi, içindeki canavarı serbest bırakma riskini almak istemiyordu. Kontrolünü kaybetme riskini almak istemiyordu.

Amon omzunun üzerinden baktı, Sam kapıyı kapatıp onu takip etmediğinde tereddüt etti, ama sonra Morana'ya baktı ve kapının Sam'in arkasından kilitlendiğinden emin olabileceğine karar verdi. Amon koridordan aşağı indi ve gözden kayboldu.

Sam, kapının önünde garip bir şekilde duruyordu, ama hala dairenin içindeydi. "Morana," diye selamladı.

"Merhaba, Sam." Yüzünde tam olarak okuyamadığı bir şey vardı. Sürpriz, ama belki de... sevinç de. Sanki Amon'un aksine, onun öldüğünü düşünmüş ve aslında hala hayatta olduğunu görünce hayal kırıklığına uğramamış gibi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sadece uğradım. Sen de... işe mi gidiyorsun?"

Morana, Sam'e daha da yaklaşırken gözlerini ondan ayırmadı. Bornozu biraz kaydı ve Sam, köprücük kemiğinde morluklar olduğunu gördü. Morana, ipek kumaşı yerine çekerek izleri kapattı ve Sam onunla göz göze geldiğinde...

Gözlerine tekrar baktığında, orada utanç gördüğüne yemin etti. Bakışları bir anlığına kaçtı. "Evet. Birkaç saat sonra ayrılıyorum." Kolunu uzattı ve Sam, Morana ona çekinerek dokunduğunda hareketsiz kaldı. *Ne yapıyorsun?* Morana daha önce ona hiç dokunmamıştı. Morana daha önce onunla nadiren konuşmuştu. "Hiç düşündün mü... Hiç başka bir yerde, farklı bir hayat yaşayan başka bir versiyonun olduğunu düşündün mü?"

Sam, Morana'nın daha fazla konuşmasını, soruyu veya sorunun nedenini açıklamasını bekleyerek ona baktı, böylece nasıl cevap vereceğini bilebilirdi. "Hayır."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve bu Sam'i de şaşırttı. Morana'nın gülümsediğini hiç görmediğini düşündü. Onunla birlikte büyümüşü, ama dişleri hakkında hiçbir şey söyleyemezdi. Bir tanesi öne çıkık mıydı? Alt sıradaki dişler çarpık mıydı? Parlak beyaz mıydılar, yoksa Amon'un ki gibi sarımsı bir tonları mı vardı? Sam'in hiçbir fikri yoktu.

"Bunu düşünüyorum, yaşayabileceğim başka bir hayatı," dedi. "Bunu çok düşünüyorum. Özellikle bir görevden hemen önce. Umarım dışarıda başka versiyonlarım vardır."

Sam ne diyeceğini bilmiyordu. Neyden bahsettiğini hiç anlamıyordu. Görevini sormayı düşündü. Bu görev özellikle tehlikeli miydi? Ölmeyi mi bekliyordu? Bu yüzden mi böyle konuşuyordu? Alternatif bir varoluştan mı bahsediyordu? Kafası karışık. Morana'nın tehlikeli görevlere gönderildiğini sanmıyordu. Kısa boylu ve zayıftı, ayrıca tam olarak başarılı olmayan bir ameliyat nedeniyle hafif topallıyordu. Ama bilgisayar konusunda bir dahiydi ve hem sahada hem de sanal ortamda bu uzmanlığı gerektiren görevler veriliyordu. Diğerlerinin ne yaptığını tam olarak bilmiyordu, ama onun yeteneğinin bu olduğunu biliyordu.

her zaman onun becerisi olmuştı. Ve bu, diğerlerinin sahip olmadığı bir beceriydi.

"Buraya geldiğine ve seni görebildiğime sevindim, Sam. Hâlâ yapabildiğine sevindim."

O anda onu doğru anlamıştı. Amon onu hayatta gördüğüne sevinmemiş olabilir. Sam sadece bir kelime söyleseydi, Amon onun ölmesini sağlamaya yardım ederdi. Ama Morana onun hayatta olmasına sevindi. Göğsünde en azından bir... ılıklik hissetti ve bunun bir dostluk olabileceğini fark etti. *Eğer.*

Ve belki de bu, onun farklı bir hayat yaşayan başka bir versiyonu derken kastettiği şeyin bir parçasıydı. *Eğer.* Çok fazla "eğer" vardı. Ama bunun ne anlamı vardı?

Sam çenesini eğdi. Neredeyse teşekkür edecekti, ama bu doğru olmazdı, çünkü açıkçası, son emri yerine getirmeyi planlıyordu. Henüz yapmamıştı, o kadar.

"Bize canavarların adını verdiler," dedi. "Bunu biliyor muydun?"

"Canavarlar mı?"

"Araştırdım. Hepimizin isimleri çok sıradışı, biliyor musun?" Mutfak adasına gitti. Bir yudum aldıktan sonra, "Amon, yetmiş iki iblisi listeleyen bir Yunan büyü kitabından geliyor. Amon, Cehennemin Markisi'dir" dedi. Suyu masaya koydu ve tezgaha yaslandı. "Morana, Slav ölüm tanrıçasıdır. Talmud'da ise Samael bir baş melektir." Bir an durdu, dudakları hafifçe kıvrıldı. "Tanrıça ve melek. Sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi, değil mi Samael? Neyse, devam edebilirim. Programdaki diğerlerinin hepsinin isimleri de benzer. Hepsi canavarlardan esinlenerek verilmiş."

Sam onu düşündü, kendisinin bir canavar gibi hissettiğini ve öyle görüldüğünü düşündü. "Uygun, sanırım," dedi sonunda.

"Sence? Sence bizi canavar yapmak mı istediler? Yoksa zaten canavar olduğumuzu mu düşündüler?"

Arka odada bir cep telefonu çaldı ve Sam biraz irkildi. Bütün bu konuşma... gerçeküstüydü.

Morana arkasına baktı. "Bu benim telefonum," dedi.

Birkaç saniye boyunca, sadece birbirlerine baktılar. Sam, bir şeyler söylemesi gerektiğini hissetti, ama bu kadını ne söyleyeceğini bilecek kadar iyi tanımadığından, tedirgin ve garip hissetti. "İyi şanslar, Morana," dedi sonunda. "Umarım her şey yolunda gider."

"Kimin tanımına göre?" diye sordu. Ama sonra gülümsedi ve sanki sözlerini önemsemediymiş gibi elini salladı. "Sana da iyi şanslar, Samael."

Sam daireden çıktı. Sokağa geri döndüğünde, beyzbol şapkasını tekrar gözlerine kadar indirdi, ellerini ceplerine soktu ve omuzlarını kamburlaştırarak, metro istasyonuna doğru yürürken kendini olabildiğince belirsiz hale getirmeye çalıştı. *N , , , , buraya*

Ama Sam'in bir amacı yoktu. Ne küçük ne büyük ne de ikisinin arasında bir şey. *Ben tek başıma bir hiçim. Ben daha büyük bir iyilik için bir araçım.* En azından ona öyle söylemişlerdi.

Bu düşünce ona hem rahatlık hem de umutsuzluk getirmişti. Ama şimdi, tek amacı elinden alındığı için sadece umutsuzluk vardı.

Bize canavarların adını verdiler.

Yarım saat kadar sonra, kırmızı kamyonete geri döndü. Orada oturdu, apartman ziyaretinden dolayı hâlâ dengesiz hissediyordu. Morana kafasını karıştırmıştı. Ama Amon'un yaktığı kağıtta gördükleri daha çok endişelendiriyordu. Sam, işinin talimatlarını biliyordu, çünkü daha önce de benzer talimatlar almıştı.

Deercroft.

1358.

Askeri saat: bir elli sekiz. *Şu anda saat kaçtı?* Sam emin değildi. Telefonu yoktu. Telefonu elinden alınmıştı. Ama saatin bir civarında olduğunu biliyordu.

Deercroft.

Bize canavarların adını verdiler.

Sam kontak anahtarını çevirdi ve kamyoneti tekrar durdurdu, kendine doğru hafif bir homurtu çıkardı. *Ölmeden önce daha kaç tane kötü fikir bulacaksın, Sam?*

Daha da önemlisi, kaç tane daha uygulayacaksın?

Bir blok ötede internet reklamını yapan bir kafe vardı ve o kamyonetten atlayıp o yöne doğru gitti. Tezgâhtaki kadına otuz dakika için ödeme yaptı, o arkasını dönerken kadının bakışları üzerinde kaldı.

Büyük bedenine göre çok küçük olan plastik sandalyeye oturdu, tarayıcıyı açtı ve *Deercroft, New York* yazıp enter tuşuna bastı.

Bir liste çıktı ve ilkinde tıkladı. *Özel bir okuldu.* Deercroft Academy, şehirde bulunan özel bir ilkokuldu.

okuldu.

Sam'in eli fareden düştü ve bir an orada oturdu, terlememek için eğitilmiş olan Amon'un alnındaki ter damlalarını hayal etti.

Gerekli olanı yapmalıyız. Önemli olan görevdir. Önemli olan tek şey görevdir.

Sam görevi durduramazdı. Görevler dünyanın her yerinde yapılıyordu. Diğer program üyeleri her yerde görevlerini yerine getiriyorlardı, bazıları belki de o anda. Nerede olduğunu bilmiyordu. Nedenini bilmiyordu.

Ama bu sefer biliyorsun, diye fısıldadı zihni. Deercroft.
Bir yüz elli sekiz.

Her görev daha büyük bir iyilik içindir.

Daha büyük bir iyilik.

Ama bu ne anlama geliyordu? Kimse ona bunu açıklamamıştı.

Sam bilgisayardaki saate baktı. Bir yirmi yedi.

Sadece bir an tereddüt ettikten sonra geri çekildi ve sandalye gürültüyle yere düştü. Sam onu kaldırmaya tenezzül etmedi. Dönüp kapıya doğru yöneldi.

On Beşinci Bölüm

Autumn yavaşlayarak yürümeye başladı, kalabalık sokaklarda hareket eden diğer New Yorklularla karışırken nefesi hızlandı. Çaldığı dosyaları rulo haline getirip, neredeyse boş olan çantasına tıktırdı ve vücuduna sıkıca bağladı. Şimdi, kimsenin peşinde olmadığına emin olarak, omzunun üzerinden son bir kez baktı. Chantelle binadaki yetkilileri aramış ve onlar da resmi, mühürlü belgeleri çaldığı için onu takip edip gözaltına almaya çalışmış olsalar bile, Autumn onlardan başarıyla kaçmıştı.

Şimdilik.

Onlar evine gelip ziyaret edecekler miydi? Belki. O zaman geldiğinde bununla ilgilenirdi. Hatta dosyaları geri verirdi. Her bilgiyi iyice inceledikten sonra.

Köşeyi dönerek, şehre geldiği otobüse bineceği metroya giden tabelayı gördü. Arka koltuğa güvenli bir şekilde oturduktan ve eve doğru yola çıktıktan sonra dosyasını okuyacaktı. Dosyada, henüz bilmediği bir şey var mıydı? Hiçbir doktorun ona bahsetmediği, dikkate değer bir şey?

Ya yoksa?

Dosyaları çalarken çok korkmuştu, ama şimdi hırsızlığın boşuna olduğundan daha da korkuyordu.

Blokun sonundaki metro merdivenlerine doğru aceleyle yürürken çantasını okşadı. *Burada bir şey bulamazsan, cevapları aramaktan vazgeçecek misin? Acının ardındaki anlamı?*

Vazgeçebilir miydi?

Zamanı geldi mi?

Adımlarını hızlandırdı, neredeyse tekrar koşmaya başladı.

Hayır

Hayır, yapamazdım. Bu benim yapımda yok.

Omuzlarını geriye attı, kararlılıkla doldu. Hayır, ne olursa olsun pes etmeyecekti, çünkü pes etmemek önemliydi. Bunu hissediyordu. Bütün varlığıyla bunu biliyordu.

Aniden esen rüzgar, başını çevirmesine neden oldu. Caddenin karşısında, biraz ileride, bir adamın beyzbol şapkası uçtu ve Autumn'un kalbi neredeyse durdu. Nefesini tuttu ve döndü, boynunu uzatarak adamın koşarak şapkayı yere düşen yerden alıp başına takmasını izledi.

Gümüş beyazı saçları, ay ışığı rengindeydi.

Olamaz. Olamaz. Aman Tanrım!

Dünya yeniden dönmeye başladı, ilk iki dönüş aşırı hızlı ve düzensizdi, Autumn sanki sabit bir şeye tutunması gerektiğini hissetti. Onun boyunu fark etti, sokaktaki diğer erkeklerden bir baş daha uzundu ve teni bronz rengindeydi. *Dünya dönmüyor, Autumn. Sen dönüyorsun. Şimdi ayağa kalk ve yürü.*

Bunu yaptı, bir araba ona çarpmadan durdu, frenleri gıcırdadı. Kaldırıma atladı, kalabalıkta onu gözden kaybetti, insanların arasında dolaştı ve daha iyi görebilmek için bu sefer arabalara dikkat ederek tekrar sokağa çıktı.

Onu hiçbir yerde göremedi.

Kalbi çarpıyordu, panik içinde onun adını haykırmak istiyordu. Ama onun adını bilmiyordu. *Onun* olup olmadığını bile bilmiyordu.

Nasıl olabilir ki? *Bu imkansız.*

, yirmi üç yaşında ve sağlıklı, New York'ta bir sokak köşesinde duruyorsun. Hiçbir şey imkansız değildir.

Kalabalığın içine geri itildi, yine onun gittiği yöne doğru ilerledi, önündeki insanları görmek için ara sıra zıpladı, bazıları çok daha uzundu.

Dört yönlü bir kavşağa geldi, kırmızı şapkalı iri yarı adamın izini bile göremediğinde kalbi sıkıştı.

Hayır, durun. İşte orada.

Gözlerini kısarak, daha az kalabalık bir mahalleye doğru yöneldi. O yöne doğru yürüyen insan grupları çok daha seyrek, daha kalabalık olanlar ise metro ve taksi kuyrukları, ofis binaları ve restoranların olduğu yöne doğru ilerliyordu.

Sokağın ilerisinde uzun boylu bir baş gördü ve ona doğru ilerlemeye başladığında kararından şüpheye düştü. Bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar uzağa gidebilirdi?

Çünkü onun bacakları seninkilerin iki katı uzunlukta, işte böyle.

Işık yeşile döndü ve Autumn kavşağı hızla geçti. Bu caddede daha küçük perakende dükkanları ve ileride büyük bir kilise vardı. Kalabalık azaldığı için Autumn hızını artırdı ve onun başını gördüğünü düşündüğü yöne doğru koşmaya başladı. *O olmasa bile,*

Çocukların oyun seslerini, kahkahalarını ve neşeli çığlıklarını duydu ve kilise sandığı yerin aslında bir okul olduğunu fark etti. Binanın önündeki isme baktı: *Deercroft Akademisi.*

Bir an durup, çok az insanın olduğu ve dükkanların sıra evlere dönüştüğü caddeye bakarken nefesi kesildi. Onlardan birine mi girmişti?

Derin bir hayal kırıklığı hissetti. *Onu kaybettim. Yine.*

Okulun önünden yavaşça geçti, büyük taş binanın köşesinde durdu ve sağ tarafına baktı.

Kalbi garip bir şekilde çakıldı ve sarsıldı. Oradaydı, çitin yanında durmuş, çocukların oyununu izliyordu.

Dünya daha parlak hale geldi, sonra o ve üzerinde durduğu yer dışında her şey soldu. Ona seslenmek için ağzını açtı, ne söyleyeceğinden emin değildi.

Buradayım.

Kaybolma. Bekle.

Benim.

Kelimeler zihnini doldurdu, hepsi yanlış ama doğru gibi görünüyordu.

Sonra uzaktan bir dizi patlama sesi duydu ve aniden bir alarm çalmaya başladı. Autumn sesin geldiği binaya doğru döndü. *Yangın tatbikatı mı?* Bir öğretmen oyun alanındaki çocuklara sakın bir şekilde seslendi ve çocuklar ona doğru yürümeye başladı. *Evet, tatbikat.*

Ama başka bir düşünceye kapılmadan önce, keskin bir silah sesi havayı yırttı ve çocukların kahkahaları aniden çığlıklara dönüştü.

Beyaz saçlı adam okul bahçesine doğru koştu ve çit boyunca koştu. Bir kapıyı tekmeledi ve içeriye sprint attı. Her şey otuz saniyeden az bir sürede oldu.

Autumn da koştu, lacivert üniformalı çocuklara doğru, silah sesleri devam ederken, hemen ötesinden gelen yüksek sesli patlamalarla dehşet içinde dağıldılar. Salıncakların yanında, çocukları kendisine doğru yönlendiren bir kadının yere düştüğünü gördü, etrafındaki çocuklar başlarını tutarak çığlıklar gittikçe yükselirken eğildiler.

Ay ışığı rengi saçlı adam, koşan birkaç çocuğun önüne çıktı ve ilk çocuğu iterek diğerlerinin üzerine düşmesini sağladı. Onların bulunduğu yerin hemen arkasındaki duvar, mermilerin isabet etmesiyle beton kraterlerle doldu.

Autumn kendini çite yasladı, bakışları etrafta dolaştı, olanları anlamaya çalıştı, ne yapması gerektiğini bulmaya çalıştı.

"Amon!" diye bağırdı adam. Beyzbol şapkası düşmüştü ve şimdi sokakta kısaca gördüğü o göz kamaştırıcı gümüş rengi sarı saçları net bir şekilde görebiliyordu.

Çocuklar açık hava merdivenlerine doğru toplanırken, binanın köşesinden başka bir adam daha ortaya çıktı. Autumn nefes nefese bakakaldı, alnından ter damlaları süzülüyordu. Kaydırağın yanında bir yetişkinin cesedi yatıyordu. Salıncakların yanına düşen öğretmen hareketsiz kalmıştı ve Autumn, cesedinin etrafında biriken kan gölünü görebiliyordu.

Çoğunlukla gizlenmiş merdivenlerden küçük ayakların koşma seslerini duydu, merdivenlerin dibinde bir sıra hala tamamen görünür durumdaydı. *Tanrım, koşun!* Ay ışığı adam hızla onlara doğru ilerlemişti ve şimdi, sığınacak bir yer arayan ve itişip kakışan çocukların önündeki tek engeldi.

"Yolumdan çekil," dedi silahlı adam sert bir sesle.

"Hayır," diye karşılık verdi beyaz saçlı adam. Sesi boğuk, gırtlaktan geliyordu, hatırladığından daha derindi, artık bir çocuğun sesi değildi.

Siren sesleri uzaktan yükselirken, silahlı adamın yüzündeki soğuk kararlılık yerini kararsızlığa bıraktı. Silahlı adam, merdiven boşluğunun dış duvarla çevrili olduğu yere doğru baktı ve yüzündeki soğukluk yeniden ortaya çıktı, ancak bu kez Autumn'un şiddetli bir özlem olarak tanımlayabileceği bir duygu ile örtülmüştü. *Kan dökme arzusu.* Silahını, hala açıkta duran çocuklara doğrulttu ve ay ışığı rengi saçlı adam kollarını genişçe açarak insan kalkanı görevi gördü. Silahlı adam defalarca ateş etti, silah sesleri keskin çığlıklarla karışıyordu. Ay ışığı rengi saçlı çocuk

geriye doğru sıçradı, kendini toparladı ve sonra tekrar tekrar sıçradı — korkunç bir dans sergileyerek — kurşunlar bedenini parçalarken. Çocuklar ileri doğru itildi, sonuncusu sonunda beton bariyeri aşip kapalı merdiven boşluğuna girdi, tam da onları koruyan adam yere yığılırken.

Şoktan sessiz kalan Autumn, o anda korku dolu bir çığlık attı ve silahlı adam, silahını tekrar kaldırırken başını ona doğru çevirdi. *Tanrım. Olamaz. Hazır ol.* Autumn başını çevirdi ve gözlerini sıkıca kapattı, silahın ateşlendiğini duydu ve gelmeyen kurşunun çarpmasını bekledi.

Korku dolu bir çığlık daha attıktan sonra gözlerini açtığı anda, silahlı adamın yerde hareketsiz yattığını gördü, etrafı kanla kaplıydı, kafasındaki kurşun yarısından kan akıyordu.

Autumn ellerini ağzına götürdü ve harekete geçmeden önce kendini toparlamak için üç nefes aldı. Yaralı öğretmenlerden birinden diğerine koştu, yanaklarından gözyaşları süzülürken, titrek parmaklarını onların hala atan nabızlarına koydu. İçinde bir feryat yükseldi ve çaresizce onu bastırmaya çalıştı, yoksa tamamen kontrolünü kaybedecekti.

Kurtarabileceğini kurtar, Autumn.

Kurtaracak kimse varsa tabii.

Üçüncü öğretmene doğru ilerledi. O da ölmüştü. *Hiçbir çocuk vurulmamıştı. En azından burada.* Autumn, ölü silahşörün yanından geçerken omuzları titredi ve mantıksız bir şekilde silahını kenara tekmeledi. Artık bir tehlike oluşturmuyordu. Sonra ay ışığı rengi saçlı adama doğru koştu.

Sirenler yaklaşıyordu. Ne kadar uzaktaydılar? On beş blok mu? On mu? *Acele et. Lütfen acele et.* Buraya kadar takip ettiği adamın yanına diz çöktü ve yüzüne baktı. Oydu, hiç şüphe yoktu. Parmaklarını şakağındaki yara izlerine götürdü, bir zamanlar derisine saplanmış cıvata benzeri nesneyi gördüğü yere.

Başını kaldırıp etrafına baktı, ne aradığını kendisi de bilmiyordu. Yardım edebilecek başka biri mi? Çağırarak için biri mi? Ama kimse yoktu. Sadece o vardı. Diğerleri güvenli bir şekilde içeride saklanmış, süvarilerin gelmesini bekliyorlardı. *Geliyorlar. Dayan. Geliyorlar.* Bakışları yine hareketsiz duran silahlı adama kaydı, sanki her an dirilip silahsız bir katliam daha başlatacakmış gibi. Autumn, bir zamanlar ay ışığı gibi parlayan erkeğe baktı. Gömleği kanla ıslanmıştı ve siyah kot pantolonunun uyluk kısmında da kan vardı. Göğsünden en az iki, belki de üç kez vurulmuştu, bacaklarından da. Korku onu sardı, ağır ve uyuşmuş hissettirdi.

Boğazından bir ses çıktı. Bir inilti.

Autumn irkildi. *Hayattasın.*

Titrek parmaklarını onun boğazına götürdü ve nabzının hızlı atışını hissetti. Evet, hayattaydı, ama muhtemelen çok uzun sürmeyecekti.

"Yardım et," dedi ve Autumn'un gözleri onun yüzüne kaydı. "Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen. Beni buradan çıkar."

Autumn gözlerini kırptı. "Seni buradan çıkarmak mı? Ben... Çok, çok yaralanmışsın. İyileşeceksin. Yardım geliyor."

Adam kadının süveterini tutup hafifçe çekti ve Autumn bir çığlık attı. Adamın eli gevşedi. "Bana yardım etmeyecekler," dedi. Gözleri kadının gözlerine baktı, yalvarırcasına, dipsiz bir acıyla dolu. Baş kaldırıma düştü. "Bana zarar verecekler."

Sözler onu derinden etkiledi, daha doğrusu, onun bu sözleri söylerken hissettiği derin umutsuzluk, onu derinden sarstı. *Bana zarar verecekler.* Bakışları, yüzündeki yara izlerinden, boğazındaki yara izinin başlangıcına kaydı; bu yara izinin göbeğine kadar uzandığını biliyordu. Evet, biri onu defalarca incitmişti ve kim, nasıl ve neden olduğunu bilmiyordu ama bir zamanlar onun kendisini kurtardığını biliyordu. O, onun geçmişine ve belki de ruhuna kaçınılmaz bir şekilde dokunmuştu.

Çünkü onu kurtarmakla kalmamış, kendini kurtarmasına da yardımcı olan katalizör olmuştu.

Ayrıca, onun sayesinde, oyun alanında ya da merdiven boşluğunun köşesinden kaçıp binaya girmeden önce vurulacak olan en az bir düzine çocuğu kurtardığını da biliyordu. Bunu kendi gözleriyle görmüştü.

"Yürüyemeyeceksin," dedi, uyluklarındaki kana bakarak. Uyluk kemikleri kurşunlarla parçalanmamışsa bile kırılmıştı.

"Yürüyebilirim," dedi. "Yürüyebilirim." Ve bunu kanıtlamak istercesine, ayağa kalkmaya hazırlanırken bacaklarını hareket ettirip bükdü.

Kız tereddüt etti, şaşkın ve sersemlemişti. Belki de bacakları sadece sıyrılmıştı. Yine de, başka birçok yerinden vurulmuştu. Ve onu taşımak için çok büyüktü.

"Tamam," dedi titrek bir sesle. "Ama bana yardım etmelisin. Tek başıma yapamam."

Adamın bakışları kadınınkilerle buluştu, gözlerinde o kadar büyük bir rahatlama parıldıyordu ki, bu kadının ani kararını destekledi ve ayağa kalkıp adamı ayağa kaldırmaya çalışmak için ihtiyaç duyduğu gücü ona verdi.

Acı ve ıstırap dolu bir çığlık atarak, hafifçe sendeleyerek ayağa kalktı ve nefes nefese kaldı. *Bacakları doğrudan vurulmamıştı*. Vurulmuş olsaydı, ağırlığını hiç taşıyamazdı.

"Bu taraftan," dedi kız, kolunu onun beline dolayarak, ikisinin de on milyon yıl önce girmiş gibi görünen çitin o noktasına doğru ilerlerken. Beyzbol şapkası yerde duruyordu, kız onu aldı. Koştular/sendelediler, kız onun ağırlığını desteklemek için elinden geleni yaparken, o acı ve eforla homurdanıyordu. Boyu en az 1,98 metre ve ağırlığı en az onun iki katı olmalıydı.

Okul bahçesinden çıktılar, geldikleri yönün tersine, yaklaşan sirenlerden uzaklaşarak, bir dizi çitin arkasına saklandılar ve mümkün olduğunca çabuk, hemen ötesindeki bir sokağa doğru ilerlediler.

Adam tuğla duvara yaslandı, gözlerini sıkıca kapattı ve bir an nefes aldı. Bilincini kaybetmemek için elinden geleni yapıyordu. Çoğu insan yerde yatıyor olurdu. Çoğu insan onun gibi yaralarla ölmüş olurdu. Kız bu fırsatı değerlendirerek adamın gömleğini kaldırdı ve yaralarını daha yakından inceledi. Adam iki kez vurulmuştu, biri yan tarafına, diğeri ise kalbinin hemen altına.

Hayatta olduğu için şanslıydı. Ve kız, onun nasıl ayakta durabildiğini hala anlayamıyordu. Gömleği kanla sırlsıklam olmuştu, kız belindeki çantasını çıkardı ve uzun kollu gömleğinin üzerine giydiği süveteri çıkardı. Kalın, emici giysiyi yaralarına bastırarak kanamayı durdurmaya çalıştı.

"Kıpırdama," diye talimat verdi ve onun giydiği lacivert fermuarlı sweatshirt'  kendi s veterinin üzerine çekip kapattı. "Daha fazla kan kaybetmemek için yaralarına bastırman gerekiyor. Ve al." Katlayıp arka cebine koyduğu beyzbol şapkasını çıkardı ve ona uzattı.

Adam şapkayı başına taktı, sonra ellerini karnına götürdü, bastırdı ve küçük bir homurtu ve baş sallama ile devam etmeye hazır olduğunu ona bildirdi.

Çantasını göğsüne bağladı ve sonra tekrar yürümeye başladılar, önlerinde açılan sokağa doğru. Autumn, okulun içindeki birinin onlara orada bulunan iri, beyaz saçlı adamdan bahsetmeden önce ne kadar zamanları olduğunu merak etti. *Ve sen. muhtemelen seni de gördü. Hatta kargaşada. Lütfen güvenlik kameraları bizim ıkışımızı yakalamasın.*

Konut sokağına çıktılar ve iş saatinin yaklaşmasıyla daha da kalabalıklaşacak olan iş bölgesine doğru döndüler. Kollarını karnına dolamış olan adama baktı, kolunu beline dolayarak elinden geldiğince onu desteklemeye çalışıyordu, çünkü adam düşerse ikisini de kolayca yere devirebilirdi.

"Nereye gideceğimi bilmiyorum," dedi ve sesindeki paniği kendisi bile duyabiliyordu. Şokun etkisi geçiyordu ve onu soğuk ve titrek bırakıyordu. Yıkılmıştı.

İki genç kadın ve bir genç adam ölmüştü, belki çocuklar da. Boğazına bir hıçkırık yükseldi ve onu bastırmak için yutkundu.

"Bir kamyonetim var," diye homurdandı.

Bir kamyon. Bir kamyon. Bir an için, kelimeler beyinde çok fazla parazit olduğu için anlamını kavrayamadı. Bir kamyon. Bir araç. Kaçış aracı. Aman Tanrım. Autumn. Ne yapıyorsun?

"Beni oraya götür," dedi. Hâlâ fikrini değiştirebilirdi. Onu hastaneye götürebilirdi. Adam ayakta zor duruyordu, bu yüzden ona veya başkasına bir tehdit oluşturmadığını biliyordu.

Daha kalabalık ana caddeye döndüler ve yaya trafiğinin bir parçası oldular. Kadan adama yaslandı, iki kolunu da onun etrafına doladı, gülümsedi ve sonra güldü. Ses tiz ve yapmacık geliyordu, ama etraflarındaki kimse fark etmemiş gibiydi. Onlar sıradan bir çiftti, adam üşüyordu, kollarını beline dolamıştı, kadın ise onun sıcaklığını arıyordu, birbirlerine sokulmuş, gülerek ve serin sonbahar gününün tadını çıkarıyorlardı.

Birkaç polis arabası, ambulans ve itfaiye aracı caddede yanlarından hızla geçti, yayalar nefeslerini tutarak başlarını çevirdiler. Birkaç blok ötede meydana gelen bir okul saldırısı hakkında nefes nefese konuşan, telefonlarını yüzlerine tutan birkaç kişinin alarm verici seslerini duydu. Ancak hiçbirisi konuşurken telefonlarından başını kaldırmadı.

Hiçbiri Autumn'a ve karnını tutan iri adama ikinci bir bakış bile atmadı.

"Buraya," dedi, binlerce kilometre yürüdükten ve bir köşeyi dönüp sendeledikten sonra. Blokun ortasında beyaz örtülü kırmızı bir kamyonet vardı ve adam kot pantolonunun cebinden tek bir anahtar çıkardı. Eli o kadar titriyordu ki Autumn anahtarı ondan aldı ve yolcu kapısını açtı. Koltuğa otururken çıkardığı inilti Autumn'un kalbini deldi. Yaralı bir hayvan gibi ses çıkarıyordu.

Onu hastaneye götür, Autumn. Eğer götürmezsen, muhtemelen ölecek ve bu senin hatan olacak.

Kamyonetin etrafından koştu, kapıyı açtı, hızla içeri girdi ve bir dakika boyunca orada oturarak, hızla atan kalbini ve nefes alamamasını kontrol etmeye çalıştı. "O adamı tanıyor muydun?" diye sordu, sesini bulduğunda. "Ateş eden adamı?"

Adam kendini toparladı, küçük bir inilti ve ardından bir başka inilti daha çıkardı. Doğal bronz teni rengini büyük ölçüde kaybetmişti. Şoka giriyordu. Gözlerine baktı. "Evet."

"Orada olanların bir parçası mıydın?" Kaydırağın yanındaki genç kadının yüzünü gördü, sanki sadece uykuya dalmış gibi huzurlu bir ifadeyle. Autumn'un midesi düğümlendi ve yine kusacak gibi hissetti. Gözlerini sıkıca kapattı, zihninden bu görüntüyü silmeye çalıştı. *Nefes al. Nefes ver.*

"Hayır," dedi, sesi giderek zayıfladı. Gözleri titredi ve elleri, hala karnının üzerinde duran yerinden düştü. "Denedim... Durdurmaya çalıştım."

Durdurmaya çalıştım. Çalışmıştı. Autumn bunu görmüştü. Sadece durdurmaya çalışmakla kalmamış, bu çabası sırasında bir dizi kurşun da yemişti.

Köşede bir eczane vardı ve Autumn, gözleri yarı açık olan adama bir bakış attı. "Hemen dönerim," dedi, kamyonetten tekrar atlayıp eczaneye doğru koşarak gitti. İçeride, reçetesiz satılan bir uyku ilacı ve ellerindeki en güçlü ağrı kesicileri satın aldı. İhtiyacı olan miktarda bandaj ve diğer malzemeleri satın alma riskini göze alamazdı, burada olmazdı. Şimdilik kazağı iş görmeliydi. Neyse ki, kasada ona hizmet eden adam telefonundan kafasını kaldırmadı bile.

Kamyonete geri döndüğünde, titrek eline hapları döktü ve su olmamasına rağmen hapları yutması için onu uyandırdı. Adam şikayet etmeden hapları yuttu, sonra anahtarı kontağa soktu ve kamyonet yumuşak bir gürültüyle çalışmaya başladı. Tek bir sorusu daha vardı. "Adın ne?"

Gözleri açılmadı ve bir an için bilincini kaybettiğini düşündü. "Sam," diye mırıldandı. Sonra gerçekten bayıldı, vücudu gevşedi, başı iri omuzlarına düştü.

On Altıncı Bölüm

Autumn frene bastı ve kamyon Bill'in garaj yolunda sarsılarak durdu. "Kahretsin," diye tısladı ve Sam'e baktı. Aracın sarsılması onu rahatsız etmemiştir. Hâlâ kambur oturuyordu, boynu eğikti, başı neredeyse omzuna yaslanmıştı. Panik, vücudunda zikzaklar çizerek yayıldı. Yine uzanıp nabzını kontrol etti. Güçlü değildi, ama o bir savaşçıydı; bunu kabul etmeliydi. *Lütfen savaşmaya devam et. Ben her şeyi çizgiye burada koyuyorum.*

Şehirden kaçışları hakkında neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordu, sadece arka aynadan her an arkasında görüneceğini beklediği yanıp sönen ışıkları kontrol etmekle, birkaç dakikada bir parmaklarını onun nabzına koyup kalbinin hala attığından emin olmakla meşgul olduğunu hatırlıyordu. *O ölürse, sen hapse gireceksin.* Zaten girebilirdi... Ne yapıyordu ki? Bir suçluyu barındırmak mı? Suça yardım ve yataklık mı? O bir nedenden dolayı oradaydı. Ateş eden kişiyi tanıyordu. Tanrım, tüm sonuçları düşünemiyordu çünkü zaten çok ileri gitmiş olduğu bu işten vazgeçecekti. Hâlâ bu riski aldığına inanamıyordu. Sahip olduğu her şeyi riske atıyordu. *Her şeyi.*

New York City'yi geride bırakarak, sonunda bir dinlenme tesisinde durdu ve yaralarını inceledi. Kanama büyük ölçüde durmuştu, bu iyiye işaretti. Kurşunlardan birinin derisinin hemen altında olduğunu görebiliyordu. Onu çıkarmak zorundaydı. Diğerisi ise adamın yanından geçip gitmiş gibi görünüyordu, ama emin olamıyordu. Kaburgası kırılmıştı ve çok kan kaybetmişti, şok halindeydi. Reçetesiz satılan ilaçlarla da olsa ilaç almış olması da cabasıydı. Ona çok ilaç vermişti, ama yaraları çok genişti ve adam çok iri biriydi.

Kazak kanıyla ıslanmıştı, bu yüzden onu katlayıp yere koydu. *Suç mahallinde onun DNA'sı bulunacaktı. Test edeceklerti.* Herhangi bir kamu veri tabanında kayıtlı mıydı? Hiçbir fikri yoktu, ama yakında öğrenecekti. Kimliğini tespit edebilirlerse, resmi tüm haberlerde yer alacaktı.

Autumn kamyonetten atladı ve eve doğru koştu, ama Bill'in dükkanından çıktığını görünce yön değiştirdi. Bill köşeyi dönerken, o da kayarak yönünü tersine çevirdi. Bill'in yüzünde bir gülümseme belirdi, ama Autumn'un yüzünü görünce gülümsemesi hemen kayboldu.

"Hayatım? Ne oldu?" diye sordu, koşarak yanına geldi. Bakışları bir anlığına garaj yolundaki kamyonete kaydı, kaşları çatıldı, sonra tekrar ona baktı, gözleri yüzünden ayaklarına hızla kaydı, sonra tekrar yüzüne döndü. "İyi misin?"

Derin bir nefes aldı, başını salladı, sonra tekrar salladı. "Evet. Hayır. Yani, Bill, yardımına ihtiyacım var."

"Ne konuda, tatlım? Ne oluyor?"

Autumn omzunun üzerinden, Bill'in yolcu koltuğunda oturan devasa, yaralı adamı göremeyeceği şekilde park edilmiş kamyoneti işaret etti. "Orada bir adam var, Bill. O adam."

"Adam mı? Autumn, sakın ol. Ne adamı?"

"Ormandaki adam. Adı Sam." *Sam. Adı Sam. Ay ışığı çocuğumun bir adı var!*

Bill donakaldı, bakışları tekrar kamyonete, sonra tekrar Autumn'a kaydı. "Ne? Nasıl?"

"Detaylara girecek vaktim yok. Vurulmuş ve tıbbi müdahaleye ihtiyacı var. Bill, göl evini kullanmam lazım."

Bill, Allie'nin ölümünden bir yıl sonra bir göl evi satın almıştı, aslında daha çok bir balıkçı kulübesi gibiydi. Yazları balık tutmak için, sonbahar ve kışları ise ormanda yürüyüş yapmak ve tam bir yalnızlığın tadını çıkarmak için oraya giderdi. Sadece doğanın sağlayabileceği şifayı aramak için. Tabii ki, kısa bir süre sonra Autumn kapısına gelmiş ve hayatı altüst olmuştu, bu yüzden kulübeyi düzenli olarak kullanmıyordu.

Bill'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Göl evi mi? Bekle, bekle. Yaralı bir yabancıyı oraya götüreceksin?"

"O bir yabancı değil," diye ısrar etti, gözlerini bir anlığına yana çevirerek. "Aynen öyle. Yani, o bir yabancı, ama..."

"Buna izin veremem. Hastaneye gitmesi gerekiyor."

Autumn omuzlarını geriye attı. "Tartışacak vaktim yok Bill. Seni hayatımdan daha çok seviyorum, ama sen göl evini kullanmama izin versen de vermesen de bu adama yardım edeceğim. Zaten başım belada. Suç mahallinden kaçtım..."

"Suç mahallinden!" Saçlarını kavradı, dönüp durdu. "Burada neler oluyor?"

"Kaçıyorum, olan bu. Bir kaçak olabilirim. Her şeyi sonra açıklayacağım. Ama şu anda tıbbi malzemeye ve onu saklayacak bir yere ihtiyacım var. Seni bu işe karıştırdığım için üzgünüm, ama... Bill, sana ihtiyacım var. Lütfen bana yardım et." Gözleriyle ona yalvardı ve o bir anlığına ona baktı, sonra çenesini sıkıp başka yere baktı ve kısa bir baş sallamayla onayladı.

"Benim olan seninindir, Autumn. Bunu biliyorsun." Autumn rahat bir nefes aldı.

"Teşekkür ederim."

Bill'in yüzünde hala hafif bir şok ifadesi vardı, ama o bunu anlayabilirdi. Ve Bill'in bulabileceği malzemelerle ve dairesindeki tıbbi çantasındaki, Bill'den almasını isteyeceği şeylerle, kendisinin iki katı büyüklüğündeki bir adamın vücudundan kurşunları çıkarmak için elinden geleni yapması gereken kişi oydu. "Bu adamı bir göreyim."

"Vaktim yok. Kulübeye gidiyorum ve sana hazırlayacağım listeden alabileceğin her şeyi toplayıp benimle orada buluşmanı istiyorum. Ve Bill, *acele etmen* gerekiyor."

O cevap veremedi, Autumn eve koştu, mutfaktaki çekmecedan bir kağıt ve kalem aldı ve okunaklı olmasını umduğu bir liste karaladı. Sonra tekrar dışarı koştu, Bill'in elini tuttu ve listeyi eline tutuşturduktan sonra kamyonete koştu, içine atladı ve garajdan geri çıktı. Bill, ağzı hafifçe açık, olduğu yerden kıpırdamadan izledi, sanki olanları tam olarak kavrayabilmek için bir iki dakikaya ihtiyacı varmış gibi.

Autumn, dikiz aynasına bakıp Bill'in arabasına doğru hızlıca yürüdüğünü görünce rahat bir nefes aldı. Bill'in ona olan sonsuz inancı, Autumn'un gözlerini yaşlarla doldurdu. *Bill için teşekkürler Tanrım.*

Autumn, bir poker kullanarak odunlardan birini ateşin ortasına yaklaştırdı ve sonra memnun bir şekilde ayağa kalkarak aleti taş şöminenin yanındaki yerine geri koydu.

Omuzları yükseldi ve düştü, sanki son birkaç saat, hatta daha uzun süredir boğazında takılı kalmış gibi hissettiği nefesini bıraktı. Birkaç dakika boyunca, çıtırdayan alevlere bakarak durdu ve zihnini boşaltmaya izin verdi. *Rahatlama.* Sevinç ve coşku gibi duygular çok abartılıyordu, ama kimse, en kötüsünün olacağından korktuğunuz ve felaketi atlattığınızı fark ettiğiniz andan sonra gelen rahatlamaya yeterince değer vermiyordu.

Tatlı bir rahatlama.

Henüz tehlikeyi atlatmış olmasa da. Hem gerçek hem de mecazi anlamda.

O da öyle.

Döndü ve onun yatağının başına geri döndü. Bir şekilde onu uyandırmayı başarmıştı, o da ona yardım ederek kamyonetten indi, altına bir battaniye serdi ve onu acı içinde santim santim eve sürükledi. O hiç kıpırdamamıştı. Tanrıya şükür balıkçı kulübesinde merdiven yoktu, çünkü yoksa onu toprakta yatarken bırakmak zorunda kalacaktı. Bill malzemeleriyle geldiğinde, Sam'i

üstünü soyup yıkamış, banyo dolabındaki ilk yardım çantasındaki az sayıdaki malzemeyle yaralarını temizlemişti.

"Ralph'ı aramalıyız. O ne yapacağını bilir. Hala bunu açıklayabiliriz. Bu adam ölürse..."

"Onun ölmesine izin vermeyeceğim." Ölümüne korkmuş bir kız için kendinden emin sözler. Yine de ay ışığı çocuğunun istediği gibi yapacaktı. Kararlıydı. Aklında, artık geri dönüş yoktu. *Yardım et. Lütfen beni buradan çıkar.*

Bill'in endişeli bakışlarıyla karşılaştı, şefkat onu sardı. *Biz*, demişti. Yapmalıyız. Yapabiliriz. Yıllar önce başka birinin yanına yerleştirilmiş olsaydı, nasıl bir insan olurdu? O, ilk günden itibaren ona inanmıştı. Korsanların altın sandığından daha değerli bir hediye. Yine de bunu onsuz yapmak zorundaydı.

"Gitmen gerekiyor, Bill."

Gözleri büyüdü ve başını salladı. "Olmaz..." "Bill. Odaklanmam lazım. Bunu tek başıma yapmalıyım."

"Dışarıda bekleyeceğim."

"Hayır," dedi ona, sesine kararlılık katarak. Elinden gelen her şeyi yapacaktı, ama en kötüsü olursa, Bill'in bu işe karışmasını istemiyordu. Bir an için incinmiş gibi göründü, ama sonra iç geçirdi ve onun isteğini kabul edeceğini anladı.

"O sana zarar verebilir," demişti Bill, son bir deneme olarak, ama sözlerinde pek bir tutku yoktu. Autumn, yatakta hareketsiz, kanlar içinde ve neredeyse çaresiz bir halde yatan Sam'e bakmıştı.

Bill, Autumn'un yatak odasından ana odaya geçmesine ve Sam'i yatak odasından ana odaya taşımaya yardım etmişti.

"Onu yatağa
bağlayacağım." "Söz
mü?"

Hayır. "Evet."

Yine de, açıkça mücadele ediyordu. Ona güveniyordu, ama koruyucu içgüdülerini bir kenara bırakmak ona zor geliyordu. *Seni seviyorum, Bill.*

"Bir sorun çıkarsa, eve gitmelisin."

Kız başını salladı. "Tamam. Telefonumu kapatacağım. Burada sinyalinin alınması riskini göze alamam." *Her ihtimale karşı.*

"Sana bir kontrollü telefon getireceğim," demişti, sonra aniden onu kollarının arasına alıp sıkıca sarılmış, ama hemen sonra bırakmıştı. Evden çıkmış, bir dakika sonra dışarıda arabasının çalıştırıldığını ve uzaklaşırken çakılların çitirdediğini duymuştu.

Derin bir nefes aldı ve fazla düşünmeden malzemelerini topladı. Neyse ki, kronik ağrısı olan bir hastası için reçeteli ağrı kesici ilaçları vardı. Mümkün olduğunca az kullanacak ve eksik dozların sonuçlarıyla daha sonra ilgilenecekti. Ama Sam, ameliyat sırasında bilinçsiz kalması için ilaca hemen ihtiyaç duyuyordu. Autumn ilacı verdi, ellerini yıkadı ve vücudundaki kurşunları çıkarmaya başladı.

Sam inledi ve çırpınmaya çalışıyor gibi görünüyordu, ama tam olarak uyanmamıştı. Autumn, Sam'in acısı için çok üzülüyordu, ama işine odaklanmaya devam etti. Sonuçta vücudunda birkaç kurşun vardı. Ama hepsi temiz bir şekilde çıkarıldı

ve onun görebildiği kadarıyla iç organlarında herhangi bir hasar yoktu. *Bir mucizeydi.* Ancak kurşunlar bükülmüş, biri neredeyse düzleşmiş halde çıktığında şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Sam'de çok sıra dışı, hatta yanlış bir şeyler vardı ve daha derin bir endişe içini rahatsız edici bir sızıya neden oldu.

Onun vücudunda gördüğü ve hissettiği şeyler açıklanması gerekiyordu.

Autumn yaralarını dikmiş, bandajlamış ve sonra yatağının yanındaki sandalyeye çökmüştü. Gözlerini kapatmış ve gözyaşlarının akmasına izin vermişti. *Adrenalin.* İşini yapabilmek için duygularını bastırmıştı, ama sonra duygular onu sarmış, tüketmiş ve ezmişti. *Başardım. Başardım.* Kendini toparladıktan sonra, onun hayati fonksiyonlarını kontrol etti, bir fincan çay yaptı ve küçük terasa oturarak temiz havanın ciğerlerini doldurmasına ve ruhunu yatıştırmasına izin verdi.

Şimdi endişeleri enfeksiyondur. Ama Bill ona antibiyotik getirmişti ve o da enfeksiyon belirtisi olup olmadığını görmek için onun hayati fonksiyonlarını izleyecekti.

Autumn ateşin yanından uzaklaşarak Sam'in yanına gitti ve nabzını kontrol etti. *Daha güçlüydü. Daha iyiydi.* Elini alnına koydu. Sıcak ama aşırı değildi ve nefes alışları düzenli ve sabitti. Bir saat bekledikten sonra, uyumasını sağlamak için ona bir doz daha ağrı kesici verecekti. Bu onun için en iyisiydi. Uyku iyileştirirdi.

Sırtını duvara yaslayıp onu izleyebilmek için sandalyesini konumlandırdı. Hâlâ onun orada, tam önünde olduğuna inanamıyordu. Bir parçası, tavşan deliğine düşmüş gibi hissediyordu. Daha o sabah uyanmış, duş almış ve New York'a doğru yola çıkmıştı.

York City, ama sanki bir ömür  nceymiş gibi geliyordu. Öyleydi, içinden bir ses fısıldadı. *O farklı bir  m rd . Bu ise yeni bir  m r. Hissetmiyor musun? O sonbaharı bu sonbahardan ayıran görünmez bölme?*

Evet, hissediyordu. İyileştiği ilan edildiğinde ve hastaneden, hayal edemediği ve hazırlıklı olmadığı bir hayata doğru sürüklendiğinde hissettiği gibi. Belki de tüm hayatlar bölümlere ayrılmıştı, bazı sınırların geçilmesi sarsıcıydı, diğerleri ise radarda zar zor görülebiliyordu, her biri ancak daha sonra, büyük resim g r lebildiğinde, sorular cevaplara dönüştüğünde, kargaşa netleştiğinde tam olarak anlaşılabilirdi.

Güneşin son ışınları titreyerek, yaklaşan geceyle karışarak yüzüne süt beyazı bir parıltı yaydı. "Sam," diye mırıldandı, bunca zaman, bunca yıl sonra onun adını bildiğine hala inanamıyordu. Güneş yer değiştirdi, parlaklaştı, bir an daha kalmak için mücadele etti. *Sam.* Onu sadece ay ışığında görmüştü. *Ay ışığından bir  ocuk yaptım.* O uzun zaman önceki sözler zihninde dolaştı. Belki de yanılmıştı. Belki de o, güneş ve ayın garip bir birleşimiydi. Karanlık ve aydınlık. Gerçeklik ve fantezi. Onu bir zamanlar bir rüya sanmıştı, ama o çok gerçekti. Korkusu ve içinde bulunduğu tehlikeli duruma rağmen, içinden bir neşe dalgası geçti. Coşkulu. ışıltılı. *O burada, tam da ulaşabileceğim mesafede. Nasıl? Nasıl?*

Gözleri onun yüz hatlarını taradı. Hatırladığı gibiydi: garip bir şekilde güzeldi. Filtrelenmiş güneş ışığı altında, onun sıra dışı saçlarının binlerce farklı beyaz, soluk sarı ve altın rengi tonunda olduğunu görebiliyordu.

altın rengi tonları olduğunu görebiliyordu. Elini uzattı ve parmak uçlarıyla saçlarını hissetti. Kaba ve ipeksi, tuhaf bir kontrast, tıpkı ten rengiyle gümüş rengi arasındaki kontrast gibi. Hiç böyle bir şey görmemişti. *Tıpkı onun gibi.*

Cildi bronz ve pürüzsüzdü, şakaklarındaki yara izleri, kulağından çenesine uzanan bir başka yara izi ve boğazını çirkinleştiren birkaç yara izi hariç. Sonra, boynundan göbeğine uzanan ve karnında birkaç tane daha olan, hatırladığı yara izi vardı. Bacakları da dizleri ve uyluklarındaki yara izleriyle aynı şekilde yara izleriyle doluydu. *Neden* defalarca ameliyat edildiğini merak ederek kaşlarını çattı. Birisi, ya da birçok kişi, ona defalarca bıçak çekmişti. Ve vücudunun bütün parçalarını değiştirmişlerdi. Gömülü mermileri çıkarırken bunu fark etmişti. Onun bu kadar acı çektiğini bilmek ona acı veriyordu. Defalarca, defalarca iyileşmek zorunda kalmıştı. Yine de iyileşmişti. Ve yine iyileşmesi için dua etti.

Adamın güçlü olduğu belliydi. *Güçlüden* çok kudretli demek daha doğru olurdu.

Çenesi kare şeklindeydi, ama yanakları inceydi, kemiklerinin altında çukurlar vardı ve vücudu iri ve kaslı olmasına rağmen, bandajlarının üstünden kaburgaları kolayca görülebiliyordu. Son zamanlarda pek yemek yememiş gibi görünüyordu.

Neredeydin?

Onu izlemeye devam etti, özelliklerini katalogladı, neredeyse çaresizce onu hafızasına kazıdı, zamanının sınırlı olduğuna dair gizli bir korku, ona tutunmak için verdiği mücadelenin, azalan ışık kadar umutsuz olduğuna dair bir korku.

Kaşları kalındı, ama dudakları... Ah, dudakları dolgun ve bereketliydi, aşırı erkeksi yüzündeki tek yumuşaklık, her ne kadar sürekli kaşlarını çatmış gibi görünse de. Düşünceli. Şüpheli. O dudaklarda bir şey, içinde bir dalga gibi şefkat uyandırıyordu. O dudaklarda bir şey, Autumn'a meydan okuyordu. *Beni g   mset*, diyorlardı. *Denemeye cesaretin var mı?*

O anda, bunu kendine hedef olarak belirledi. O dudaklar ne kadar g  zel bir şekilde sevin  le kıvrılacaktı.

Kirpikleri uzundu, sa  larında rastgele da  ılmış koyu altın rengi tonlarındaydı. Ve onun koyu teninin altında da aynı soluk benekleri g  rebiliyordu. Sadece sıradışı de  il, aynı zamanda do  al olmayan bir şeydi. Neredeyse fantastik. *Ama bu tam olarak ne anlama geliyordu?* Bir bakıma, sanki i  inden   lık sa  ıyor gibiydi.

Geleneksel anlamda birbirine uymayan renk ve   zelliklerin garip bir kombinasyonuydu, ama yine de ona kar  şı inkar edilemez bir   ekicili  i vardı.

Acaba bu, onunla ilgin   bir ba   hissetti  i i  indi? Hala, bunca yıl sonra? Bu adamda hala... b  y  l   bir şey hissetti  i i  indi? Hayalinin ger  e  e d  n  şmesi? Y  r  yen bir fantezi?

Belki. Ya da belki bunların hi  biriyle ilgisi yoktu. Belki de *  yleydi*.

Autumn kendini tutamadı. Elini onun yana  ına g  t  rd  . Adam inleyerek uzakla  tı, sanki bir t  r acı bekliyormu   gibi h  kırarak ve gerginle  erek. Savunamayacak kadar zayıfken zul  m.   z  nt   onu sardı, acıma dolu bir nehir gibi, kalbini par  alayan keskin kayalarla dolu.

Autumn geriye yaslandı, onu bir bütün olarak düşündü, sayısız yara izlerine bir kez daha bakarak, neden ve nasıl bu kadar acımasızca davranıldığını merak etti.

"Sana ne yaptılar?" diye sordu, kalbi acıyla doluydu. Sam rüyasında göz kapaklarını kırıştırdı. Cevabı beklemesi gerekecekti.

Gözleri, onun alt kısmına serdiği battaniyeye kaydı. Kot pantolonunu kesmek zorunda kalmıştı ama bel kısmı kanla ıslanmış ve kuruyup sertleşmiş olmasına rağmen giydiği mavi boxer şortunu çıkarmamıştı. Onun mahremiyetine saygı duymak istiyordu. Ancak, vücudunun en azından bir kısmının gayet iyi çalıştığını açıkça görebiliyordu ve diğer erkeklerden birkaç önemli yönden farklı olsa da, aşağıda olanlar çok sıradan bir durumdu. *Gözlerini battaniyenin altındaki şişkinlikte tutmak, onun mahremiyetine saygı duymak sayılmaz, Autumn.*

Yine de bakışları oraya sabitlenmişti. Adam iri biriydi ve tüm... çeşitli kısımları da buna uygun büyüklükteydi. Adamın en azından bir kısmının bilincini geri kazandığını, battaniyenin hafifçe kalktığını gördü.

Bu bir sağlık göstergesiydi, değil mi? Ve bir profesyonel olarak... *Oh, kes şunu. Gerekçen acınası. Sen sadece bakmak istiyorsun.*

Kendine gözlerini devirmekten kaçındı, ancak Sam'in alt bölgelerinden bakışlarını kaçırды, utanç duyuyordu ama *aşırı* derecede değil. Sanki onun geniş paketine baktığını *biliyormuş* gibi değildi.

Autumn gerindi. Yorgundu. Ayağa kalktı ve pencerenin yanındaki kanepeye doğru yürüdü. Alarmını kurdu ve en azından birkaç saat uyuyacaktı. Çantası, Sam'i içeri sürükleyip kamyonetten eşyaları aldıktan sonra attığı sehpanın üzerindeydi. Aniden Chantelle'in ofisinden çaldığı dosyaları hatırladı ve çantasından çıkardı.

Doğum annesiyle ilgili duygularını tam olarak keşfetmek için zamanı olmamıştı. Yaşadığı köhne otel odasından ayrıldığından beri bu konuyu tamamen kafasından silmişti ve sonra, hayat bir anda tersine dönmüştü. Eninde sonunda bununla yüzleşmesi gerekecekti, ama sosyal hizmetler dosyasında yer alan diğer üzücü gerçeklerle de yüzleşmesi gerekiyor muydu?

Autumn bacaklarını altına çekti, kucağına bir battaniye serdi ve üzerine dosyasını düzeltti. Sam uyanıp konuşacak kadar güçlendiğinde, Tanrı izin verirse, ondan cevaplar isteyecekti. Onunla karanlık bir gecede ormanda karşılaşmadan önce, başlangıcı ve olan biten her şey hakkında mümkün olduğunca çok şey bilerek konuşmaya başlayabilirdi.

Bir kez daha esnemesini bastırdı, diğer dosyaları bir kenara koydu ve kendininkini açtı. İçinde doğum belgesinin bir kopyası yoktu — görünüşe göre Chantelle, bu bilginin, özellikle de biyolojik annesinin adının gizli tutulduğunu söylerken dürüst davranmıştı.

Onu Mercy Çocuk Hastanesi'ne yerleştirmek için hazırlanan sosyal hizmet görevlileri tarafından doldurulmuş formları karıştırdı. Bu hastanede, eyalet tarafından bakılan diğer ADHM

bebeklerin bakıldığı Mercy Çocuk Hastanesi'ne yerleştirilmeye hazırlanan sosyal hizmet görevlileri tarafından doldurulmuş formları karıştırdı. Gözleri, ADHM tanısının tarihini soran, sayfaların alt kısmındaki küçük bir satıra takıldı. Listelenen tarih onun doğum günüydü, ancak yanında "ADHM şüphesi" yazıyordu.

Şüpheli mi?

Odanın diğer ucunda, Sam uykusunda sanki onun sıkıntısına cevap veriyormuş gibi homurdandı. Bir an onu izledi, ama sadece rüya görüyor gibi görünüyordu, bu da iyi bir şeydi çünkü derin uykuda olduğu anlamına geliyordu.

Autumn kağıda geri döndü, cildinin altında bir karışıklık hissi uyandı. *Şüpheli ADHM.*

Doğduğunda ADHM pozitif olduğundan emin değillerdi. Annesi Autumn'a söylediği şeyi onlara da söylediği için mi? Belki de ondan şüphe etmişlerdi. Yalan söyleyen bir başka bağımlı. Bağımlılar söz konusu olduğunda bu normaldi. Ama yine de onu *şüpheli* olarak listelemişlerdi.

Ancak, annenin hamilelik sırasında az miktarda da olsa ADHM kullanıp kullanmadığını gösteren testler vardı. Bu testler ayrıntılıydı ve sonuçların çıkması haftalar sürebilirdi. Ama bu testleri daha sonra Mercy Hastanesinde yaptılar ve sonuçlar pozitif çıktı... değil mi?

Dosyanı bir kenara koydu ve yığının üzerindeki diğer üç dosyayı aldı. Dosyaların üzerindeki isimler, tanımadığı ve Mercy Hastanesi dışında başka bir yerde ya da ondan farklı bir katta yatmış olan çocuklara aitti ve yolları hiç kesişmemişti. Her dosyayı tek tek çevirerek, doğrudan aynı satıra gitti. İkisinde sadece

ama üçüncüsü, bir erkek çocuğu, onunkiyile aynı şeyi söylüyordu: "ADHM şüphesi."

Autumn hepsini bir kenara koydu ve ağrıyan başını ovuşturdu. Rahatsız hissediyordu. Derinden endişeliydi. Ancak tıbbi kayıtları olmadan, *şüpheli* ADHM tanısının *kesin* ADHM tanısına dönüştüğünü doğrulamanın bir yolu yoktu.

Ya olmamışsa?

Autumn ayağa kalktı ve ikinci bir tek kişilik yatağın bulunduğu yatak odasına doğru yürüdü, aniden o kadar yorgun hissetti ki ayakta durmakta zorlandı. Ya da düşünmekte. Yine de uykuya dalarken bile, inanamama hissi devam ediyordu. Onu *bulmuştu*. Onu *kurtarmıştı*. Ay ışığı çocuğu. Sam.

On Yedinci Bölüm

Ajan Mark Gallagher olay yerini değerlendirdi. Acil durum araçları ve ilk müdahale ekipleri çoktan gitmişti. *Kurbanlar da öyle. Ve burada yaşadıklarını büyük ya da küçük şekillerde hayatlarının geri kalanında yaşayacak olan kurtulanlar da.* Bu tür trajediler, olay yeri temizlenip işleme konulduktan sonra da, cenazelerden sonra da, en kötü acılar azalmaya başladıktan ve dünyanın geri kalanı hayatın döngüsüne geri döndükten sonra da asla bitmez.

Bakışları silüetlerden birine takıldı. Daha küçüktü, muhtemelen burada hayatını kaybeden genç kadınlardan biriydi. Yakınlarda iki tane daha vardı ve binada bir tane daha. Ayrıca, iki çocuk ve bir yetişkin daha vurulmuştu, ama şu anda hepsi hayatta kalacak gibi görünüyordu. *Tanrıya şükür.* Bir deli, küçük çocuklara ve onları koruyan yetişkinlere ateş etmişti.

Mark, kızı Abbi kanserden vefat ettiğinde kendi trajik kaybını atlatmış ve hayatta kalmaya devam etmişti, ama Abbi o kadar küçük değildi. O ve eşi, değerli kızlarıyla yirmi mutlu yıl geçirmişlerdi. İki çift ebeveynin çocuklarını kaybetmeye ne kadar yaklaştığını düşünürken, şanslı olduğunu fark etti.

Ve Tanrı şahidiydi ki, bir daha şanslı hissedeceğini hiç düşünmemiştir. Özellikle Abbi söz konusu olduğunda. Ama öyleydi. Orada dururken, yeterince yakın olmasa da, sahip oldukları için çok minnettardı.

"Ajan Gallagher?" Davanın baş dedektifi, altmışlı yaşlarında, kel kafalı ve bıyıklı, göbekli bir adam, yanında at kuyruklu ince bir genç kadınla birlikte ona yaklaştı. Kadın sarsılmış görünüyordu, gözleri fal taşı gibi açılmış, teni solmuştu. *Tanrı ona yardım etsin.* O gün olanları asla unutamayacaktı. "Bu Bayan Maples. O sınıfta bulunuyordu," dedi kalın New York aksanıyla, oyun alanını doğrudan gören bir odayı işaret ederek. "Her şeyi gördü."

Mark öne çıktı, elini uzattı ve kadının elini tuttu. "Bayan Maples. Bugün benimle burada buluştuğunuz için teşekkür ederim. Dün gördüklerinizden sonra buraya gelmek isteyeceğiniz son yer burasıdır eminim. Kaybettiğiniz şeylerden sonra." Elini bıraktı ve kadın elini geri çekti, parmaklarını gerdi, kollarını ne yapacağını bilmiyor gibiydi, sonunda kollarını yanlarına indirdi.

"Sorun değil, Ajan," dedi, sesi net ve dikkat çekici derecede sakindi. "Elimden geleni yapacağım..." Dudakları titredi, ama çok az, ve çabucak duygularını kontrol altına aldı. "Yardım etmek için elimden geleni yapacağım." Çenesini kaldırdı ve bariz üzüntüsüne ve anlaşılabilir bir travma sonrası stres bozukluğu yaşıyor olabileceğine rağmen, onda bir azim de gördü. Bu özelliği tanımakta iyiydi çünkü nadir görülen bir şeydi, özellikle de çok yakın zamanda yaşanan bir travmanın ardından. "Hastanede hayat mücadelesi veren çocuklardan biri benim çocuğumdu," dedi, dudağı yine titriyordu.

"Kızım demek istemiyorum, ama... benim sınıfımdaydı ve öğretmen olduğunuzda, hepsi sizin çocuklarınız gibidir. Yirmi üç çift ebeveyn onları bana emanet etti."

"Olanlar sizin suçunuz değil, Bayan Maples. Daha iyisini yapamazdınız."

"Kendimi suçlamıyorum, Ajan. Protokolü uyguladım ve uyarı sinyali çalınır çalınmaz sınıfı kilitledim. Ama Erica tuvaletteydi ve dışarı çıktığında onu vurdu."

Tanrım. İlk brifingden anladığı kadarıyla, silahlı adam önce binaya ön kapıdan girmiş, girişteki bir öğretmeni hemen vurmuş, sonra da koridorlarda karşılaştığı herkesi vurmaya başlamıştı. Neyse ki, okul böyle bir olay için iyi bir plan hazırlamıştı — böyle bir plana ihtiyaç duyulması başlı başına bir trajedi — ve bu planı mükemmel bir şekilde uygulamıştı. Bu plan hayatlar kurtarmıştı. Silahlı saldırgan birkaç odaya girmeye çalışmış, ancak başarılı olamayınca yan kapıdan çıkıp arka taraftaki oyun alanına gitmişti. Oyun alanındaki çocuklar açık merdiven boşluğunda çömelip sıraya girmeye başlamışlardı, ancak oyun alanının arka tarafındaki gecikenler güvenli bir yere ulaşmadan silahlı saldırgan oraya varmıştı.

Her şey altı buçuk dakika içinde gerçekleşmişti.

"Diğer adamdan bahsedebilir misiniz? Çocukları koruduğunu söylediğiniz adamdan? Mümkünse bana anlatın."

Bayan Maples, açık merdivenin dışındaki yeri işaret etti. "Dışarıda çocuklarla birlikte olan öğretmenler, siren çalmaya başlayınca onları belirlenen yere çağırmaya başladılar.

hoparlörden duyuldu. Tatbikat olduğunu düşündükleri için sakın görünüyordı. Pencereye vurmaya düşündüm ama sonra vazgeçtim. Bu zaman kaybı olabilirdi, onlar sesin kaynağını ararken, ben işaretler yaparken, onlar yukarıdan dudaklarımı okumaya çalışırken... Elini salladı.

İyi, diye düşündü Mark. Aşırı stres altında net düşünebilen biri. Ve onların dikkatini dağıtıp değerli saniyeleri boşa harcamamakla muhtemelen haklıydı. Değerli hayatları.

"Her neyse, tüm çocuklar toplanıyordu. Silahlı adamın mülkü terk ettiğini, vazgeçtiğini umuyordum, ama sonra tam oradan ortaya çıktı" — jungle gym'in hemen ötesindeki bir noktayı işaret etti — "ve ateş etmeye başladı." Bayan Maples, açıkça kederden gelen bir hıçkırığı geri yuttu.

"Diğer adam neredeydi?" diye sordu.

"Sarışın adam... Hayır, sarışın değil, daha çok beyazdı. Gümüş rengi bir beyaz, açıklaması zor..."

"Bir dakika, saçları beyaz mıydı? Yaşlı mıydı?" Bu Mark'ı şaşırttı. Uçağa atlamadan önce silahlı adamın veya olayla ilgili diğer kişilerin tam tanımını beklemedi. Ama bir tür iyiliksever gibi davranan, sonra ortadan kaybolan ikinci bir adam olduğunu duyduğunda, onun yaşlı olduğunu düşünmemişti — çünkü göbeğine ve bacaklarına bir dizi kurşun yemiş, sonra da uzaklaşmıştı.

Ama Bayan Maples başını salladı. "Hayır, aslında oldukça gençti. Biliyorum, garip. Ve albinizmi yoktu, çünkü teni bronzlaşmıştı."

Mark kaşlarını çattı. "Saçları boyanmış olabilir mi?" Bu tarifi iyi yanı, böyle bir adamı fark etmenin zor olmayacağıydı.

Bayan Maples omuz silkti. "Öyle olabilir. Her neyse, o şuradaydı," dedi ve kapının yanındaki bir yeri işaret etti. "Silahlı adam ortaya çıktığında, ona bir şey bağırdı. Damon gibi geldi kulağıma. Ya da Aiden. Bilmiyorum. Pencere kapalıydı ve içeriden ve dışarıdan çok fazla bağırs duyuluyordu. Ben izliyordum ama aynı zamanda çocukları pencereden uzak tutmaya çalışıyordum. Ama sesi derindi ve silahlı adamı tanıyormuş gibi bağırdı. Silahlı adam da beyaz saçlı adamı tanıyor gibiydi, çünkü ona bir şey bağırdı ama ben duyamadım. Kızgındı ve bilmiyorum... Beyaz saçlı adamın silahlı adamı durdurmak için orada olduğu izlenimini edindim. Ve sonra... kollarını genişçe açtı ve... çocukların önüne atlayarak onları korudu." Gözlerini kapattı, şüphesiz bunu hayal ediyordu. Sonra fısıldadı, "Düşmeden önce bir düzine darbe almış gibi görünüyordu." Yüzünü buruşturdu. "Korkunçtu. Ama o çocukların güvenli bir yere ulaşması için yeterli zaman vardı."

"Silahlı adam o sırada silahı kendi başına mı doğrulttu?"

"Evet, ama önce silahı çitin yanında duran bir kadına doğrulttu."

"Bir kadına mı?" Kimse bir kadından bahsetmemişti.

"Evet. Aslında onu şimdi hatırladım." Başını salladı. "Üzgünüm, tüm bu kargaşada onu hatırlamamıştım. Evet, bir kadın vardı ve o burada öğretmen değildi, çünkü ilk başta kapının dışındaydı. O... kot pantolon ve

kalın bir süveter giyyordu." Kaşlarını çattı. "Kırmızı mıydı? Yoksa pembe mi? Her neyse, silahlı adam silahı kaldırıp ona doğrulttu ve kadın hazırlıklı görünüyordu, ama sonra adam silahı kafasına dayadı ve ateş etti. Sanırım bunu görmenin şoku... hemen önce olanlar bir an için zihnimden silindi."

"Bu olağandışı bir durum değil, Bayan Maples." Bu yüzden olaydan hemen sonra ve bir süre sonra tanıklarla görüşmeyi seviyordu. "Silahlı adam kendini vurduktan sonra kadın nereye gitti?"

"Bilmiyorum. Polis arabaları ön kapıya geldi ve ben tüm çocukları kapıya götürdüm. Silahlı adamın artık bir tehdit oluşturmadığını izleyerek anladım. Yine de, yardım gelene kadar kapının arkasında bekledik. Yardım geldiğinde ön kapıdan çıktık. Ondan sonra beyaz saçlı adamı veya süveter giyen kadını görmedim."

"Kadının görünüşü hakkında başka bir şey söyleyebilir misiniz?"

Bayan Maples şakağını ovuşturdu, belli ki hatırlamaya çalışıyordu. Bir süre sonra başını salladı. "Üzgünüm. Aklımda onun silueti ve süveteri var, ama... onunla ilgili başka hiçbir şey hatırlayamıyorum."

"Tamam. Çok yardımcı oldunuz. Teşekkürler, Bayan Maples. Şimdi çizim sanatçısıyla görüşecek misiniz?"

"Evet."

"Kadınla ilgili daha ayrıntılı bir şey hatırlayabilir misiniz? Hatırlayabilirseniz, soruşturma ekibi için bir çizim yaptırır mısınız?"

"Elbette."

Mark cüzdanından bir kart çıkardı ve ona uzattı. "Aklınıza başka bir şey gelirse lütfen beni arayın."

Kadın kartı gözden geçirdi ve başını salladı. "Arayacağım, Ajan."

Bir memur, teknik ekibin hala kaldırımından delil topladığı olay yerine geri götürdü ve baş dedektif Mark'a döndü. "Patronum FBI'ın birkaç gün gelmeyeceğini söyledi. Bir tür gecikme varmış. Neden yalnız geldiğinizi sorabilir miyim, Ajan? Hem de Montana'dan buraya kadar?"

Mark dedektife baktı. FBI'ın oraya varmasında bir gecikme mi vardı? Bu endişe vericiydi. Ve tanıdıktı. Ve bu olayla ilgili içgüdülerinin doğru olduğuna dair onu daha da emin hale getirdi. Boğazını temizledi. "Buradayım çünkü bu daha büyük bir davayla bağlantılı olabilir."

Dedektif bir an onu düşündü. "Neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Bazı benzerlikler." Mark, bu konuda daha fazlasını söyleyemedi. Zaten tamamen yanılıyor olabilirdi. Ama içgüdüğü öyle olmadığını söylüyordu. Özellikle de orada bulunan, silahlı adamı durdurmaya çalışan ve sonra ortadan kaybolan ikinci adamı düşününce. Silahlı adam ölmüştü ve artık cevap veremezdi, ama beyaz saçlı adam ölmemişti. Ve o adam sebepsiz yere olay yerinden kaçmamıştı. Mark, onun orada tesadüfen bulunduğuna inanmıyordu. "Çevredeki kamera görüntülerini topluyor musunuz?"

"Evet. O tarafta bir iş bölgesi var," dedi dedektif, Mark'ın önünü işaret ederek. "Yani çok fazla var. Ne yazık ki, okulun arka tarafını

ama çevredeki sokakları didik didik arıyoruz. İncelenecek çok fazla kaset var, ama en azından zaman aralığını daraltabiliriz. Bu arada, beyaz saçlı adam için arama emri çıkardık. Ne yazık ki, elimizde sadece bu tek tanım var. Umarım o öğretmenin verdiği robot resim yardımcı olur."

Mark başını salladı. "Dedektif... Şimdilik robot resmi kamuoyuna açıklamamanızı rica ediyorum."

Dedektif bir an şaşırmış gibi göründü. "Birisi onu tanıyabilir. Fazla bir ipucu olmayabilir, ama genç bir adamın beyaz saçları oldukça belirgin bir tanımlamadır."

"Bence önce onu tanımlamamız önemli. Ofisinize geri dönelim, size daha fazla bilgi vereyim." *Her şeyi değil, ama bir kısmını.*

Dedektif bir an onu düşündü, bıyığını okşadıktan sonra başını salladı. "Sizi bırakabilirim."

Mark, okul bahçesinden dedektifi takip etti ve beyaz saçlı adamın kurşunlarla delik deşik olduktan sonra beton zemine kanının sızdığı ve ardından açıkça uzaklaştığı yeri gözden geçirdi. *Ya da yardım edildi.*

Beyaz saçlı adam.

Kayıplardan biri miydi?

Değilse, kimdi o?

On sekizinci bölüm

Sam tekrar hastanedeydi, ameliyat olmak üzereydi. *Yine.* Ruhunu inliyordu, acı onu sararken vücudu çırpınıyordu. Sıcak. Yakıcı. *Ezici.* Acı sadece sinir uçlarını işkence gibi yakmakla kalmıyor, aynı zamanda onu çok yalnız hissettiriyordu. Unutulmuş. Kapana kısılmış bir hayvan gibi bağırdı. Sefalet.

Şşş, ay ışığı oğlum. Sen iyisin. Kıpırdama, yoksa dikişlerin açılmaya devam eder.

Kolunda küçük ve acısız bir iğne batması hissetti. Sakinleşti, kadının ipeksi sesi onu bir koza gibi sardı. *Güvenlik.* Güzellik. Kadının sözlerini zihninde defalarca tekrarlamıştı, ama sesini hiç hatırlayamamıştı. Belki de sonunda aklını kaçırmıştı. Bu bir rahatlamaydı. Deliliğin boşluğunda rahatlama bulmak için ne kadar sık dua etmişti, ama duaları hiç cevaplanmamıştı. Şimdi sonunda cevaplanmıştı. Tanrı onu görmüştü. Sam'e deliliği armağan etmişti ve daha da tatlısı, o hala oradaydı. Onu geride bırakması istenmemişti. *Merhamet.* Sonunda bunun nasıl bir his olduğunu anladı.

Kısa bir süre bir erkek sesi duydu ve bu hoşuna gitmedi, ama sonra ses kayboldu ve geriye sadece o kaldı.

"Ne yapabilirim?" diye sordu.

"Kulağıma fısılda," diye yalvardı. Onun kendisine dokunmasını istiyordu, ama insan elinin dokunuşuna dayanamıyordu, bu yüzden sesini, nefesinin dokunuşunu istedi.

"Ne fısıldayayım?"

"Bana insan olduğumu söyle." *Bana son damlasına kadar insanlığımın kalmadığını söyle.* Doğru olmasa bile, bunu ondan duymak istiyordu.

Bir duraklama. O, deliliğin derinliklerine batarken, kadın onu çoktan terk etmiş miydi? "Sen çok insansın," dedi kadın. "Nasıl bildiğimi biliyor musun?"

Hayır, bilmiyordu ve birdenbire nasıl konuşulacağını hatırlayamadı. Göğsünde çok hafif bir ağırlık, etin sıcaklığını hissetti. Elini kalbinin üzerine koymuştu. Kulağında bir nefes hissetti.

"*Biliyorum,*" diye fısıldadı, "çünkü kalbiniz avucumun altında atıyor. Ve biliyorum çünkü bir zamanlar beni kurtarmak için yeterince önemsediniz. Ve şimdi ben sizi kurtaracağım."

Beni kurtarmak burayı terk etmek anlamına geliyorsa, seni terk etmek anlamına geliyorsa

—o zaman kurtarılmak istemiyorum.

Sallanarak uykuya daldı ve kendine geldiğinde omzunda hafif bir ağırlık hissetti ve saçların gıdıklamasını hissetti. Hafif bir horlama, cildinde bir nefes. Kız omzunda uykuya dalmıştı. Kalbi şarkı söyledi. Kızın saçlarını içine çekti. Çilekli Jell-O değildi. Bir zamanlar böyle düşündüğü için gülmek istedi. Kızın kokusu çilek gibi değildi. Ve kesinlikle jelatin çeşidi de değildi. "Madagaskar," diye mırıldandı.

Kızın kıpırdadığını hissetti. "Ne?"

"Madagaskar'da," diye mırıldandı. "Sokakta bir çocuk vardı... sepetinden... vanilya fasulyesi satıyordu." O gördü,

Sanki oraya süzölmüş ve yine o sokakta duruyormuş gibi hayal etti. "Pencerede beyaz çiçeklerle dolu bir çiçek kutusu vardı." Yutkundü. Boğazı yanıyordu. "Vanilya ile karışık kokularını alabiliyordum." Tekrar nefes aldı. *Cennet* gibiydi. "Senin kokun da aynen böyleydi." *Madagaskar'ın altında, turuncu bir gökyüzünün altında huzurlu bir sokak.*

"Madagaskar'da ne işin vardı?"

Bir adamı öldürmek. Birinin düşmanı. Ama bunu kendine sakladı. Onun bilmesini istemiyordu. *Kimin* düşmanı olduğunu bilmediğini ve bunun zaten önemli olmadığını söylemek istemiyordu. Ama önemliydi, değil mi? Akli başında olduğu hayatında, önemli olan tek şey buydu. Görev - her ne görev olursa olsun - ve onun bu görevi yerine getirmedeki rolü. Hayatını, görevin önemli olduğu öğretilerek geçirmişti: bireysel görevler ve genel görev. Amacı. Tek amacı. Onu bir kenara atmalarına şaşmamalı. O değersiz ve zayıftı. Öyleyse neden umursamadı? Neden görevlerde daha iyi olmaya çalışmak istemedi? Neden geri getirilmek yerine ölmeyi tercih etti?

Makao'da ne oldu, Sam?

İnledi. Acı hissediyordu, ama fiziksel bir acı değildi. Görevleri ya da Macau'yu düşünmek istemiyordu. Sadece narenciye kokulu vanilya fasulyesi sepetlerini düşünmek istiyordu. Ve onu. Her zaman onu. Düşüncelerinin netleşip şekillenmesinden hoşlanmıyordu. Sadece güzel anıların yaşadığı deliliğın uçurumuna geri dönmek istiyordu.

Onun tatlı kokulu saçları yine omzunu gıdıkladı.

Bir kez daha sürüklendi, bu sefer daha uzağa, koza daha da sıkılaşıyor, ipeksi dokusu onu kucaklıyordu. Sıcak hissetti. Belki mutluydu, ama bu duyguyu ya da bunun o olup olmadığını tam olarak hatırlayamıyordu. Ne olursa olsun, hoşuna gitmişti. Burada görevleri, düşmanları ve Macau'yu unutabilirdi. *Evet*, diye düşündü. *Deliliği çok seviyorum*.

Acı geri gelmişti. Yine bağırdı, derisini yakan ateşli izi eliyle savuşturmaya çalıştı.

"Şimdi dur," dedi kadın. "Hareket etme, böylece iyileşeceksin."

Onun sesi. Ona söylediği gibi hareketsiz kaldı, acı azaldı. Dayanılmaz değildi, sadece... rahatsız ediciydi. Ve kaşıntılı. Ve sıcak. Garip. Ama acı verici değildi.

"Şşş." Kulağına nefesini üfledi. O iç geçirdi. "Güven bana."

Dudakları bir şey tarafından çekildi ve kollarını kaldırabilseydi, onu uzaklaştırırdı.

"Şuna bak," dedi kadın. "Bir *gülümseme*. Hedef ulaşıldı. Yapabileceğinden emin değildim."

Cildinde bulunan sıcak şey rahatsız edici ve... ıslaktı. Elini kaldırıp onu uzaklaştırmaya başladı, ama kadın elini yakaladı ve bastırdı.

"Banyo yapman lazım. Düzgün bir banyo," diye mırıldandı ve suya çarpan su sesini duydu. "Ama şimdilik bu yeterli olacak."

Yine sıcaklık. Onun mırıldanırkenki sesi. Deli olmayı seviyordu. Çok seviyordu. *Teşekkürler Tanrım*. O çekişi bir kez daha hissetti. Artık Tanrı'ya inanıyor muydu? Hatta

konusuyor muydu? Evet, deli olmak çok güzeldi. Kesinlikle burada kalacaktı.

İnleme sesi beynini doldurdu ve sanki yukarı doğru süzölüyormuş gibi tuhaf bir *yükselme* hissi duydu. Ama süzölmüyordu... çünkü içine daldığı şey çamurlu ve karanlıktı.

Neredeyim ben?

Zihni onu sabit tutacak bir şey ararken düşünceleri karışmıştı. O. Onun sesi. *Nerede o?*

Panik hissi onu sardı. Deliliğin güvenli limanından mı çıkıyordu? O gitmiş miydi? Yine inleme sesi.

Ben. Benim.

Umutsuzca tekrar bilinçsizliğe dalmaya çalıştı, ama panik içindeki düşünceleri onu daha da uyanık hale getirdi.

Uyanık mı? Uyuyor muyum?

Bu biraz tanıdık geliyordu. *Uyuşturulmuşum.*

Uyuşturulmuşum. Tanrım. Başka bir ameliyattan mı uyanıyorum?

Hayır, hayır. Lütfen hayır. Hatırlamaya, kendini toparlamaya çalıştı.

Amon. Okul bahçesi. Silah. Çocuklar. Acı.

"Yardım et. Lütfen. Beni buradan çıkar."

O. O oradaydı. O *oradaydı*.

Ağır göz kapaklarını kaldırdı, önündeki manzaraya gözlerini kırpıştırarak anlam vermeye çalıştı.

Duvarları ve tavanı tahtadan yapılmış bir kulübeydi. Tam karşısındaki şöminede ateş yanıyor, çıtır çıtır sesler çıkarıyordu. Hafif bir duman kokusu alabiliyordu. Gözleri, rahat odanın bir ucundan diğer ucuna kaydı. Her duvarda örtüsüz pencereler vardı ve dışarısının loş ama karanlık olmadığını görebiliyordu. Sabahın erken saatleri mi, akşamın erken saatleri mi? Bilmiyordu. Ağaçların tepesini ve bulutlarla dolu gökyüzünü görebiliyordu ama başka hiçbir şey göremiyordu.

Sam kendini dikleştirmeye çalıştı, ama karnındaki ağrı onu durdurdu. Homurdanarak yere yığıldı ve kendine baktı. Alt yarısını kırmızı ve siyah kareli bir battaniye örtüyordu ve göğsünden vurulduğu yer geniş bir bandajla sarılmıştı.

Şimdi her şey yavaş yavaş yerine oturuyordu. Anılar, çığlıklar. *Kim? Amon'un öldürmesi için gönderildiği düşman kim olabilirdi?* Sam, babalarının günahlarının intikamı olarak yabancı ülkelerdeki çocukları öldürmek için gönderilen başkalarını duymuştu. Ayrıntılarını sorgulamamaları veya anlamamaları gereken intikamlar. Ama Amon, okul bahçesindeki çocuklara rastgele ateş etmişti. *Neden?*

Sam bir an için gözlerini kapattı, ama şimdi hafızası geri geldiği için, göz kapaklarının arkasında görüntüler daha canlıydı. Bu yüzden gözlerini bir kez daha açtı.

Kapı gıcırdadı ve o gerildi. *Kadın içeri girdi ve kalbi neredeyse durdu. O. Gerçekten. Onu oyun parkında görmüştü,* ama şokun etkisiyle gördüğü bir tür görüntü ya da halüsinasyon olduğunu düşünmüştü. O kadar zayıftı ki, tek başına yapamayacağı için onu yanında tutup kamyonetine kadar götürmüştü. Aksi takdirde başaramazdı. Bu yüzden numara yapmıştı. Onu, daha önce birçok kez yaptığı gibi, başa çıkmasına yardım etmesi için getirmişti.

. Evet, kız daha parlak, daha canlı görünüyordu, ama o çok, çok incinmişti. Ölmeyi bekliyordu. Ve bu sorun olmazdı. Zaten ölmüş olması gerekiyordu.

Belki de Öyleyim.

Kollarında küçük bir odun yığını vardı ve onu ateşin yanına koydu, bir parça eklerken mırıldanıyordu. Henüz ona bakmamıştı.

Cennette miyim?

Ama bu olamazdı, çünkü cennet olsaydı, o kesinlikle oraya gönderilmezdi.

Saçları koyu ve dalgalıydı ve başının üstünde toplu bir şekilde toplanmıştı. Kot pantolon ve ona çok büyük gelen yeşil-gri flanel bir gömlek giyyordu.

Hâlâ oydu, ama artık bir kadındı. Onu izledi, kendini toparlamaya çalıştı, kız halini şu anki kadın haliyle birleştirmeye çalıştı, ama inanamama, korku ve şaşkınlık onu ele geçirmişti.

Ayağa kalktı, ellerini birbirine sürterek döndü. O zaman ona baktı ve gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Dışarıdaki soğuktan dolayı yanakları pembeydi ve birkaç saniye boyunca sadece birbirlerine baktılar. Geniş gözler, dar çene, gördüğü en mükemmel şekilli dudaklar. *Autumn.*

O çok güzeldi. Hatırladığından bile daha güzeldi. Ormanda onunla son kez yüz yüze geldiğinden beri, yıllar boyunca onun yüz hatlarını zihninde canlı tutmak için çok uğraşmıştı, ama şimdi bunun mümkün olmadığını anladı.

Sonra kız gülümsedi ve göğüs kafesinin hemen altında garip bir baskı hissetti, sanki genişleyen bir baskı. Bir melek, *onun* meleği, ona bakıp gülümsüyordu.

"Merhaba." Yavaşça ona doğru yürüdü, ama onun yattığı yerden birkaç adım önce durdu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sen misin?" dedi, ve sözleri fısıltıdan biraz daha yüksek çıktı. Boğazını temizledi ve sözlerine biraz güç katmaya çalıştı. "Sen misin?" diye tekrarladı.

Ciddiyetle başını salladı. "Evet, benim. Ve sensin. Sam."

"Adımı biliyorsun." Hayretler içindeydi. Nerede olduğunu, kim olduğunu, bunun gerçek olup olmadığını bilmiyordu. nerede olduğunu, kim olduğunu, bunun gerçek mi bir tür delilik mi, ateşli bir rüya mı, yoksa kendisine verilen bir ilaç mı olduğunu bilmiyordu. Ama her ne olursa olsun, bunun bitmesini istemiyordu.

"Evet, bana adını söylemiştin. Hatırlıyor musun?"

Kafasındaki ağrıdan yüzünü buruşturarak zihnini geriye doğru sürdü. "Hayır."

Bir adım daha yaklaştı. "Bu şaşırtıcı değil. Çok hastaydın."

Göğsüne baktı. "Bana yardım ettin."

Kadın dudağını ısırdı, gözlerinde endişeli bir bakış belirdi. "Evet. Ben kayıtlı bir hemşireyim. Kurşunları çıkardım. Hayati bir organa isabet etmemiş gibi görünüyordu. Yaranı diktim. Antibiyotik verdim ve burada seni izledim. Bu riskli bir işti Sam. Ölebilirdin ve eğer ölseydin..."

"Teşekkür ederim," dedi, yine fısıldayarak. "Teşekkür ederim." Garip hissediyordu. Tanımlayamadığı bir şey. *Ağlamak gibi*. Ağlamak istiyordu. Bu alışılmadık bir durumdu. Artık ağlamanın ne demek olduğunu bilmediğini düşünüyordu.

"Autumn," dedi. "Adın Autumn." Kırmızı kadife kapaklı kitabın ön sayfasına yazılmıştı, sürgüne gönderildiğinde geride bırakmak zorunda kaldığı kitap. Onun hazinesi. Tek hazinesi. Yine de onu zihninin kasasında saklayarak yanında taşımıştı.

Kız yavaşça başını salladı ve ona doğru bir adım daha attı. "Evet.

Sana adımı söylediler mi?"

"Onlar mı?"

Kızı alnını kırıştırdı. "Yıllar önce hastanede olan insanlar mı? Seni ormana gönderenler mi?"

"Hayır. Kitabının ön kısmındaydı."

Bir an için şaşkın göründü, sonra anladı ve kısa bir nefes verdi. "Günlüğüm," dedi. "Demek onu çalan sensin?"

"Çalmadım. Onu buldum."

"Okudun mu?"

Gözlerini yere indirdi. "Evet." *Binlerce kez, sonra tekrar.*

Ellerini beline koydu. "Hmm. Bunu yapmamalıydın. Onlar benim özel düşüncelerimdi."

Utanmıştı. Utanç duyuyordu. Çoğunlukla, onun sözleri onun için çok anlamlı olduğu ve onun okumasını istemediği için. İçinde bir titreme hissetti, daha önce hiç yaşamadığı türden bir acı. "Üzgünüm," diye mırıldandı. O kadar değer verdiği sözler, ona hiç yönelik olmayan, çalınmış sözlerdi. Elbette bunu biliyordu. Ama bunu ondan yüksek sesle duymak, içini delen bir acı yarattı.

Gözünün ucuyla, onun kendisine doğru bir adım attığını gördü. Artık kol mesafesindeydi. "Sorun değil. Dinle... Şu anda babamın göl evindeyiz. Sam, sana yardım etmemi, burada seninle yalnız kalmamı istiyor."

Gözleri kadının gözlerine kaydı. "Sana zarar vermeyeceğim," dedi. İstesek bile yapabilir miydi? Yaralı haldeyken bile? Evet. Ama Autumn'a zarar vermek gibi bir isteği yoktu.

Autumn onu birkaç saniye izledi ve Sam yüzünün kızardığını hissetti. Bu onu şaşırttı. Genelde utanmazdı, ama Autumn'un bakışları altında kendini açıkta hissediyordu. Çünkü Autumn'un kendisi hakkında ne düşündüğünü önemsiyordu. Kendisi için önemli olan birkaç değerli şeyi sakladığı gizli bir yerde. Autumn'un onu bir ucube ve canavar gibi gördüğünü düşündüğünü biliyordu, oysa Autumn'un güzelliği karşısında o kadar şaşkın kalmıştı ki, neredeyse konuşamıyordu.

"Babam seni bağlayacağımı düşünüyordu," dedi.

Midesinde bir ağrı hissetti. Daha önce bağlanmıştı, kelepçelenmişti, vücuduna korkunç şeyler yapmışlardı... O ise çılgılık atmış ve durmaları için yalvarmıştı. Autumn'a zarar vermeyecekti ve yalvarmayacaktı, ama onun kendisini bağlamasına izin vermektense bu evi alt üst edecekti.

Ama o cevap veremedi, kadın şöyle dedi: "Seni bağlamadım. Bilincin kapalıyken bile. Ve şimdi de bunu yapmayacağım." Ona yan gözle baktı. "Eğer bağlasaydım, kaçmaya çalışacağın hissine kapılıyorum. Ama sana güveneceğim Sam, çünkü senin iyi biri olduğuna ve bana zarar verebilecek olsan bile bunu yapmayacağına inanmak için iyi bir nedenim var."

"Ben nazik değilim," dedi, çünkü değildi ve onun onu bir canavar olarak gördüğünü bilmek onu incitmiş ve utandırmış olsa da

düşündüğünü bilmek onu incitmiş ve utandırmış olsa da, yalan söylemek ya da yanıltmak istemiyordu. Kız bir an düşünceli göründü. "O zaman dürüst." "Hayır, ben öyle de değilim."

Kız kısa bir kahkaha attı, ama hemen sustu. "En azından dürüstsün."

Bunu düşündü. "Evet. Dürüstüm." Ya da daha doğrusu, yalan söylemek için pek bir nedeni olmamıştı. İşi, aldatmak için sözler söylemeyi gerektirmiyordu. Sadece kaba kuvvet kullanmak gerekiyordu.

"Güzel. Sana güvenebilir miyim?"

Ağzını açtı ve sonra kapattı. Buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Güven, sorulması garip bir şeydi. *Hayır* diyebileceği bir düzine neden vardı. Ama... bunu soran *Autumn*'dı. "Sana zarar vermemek için mi?" diye netleştirdi.

"Evet."

"Evet, sana zarar vermeyeceğime güvenebilirsin."

"Güzel." Yatağının başına kadar yürüdü. "Ateşini ölçüp yaralarına bakacağım, tamam mı?"

O başını salladı ve kız bir sandalye çekip oturdu ve bandajları nazikçe çıkardı. Aklında pek çok soru vardı ama nereden başlayacağını bilemiyordu. "Neden oradaydın?" diye sordu bir süre sonra. "O okulda."

Kadın durakladı, elleri hareketsiz kaldı. "Seni takip ettim." Onu *takip* mi etmişti?

"New York'taydım, geçmişim hakkında daha fazla bilgi bulmaya çalışıyordum." güzel yüz hatlarında neredeyse rüya gibi bir ifade belirdi. " seni gördüm sokakta," mırıldandı.

mırıldandı. "Ve seni takip ettim." Gözlerine baktı. "Konuşacak çok şeyimiz var, Sam."

On Dokuzuncu Bölüm

Deercroft Akademisi'ne silahla girip dört öğretmeni öldüren, iki çocuğu ve bir hademeyi yaralayan ve sonunda kendini vuran adamın adı Jason Leads'di ve Queens'te tek kişilik bir dairede yalnız yaşıyordu. Görünüşe göre yalnız biriydi ve komşuları onu sadece ara sıra gelirken veya giderken gördüklerini söylediler. Konuşma girişimlerine neredeyse hiç yanıt vermez, komşularının selamlarına tek kelimelik kısa yanıtlar verirdi.

Mark, eldivenli eliyle küçük ana odadaki masanın üzerinde duran bir fotoğrafı aldı. Fotoğrafta şüpheli ve sıkı gri bukleli saçları olan yaşlı bir kadın vardı. Kadının burnunda oksijen tüpü vardı ama zayıf bir gülümsemeye poz veriyordu. Leads'in on yıl önce vefat eden büyükannesi Shirlene. Onun dışında şüphelinin ortaya çıkan hiçbir akrabası ya da arkadaşı yoktu. *Tamamen* yalnız biriydi.

Tıpkı diğerleri gibi.

Şüpheli evinden web sitesi tasarımcısı olarak çalışıyordu. Bilgisayar artık yoktu, teknisyenler tarafından inceleniyordu, ama Mark bundan önemli bir sonuç çıkmasını beklemiyordu. Polis, bir cüzdan ve Deercroft Akademisi broşürü rastgele bulunduktan sonra şüphelinin kimliğini tespit etmişti.

Trajedi yaşandıktan bir gün sonra ve Mark okul bahçesini gözetledikten birkaç saat sonra, bir ceketle sarılmış ve okulun önündeki çalıların arkasına saklanmış olarak bulundu. *Ne kadar da uygun.* Silahlı saldırgan, getirdiği kişisel eşyalarını almak için geri dönmeyi planlamış gibi görünüyordu. Yetkililer adamın dairesine gidip onun gerçekten de saldırgan olduğunu gösteren bol miktarda kanıt buldular ve teknisyenler o sabah işlerini bitirdiler.

"Olağandışı bir şey görüyor musunuz, Ajan?" diye sordu ona eşlik eden polis memuru.

"Hayır," diye cevapladı Mark. Yatak yapılmamıştı, örtüler geriye atılmıştı. Çarşaflarda ve başka yerlerde bulunan DNA'nın morgdaki cesetle eşleşeceğini tahmin ediyordu. Ayrıca, cesedin yeterince uzun süre bakımsız bırakıldığını ve Deercroft Akademisi'nden getirilen adamla aynı kişi olduğundan bile emin olamayacağını tahmin ediyordu.

Ama elbette bunu kanıtlamasının bir yolu yoktu ve böyle bir düşünceyi dile getirirse deli gibi görünürdü.

"Şema orada mı bulundu?" diye sordu, Jason Leads'in kimliği tespit edildikten sonra daireye ilk gelen ve daireyi mühürleyen adamlardan birine.

"Evet," dedi memur. "Yatağın başucundaki masada, okuldan gelen başka bir broşürle birlikte. Silahlı saldırı kesinlikle rastgele veya spontane değildi. Ne kadar süredir planladığını söylemek zor. Motifine dair bir ipucu var mı?"

"Bu konu benim yetki alanımın dışında," dedi Mark. Ama bir neden bulunamayacağını tahmin ediyordu. *Çılgınlık, ulaşmaları gereken sonuçtu. Sadece çılgınlık.*

Çılgınlık daha teknik terimlerle tanımlanabilse de, birçok suçta bu çok meşru bir sonuçtu. Ama bu suçta değil. En azından Mark öyle düşünmüyordu.

"Ah, doğru, ayrı bir davada çalışıyorsunuz." Memur, bu konuda soru sormak için ağzını açtı, sonra Mark'ın cevap veremeyeceğini fark etti ve iç geçirdi. "En azından kimliğini tespit etmemizi kolaylaştırdı. Ve sonra tüm planlarını geride bıraktı."

Mark onaylayarak ses çıkardı. *Evet, çok kolaydı.*

Öte yandan, büyük ölçüde içgüdülerine dayalı olarak aceleci bir sonuca varmak istemiyordu. Beyaz saçlı adamın kayıplarla bir bağlantısı olsa bile, Jason Leads'in kayıplarla bir bağlantısı olmadığı ihtimalini de göz önünde bulundurması gerekiyordu. Belki de Jason Leads'i tespit etmek kolaydı çünkü yakalanmayı planlamamıştı, birinin müdahale etmesini planlamamıştı ve son anda planlarını değiştirerek kafasına bir kurşun sıkmıştı.

Peki neden bu kadar radikal bir seçeneği gerekli gördü? Neden kaçmaya çalışmadı? Beyaz saçlı adam yerde yatıyordu ve polis hâlâ birkaç blok ötedeydi.

Zaman vardı. Sonuçta, beyaz saçlı adam ve kimliği bilinmeyen kadın polisten kaçmayı başarmıştı. Ama yine de, biraz zamanları vardı. Polis geldiğinde, silahlı adam ölmüştü ve diğer adam ve kadından hemen haberdar olmamışlardı.

Ancak önceki gün adli tıp uzmanları, beyaz saçlı adamla ilgili açıklaması zor bazı ilginç şeyler ortaya çıkarmıştı. Özellikle, buldukları birkaç mermi ona *isabet etmiş* gibi görünüyordu, ancak

durmuş ve okul bahçesinde, uçları körelmiş olarak bulunmuştu. Sanki zırh giymiş gibi.

Adli tıp ekibi şaşkın görünüyordu. Mark, beyaz saçlı adamı mutlaka ve bir an önce bulması gerektiğine daha da emin olmuştu.

Mark birkaç dakika daha etrafına bakındıktan sonra polis memuru ile birlikte ayrıldı ve alt kattaki lobide yollarını ayırdı. Mark, bir blok ötedeki kiralık arabasına yürüdü ve içine oturdu, bildiklerini ve Jason Leads'in dairesinde doğrulananları düşünürken bir süre direksiyona vurdu.

Cebinden telefonunu çıkardı, birkaç farklı haber sitesini açtı ve her birinde birkaç gün geriye gitti.

Doğu Kıyısı'ndan evli bir senatör, Washington DC'de seks ticareti mağdurundan seks talep ederken yakalanmıştı. Milletvekili, eski moda aile değerlerini savunan bir platformda seçim kampanyası yürütmüştü, bu yüzden skandal özellikle zarar vericiydi. Seks bağımlılığı olduğunu iddia etti. Mark iç geçirdi. Pantolonun aşağıda yakalandığında - kelimenin tam anlamıyla - bağımlılık olduğunu iddia et. Kurban ol. Seni ahlaksızlıkla suçlayanları, şefkat ve anlayış eksiklikleri nedeniyle ahlaksız olarak göster. Senatör tam da bunu yaptı ve ardından karısını, kocasının yanında olduğunu ve onun bağımlılığını anlamaya çalıştığını anlatan gözyaşlı bir açıklama yapmaya ikna etti. Buna rağmen, istifa etmesi için çağrılar yapıldı ve bu çağrılar giderek daha yüksek sesle dile getirilmeye başlandı. Partisinin liderleri her an müdahale edip istifa etmesi için baskı yapacağından emindi.

Mark'ın dikkatini çeken diğer haber, New York'taki Kalkınma ve Kentsel Konut Bakanlığı'ndan kaybolduğu söylenen parayla ilgiliydi. Bazı yetkililer soruşturma yapılmasını talep ediyordu, ancak suçlananlar bu tutarsızlığın basit bir insan hatası olduğunu ve uygunsuz bir şeyin olmadığını iddia ediyorlardı. Ancak, durumu daha da şüpheli hale getiren şey, muhasebe verilerinin bulunduğu sürücülerin kaybolmasıydı, bu nedenle muhasebeciler mevcut verilerden kayıtları yeniden oluşturmak zorunda kalıyorlardı. Mark, çeşitli yetkililerin birkaç açıklamasını okudu. Bazıları durumu skandal ve yozlaşmış olarak nitelendirirken, diğerleri ise açıklanabilir bir durum, olmayan bir suçu arayan gevezeler tarafından abartıldığını söylüyordu.

Açtığı üç siteyi de ilerleterek, okulda meydana gelen silahlı saldırıdan bu yana hiçbir haberde bu olaydan bahsedilmediğini fark etti.

"Ne şanslısınız!" diye mırıldandı Mark, iki gün önce manşetlere taşınan skandallara karışanların artık arka sayfalarda bile yer almadığını düşünerek.

Ancak o, bunun şansın ötesinde bir şey olduğunu çok güçlü bir şekilde hissediyordu. *Ve dört genç öğretmen bunun bedelini ödedi.*

Mark tarayıcıyı kapattı ve telefonunu açarak karısının numarasını çevirdi. İkinci çalınıştaki telefonu açtı. "Merhaba! Seni bu akşama kadar aramayacağımı sanıyordum."

Mark gülümsedi ve başını koltuğun başlığına yasladı. Sadece karısının sesi bile ona aradığı sükuneti getiriyordu. İnsanlar çok kötü olabiliyordu ve onları yakalayıp yakalamak onun işi olsa da

onları avlamak ve yakalamak olsa da, o da bir insandı ve bazen ortaya çıkardığı kötülükler onu açıkça depresyona sokuyordu. Karısı Laurie'ye olan minnettarlığını içinden geçirdi. Bunu asla hafife almadı. Onu neredeyse kaybetmişti ve bunu asla unutmamıştı. Ölümden değil, kalp kırıklığı ve yanlış anlaşılmalardan, şüpheden ve umutsuzluktan. Ama başarmışlardı ve o vadiyi *birlikte* geçip çıkmış oldukları için, her zamankinden daha güçlüydüler.

"Bir dakikalık vaktim vardı, ben de arayayım dedim." "Aradığına sevindim."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, biraz normal bir şey duymaya ihtiyacı vardı.

"Jak ve Harper'ın evinden yeni geldim. Birlikte halletmeleri gereken bazı işleri vardı, ben de Eddie'ye baktım. O çocuk hiç durmuyor, yemin ederim. Yorgunluktan bitkinim." Ama bunu söyleme şekli Mark'ı da gülümsetti.

Mark, Jak'ın haksız yere suçlandığı cinayeti çözmede rol oynamakla kalmamış, genç adamın hayatının büyük bir bölümünü vahşi doğada tek başına geçirdiği ortaya çıktıktan sonra, onun soyu ve geçmişiyle ilgili gizemi de çözmüştü. Mark ve Laurie, bu olayların ardından Jak ve eşi Harper ile çok yakınlaşmışlardı. Ve şimdi, dört yaşındaki küçük oğulları, kızları Abbi hayatta olsaydı ve çocukları olsaydı, kendi kanlarından ve canlarından olan torunları kadar onlara yakındı. Küçük Edmond Fairbanks'ı çok seviyorlardı ve onu şımartmaktan başka hiçbir şeyi sevmiyorlardı. Mark da bu konuda hiç suçluluk duymuyordu. Eddie'nin ebeveynleri onu ayakları yere basan bir çocuk olarak yetiştiriyor ve kuralları uyguluyorlardı.

Büyükbabaların sınırları

farklıydı ve o her birini zorladı. Denge işe yaradı.

"Hepsine selamımı söyle."

"Söylerim. Jak, ona haberlerin olabileceğini düşündü." "Henüz yok. Önce birkaç şeyi teyit ediyorum. Ama durum... benzer."

Laurie nefesini bıraktı. "Oh." Bu küçük kelimede çok şey vardı ve Mark hepsini duydu. Bir an durdu. "Şüphelinin intihar ettiğini okudum."

"Evet," diye onayladı Mark. "Ama başka biri daha var... ilgi çekici biri. Dediğim gibi, hala birkaç şeyi doğrulamaya çalışıyorum." Elini yüzüne sürdü. Kahretsin, çok yorgundu. Önceki gece iyi uyuyamamıştı, dönüp durmuş ve elindeki az miktardaki bilgileri bir araya getirmeye çalışmıştı. "Ya da en azından bir resim çizilebiliyorsa, onun ana hatlarını çizmeye çalışmıştım."

"İçgüdülerinin sana yol göstermesine izin ver," dedi kadın.

Hala içgüdülerine güvendiği gerçeği - ve belki de şimdi her zamankinden daha fazla - başka bir küçük mucizeydi. Acısını önlemek için bir zamanlar doğru olduğunu bildiği şeyden uzaklaşmıştı. Son anda her şeyi anlamıştı. Ama *anlamıştı* ve önemli olan da buydu. Yine o minnettarlık. O, diğer hatta ve o, onun kadınıydı.

"Öyle yapacağım," dedi.

"Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Mark telefonu kapattı ve bir dakika daha orada oturarak Jason Leads'in yaşadığı sıradan apartmanı izledi. Fotoğrafi tekrar düşündü, adamı ve ölen büyükannesini, adamın iri yapısını hayal etti. Tanıklar silahlı adamı çok

kaslı olarak tanımlamışlardı, ancak görgü tanıklarının tanımlamaları, özellikle stresli durumlarda, hatalı olmalarıyla ünlüydü.

Ama diğer silahları neredeydi? Bir tetikçi nadiren tek bir silahla yetinirdi.

İçgüdülerinin sana yol göstermesine izin ver.

İçgüdü ona bunun tam olarak düşündüğü şey olduğunu söylüyordu.

Bu da, birkaç kez vurulmasına rağmen bir şekilde kaçmayı başaran beyaz saçlı adamı ve hala ortaya çıkmamış olan mercan rengi süveterli kadını bulması gerektiği anlamına geliyordu.

Yirminci Bölüm

"Buraya, bana tutun," dedi Autumn, dizlerini bükerek Sam'e doğru eğildi, böylece Sam ayağa kalkarken onun omzuna tutunabilecekti.

Sam homurdandı ve bunun kötü bir fikir olduğunu ona anlatmak için ona bir bakış attı.

Autumn başını salladı ve sinirli bir ifadeyle dik durdu. "Peki o zaman, kendin yap."

Sam yataktan kendini itti, yavaşça ayağa kalkarken yüzünü buruşturdu, iri vücudunu santim santim düzeltti. Tamamen dik durduğunda nefesini bıraktı. Her şey yolunda görünüyordu. Ve hiçbir şeyin yırtıldığını hissetmemişti.

"Tamam mı?" diye sordu

Autumn. "Evet. Tamam."

"İyi," dedi. "Sıradan ölümlüler hayatta kalamazdı." Kaşlarını çattı. Bununla ne demek istediğini anlamadı, ama kendisi... insanlık dışıydı. Farklıydı. Bu doğru ydu, ama onun bunu belirtmesinden hoşlanmamıştı. Onun hakkında artık bildiklerini, açıkça görmüş olduğu şeyleri hoşlanmamıştı.

Kadın durakladı, gözleri onun yüz hatlarını ve sonra kaşlarını çatan dudaklarını taradı. Ağzı da onun ağzına tepki veriyormuşçasına aşağı doğru kıvrıldı. "Sadece demek istediğim... sen çok güçlüsün, Sam."

Sam, Autumn'u banyoya kadar takip etti.

"Senin için lavaboya yeni bir diş fırçası koydum, ihtiyacın olabilecek diğer şeyler de orada olmalı. Ben dışarıda bekliyor olacağım," dedi. "Bana ihtiyacın olursa bağır."

Sam kapıyı arkasından kapattı ve yaşlı, güçsüz bir adam gibi yavaşça işine koyuldu. Adam gibi. Göğsünde tuhaf bir his hissetti ve... o yaşlı aptalı özlemiş miydi? Evet, özlemişti. *Nedenini* tam olarak bilmiyordu, ama özlemişti. Ve almaya gönderildiği kamyoneti ve jeneratörü geri vermemişti. Adam muhtemelen onu çaldığını düşünmüştü. Muhtemelen şaşırmamıştı. İnsanların ondan sık sık bir şeyler çalmasına izin veriyordu.

Öyleyse Sam neden bu konuda suçluluk duyuyordu? Özellikle de endişelenmesi gereken başka şeyler varken?

Küçük lavaboya doğru sürünerek gitti, yüzüne su serpebilecek ve Autumn'un onun için hazırladığı diş fırçasını kullanabilecek kadar eğildi. Dişlerini fırçaladı ve bu sefer daha kolay bir şekilde ayağa kalktı. Bu kısmı daha önce birçok kez yaşamıştı. İyileşecekti. Çabucak düzelecekti. Henüz topallamaktan başka bir şey yapamıyordu, ama kendi başına yeterince iyi hareket edebildiğinde, en kötüsü geçmiş olacaktı.

"Her şey yolunda mı?" Sesi kapının hemen arkasından geliyordu.

Dudakları gerildi. Önündeki aynaya baktı ve gülümsediğini fark etti. Elini uzattı ve

yabancı bir şekle sahip ağzını parmaklarıyla okşadı.

"Merhaba? Sam?"

"Evet. Evet, iyiyim. Duş alacağım."

"Emin misin, *yardıma ihtiyacın yok mu...*" Bir an sessiz kaldı ve o, cümlesini bitirmesini beklerken bir kaşını kaldırdı. *Emin misin, yardıma ihtiyacın yok mu?*

Görüntü zihninde parlak ve canlı bir şekilde belirdi, o su altında dururken kız arkadan kollarıyla onu sarmıştı. Tenine değiyordu. O görüntüyü kafasından silip attı. O görüntü ona bir anda çok fazla duygu yaşatmıştı. Arzu. Korku. Karışıklık. Utanç.

"Şey, yani, başa çıkabileceğinden emin misin?"

"Evet. Başarabilirim," diye kapının arkasından ona cevap verdi. "Bandajlarına dikkat etmelisin. Islanmamalarına dikkat et

Islanmamasına dikkat et, ama yaralarını yeniden sarmam gerekecek.

"Tamam."

"Tamam." Kızın ayak seslerinin altında ahşap zeminin yumuşak gıcirtısını duyana kadar bir süre bekledi, sonra soyundu. Kız önceki gün ona eşofman altı giymesine yardım etmişti, şimdi onu çıkardı, sonra da kanıyla lekelenmiş, mahvolmuş boxerını çıkardı, onları top haline getirip lavabonun yanındaki küçük çöp kutusuna attı. Bir an, aynada kendine baktı, tüm yara izleri solgun teninde daha belirgin görünüyordu. Yara izleri ona çarptı, midesini bulandırdı ve utanç duydu. Autumn hepsini yakından görmüştü. Onu soyarken dehşete kapılmış mıydı acaba diye merak etti ve

O anı hayal etmekten vazgeçti. Onun çirkinliğinden uzaklaşmış mıydı? Yüzünü buruşturmuş mu? *Kusmuş mu?*

Aynadan döndü ve duş suyunu soğuk hale getirdi. Duş kabini küçüktü, ama saçını ıslatmak için eğilmek zorunda kalsa da içine sığabiliyordu. Kendini dikkatlice yıkarken, o okul bahçesini düşündü. Sesleri kafasından atamıyordu. Onu her zaman sesler rahatsız ediyordu. Görüntüler acı vericiydi, ama sesler onu sarsıyordu... silah sesleri ve daha da kötüsü, çığlıklar. Zihninde birbirine karışan çok fazla çığlık vardı. Üzücü çığlıklar. Dehşete kapılmış çığlıklar.

Umutsuz çığlıklar en kötüsüydü, ama nedenini bilmiyordu.

Sam, Amon'u düşündü, elini kaldırıp Sam'e ateş ederken yüzündeki ifadeyi. Gözlerinde öfke vardı, ama aynı zamanda umutsuzluk da görmüştü. Ve kararlılık.

Sam'in hala anlayamadığı şey, bu işin ne olduğu ve Amon'un neden rastgele çocukları vurduğu idi. İşini kasten mi mahvetti? Çünkü yaptığı şey bir hata olamazdı. *Çekil yolumdan.*

Sam da öldürmek için gönderilmişti, ama bu şekilde değil. Hedefleri her zaman tek ve netti. Ve asla küçük çocuklar değildi.

Bunu anlamak sana düşmez. Emirleri yerine getir ve sorgulama.

Bu talimatlar kaç kez tekrarlandı?

Program şimdi onu öldürmek için birini gönderecekti. O sorgulamıştı. Emirleri yerine getirmemişti. Ama en kabul edilemez olanı, program üyesinin işi batırmış olsun ya da olmasın, bir operasyona müdahale etmişti.

Nerede olduğunu bilmiyorlar.

Haberlerde onun eşkâli yayınlansa bile, o tamamen tesadüfen *buradaydı*.

Dünyada başka hiç kimse ona yardım etmezdi. Sadece o.

Onu takip etmişti. Onu tanımıştı. Onu *hatırlamıştı*.
onu hatırladı.

Sadece o okul bahçesinde olduğu için güvendediydi.

Bunda şaşırtıcı bir şey vardı. Akıyla kavrayamıyordu. Ama Sam zaten bir şeyleri akıyla kavramakta pek iyi değildi. *Düşünmek* için yetiştirilmemişti. Yapmak için yetiştirilmişti. Emirleri yerine getirmek için yetiştirilmişti.

Suyu kapattı, duştan çıktı ve çubuğa asılı havluyla kendini kuruladı.

"İyi misin?"

Bakışları kapıya kaydı ve dudakları yine kıvrıldı. Dikkatliydi, bunu kabul etmeliydi. *Çünkü bu onun işi*.

Hayır, değil. Bunu kendi isteğiyle yaptı.

Kendini büyük bir riske atmıştı. O buna değmezdi, bu yüzden seyahat edebilecek duruma gelir gelmez ayrılacak ve onun hayatına geri dönmesine izin verecekti. *Seni takip ettiği için farkında olmadan içine düştüğü karmaşadan uzaklaşacaktı*.

Alışkanlığından dolayı, Sam kameraların bulunmayacağı bir yan sokağa park etmiş ve Amon'un çalıştığı yer olan Deercroft Akademisi'ne giderken, kamuya açık güvenlik kameralarından kaçınacak şekilde sokaklarda ilerlemeye çalışmıştı. Ama bariz nedenlerden dolayı, o kadar dikkatli olamamıştı.

geri dönüş yolu. Ancak, kamera tarafından yakalanmış olsalar bile, bunun sadece kısa bir süre için olduğunu ve yetkililerin ikisini de teşhis etmesinin imkansız olduğunu ummak zorundaydı.

Ona güveniyor musun? Seni ihbar etmeyeceğine güveniyor musun? Bir an durup bu konuyu düşündü, çünkü bu önemli bir husustu. Polis onu yakalarsa, hapse girecekti. Sadece kaçtığı silahlı çatışma yüzünden değil, aynı zamanda yaptığı korkunç şeyler yüzünden de... Evet, başkalarının emriyle yapmıştı, ama bu yetkililer için önemli olmayacaktı. Onu mahkum edeceklerdi. Onu inceleyeceklerdi, ki o buna izin veremezdi. Bu, program tarafından öldürülmekten bile daha kötü olurdu. Çünkü "onu incelemek" hastaneler anlamına geliyordu. Doktorlar ve laboratuvarlar anlamına geliyordu. Belki de onun isteği dışında ameliyatlar anlamına geliyordu. Sam ölmeyi tercih ederdi.

Elma çiftliğinde çalışarak özgürlüğün tadını ilk kez çıkarmıştı ve mutluluğu bulduğundan emin değildi... tam olarak... ama her neyse, bu, onun şimdiye kadar tanıdığı en yakın şeydi. Autumn'a gelince... evet, evet, ona güveniyordu. Sadece suç mahallinden kaçmasına yardım ettiği için değil, hayatının neredeyse yarısını onun zihninde yaşadığı için de. Onun düşüncelerini solumuştu. Acısını dindirmek için onun günlüğündeki kelimeleri kullanmıştı. Onun kalbinin yumuşaklığını belki de ondan daha fazla düşünmüştü. O, dünyada fark ettiği her güzel şeyin etrafını sarmıştı. Ve çirkin, korkunç eylemler yapmak için eğitilmiş ve çok fazla ahlaksızlık görmüş bir adam için bu, onun için sihir gibiydi. O sihir gibiydi. Ve ona güvenmekle hata yaptığı ortaya çıkarsa, ne kendini öldürmesi gerekirdi, ne de programı. Bu farkındalık onun için yeterli olurdu.

Havluyu beline sardı. Havlu çok küçüktü ve elinden geldiğince onu çekip, banyodan çıkmadan önce havlunun küçük bir köşesini beline sıkıştırdı.

Kapıdan birkaç adım ötede duruyordu ve ona yardım etmek için aceleyle öne çıktı. Ama Sam, yatağa kadar yürüyebileceğini belirtmek için kolunu kaldırdı. Ancak bu hareket, havlunun köşesinin çıkmasına neden oldu ve çok küçük olan havlu parçası yere düştü.

Autumn bir an durakladı ve birkaç saniye boyunca, çok kısa mesafeden birbirlerine baktılar, sonra gözleri aşağıya kaydı ve Sam kendini örtmeyi düşünmeden önce bakışları bacaklarının arasında takıldı.

Sam donakaldı, Autumn'un onu izlemesini, gözlerinin büyüdüğünü, sonra kırıldığını izledi, ama yine de deney yapılmamış olan tek kısmına bakmaya devam etti, en azından hatırladığı kadarıyla. Hiçbir kadın ona bunu doğrulamamıştı, ama her şey olması gerektiği gibi çalışıyor gibiydi.

Sam çıplaklık konusunda utanmazdı, ne kendisinin ne de başkalarının. Bir bakıma, derisinden ve vücudunun çeşitli parçalarından kopuk hissediyordu. Vücudu programa, doktorlara aitti. Başkalarına. Kendisine ne olduğu ya da ne olmadığı konusunda hiç danışılmamıştı. Ama Autumn'un çıplak tenine, çıplak *cinsel organına* bakışları, omurganın dibinde garip bir karıncalanma hissi uyandırdı. Gözlerini ayıramıyor gibiydi. Ama ifadesinde tiksinti, korku ya da beklediği diğer duygular yoktu. Autumn açıkça ilgileniyordu ve anladığı kadarıyla, bu ilgi iyi bir ilgidi.

O ana kadar farkında bile olmadığı bir gerginliğin gevşediğini hissetti. Hayatının büyük bir bölümünde, görölmek istemediği için gözlerini kaçırmıştı. Çirkin olduğunu biliyordu. Kadınların *diğer* erkeklere Autumn'un ona baktığı gibi baktığını fark etmişti. Bir kadının, hele de dünyadaki diğer tüm kadınlardan üstün tuttuğu tek kadının kendisine bu şekilde bakacağını hiç hayal etmemişti. Ve hayatında ilk kez, tam bir erkek gibi hissetti.

Bana insan olduğumu söyle.

O, sözleriyle onun sorusunu doğrulamıştı.

Ama şimdi gözleriyle de onaylıyordu. Ve bu çok daha fazla anlam ifade ediyordu, çünkü bu kadının gözlerinin yalan söyleyemeyeceğini düşünüyordu.

Gömleğinin kumaşı altında belirginleşen meme uçları da öyle.

Orada sonsuza kadar durup, onun kendisini izlemesini izlemek istiyordu. Hissettiği şeyi hissetmek istiyordu. Bunun çok özel bir adı olmalıydı, onu mükemmel bir şekilde tanımlayan bir kelime, ama o bunun ne olabileceğini bilmiyordu.

*Merak
mı?*

Sevinç?

Yeniden doğuş?

Sanki bakmakta olduğunu fark etmiş gibi birden irkildi, baloncuklarla dolu gibi gelen küçük bir kahkaha attı ve aceleyle öne doğru koşarak ayaklarının dibinde duran havluyu aldı. Ayağa kalktığında başı onun erkekliğine değdi ve o küçük bir nefes aldı, bu nefes daha da küçük bir iniltiyle sona erdi. O hemen uzaklaştı, neredeyse tökezleyip düşecekti ve havluyu tekrar düşürdü. O onu izledi, eğlenerek ve...

ilgiyle izledi. Onun dokunuşu... beklenmedik ve tahrik ediciydi, ama yine de... kötü değildi.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim." Yanakları parlak pembeye dönmüştü ve ellerini yanaklarına götürerek, kesinlikle utanmış görünüyordu.

Sam güldü.

Autumn donakaldı, bakakaldı, sonra gözlerini kırptı, gözleri büyüdü, sonra o da güldü ve elini ağzına kapattı. "Aman Tanrım," dedi yine. Havluyu yerden aldı, ona fırlattı ve arkasını döndü, gülüşü iniltiye dönüştü.

Sam havluyu yakaladı ve önünde tuttu. "Kendime not: daha büyük havlular almalıyım," diye mırıldandı.

Kendini... mutlu mu hissediyordu? Bilmiyordu. Onun kendisine tekrar bakmasını istiyordu.

Autumn bir çift eşofman altı aldı ve onu da Sam'e attı. Sam onu dikkatlice giydi ve Autumn bunu göz ucuyla görmüş olmalıydı, çünkü ona döndü. Yanakları artık o kadar pembe değildi ve geçici utangaçlığını atlatmış gibi görünüyordu. "Bandajları değiştirelim."

"Evet, hemşire."

Gözleri onun gözlerine kaydı ve hafifçe şaşırmış göründü, bir an durakladı ama sonra başını salladı, havluyu ondan aldı ve banyo kapısına doğru yürüdü, havluyu duşun üzerine astı. "Burası genellikle buharla dolar," dedi. "Sıcak su bulamadın mı? Acaba su ısıtıcısı..."

"Soğuk su kullandım."

Tuvaletten çıktı. "Soğuk! Neden?"

Neden mi? Boynunun arkasını kaşıdı. Neden soğuk suyla duş almıştı? *Alışkanlık mı?* "Hastanede sıcak su yoktu. Sanırım buna alıştım."

Ona bakarak, zihninde bir şeyler düşündüğü belliydi. Gözlerinden bunu anlayabilirdi. "Bana hastaneden bahset, Sam," dedi sonunda. "Yaralarını sararken bana anlat."

Endişe dalgası sırtını hafifçe kavisletirdi ve o, kadının yatak çarşafalarını değiştirdiği ve yastıkları duvara dayadığı yatağa doğru ilerledi. Yavaşça, sertçe oturdu ve yastıklara yaslanarak rahatlamak için geri kayd. Kafasını kaldırıp ona baktığında, kadın hala onu bekleyişle izliyordu. Programdan, görevlerden veya öldürmek için gönderildiği kişilerden bahsetmemesi gerekiyordu. Ama hastaneden de bahsetmemesi gerekiyordu. Çünkü her şey orada başlamıştı.

Bir an için onu düşündü. *Ona borçlusun.* Ve ona güveniyordu. O olmasaydı, şu anda bir hapisane hücresinde oturuyor olacaktı. Ama aynı zamanda... o, ona *hastanede ne olduğunu* sorabilecek dünyadaki diğer hiç kimseye benzemiyordu. Çünkü o da oradaydı. Farklı binalarda yaşasalar da. Oradaki deneyimleri birbirine çok az benzeseler de. Hastane, farklı şekillerde de olsa, onun geçmişinin bir parçasıydı. Bu yüzden ona bildiklerini anlatacaktı. "Hastanenin benim kaldığım kısmı seninkine benziyordu. Biz hastaydık ve onlar bize yardım etti."

"Sen de ADHM bebeği miydin?"

"Evet, ama bizi bundan erken tedavi ettiler."

Yavaşça ona yaklaştı ve yatağın kenarına oturdu. "Tedavi mi? Tedavisi yok ki."

"Bize uyguladıkları tedavinin çok fazla yan etkisi vardı. Tedaviyi bıraktılar. Bizi iyileştirdi, ama başka birçok soruna da yol açtı."

Konuşmadan önce yerde duran malzeme çantasını aldı. "Evet, benim aldığım ilaç da aynıydı. Ama bizi daha uzun süre hayatta tuttu, bu yüzden etkileri buna değer görüldü." Autumn, duşta çoğunlukla kuru tuttuğu eski bandajları dikkatlice çıkardı. Bakışları işine odaklanmıştı ve bakışları başka yöne çevrilmişken onunla bu konuyu konuşmak daha kolaydı. "Neden bizi kovalamanı istediler?" Aniden bakışlarıyla onu deldi.

O kadar çok güzel söz ve fikir üreten güzel zihne bağlı olan o karanlık, ruhlı gözlerden bakışlarını ayıramadı.

"Çünkü bizi güçlü kılmaya çalışıyorlardı." *Acımasızca.*
"Ve sen zaten zayıftın ve ölüyordun."

Gözlerini işine çevirmeden önce gözlerindeki acıyı gördü. Yine de elleri nazik kalmaya devam etti. İstersen, az önce sana anlattıklarımı birine anlatabilirsin, diye fark etti. Ama kimse ona inanmazdı. Birlikte yaşadığı çocukların çoğu muhtemelen ölmüştü. O ormanda olanlar kesinlikle ölmüştü. Yer personeli bazı cesetleri kaldırırken görmüştü. Tabii ki, ona bunu söylemeyecekti. Söyleyemezdi. Hastane kapalıydı. *Nedenini* bilmesi ne önemi vardı ki?

"Seni güçlü yapmaya çalışıyorlardı," diye tekrarladı. "Nasıl?"

"Çoğu kişinin kurtulamadığı bir hastalıktan kurtulmuştuk. Ama bu ve bizi iyileştiren ilaçlar çok fazla hasara neden oldu. Bazı şeylerin değiştirilmesi gerekiyordu, bu yüzden birçok ameliyat geçirdik. Dr. Heathrow, bizi sadece iyileştirmekle kalmayıp, sıradan insanlardan daha iyi ve daha güçlü hale getirebileceğine inanıyordu."

Çalışırken sessiz kaldı, açıkça düşünerek, açıkça rahatsızdı. "Yani bizi... ne olarak kullandılar? Yem olarak mı?"

Bunu düşündü. Bu kelime pek uygun gelmiyordu. Ormanda bıraktıkları çocuklara ne yapacakları konusunda onlara hiçbir talimat verilmemişti, sadece uyanmalarını beklemeleri söylenmişti. Sonra onları yakalayıp istediklerini yapabileceklerdi. Ne isterlerse. Sam diğerlerinin neyden hoşlandığını tam olarak bilmiyordu, sadece gözleri parıldayarak ve giysilerinin önü kanla lekelenmiş olarak geri geldiklerini biliyordu. Ve çığlıkları duymuştu. Evet, diğerlerinin *neyden hoşlandığını* en azından biraz biliyordu, ama bunu çok fazla düşünmemeyi tercih etti. "Hayır," dedi sonunda. "Pratik olarak. Eğitim olarak."

Yaralarına merhem süren elleri durdu. "Pratik mi? Eğitim mi?" İkinci kelimedede sesi çatladı. "*Ne için?*"

Ona bundan fazlasını söyleyemezdi. Söylemek de istemezdi. O bir canavar olarak yaratılmıştı ve kız ona bakarak bunu anlayabilirdi, ama amacının boyutlarını bilmek zorunda değildi. Korkunç ayrıntıları. Onun içten içe daha da canavarca olduğunu bilmek zorunda değildi. Ve, kendi kendine, *bunu bilmesinin kız için tehlikeli olacağını* söyledi. "Avlanmayı, kovalamayı öğren." Gözlerini kaçırdı.

"Ne amaçla?" diye sordu kız.

"Böylece orduya katılabilir ve sıra dışı ve üstün becerilere sahip özel kuvvetler olabilirdik," dedi, bu bir bakıma doğruydu ama hikayenin tamamı değildi. Gerginleştii, sanki ona zarar vermiş gibi yüzünü buruşturdu ve o da dikkatini bandaj ve bant uygulamaya geri verdi. *Nazik eller. Çok nazik.* Dünya onunki gibi nezaket için yaratılmamıştı. Bunu ondan daha iyi kim bilebilirdi? Hâlâ sıkıntılı görünüyordu ama daha çok üzgündü.

"Yani ordu da işin içinde miydi?"

"Çoğunlukla araştırma çalışmasıydı. Kimlerin finanse ettiğini tam olarak bilmiyorum. Bildiğim tek şey, bu konuda konuşmamam gerektiği. Program ya da araştırma hakkında." Buna "*makul inkar*" diyorlardı. Siyanür hapını almadan önce yakalanırsa, ayrıntıları bilmemesi daha iyiydi. Tek bildiği isim Dr. Swift'ti, ama onun fotoğrafını bile görmemişti.

Autumn'un kaşları yine çöktü. "Araştırma. Çocuklar üzerinde."

Sesindeki tiksintiyi duydu ve tamamen aynı fikirde olmasa da, nedense programı savunmak zorunda hissetti. "Onlar bizi kurtardı. Başkalarına asla sahip olamayacakları bir güce sahip olduğumuz için özel bir görevimiz vardı. Asla sahip olamayacakları bir güce."

Birkaç dakika sessiz kaldı. "Bunu mu istiyordun, Sam? Özel kuvvetlerde olmak mı?"

"İstemek mi?" O, ne *istediğini* hiç düşünmemiştir. Ve kimse ona bunu sormamıştı. Şanslı olduğunu söylemişlerdi. Seçilmişlerden biri olduğu için şanslıydı. Hayatta kaldığı ve diğerlerinden daha fazla bir şey olma fırsatı bulduğu için şanslıydı. *Daha özel. Daha önemli. Daha amaçlı.*

Daha büyük bir görev için çağrılmışlardı çünkü daha büyük adamlardı. Ve kadınlardı. "Bu bir istek meselesi değildi. Bir minnettarlık meselesiydi. Ve bir görev meselesiydi."

Kafasını kaldırdı, elleri durdu ve bakışları onun yüzünü süzdü. Güneş ışığı. Gözleri ona güneş ışığı gibi geliyordu ve her bakışında, içindeki bir şey büyüyor gibiydi. Onun ışığı olmadan, karanlıkta uykuda kalan bir şey. Bekleyen.

"Bizi ne sıklıkla takip ederdin?" diye sordu.

"Ayda bir, dolunayda."

"Neden dolunayda?"

Omuzlarını hafifçe silkti. "Bilmiyorum. Belki daha heyecanlı olması için? Daha fazla ışık sağlamak için? Söylemediler. Sen her zaman orada değildin. Bazen başkaları vardı. Çoğu hiç uyanmadı."

"Onlara ne yaptın, Sam?" Kızın aniden hareketsiz kaldığını, cevabını beklediğini gördü.

"Onları sakladım. Benden kaçan ilk kişi sendin. Diğerlerinden daha güçlüydün."

Bantı sabitlerken uzun bir süre yine sessiz kaldı. "Bize rüya gördüğümüzü söylediler," dedi. "Ormanda olduğumuzu. İlaçların gerçek gibi görünen çok canlı rüyalar gördüğümüzü söylediler. Bazen de halüsinasyonlar. Bize hayal gördüğümüzü söylediler."

"Hayal etmiyordunuz."

Gazlı bezi yere attı. "Evet, biliyorum. Biliyorum." Bir an yüzünü kapattı, omuzları yükselip alçaldı sanki o deniyordu duygularını kontrol etmeye çalışıyordu.

duygularını. "Biliyorum," dedi yine, ama bu sefer daha çok bir iç çekiş gibi geldi. Ellerini indirdi ve ayağa kalktı. Kullandığı makas kucağından düşerek yere çarptı. "Bize bakmaları gerekirken, bizi kullandılar. Bizi kurtların önüne attılar."

Haksız değildi.

"Ama sana da bakmaları gerekiyordu, Sam. Ve biliyorum, baktıklarını söylüyorsun, ama..." Başını salladı. Arkasını döndü ve sonra tekrar döndü. "ADHM, ilaçlar... kaburgaların bu yüzden mi değiştirildi, Sam? Kurşun onları parçalayacağını düşünmüştüm, ama parçalamadı. Çünkü onlar çelikten yapılmış. Başka çelik parçaların da var." Bakışları bandajlı bacaklarına kaydı, sonra tekrar gözlerine döndü. "Diz kapakların. Uyluk kemiğin. Vurulmuşlardı, ama kurşunlar sapmış. Bacaklarındaki yaralar doğrudan isabet etmişti, ama sadece yüzeysel yaralar."

Sam başını sallarken gözlerini kaçırdı. Utanç duygusu içini kapladı ve güneşin ışığını gölgeledi. Daha önce hiç hissetmediği bir şekilde kendini açıkta hissetti. Vücudunun büyük bir kısmı çeşitli metallerden yapılmıştı. Kaburgaları, dizleri, uyluk kemikleri, omuzları ve şakakları. Sokaktaki herkes saçına ve yüzüne yapılanları ve giysilerinin altından görünen yara izlerini görebilirdi, ama kimse onun içini görmemişti. Kimse onun nasıl oyulup değiştirildiğini bilmiyordu.

O sadece bir kabuktu ve Dr. Heathrow, daha önce var olmayan bir insan yaratmıştı. Ancak Sam için *insan kelimesi* yanlış bir terim gibi geliyordu. Canavar kelimesi daha doğru geliyordu. Bu yüzden kendini böyle tanımladı.

"O adam... Ateş eden adam, seninle aynı hastanede yatan çocuklardan biri miydi? Aynı programda mıydı?"

"Evet."

"O gün... sana yardım etmeyeceklerini, sana zarar vereceklerini söylediğinde, katıldığın programın yöneticilerini mi kastetmiştin?"

O gün. Okul bahçesinde. "Orada olmamam gerekiyordu," diye mırıldandı. Kızın bakışlarını yüzünde hissetti ama ona bakmadı.

"Ne yapacağını biliyor muydun?" Soruyu sormaya korkuyor gibiydi, sözleri yumuşak ve tereddütlüydü.

Çocukları öldüreceğini. "Hayır," dedi Sam, gözlerine bakarak. "Bir saat önce onu ziyaret etmiştim. Garip görünüyordu. Bir şeyler ters gidiyordu. Dairesinde bir adres gördüm. Oraya gittim. Okuldu. Çok geçti. Denedim..." Kısa bir süre gözlerini kapattı. Keşke on dakika daha erken gitseydi. Sadece on dakika, her şey farklı olurdu.

"Neden yaptı bunu? Nedenini biliyor musun? O... asi mi oldu? Yoksa... delirdi mi?"

"Belki. Nedenini bilmiyorum."

Endişeli bir şekilde başka yere baktı. "Elbette cesedini bulacaklar. Soruşturma başlatacaklar."

"Onu programa kadar izlemeyeceklerdir," dedi Sam. Bunu önlemek için ne gerekiyorsa yapacaklardı.

Autumn bir dakika dudaklarını ısırды. "İşyerimi aradım ve izin aldım. Ama bu bana sadece dört hafta kazandırır. Bize olanları birine anlatmalısın, Sam. değil, ile shooting ama ile hospital. The

eğitim. *Orman*. Bu *doğru* değildi, Sam, nasıl haklı çıkarmaya çalışırlarsa çalışsınlar.

"Program hakkında kimseye bir şey syleyemem, Autumn. Bana yardım etmeyeceklerini, bana zarar vereceklerini sylediğimde ciddiye aldım. Eğitime gelince, ikimizin de hasta ve hayalperest olduğumuzu syleyecekler. Kimse bize inanmayacak. Kimse bizi desteklemeyecek." Gzlerine baktı. "Denedin, değil mi?" nk o bunu unutacak biri değildi. Ona, geçmişiyle ilgili cevaplar aramak için New York'ta olduğunu sylemişi. Ama daha da önemlisi, günlüğünü okumuşi; onu tanıyordu, ya da en azından onun bir savaşçı olduğunu biliyordu. Savaşırdı. Ama bu onu hiçbir yere götürmezdi.

Onun hayal kırıklığına uğramış inlemesi bunu doğruluyordu. "şu anda cevapları bulmak her zamankinden daha önemli, Sam, nk bu program açıkça büyük kötülükler yapabilecek kapasitede." Yukarıya doğru baktı. "Ama burada internetim yok, hiçbir şeyi araştıramam. O şeyin ne olduğunu bilsem bile." Gözlerini ona çevirdi. "Ne yapacağız?"

Biz. Daha önce kimse Sam'e bu kelimeyi kullanmamışi ve bu ona bir parça mutluluk verirken, aynı zamanda korku da uyandırdı. Hiçbir şey yapmayacaktık. Onun, kendi karmaşasına kalıcı olarak kapılmamasını sağlamalıydı. "İyileşeceğim," dedi. "Ve sonra gideceğim."

Kız ona baktı. "Nereye gideceksin?"

Sam omuz silkti. Yaşlı adam onu geri kabul eder mi diye merak etti. Kamyonetini ona götürüp bir hikaye uydursa... *Ne, Sam? Uzaylılar tarafından kaçırıldığını ve sonunda seni Dünya'ya geri getirdiklerini mi söyleyeceksin?* Dünyada onun için bir yer yoktu. Buradan ayrıldığında, onu takip etmek zorunda kalacaktı.

son görevi tamamladı. Gerçekten başka seçeneği yoktu.

Sam, onun malzemelerini yere koymasını izledi, bakışları onun profilini, vücudunu takip etti, tıpkı onun düşüncelerini ve hayallerini katalogladığı gibi, fiziksel varlığını da hafızasına kazımaya çalıştı. Vücudu, zihni kadar güzel ve büyüleyiciydi.

Sonunda, Sam arkasını döndü ve bir iç çekişle, "Bana soracağın bir şey var mı?" dedi.

Onu inceledi. Ona soracak milyonlarca sorusu vardı. Onun yazdığı her şeyi, sorduğu soruları konuşmak istiyordu. Gördüğü tüm rüyaların gerçek olup olmadığını bilmek istiyordu. Ama bunu yapamazdı. Zaten nasıl yapacağını da bilmiyordu. Ama bir isteği vardı.

"Burada kağıt var mı?"

"Kağıt mı? Evet." Mutfak alanına yöneldi ve çekmecedен bir blok beyaz kağıt çıkardı. Kağıdı ona götürdü ve bir kalemle birlikte yatağın yanına koydu.

"Teşekkür ederim."

"Ne için ihtiyacın var?"

"Birine bir borcum var," dedi. "Biraz zaman alacak, ama... bir fili nasıl yersin?"

Bir kaşı yukarı, bir kaşı aşağı kalktı ve yumuşak bir kahkaha attı. "Ne?"

"Her seferinde bir ısırık."

Kadın ona sanki biraz deliymiş gibi bakmaya devam etti. "Bunu günlüğüne yazmıştın," diye hatırlattı ona.

Yatağa geri adım attı ve tekrar oturdu, elinde tıbbi malzemeler olmadan, yakınlığı daha samimi hissettiriyordu. Vücudu gerildi ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyordu. Bir anlığına gözlerini kaçırdı. "Evet," dedi, sanki yeni hatırlamış gibi. "Bir fili nasıl yersin?"

Yıllar önce, interneti tamamen kişisel amaçlarla açtığı nadir anlardan birinde, bu kafa karıştırıcı cümleyi araştırmıştı. "Bu bir benzetme," dedi ona, ama kız muhtemelen bunu zaten biliyordu. Hikayede bir prenses ve bir kral vardı. Okuduğunda gülmüştü, çünkü cevabı olmadığını düşündüğü bir şey, bir hikaye sayesinde aniden anlam kazanmıştı.

"Evet," dedi gülümseyerek.

Dişleri çok güzeldi. Ağzının köşesindeki çok küçük gamze de çok güzeldi. Üst dudağı bir yay gibi görünüyordu. Zamanı durdurup istediği kadar ona bakabilmeyi diledi. Bu sonsuza kadar sürebilirdi ve bunu geçirmek için daha iyi bir yol düşünemiyordu.

Gözleri, bir anı hatırlar gibi parladı. "Görünüşte imkansız görevler bile, küçük parçalara bölündüğünde yapılabilir hale gelir anlamına gelen bir benzetme."

O yumuşak bir şekilde güldü ve kızın gülümsemesi genişledi, bakışları onun yüzünde dolaştı. Gözlerine bir şey geldi ve bir an için, ikisi de sadece birbirlerine baktılar, ağızları gülümsemeye kıvrıldı. Kız önce gözlerini kaçırdı, eli boğazına gitti ve parmağı taktığı narin gümüş kolyeyi okşadı.

"Diğer soruların cevaplarını bulamadım," dedi adam.

Kadın ona baktı, eli düştü. "Diğer sorular mı?"

"Yüz yıl süren bir tapınağı nasıl inşa edersiniz? Zamanı nasıl fetheder, ölümü nasıl yenersiniz?"

Gözleri büyüdü. "Oh," diye fısıldadı ve omuzları hafifçe düştü. "Şey. Bunlar, hala cevabını bulamadığım daha derin sorular."

Kırpıklarından ona baktı ve o, onun utangaç hissettiğini hissetti. Daha önce kimsenin onun yanında utangaç hissettiğini düşünmemişti. Korkmuş, evet. Dehşete kapılmış, muhtemelen. Ama utangaç? *Bu yeni bir şeydi.* Bu onu garip hissettirdi. Ama kötü bir garip değil.

"Bir zamanlar bu anlamlı ama belki de cevapsız soruları sorduğumu hatırlattığın için teşekkür ederim," dedi gülümseyerek. "Onları tekrar düşüneneğim ve ne bulabileceğime bakacağım." Dizine hafifçe vurdu ve sonra endişeli bir ifadeyle yüzü soldu. "Üzgünüm. Acıttı mı?"

"Artık değil," dedi.

"Artık değil," diye tekrarladı ve sesi biraz nefes nefeseydi. Ayağa kalktı. "Akşam yemeğini hazırlamalıyım," dedi ve parmağı yine o zincirin üzerinde dolaştı. Gözleri tekrar buluştu, birbirlerine baktılar, sonra o arkasını döndü ve mutfağa koştu.

Yastıklara uzandı, vücudu uyum sağlarken ve yaraları gerilirken yüzünü buruşturdu. Ama fiziksel ağrılarına ve endişelenmesi ve üzölmesi için tüm nedenlere rağmen, dudakları hafifçe gülümsedi. *Burada,* değerli Autumn'uyla aynı çatı altındaydı ve bunun nasıl olduğunu bilmiyordu

ama gerçeki ve doğruydu. Ve son görevi ertelediği için minnettar olduğunu fark etti. Çünkü o öğretmenleri kurtaramamış olsa da, ışıklar sönmeden önce onunla biraz zaman geçirme şansı bulmuştu, ne kadar sürerse sürsün, cennette biraz zaman.

Yirmi Birinci Bölüm

Mark, gülümseyen bir teslimatçı kıza kapıyı açtı. "Ajan Mark Gallagher?"

"Evet," dedi, ona uzattığı paketi alıp dijital tabletinde imza attı. "Teşekkürler," dedi ve ona bahşiş verdi.

"Teşekkürler! İyi günler." Kız dönüp, Mark'ın geçici dairesinin bulunduğu binanın koridoruna doğru yürüdü. Daire küçük ve dardı, yeni boya ve eski halı kokuyordu, ama işini görüyordu.

Eve, karısına, köpeğine ve şükürler olsun ki karısından çok köpeği gibi kokan evine dönmek için sabırsızlanıyordu. Jak, Harper ve küçük Eddie'ye, onları evlat edinen aileye dönmek için sabırsızlanıyordu — ya da belki de Jak, Harper ve Eddie'yi evlat edinen Mark ve Laurie'ydi. Ve şimdi küçük ailelerine dördüncü bir üye daha katılacaklardı. Ya da belki de hep birlikte bir araya gelip, kaybettikten sonra kazandıkları ve başkalarının asla anlayamayacağı şekilde birbirlerini anlayan bir bütün haline gelmişlerdi.

Ve belki de ertesi gün ya da öbür gün dileği gerçekleşecekti, çünkü şu ana kadar davada hiçbir gelişme olmamıştı. Haberler, Deercroft

Akademi'de olanlar hakkında haberler akıp gidiyordu, bu da her şeyden çok bölünmeye yol açıyordu, her "taraf" cesetler toprağa bile gömülmeden önce kendi gündemlerini ilerletmek için can kaybını kullanıyordu. Çılgık atıyor, suçluyor ve genellikle hiçbir işe yaramayan şeyler yapıyorlar. Tipik.

Paketi, bir ara sokağa bakan pencerenin yanındaki yazı masasına getirdi ve dizüstü bilgisayarını kenara itti. Zarfın içinde, Deercroft Akademisi bölgesindeki tüm güvenlik kameralarının, olaydan iki saat öncesini ve sonrasını gösteren kamera kayıtlarının bulunduğu birkaç flash bellek vardı. O, bunların bir kısmını zaten incelemişti ve NYPD'nin bilgisayar adli tıp ekibi de daha fazlasını incelemişti, ancak şu ana kadar beyaz saçlı adam veya mercan rengi süveterli kadınla ilgili hiçbir şey bulamamışlardı.

Ancak, videoda tetikçiyi bulmuşlar ve onu bir metro istasyonundan okula kadar takip edebilmişlerdi. Metro istasyonuna kadar olan yolculuğunu da haritalandırmaya çalışmışlardı, ancak izini kaybetmişlerdi. Elbette, adamın kimliğini tespit etmiş ve nerede yaşadığını biliyorlardı, bu yüzden onu haritalandırmaya gerek yoktu, ama Mark yine de bu bilgiyi elde etmek istiyordu, daha çok kendi nedenlerinden dolayı.

Zaman dilimine göre (ateş açıldıktan hemen sonra) bir flash bellek seçti ve bilgisayarının yan tarafına taktı. Bellekte bir dizi video vardı ve Mark bu kez daha dikkatli bir şekilde videoları tekrar izlemeye başladı.

Öğlene kadar videoların yarısını izlemişti. Mark gözlerini ovuşturdu ve küçük mutfakta ikinci bir kahve yapmak için ayağa kalktı. Tekrar oturdu ve görüntüleri dikkatle incelemeye başladı. moved from this angle to that one, disorienting

bazen. Sık sık durup nereye baktığını anlamaya çalışmak zorunda kalıyordu, ancak bir an önce baktığı aynı noktaya baktığını fark ediyordu, sadece bu sefer farklı bir açıdan. Neredeyse pes edip öğle yemeği aramaya hazırды ki, elini farenin üzerinde, bir sonraki videoya tıklamak üzereyken durdu.

Orada. Hafifçe eğildi. Kalabalığın üzerinde uzun boylu, beyzbol şapkası takmış, ensesinde birkaç gümüş rengi saç teli görünüyordu. Bir saniye orada durdu ve sonra kayboldu. Adam sadece uzun boylu değildi, belirgin şekilde uzundu. Tıpkı Bayan Maples'ın tarif ettiği gibi. Mark, hemen önceki ve sonraki videoları geriye doğru izledi. Adamı burada ve orada bir an gördüğünü sandı, ama sanki... sanki kameralardan kaçacak şekilde sokakta yürüyordu.

İlginç.

Ne yazık ki, akademiye giden sokaklar daha çok konutlara dönüştükçe, kameralar neredeyse tamamen ortadan kaybolmuştu. Adam şehirdeki sokak kameralarından kaçınıyorsa, ana caddeden saptıktan sonra buna gerek kalmazdı.

Mark geriye yaslandı, bir an düşündü ve sonra başka bir flash bellek taktı, bu sefer çekimden hemen sonra olanları içeren.

Yine aynı şey.

Ancak bu sefer, beyzbol şapkalı çok uzun boylu adam bir kadınla birlikte yürüyor gibi görünüyordu.

Mark birkaç resmi tıklayarak ilerledi, kalbi hafifçe sıçradı. Bu olmalıydı.

Kadın süveter giymiyordu, ama... belki de çıkarmıştı. Çift, samimi bir konuşma yapıyormuş gibi birbirlerine yaslanıyordu.

Ya da kadın onu destekliyormuş gibi.

Diğer resimlere de tıkladı, bu sefer daha odaklanmış ve heyecanlı bir şekilde, başka bir yere götürebilecek bir şey bulduğu hissi enerjisini artırıyor.

Ne yazık ki, çift bir köşeyi dönüp, bildiği kadarıyla görüntülenemeyen bir sokağa girdiğinde bu umut suya düştü.

Kahretsin.

Ama dönmeden önce, Mark adamın hafifçe tökezlediğini gördü, küçük bir sendelemeydi ve kadın da tökezledi, sonra ikisi de dengelerini sağlayıp yoluna devam etti.

"Sen kimsin?" diye mırıldandı Mark.

Farklı caddelerdeki birkaç kamerayı daha tıklayarak zaman içinde ilerledi, ancak çift başka hiçbir görüntüde görünmüyordu.

Kahretsin.

Bir dakika orada oturdu, parmaklarını masaya vurarak. Sanki davayı değiştirecek bir şey keşfetmiş gibi hissediyordu. Sadece bunu nasıl daha da ileriye götüreceğini bulması gerekiyordu.

Kız. Artık onun neye benzediğine dair daha fazla bilgiye sahipti. Ya da... çoğunlukla. Koyu renkli, dalgalı saçları yarısı arkaya toplanmıştı. Boyu yaklaşık 1,65 metre, kilosuna ortalama. O ana kadar elindekinden daha fazla bilgiye sahipti.

Ateş edilmeden önceki zaman diliminde çekilen görüntülerde aynı kıızı bulması yaklaşık otuz dakika sürdü. Ve bu sefer, kalın, mercan rengi bir kazak giyiyordu. Videoları kullanarak kıızı takip etti, bu, beyzbol şapkalı uzun boylu adamı takip etmekten çok daha kolaydı. Ama görünüşe göre... kıız o adamı takip ediyor gibiydi. Kızın bunu yaptığından neredeyse emin olana kadar videoyu geri sardı ve tekrar izledi. Kıız onu *tanıyordu*. Ama birlikte gelmemişlerdi. Adamın takip edildiğinin farkında olup olmadığını Mark bilemiyordu.

Bu ne anlama geliyor?

Telefonu eline aldı ve davayı soruşturan dedektiflerin görev yaptığı bölgeyi aradı. Mark isteğini ilette ve bir buçuk saat sonra, başka bir teslimatçı ikinci bir paketle geldi.

Mark genç adama teşekkür etti, bahşış verdi ve kapıyı kapattı. Yorgun gözlerine rağmen, daha fazla videoyu incelemek için sabırsızlanıyordu.

"Nereden geldin?" diye mırıldandı bilinmeyen kııza, zamanı geri sardı, yarıçapın dışına çıktı, onu uzun boylu adamı gördüğü, şok olmuş gibi aniden durduğu ve sonra caddeyi geçip onun yolunu takip ettiği ana kadar takip etti. *O okulda olmayı planlamamıştı. Orada sadece onun yüzünden vardı.*

Geri... geri... hızlıca yürüyordu, sanki a r kasında birini görmeyi bekliyormuş gibi sık sık omzunun üzerinden bakıyordu. *Takip edildiğini mi düşündün?*

Tüm tüyleri diken diken olmuştu.

"Hadi. Beni yardımcı olacak bir yere götür." *Senin adını öğrenmeme yardımcı olacak bir yere.*

Videoyu duraklattı. Orada, bir binadan çıkıyordu. Yakınlaştırdı. Sosyal Hizmetler Bakanlığı mı?

"Tamam, tamam, şimdi bir şey bulmuş olabiliriz." Bir davada olası bir gelişme olduğunda yaptığı gibi kendi kendine konuşuyordu. Laurie orada olsaydı, ona gülümseyen Laurie'yi görmek için başını kaldırırdı. O, onun davranışlarını iyi tanıyordu.

Arama motorunu kullanarak departmanın numarasını buldu, numarayı çevirdi ve beklemede kaldı. Resepsiyoniste kimliğini söyledi, resepsiyonist onu başka birine, sonra başka birine bağladı. Büyük bir departmandı ve o gün birçok kişi çalışıyordu... Aynı umutsuz cevabı bir, iki, üç kez aldı. Sonunda, dördüncü kişi, Chantelle adında bir sosyal hizmet uzmanı ile konuşmasını önerdi. Chantelle, yöneticiydi ve dışarıya çıkmadığı için kesinlikle ofiste olacaktı.

Chantelle adlı kadın kısa bir selamla cevap verdiğinde, yirmi beş dakika önce ilk kez yaptığı konuşmayı, çok daha az bir coşkuyla bir kez daha yaptı.

"Bir dakika, saat kaçta?" diye sordu sosyal hizmet uzmanı. "Birden birkaç dakika sonra."

"Oh. Evet." Kadın iç geçirdi. "O Autumn Clancy olmalı. Neden aradığınızı bilmiyorum, ama benim dosyalarımı çalmasıyla bir ilgisi varsa..."

"Bir saniye lütfen." Kalbi hızla atıyordu. "Adı Autumn Clancy mi demiştiniz?"

"Evet. Yıllardır başımın belası. Ama benden hiç açıkça bir şey çalmadı. Açıkçası şaşırdım. O bir baş belası, ama hiç hırsızlık yapmadı."

"Bayan Clancy bir müvekkiliniz mi?"

"Birkaç yıl boyunca davalarımın biriydi. Doğumunda sisteme kaydedilmişti. On dört yaşındayken davasını devraldım ve onu bir koruyucu aileye yerleştirdim, daha sonra da evlatlık verildi."

Sistem. Hafif bir alarm zili çalmaya başladı. Mark Gallagher, *sistemi* ve çocukların içeriden veya dışarıdan birçok şekilde mağdur edilebileceğini çok iyi biliyordu.

"O bir ADHM bebeğiydi," diye devam etti Chantelle. "Ve şehir dışındaki bir hastanede büyütülmüştü."

"ADHM bebeği," diye mırıldandı.

"Mm-hmm. ADHM çocuklarını biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Mark, ortalama bir insanın bildiği kadarını biliyordu, sanırdı. Çok sayıda bebeğin kanser teşhisi konduğu ve ardından kanserden öldüğü korkunç, trajik bir dönemdi. Akşam haberlerinde bunu izlemek neredeyse dayanılmazdı. Tabii ki, etkilenen çocuklar bağımlıların çocuklarıydı ve çoğu devletin vesayeti altına girmişti, bu yüzden o yaşam tarzını yaşamayan çok az kişi kişisel olarak etkilenen birini tanıyordu. Kısacası, bu bir banliyö sorunu değildi, bu yüzden banliyöde yaşıyorsanız, iyi ya da kötü, çoğunlukla bu sorundan uzak kalıyordunuz. İyi olanı, bariz ama belki de bencil nedenlerden dolayıydı. Kötü olanı ise, yardım etme imkânı en fazla olanların, her gün çok gerçek bir insanlık bedeliyle karşı karşıya kalmış olsalardı, olabilecekleri kadar yardım etmemeleriydi. İlk başta, insanlar ADHM'li çocuklara dokunmaktan korkuyorlardı

ADHM'li çocuklara dokunmaktan korkuyorlardı, sağlık çalışanları bile. Bulaşıcı olduklarından korkuyorlardı. Birbiri ardına kamu spotları yayınlandı, özellikle de birkaç çocuk hayatta kaldığında. Görünüşe göre Autumn Clancy de onlardan biriydi, çünkü sokakta düzinelerce kamera kullanarak takip ettiği kadın yirmili yaşlarının başında görünüyordu. Bu da ADHM'li bebeklerin doğduğuna dair ilk raporların ortaya çıktığı zamana tam olarak denk geliyordu.

ADHM'den kurtulan çok fazla kişi kaldığını düşünmüyordu, varsa bile.

Sistem.

Bu trajedi, zaten acı çeken çocukları mağdur etmek için mi kullanılmıştı?

, bu bağlantılı senin davan, Autumn Clancy? kayıplar? Yıllardır aradığı, kâr için acımasız deneyler için satılan çocuklar, "kâr"ın birçok şeytani şekli vardı. Mark, buradaki programla bir bağlantı olup olmadığından emin değildi, çünkü ADHM çocuklarının sponsor oldukları işi yapmaları beklenemezdi.

Yine de, şu anda göremediği bir bağlantı olduğunu içtenlikle hissediyordu.

"Bayan Rogers, sizinle acilen konuşmam gerekiyor. Şimdi buluşabilir miyiz?"

"Şu anda, şey..."

"Çok minnettar olurum."

"Tabii. On beş dakika içinde buraya gelerseniz, size yarım saat zaman ayırabilirim."

"Hemen çıkıyorum."

Mark sandalyesinden fırladı ve binadan koşarak çıktı. Adı.
Adını öğrenmişti. *Autumn Clancy*.

Yirmi İkinci Bölüm

Autumn ve Sam o hafta her akşam dışarıda yemek yediler. Evin arkasındaki, göl manzaralı terasta bulunan ahşap piknik masasına oturdular. Göl nispeten küçüktü ve kıyıda sadece birkaç kulübe vardı. Autumn, Stan Burroughs adında bir adamın 60'lı yıllarda bu şirin kulübeyi kendi elleriyle inşa ettiğini ve öldüğünde kulübenin avukat olup New York'a taşınan oğluna geçtiğini anlattı. Oğlu kulübeyi satılık çıkardı ve Bill, karısı Allie öldükten sonra satın aldı.

Ona evlatlık olduğunu ve Bill hakkında her şeyi anlattı. Bill hakkında konuşurken gözlerinin yumuşadığını ve dudaklarının kıvrıldığını gördü. Onu sevecek bir aile bulduğu için çok sevindi, ama aynı zamanda kendini yalnız hissetti. Yine o çitin üzerinde oturmuş, içeriye bakıyormuş gibi hissetti.

Hava serinlemişti. Ağaçlar son kalan yapraklarını tutmaya çalışıyor, orman zemini kırmızı ve altın rengi bir halı gibi görünüyordu. Sam, yaprakların uçuşup yere düşmesini izledi. Elma ağaçlarını ve onların da neredeyse çıplak kalmış olacağını düşündü.

Her şey sürekli değişiyor, Sam. Hayat, biz farkında olmasak bile, etrafımızda devam ediyor.

Adam'ın kastettiği bu muydu? Hafif bir esinti bir yaprağı havaya kaldırdı, yaprak havada dalgalandı, yükseldi ve takla attı. Sam de son zamanlarda kendini böyle hissediyordu, düşünceleri dalgalanıyor, zihninin hiç gitmediği yerlere seyahat ediyordu. Amon'un bir görevi olduğunu öğrendiği okula doğru şehir caddesinde yürüdüğünü hayal etti. Autumn'un onu gördüğü ve okula kadar takip ettiği anı hayal etti. Yollarının bir şekilde mucizevi *bir şekilde kesiştiğini*. Tüm olasılıklara ve ihtimallere rağmen. Haftalar, belki de aylar önce, Autumn o gün orada olmayı planlamıştı. Sam intihar etmekten kaçınırken, elma çiftliğinde çalışırken ve tek başına çitlerin üzerinde otururken bile, hayat o ana doğru ilerliyordu ve o bunun farkında bile değildi. Bilemezdi. *inançlı ol.*

Yıllar önce hayatına girip, onu birçok yönden akıl sağlığını koruyan günlüğünü geride bıraktığı gibi. Doğrusu, bu her zaman bir lütuf gibi görünmemişti. Ve kısa bir süre önce, delilikte hayal ettiği kaçışı dilemişti. Ama yine de, onun bu hayata *geri* döneceğini bilemezdi ve çoğunlukla akıllı başında kaldığı için minnettardı. Akıllı başında olmasaydı, ondan nasıl zevk alabilirdi ki?

Sen bir aptalsın. Ve tekrar ayrıldığınızda daha da kötü olacaksınız.

Evet, en azından bu sefer kalıcı olacak.

Kalın bir süveter giymiş, elinde bir kitap tutan Autumn'a baktı. O çok kitap okurdu. Bill de öyle olmalıydı, çünkü burası onun kulübesiydi ve içinde kitaplarla dolu bir raf vardı. Sam, Autumn'un bazen dalgın olduğunu anlayabiliyordu, çünkü kitap ayracına dokunup sayfadan gözlerini ayırır, romanının ötesine boş boş bakarak yüzünde endişeli bir ifadeyle dururdu. Eğer burada onunla birlikte olmasaydı, muhtemelen araştırma yapıyor, telefon ediyor ya da onunla paylaştığı şeylerin cevabını bulmak için kim bilir ne yapıyordu. Bu onu tedirgin ediyordu ve birlikte geçirdikleri sınırlı zamanın farkına varmasını sağlıyordu. Mümkün olduğunca çabuk ayrılmak zorundaydı. O zaman Autumn istediği kadar araştırma yapabilirdi, ama asla somut bir şey bulamazdı, çünkü program onların tüm izlerini örtmüştü olacaktı.

Ama şimdi... şimdi, bu azalan zaman aralığında, sadece o ve o ve bekledikleri küçük kulübeyi çevreleyen azalan yapraklar vardı.

Güzel bir akşamdı ve konserve ravioli yedikten sonra dışarıda oturup suyu izlemeye devam ettiler. O konserve kutularından birini her açtığında, özür diler gibi bakıp, sanki Sam bundan şikayet etmiş gibi, "Eh, bu da idare eder" gibi şeyler söylüyordu.

Ama Sam yemekleri umursamıyordu. Hayatının çoğunda hastane yemekleri yemişti ve sonra, yiyecek kıt olduğunda ve görevler sırasında yarı yarıya yenilebilir olan her şeyi yediğinde, bundan daha kötü birçok şey yemek zorunda kalmıştı.

Konserve ravioli ile gayet mutluydu.

Özellikle de yerken ona bakabiliyorsa.

Sam bir kolunu uzattı, parmaklarını esneterek yumruğunu açıp kapattı. Saatler geçtikçe güçleniyordu. O sabah kendi yaralarını sarmıştı. Hâlâ sert ve dikkatli adımlarla yürüyordu, ama yürüyordu. Hatta ormanda tek başına birkaç kez yavaşça yürüyüşe çıkmıştı.

Gözlerini kapattı, yüzünü solan güneşe doğru kaldırdı ve cildinde hafif bir sıcaklık hissetti.

Masasının üzerinde bir kalem vardı ve birkaç dakikada bir, sayfadan gözlerini ayırmadan kalemi alıp kitabındaki bir şeyi çiziyordu. Bu bir süre devam etti ve Sam, onun farkında olmadan onu izlemeyi sevse de, onun dikkatini çekmek istediğini fark etti.

Boğazını temizledi, ama kız başını kaldırmadı. Son birkaç gündür beyaz kağıt defterin sayfalarını doldurmakla meşguldü. Ama kız uyurken çalışmayı seviyordu, böylece ne yaptığını sormazdı. Kızın okuduğu kitap çok ilgi çekici olmalıydı. O kitabı sevmiyordu. Her neyse.

Gün batımı parlaklaştıkça, kız parlamayı engellemek için kitabı daha yükseğe kaldırdı. Sam yavaşça elini uzattı ve kalemi masanın üzerinden hızla kaydırarak kalçasının altına attı.

Bekledi ve birkaç dakika sonra kadın kalemi almak için uzandığında, kitabını indirirken yüzünde şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çattığını göz ucuyla gördü. Kitabı yere koydu ve eğilip masanın altına baktı. "Ne oluyor?" diye mırıldandı. "Sam, kalemimi gördün mü?"

"Belki rüzgâr uçurmuştur."

Kız oturdu. "Kalem mi? Uçmak mı? Sanmıyorum. Ayrıca, neredeyse hiç rüzgar yok."

"Belki de kaçmıştır."

"Gitmiş mi?" Gözlerini kısarak ona daha yakından baktı.

Onun dikkatinin kendisine odaklanmış olmasını seviyordu. Bu, başına gelen en güzel şeydi.

"Sam."

"Autumn."

"Kalemim sende mi?" "Tarif edebilir misin?"

Kız durakladı. "Şey, evet, bu kadar uzun," dedi, ellerini kaldırıp kalemin boyutunu tahmin ederek. "Ve evet, bu kadar geniş. Plastikten yapılmış ve içinde *mürekkep* var."

"Mürekkebin rengi ne?"

Küçük bir kahkaha attı ve boğazını temizledi. Elini uzattı, ayağıyla yere vurdu ve Sam kalçasının altından kalemi çıkarıp ona uzattı.

"Sinsi," dedi, kalemi bileğine vurarak. "Huh."

Sam'in ağzında bir gülümseme belirdi. "Bunu hak ettin. beni bir kez ayağımdan *çeldi*."

"Öyle, değil mi?" Aniden sırtıttı. "Yüzüstü düştün."

"Yüzüstü düşmedim. Senin üstüne düştüm."

Gözlerini kırptı, gülümsemesi anıya dönüştü. "Evet," dedi, sesi nefes nefeseydi. "Evet, hatırlıyorum."

Gözleri buluştu ve birbirlerine baktılar, orada bir şey vardı, ama Sam ona ne ad vereceğini bilmiyordu. Yine de hissediyordu. Ağırlığı vardı. Her neyse, daha önce hiç hissetmediği bir şekilde ezici bir şeydi. Hem ağır hem de çok sıkı tutmaya çalışırsa elinden kayıp gidecekmiş gibi hissediyordu.

"İnsan gibi hissettiğim son andı," dedi ve söyledikten sonra dudaklarını birbirine bastırdı. Neden böyle bir şeyi itiraf ettiğini bilmiyordu, ama bu doğrudu ve zaten yakında ayrılacaktı. Ona verecek hiçbir şeyi yoktu. O sadece almıştı, çalmıştı, ama ona bir kez insan gibi hissettirdiğini söylemek istedi. O, sefil hayatında ona ilk ve son kez umut vermişti.

"Bunu bana neredeyse bayginken sordun," dedi kız. "Sana insan olduğunu söylememi istedin. Neden insan gibi hissetmiyorsun, Sam? Ameliyatlar yüzünden mi?"

Omuz silkti. Belki de bunun nedeni derisinin altındaki metal ya da doktorlar tarafından yaratılmış olmasıydı, ama bazen bundan daha derin bir şey hissediyordu ve nedenini bilmiyordu. "Sence bir insanı insan yapan nedir?" diye sordu.

Kalemin ucunu ısırды ve pembe dilini görünce içinde bir heyecan kıvılcımı çaktı. Bir anlığına bunun tadını çıkardı, sonra nefesini vererek onu uzaklaştırdı. Uzun bir süre sessiz kaldı, sanki onun sorusuna nasıl cevap vereceğini çok düşünüyormuş gibi. Bu, ona daha önce hiç hissetmediği bir şekilde kendini önemli hissettirdi. Özellikle de bu kız olduğu için ve kızın söyleyeceği sözleri daha söylemeden seveceğini bildiği için.

"Bence daha iyi bir soru, neyin doğru hissettirdiği?"

Bu cevabı beklemiyordu. Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çattı. "Gerçek mi?"

"Evet. Çünkü sadece gerçek olan şeyler insan ruhunu tatmin eder."

"Gerçek bazen acıtır," dedi. *Benim deneyimlerime göre çoğu zaman acıtır.*

"Evet. Ama bilmek daha iyidir, çünkü o zaman kararlarını yalanlara değil gerçeğe dayandırabilirsin. Ve o zaman huzur bulma şansın olur, çünkü gerçek olmayan şeyler rahatsız edici ve yıpratıcıdır. Ne kadar yutmaya çalışırsan çalış, asla tam olarak yerleşmez. Seni sürekli bir tedirginlik halinde tutar. Bu yüzden *doğru* olanı aramalısın, çünkü ruhunu şarkı söyleten şeyler odur. Ve ruhun şarkı söylediğinde, şüphesiz bir insan olduğunu anlarsın."

"Ruhum şarkı söylemiyor," dedi kederli bir şekilde. İçinden yükselen tek ses, bir canavarın ulumasıydı.

Ama kadın gülümsedi, yumuşak bir gülümsemeydi. "Elbette şarkı söylüyor. Belki de dinlemiyordun."

Bir an durdu ve onu bir süre düşündü. O, onun gerçeği idi. Onun Kuzey Yıldızıydı. Onu iyi ve doğru hissettiren yerlere götürecek tek şeydi. Ve o, onun fark ettiğinden daha da güzeldi - hem teni hem de ruhu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? "Bu yüzden mi aramaya devam ediyorsun? Geçmişin hakkındaki gerçeği mi?" *Acı verse de? Unutmak daha kolay olsa da?*

Kadın ona baktı ve sanki sorusu onu şaşırtmış gibi durakladı. "Evet," dedi. "Evet,

tam da bu
yüzden."

"Merhaba?"

Bir erkeğin derin sesi Sam'i ürküttü ve hızla ayağa kalkarak Autumn'un önüne geçti.

"Bill," dedi Autumn, Sam'in yanından geçerek evin içine açılan arka kapıya doğru yöneldi. "Hadi."

Sam temkinli bir şekilde onu takip etti. Autumn, üvey babası Bill'in, Sam'e yardım edebilmesi için tıbbi malzemeleri alıp kulübeye getirdiğini söylemişti. Ayrıca bir telefon, biraz yiyecek ve Sam'in bayginken giydiği kıyafetleri de bırakmıştı. Onlara yardım ediyor gibi görünüyordu, ama yine de Sam temkinli davranmaya devam etti. Adam Autumn'a açıkça değer veriyordu ve Autumn'un Sam'e yardım etmesi iyi bir şey değildi. Sam bunu biliyordu ve babası, kızını ondan uzaklaştırmak için Sam'i ihbar ederse onu suçlamayacaktı.

Sam içeri girerken Autumn adama sarılmıştı, ama hemen bırakıp geri çekildi. "Sam, bu Bill. Bill, Sam." Biraz gergin ama aynı zamanda heyecanlı görünüyordu, sanki babasına onaylayacağından emin olmadığı ama onaylamasını umduğu bir şeyi gösteriyormuş gibi.

Bill öne çıktı; alnı endişeyle kırışmıştı. Elini uzattı.

Sam elbette el sıkışmanın ne olduğunu biliyordu. Ama hiç kimsenin, tek bir kişinin bile ona elini uzattığını düşünmüyordu. Elini uzattı ve diğer adamın elini tuttu.

"Sam," dedi Bill çok ciddi bir şekilde. "Seni iyi gördüğüme sevindim."

"Bill," dedi. "Pantolon için teşekkür ederim."

Bill kısa bir kahkaha attı, sonra öksürdü, ama başını salladı. "Şey, onlar benim değil. Boylarımız tam olarak aynı değil. Onları... Neyse, yardımcı olabildiğime sevindim." Autumn'a baktı. "Kızım Sam'e güveniyorum, ama bunun onun için ne kadar tehlikeli olduğunu bilmelisin. Polis seni arıyor olmalı."

"Haberlerde ne diyorlar?" diye sordu Sam.

"Tanıkların yardım etmek için müdahale eden iyi bir samaritanı tarif ettiklerini söylüyorlar. Birçok çocuğu kurtardığını söylüyorlar." Bill bir an Sam'e bakarak onu değerlendirdi. "Ama aynı zamanda senin de bu olaya karıştığını ve o adamı tanıyor olabileceğini düşünüyorlar. Bazıları oraya birlikte gittiğinizi ve senin fikrini değiştirirken onun değiştirmedini merak ediyor."

"Bu doğru değil," diye mırıldandı.

"Yetkililerle iletişime geçip bunu onlara bildirmeyi düşünebilirsin."

"Hayır," dedi Sam. "Bunu yapamam." Bir an durdu. "Benim hakkımda bir... tarif yayınlandı mı?" Eğer öyleyse, programdaki biri iki ile ikiyi birleştirip sonuca varırdı. Dünyada kaç tane beyaz saçlı, bronz tenli, 1,98 metre boyunda, kaslı ve yara izleri olan genç adam vardı ki?

Bill, aynı şeyi düşünüyor gibi, bakışlarını Sam'in saçlarına çevirdi. "Hayır," dedi. "Senin eylemlerini bildiren kişi, görünüşe göre seni çok iyi görememiş."

Sam, bunun nasıl mümkün olabileceğini merak ederek kaşlarını çattı. Şapkasının düştüğünü hatırlıyordu. Ve ne yaparsa yapsın, boyunu gizleyemezdi. Ama belki de onu gören kişi, olayın genelinden çok etkilenmiş ve ayrıntıları hatırlayamamıştı. İçindeki gerginlik biraz azaldı

içinde bir düğüm çözüldü. Görünüşü hakkında daha fazla ayrıntıya sahip değillerse, belki de her gün fark edilip ihbar edilme, hapse atılma, *öldürülme* endişesi yaşamadan tekrar ortadan kaybolma şansı vardı.

Bu da Autumn'un da muhtemelen güvende olduğu anlamına geliyordu. Onları birbirine bağlayan hiçbir şey yoktu. "Yakında ayrılacağım," diye mırıldandı. "Ve sonra Autumn hayatına geri dönebilecek."

"Peki... tamam. Nereye gideceksin?"

Sam omuz silkti. Bilmiyordu, ama bilse bile Autumn veya Bill'e söylememesi daha iyiydi. "Haberlerde Autumn hakkında ne diyorlar?"

"Hiçbir şey. Silahlı saldırıyı görmüş olabilecek bir kadın olduğunu bildirdiler, ama bundan başka bir şey yok. Tanım yok. Hiçbir şey. *Onun* olaya karıştığını düşünmüyorlar, sadece soruşturmacılara yardımcı olabilecek bir şey görmüş olabileceğini düşünüyorlar."

Sam rahat bir nefes aldı.

"Yani onların Sam'i buraya kadar izlemesi mümkün değil mi?" diye sordu Autumn.

"Sanmıyorum," diye cevapladı Bill. "Tabii o kırmızı kamyonet senin değilse ve sahibi kaybolduğunu bildirmemişse."

"Benim değil," dedi Sam. "Çalıştığım adamın."

"Öyle olsa bile," diye araya girdi Autumn. "Kamyonetin silahlı saldırıyla hiçbir şekilde bağlantısı olabileceğini sanmıyorum. Oldukça uzakta park edilmişti."

Bu doğrudu. Tabii ki Adam kamyonetin çalındığını bildirmiş olabilir, ama polis yaşlı adamın kamyonetini

bilinmeyen bir serseriye kamyonunu emanet ettiği için saf olduğunu düşünürdü. Diğerleri ise Adam'ın uzun zamandır fazla güvenen biri olduğunu söylerdi.

"Peki ya tetikçi?" diye sordu Autumn, gözleri hızla Sam'e kaydı ve sonra başka yere yöneldi. "Kimliğini tespit ettiler mi?"

"Evet. Kim olduğunu biliyorlar. Silahlı saldırıyı planladığı belliydi."

Sam bir an için Amon'un kim olarak öldüğünü merak etti. Suçu ona yıkabilmek için kim hayatını feda etmişti? Bu soru midesini bulandırdı.

Bill, Autumn'a baktı. "Bunu Şerif Monroe'ya anlatmayı düşündün mü? O yardımcı olabilir."

—

"Hayır," dedi. "Hayır, Ralph'ı bu duruma sokmayacağım. Ve onun yapabileceği bir şey olduğunu sanmıyorum. Hâlâ konuyu tartışıyoruz, ama sonraki adımları düşünüyorum ve bazı ipuçlarım olabilir."

"İpuçları mı?" diye sordu Sam. "Ne ipuçları?"

"Kayıtlarımda bir şey vardı. Seninle ilgili değil, benimle ilgili, ama araştırmak istediğim bir şey."

"Şimdi bunun zamanı değil..."

"Biliyorum Bill," dedi Autumn, elini onun koluna koyarak. "Bir süre ortalıkta görünmeyeceğim, söz veriyorum. Zaten burada yapabileceğim pek bir şey yok. En azından Sam iyileşene ve ikimizi de kimse aramadığından emin olana kadar. Kliniğe, büyük teyzen Hortense'ın acil bir sağlık sorunu olduğunu ve ona baktığımı söyledim."

"*Hortense* mi? Kim o nefret dolu yaşlı cadıyı umursar ki?"

"Ben bakarım," dedi Autumn. "Görünüşe göre." Autumn, Sam'e baktı. "Ben dışarıda Bill'le konuşurken birkaç dakika burada kalabilir misin?"

Sam başını salladı. Zaten ağrısı vardı ve uzanıp dinlenmeye ihtiyacı vardı. Autumn ve Bill dışarı çıktılar ve Sam yatağa uzanırken, camdan gelen seslerini duyabiliyordu. Alçak sesle konuşuyorlardı ve söylediklerinin sadece bir kısmını anlayabiliyordu. Autumn'un Bill'e... insanları ziyaret etme konusunda talimatlar verdiğini düşündü. Hastalarını mı?

"O sana gitmeni söyleyecek, ama ısrarcı ol. O bunu ciddi olarak söylemiyor," diye duyduğunu sandı. Ve "...onu cesaretlendir, ama sana direnirse, vazgeç, yoksa sinirlenip yoluna devam etmeyecek..."

Bunların ne anlama geldiğini hiç anlamadı, ama Bill'e ne yapmasını söylüyorsa, bunu kendisi yapamadığı için söylüyordu. Sam yüzünden. Ayrıca Autumn ve Bill'in biraz tartışıyor olabileceğini düşündü ve ona sorun çıkardığı için kendini kötü hissetti. Bu, istediği son şeydi.

Sam bir süre uyukladı ve kapının kapanma sesi ve Autumn'un içeri girerkenki ayak sesleriyle uyandı. "Her şey yolunda mı?"

Autumn hafifçe endişeli bir ifadeyle başını salladı. "Yetkililerin bizimle ilgili bir tarifleri olmadığını duymak rahatlatıcı," dedi, ama endişeli ifadesi hala yüzündeydi. "Ama... program tetikçiyi korudu, değil mi?"

"Evet," dedi Sam.

Omuzları düştü. "Onlar çok güçlü," diye mırıldandı, bu büyüklükte bir örtbasın ne kadar zor olacağını düşünerek.

"Peki ya Dr. Heathrow, Sam? Onu düşünmeden edemiyorum. Seni iyileştirdiği için ona minnettar gibiydin, ama o da bu işin bir parçası. Programın. Tedavilerin. Ormanda bize olanları biliyordu. En azından bu konuda sessiz kaldı."

Sam duvara baktı. Evet, Sam doktorun da kendisi gibi yalanlar ve örtbasların ağına yakalandığını biliyordu. Dr. Heathrow'un yanlış yaptığını ve yapmaması gereken bir anda başka tarafa baktığını biliyordu. Ama aynı zamanda Sam'i ve pek çok kişiyi iyileştirmişti. Sam'in anladığı tek anlamda ona *babalık yapmıştı*. Sam, kim olduğunu bilen ve onun yanında olan tek kişiye sadakat duyuyordu. En azından şimdiye kadar. "Program da onun becerilerini kullandı," dedi Sam duygusuzca.

Endişeyle başka yere baktı ve bir an dudağını ısırdı, sonra bakışları tekrar Sam'e döndü. "Bir karar verdim, Sam."

"Ne?"

Çenesini kaldırdı. "İyileştiğinde gideceğini söyleyip duruyorsun, ama ben sana izin vermeyeceğim."

Ağzında bir gerginlik hissetti. "Bana izin vermeyecek misin?" Onu nasıl durduracaktı? Belki şu anki durumunda, küçük bir şansı olabilirdi. Ama gücü geri geldiğinde, onun gitmesini engellemesinin hiçbir yolu olmayacaktı. Ya da bu konuda yapmak istediği her şeyi yapmasını.

"Hayır. Gitmene izin vermeyeceğim." Yatağın kenarına oturdu ve iki eliyle onun elini tuttu. "Birlikte hareket etmeliyiz. Sen ve ben. Gitmek güvenli hale geldiğinde, cevapları bulmalıyız. Sana rica ediyorum. Lütfen benimle kal, Sam."

Oh. Demek onu böyle durduracaktı. Güzel koyu renk gözleriyle ona bakıp rica edecekti.

Ve Sam, onun isteğini reddetmek için tamamen çaresizdi. Onun istediği her şeyi reddetmek için tamamen çaresizdi. Her şeyi.

Sonbahar ona ait değildi, ama Sam ona aitti. Uzun zamandır öyleydi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Morana ekrana baktı ve ardından yanındaki ekrana göz attı. Sam hakkında gidip gelen sohbetleri gösteren sayılar ve harfler akıyordu. Biraz eksik olsa da Morana, ana fikri anlayacak kadar dili biliyordu: Program Sam'i avlıyordu.

Sam, derisinin altına bir izleme cihazı takıldığını fark etmemiş miydi? Belki de çoğu bunu düşünmemişti; sonuçta, itaatkar olmak için eğitilmişlerdi. Neden izlenmeleri gereksin ki? Kaybolma riski neredeyse hiç yoktu ve yakalanırlarsa, programı tehlikeye atmayacaksa kurtarılmayacaklarını çok iyi biliyorlardı. Belki de telefonlarının ve diğer cihazlarının, iletişimle ilgili olarak ihtiyaç duyabilecekleri tüm izleme imkanlarını sağladığına inanıyorlardı.

Ama Morana biliyordu. Ayrıca, Sam'in son görevini tamamlamadığını bildikleri halde, kaçınılmaz sonu erteleyerek onun bir elma çiftliğinde zaman geçirmesine izin verdiklerini de biliyordu. Sam'in zamanının dolduğunu düşündüklerinde, devreye girip Sam'in başarısız olduğu işi devralacaklardı. Onlar için, bu kadar zaman ve para harcadıkları şeyi yok etmek zordu, diye düşündü. Birçok yönden - tabii ki hepsinden değil - Sam,

. Ancak egoları, kendi çıkarlarına engel olmuştu, çünkü bu duraklama, Sam'e görevi kesintiye uğratma ve programı açığa çıkarma gibi büyük bir günah işlemesine zaman tanımıştı. Morana'nın bildiği kadarıyla, daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı.

Sam sadece görevi kesintiye uğratmakla kalmamış, aynı zamanda kendini parçalara ayırmış ve izleme cihazını bozarak onu etkisiz hale getirmişti. Şanslısın Sam. Programda yer alanlar için şansın süresi sınırlıydı.

Cep telefonu bir mesajla çaldı ve Morana, mesajı açmadan önce ne yazdığını biliyordu. Sam'i bulmak için onun yardımını istiyorlardı. Hızlıca bir cevap yazdı ve sonra bilgisayara geri döndü. Evet, Sam'in şansı uzun sürmeyecekti. Biraz zaman alabilirdi, ama bilgisayarların, kameraların ve güneşin altındaki her dijital sisteme arka kapıdan girilebilen bu çağda, kimse uzun süre gizli kalamazdı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Autumn, kulübenin kapısını arkasında kapattı, kolları dışarıdaki kulübenin yanındaki yığından topladığı kesilmiş odunlarla doluydu. Durdu ve masanın yanında, elleri arkasında duran Sam'i gördü. Masada, buhar yükselen, makarna ve peynir gibi görünen iki kase vardı. Autumn gülümsedi, şömineye döndü ve odunları ocağın üzerine koyarken çömeldi. "Akşam yemeğini mi hazırladın?" Odun toplamak için dışarıda kaldığı süreden daha uzun süre dışarıda kalmış, sadece göle bakarak karmaşık durumlarını düşünmüştü. Düşünceleri, her şeyin nasıl iyi sonuçlanabileceğine dair umut dolu hayallere dönüşmüştü. Gökyüzünde ilk yıldız belirdiğinde gözlerini kapatmış ve hayalini bir dileğe dönüştürmüştü. "Teşekkür ederim, Sam."

Sam, elleri hala arkasında, zoraki bir gülümseme attı.

"İyi misin?" Gözleri makarna ve peynire kaydı. Akşam yemeğini bir şekilde mahvettiği için mi gergindi? Neredeyse hatasız bir tarifti. Üç adımlı talimatlar kutunun üzerinde yazıyordu.

Sam ellerini arkasından çıkardı, bir hafta önce istediği kağıt blokunu masaya koydu ve

sanki onu ısıracakmış gibi uzaklaştı. Sanki ondan uzak durması en iyisiymiş gibi.

Autumn eldivenlerini yavaşça çıkardı. Sam ona bakamıyor gibiydi, gözleri masaya sabitlenmişti.

"Sana teşekkür etmek istedim," diye mırıldandı sonunda. Yanakları kızarmıştı. *Utaniyor* muydu? "Bana baktığın için. Yardım ettiğin için. Ve kaldığın için. Beni burada yalnız bırakmadığın için."

"Bana seni önemsemişim için zaten teşekkür ettin," dedi gülümseyerek. "Ve seni yalnız bırakmazdım." Eldivenlerini bir kenara attı, sonra büyük beden kazakını çıkardı ve kanepenin arkasına attı. Onun gergin ifadesini fark etti ve şefkat duygusu onu sardı. Ne kadar tatlı bir insan olabilirdi. O kadar kararsız. Kabul görmek için o kadar çabalıyordu. "Ama güzel bir akşam yemeği için teşekkür ederim. Teşekkürler, Sam," dedi yine, bu sefer daha anlamlı bir şekilde otururken. "Çok düşüncelisin."

"Sana daha iyi bir akşam yemeği hazırlardım, ama..."

Aman Tanrım, adam tamamen kaybolmuş ve çok telaşlı görünüyor. Gülmek ve ona sarılmak istedi.

"Saçmalama. Makarna ve peynir en sevdiğim yemektir."

Adam derin bir nefes aldı ve o da oturdu, sonra kağıt blokunu eline aldı ve ona uzattı. "Ben... bunu senin için yaptım. Yaptım. Kopyaladım." Yanakları daha da kızardı, elmacık kemikleri koyu pembeye döndü. "Sana geri vermek için. Onu almamalıydım. Günlüğünü sana geri verebileceğim bir yol bulmaya çalıştım. Her ne kadar... o kadar iyi olmasa da." Kağıt blokunu masanın üzerinden itti ve sonra elini hızla geri çekti.

Autumn kafasını eğdi, kafası karışmış bir şekilde kağıtları aldı. Kapağı açtı, kalbi hafifçe hızlandı. Üzerinde büyük harflerle yazılmış adı ve doğum tarihi vardı.

Bill'in evlat edinilmesinin yasal hale geldiği gün ona verdiği, hiç çıkarmadığı gümüş kolyeye elini götürdü. Boğazı düğümlendi ve ilk sayfayı çevirirken yutkundu, sonra bir sonraki sayfayı, sonra bir sonrakini... Kalbi giderek daha hızlı atıyordu.

"Günlüğümü yeniden yazmışsın," diye fısıldadı. Gözlerini kaldırıp onunla buluşturdu. Yüzü hâlâ kızarmıştı, gözleri fal taşı gibi açılmış, onun tepkisini bekliyordu. Nefesini tutmuş gibiydi. Korkmuştu. *Oh, o çok, çok önemsiyordu.* Autumn ayağa kalktı, masanın etrafından dolaştı ve kollarını onun boynuna doladı. "Oh, Sam, teşekkür ederim. Bunu yaptığına inanamıyorum." O, tüm bunları ezberlemişti. Bunca yıldır. Her şeyi. Ve o, nasıl ve neden yaptığını anlayamıyordu, ama o yapmıştı ve her kelimeyi yeniden yazmıştı.

Onun ne kadar gergin olduğunu ve nefesinin küçük, neredeyse sessiz, kesik kesik nefeslere dönüştüğünü fark etmesi bir an sürdü. Kollarını çözdü ve yavaşça geriye yaslandı. Daha önce, ona her dokunduğunda gerginleştiğini fark etmişti, ama bunun yaralanmalarından kaynaklandığını düşünmüştü.

Şimdi ise onun dokunulmaktan ne kadar hoşlanmadığını anladı ve kalbi sıkıştı.

Ellerini nazikçe onun altın rengi sakallı yanaklarına götürdü, ellerini onların şekline göre kavuşturdu, ama sadece

cildini okşayarak. Gözleri buluştu ve onun gözlerinde içten bir ihtiyaç vardı. Autumn, dokunulmaya özlem duymanın nasıl bir şey olduğunu hatırladı, bu onun gençken nadiren yaşadığı bir şeydi. Sonuç olarak, dokunmaya çok önem veren bir insan olmuştu, bu yüzden Sam'e dokunmanın etkisini görmek onu üzdü. O da ADHM bebeğiydi, tıpkı onun gibi annesizdi. *Hiç* kucağa alınmış, okşanmış ya da sadece nazikçe bakılmış mıydı?

"Teşekkür ederim, Sam," diye fısıldadı yine. Sandalyesine geri döndü ve yine onun karşısına oturdu. "Neden ezberlediğini söyler misin?"

Gözlerini kırptı, başka yere baktı, kısa saçlarını eliyle düzeltti. "Sözlerin... bana hissettirdikleri. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim." Durakladı ve gözlerine baktı. "Onları tekrarlamak işleri kolaylaştırdı. Ameliyatlar... acı."

Titrek bir nefes aldı. Onur duydu ve duygulandı. Ona bir kez daha gülümsedi, o da gülümsedi, bu seferki daha doğal görünüyordu, geniş omuzları alçalmıştı.

Günlüğü masanın üzerinde bıraktı ama bir eliyle sayfalarını çevirerek, beğendiği pasajları, şiirleri, kelime kombinasyonlarını, açıklamaları, kötü çizilmiş eskizleri -onun bir eskizini- inceledi. Ay ışığından yapılmış oğlu. O zamanlar olduğu kızı hatırlayınca yüzünde bir gülümseme belirdi. "O dönemdeki düşüncelerimdi bunlar," dedi. "Ben buyum."

O, onu çok dikkatle izledi. "Ne demek istiyorsun? Kimdin?"

Kitabı kapattı, çatalını aldı ve bir lokma makarna yedi. "Şey, hayatımızın farklı dönemlerinde farklı insanlarız, sence de öyle değil mi?"

farklıyız, sence de öyle değil mi?"

"Nasıl yani?"

Soru onu şaşırtmış, belki de biraz rahatsız etmiş gibiydi. Kız, onun yüz ifadeleri ve vücut hareketlerini anlamaya başlamıştı. Kendisi hakkında ona yeterince bilgi vermemişti ve kız, onun pek çok şeyi sakladığını hissediyordu, ama yine de onu *tanımaya*, anlamaya başlamıştı, "ipuçları" ince, tavırları son derece çekingen, kişiliği neredeyse... sessiz olsa da.

O, sert, içe dönük, çoğu zaman içine kapanık biriydi, ama içinde bir yumuşaklık dünyası da barındırıyordu. O, bu yumuşaklığı koruyordu ve kadın, bunun için çok iyi bir nedeni olduğunu anlıyordu. Onu "yetiştiren" kişiler bu özelliğine değer vermemiş, onu teşvik etmemişlerdi. Aksine, tam tersi doğrudur. Bu yüzden, yine de bu özelliğini korumayı başarması, onun kalbi ve demir gibi iradesinin gücünü gösteriyordu.

O da onun bu şekilde görmediğini biliyordu.

O kadar karmaşıktı ki, bir parçası, ona izin verse bile onu *gerçekten* tanıyabileceğini merak ediyordu. Çünkü onun kendini tam olarak anlamadığını hissediyordu. Kendi düşüncelerini. Kendi duygularını. Bildiği tek şey, sert görünüşüne rağmen, hassas bir ruha sahip olmayan hiç kimsenin ona onun verdiği hediye veremeyeceğiydi.

Onun sorusunu düşündü. "Hastanedeyken şu anda olduğundan farklı olduğunu düşünüyor musun?"

Adam bir ısırık aldı, çiğnedi, düşünceli bir ifadeyle baktı. "Artık daha fazla şey biliyorum. Farklı deneyimler yaşadım."

"Doğru. Ve bu Şeyler seni deđiŐtirir. Dünyaya, insanlara bakışını deđiŐtirir. Zevklerin deđiŐir ve geniŐler."

Yine düşünceli bir ifadeyle baktı. "Deneyimler zihnini deđiŐtirir, ama ruhunu da deđiŐtirir mi?"

Sanki içinde bir Şey çınladı, s n k ve yankılı. "Hayır, ama ruhların deđiŐmeye ihtiya ı yoktur. Tüm ruhlar iyidir. Zihinler  arpıtılır."

"Belki. Ama ruhlar da mahvolabilir." Bunu o kadar doğal bir Şekilde söyledi ki, kalbi boŐlukta çarpıyor gibiydi, tıpkı ruhunun asla Şarkı söylemediğini söylediğinde hissettiği gibi.

"Ruhunun mahvolduğunu mu düşünüyorsun, Sam?"

"Bazen." Ama yüzündeki ifade ona daha fazlasını anlatıyordu. Yüzündeki ifade, "*Her zaman*" diyordu. Ona alıŐık olmadığı bir gülümseme attı. "Ama bu güzel bir akşam yemeği olmalı, o yüzden daha mutlu Şeyler hakkında konuŐalım."

Bir an onu izledi, altın rengi kirpiklerini, dolgun dudaklarını, kare çenesini ve metal plakaların derisinin altına yerleŐtirildiđi Őakaklarında bulunan eŐleŐen yara izlerini inceledi. Doktorların onu iyileŐtirdiklerini, ancak ilaçların zarar verdiği vücut kısımlarının yerine metal kullanmak zorunda kaldıklarını söylemişti. Ama Őakaklarında ne zarar görmüş olabilir ki? İlaçlar kaburgaları nasıl mahvedebilirdi? Ya da dizleri?

Bir Şeyler çok ters gidiyordu.

Ve sadece onunla ilgili değil. Kendi deneyimleriyle de ilgili. Ormanda bırakılmanın ötesinde, çok daha kötü bir Şey hissetti.

"stajyerlerin" gerçek avlarla avlanma pratiği yapabilmeleri için ormanda bırakılmasından daha da te. *Onun*.

Ama o haklıydı. Karşılaştıkları onca zorluğa rağmen, üzerlerinde baskı yaratan şeylerle başa çıkabilmek için hafiflik dolu anlara da ihtiyaçları vardı. Ona gizemli bir gülümseme attı. "O dolapta bir kutu kek karışımı var," dedi, Sam'in arkasını işaret ederek. "Tatlı da yapabiliriz."

Sam şaşırımış görünüyordu. "Kek mi?"

"Tabii. Hepsini yiyeceğiz ve hastanede geçirdiğimiz tüm doğum günlerini telafi edeceğiz." Bir ısıruk aldı ve yuttu. "Doğum günün ne zaman, Sam?"

"Bilmiyorum."

"Sana hiç söylemediler mi?" Hiç şarkı söylemediler mi? Mercy'deki gibi, öğle yemeği salonunda toplanmadılar mı? Kek için değil, sistemleri bunu kaldıramazdı, ama elma püresi veya şekersiz puding için? Bu çok garip görünüyordu. Ve çok acımasız.

Sam başını salladı, ama onun gibi üzölmüş görünmüyordu.

"O zaman, kesinlikle o pastayı yapacağız," dedi.

Sam gülümsedi ve başını salladı, sonra daha mutlu, daha sıradan konular hakkında konuştular. Biraz onun büyüdüğü kasaba, okulu, sevdiği kariyeri ve Adam adındaki kör adam için çeşitli işler yaptığı elma çiftliği hakkında. Akşam yemeğini bitirdiklerinde, Sam masayı toplarken Autumn ateşi besledi.

Ocağın önüne diz çöküp alevlere bakarak, huzur ve güven dolu bu anın tadını çıkardı, arkasında su ve tabakların çıkardığı sesleri dinledi. Sam'e baktı ve

Bu görüntü, onu kıkırdamak isteten bir absürtlük içeriyordu. Sam. Bulaşık yıkıyordu. Bu adam, barış ve eşitlik için savaşıyor, şirin bir kır evinin mutfağında *bulaşık* yıkayan biri değil, çizgi roman sayfalarında yer alan bir kahraman olmalıydı. Sırtı çok geniş, beli çok dardı. Gözleri aşağıya indi ve omurgasında bir sıcaklık dalgası yükseldi. Herhangi bir şeyin sayfalarında yer alması gereken şeylerden bahsetmişken...

Adam onun kışına bakarken yakalanmadan önce ateşe geri döndü.

Çok profesyonelce, Hemşire Clancy.

Ama o sadece onun hemşiresi değildi. Hiç de bile, ve bunu biliyordu. Aralarındaki bağ, poposuna bakmak bir yana, profesyonelliğin çok ötesindeydi.

Adam arkasında boğazını temizledi ve kadın irkildi, sanki adam onu düşünürken yakalamış gibi boynuna kadar kızardı. *Saçmalamayı kes.* Kadın döndü.

"Duş almaya gidiyorum," dedi. "Bugün henüz duş almadım ve... duşa ihtiyacım var."

"Duş almak istemenin nedenini açıklamana gerek yok," diye alay etti.

Adam bir an için şaşkın göründü, ama sonra garip bir şekilde gülümsedi. "Tamam. Peki." Sonra sert bir şekilde döndü ve banyoya doğru yürüdü.

Sıcak su olmadan duş almak için. Kız öyle düşündü.

Hastanede sıcak su yoktu. Sanırım buna alışmışım.

Ayağa kalktı ve masaya geri döndü, oturdu ve yeniden yaratılmış günlüğü tekrar açtı, böylece

daha yakından bakabilmek için yeniden oluşturulan günlüğü açtı. Kelimeleri okurken çok duygusal hissetti, eskiden olduğu kız için çok üzüldü. Hasta. Kafası karışık. Aşkı arayan.

Bir bakıma, bu kızı geride bırakmaktan rahatlamıştı. Onu bir kenara atmaktan. Onu unutmaktan. Çünkü zor ve yalnız bir dönemdi. Bu günlüğün sayfalarındaki kız, günlerinin sayılı olduğunu düşünüyordu ve sürekli bir korku içinde yaşıyor, başka bir arkadaşının ölmesini bekliyordu.

Ama...

Bu kelimeleri, soruları, cümleleri okurken Autumn, tüm zorluklara rağmen, bir merdiven basamağını bile çıkacak gücü kalmamış olmasına rağmen, kendisinin de bir savaşçı olduğunu hatırladı. Sıkı savaşmış ve sıkı sevmişti, ve Autumn, hastalık, acı ve kayıpların ortasında bile sınırlı hayatını nasıl sürdürdüğü için genç halinden gurur duyuyordu. Gözleri yaşlarla doldu. Sam, Autumn'un kendisi bile yapmasa da, o kızı kalbinde ve zihninde taşımıştı.

Ona ne büyük bir hediye vermişti. Sam'in yaptığını ilk fark ettiğinde hissettiğinden daha da fazla duygulanmıştı.

Duş sesi banyo kapısının arkasından geliyordu.

O tatlı, yaralı, cesur, duyarlı adam soğuk su altında duş almamalıydı.

Bu doğru değildi.

Bu adaletsizliğe tahammül edemezdi.

Autumn günlüğü kapattı ve derin bir nefes aldıktan sonra ayağa kalkarak banyoya doğru yöneldi. Sam'e doğru yöneldi.

Sam'e doğru.

Yirmi Beşinci Bölüm

Mark dubleksin kapısını çaldı, caddenin karşısındaki parktan çocukların oyun sesleri ve kahkahaları havada yankılanıyordu. Dairelerden birinde lezzetli bir şeyler pişiriliyordu ve kokusu aşağıya kadar geliyordu.

Kapı aralandı ve küçük bir yüz dışarıya baktı, koyu tenli ve kısa kesilmiş Afro saçlı küçük bir çocuk merakla ona bakıyordu.

Mark gülümsedi. "Merhaba. Annen evde mi?"

Küçük çocuk başını salladı, başka bir şey söylemedi.

"Büyükkannen?" Görüşmeye geldiği kadın ellili yaşlarındaydı, büyükkannenin yaşına gelmiş biriydi, ancak kadının isminden Orta Doğulu olduğunu tahmin etmişti. "Burada bir yetişkin var mı?" Mark sonunda denedi.

Küçük çocuk başını salladı.

"Onunla konuşabilir miyim?"

Küçük çocuk tekrar başını salladı ve kapıyı kapattı. Mark, çocuğun bu bilinmeyen yetişkini getireceğini umuyordu, ancak emin olamıyordu. Bir dakika sonra kapı tekrar açıldı ve gri saçları geriye taranmış yaşlı bir kadın, küçük çocuğun ona gösterdiği

küçük çocuğun ona gösterdiği ile benzer bir meraklı ifadeyle duruyordu.

"Salma Ibrahim?" diye sordu, cebinden rozetini çıkarıp kadına gösterdi. "Ajan Mark Gallagher." Bu, Autumn Clancy'nin sosyal hizmet uzmanı Chantelle'in, Autumn'un aradığını söylediği kişilerden biriydi. Chantelle'in bildiği kadarıyla, Autumn bu kadını hiç bulamamıştı.

Kaşlarını çatarak rozetine baktı. "Evet," diye onayladı. "Ben Salma. Ajan mısınız? Sizin için ne yapabilirim?"

"Sorun yok," diye onu rahatlattı ve kadının omuzlarının hafifçe düştüğünü gördü. "Bir davayla ilgili birkaç sorum var, birkaç dakikanızı alabilir miyim?"

"Bir vaka..." Arkasına baktı ve Mark, birden fazla çocuğun sesini duydu. "Evet, evet, tabii ki. İçeri gelin."

Kapıyı daha fazla açtı ve Mark içeri girdi.

Salma kapıyı kapattı ve ona kendisini takip etmesini işaret etti. "Evimde bir kreş işletiyorum," dedi. "Çocuklara bir program hazırlayayım." Onu götürdüğü ön odadaki kanepeye eliyle işaret etti. "Oturun, hemen döneceğim."

Mark oturdu ve odaya göz gezdirdi. Oda temiz ve düzenliydi, ama mobilyalar açıkça eskiydi. Mark, karısının postayla aldığı Pottery Barn kataloglarının kapaklarında gördüklerinden başka bir şey bilmiyordu, ama bu oda şık olmasa da, düzgünce katlanmış battaniyeler

battaniyeler ve pencerenin önündeki masada bir sürü aile fotoğrafı ile rahat ve sıcak bir yerdi.

Salma odaya geri döndü, sadece üç dört dakika gitmiş olmasına rağmen beklettiği için özür diledi ve Mark'ın karşısındaki sandalyeye oturdu. "Konu nedir, Ajan..."

"Gallagher," dedi. "Ama lütfen bana Mark deyin. Bir davada çalışıyorum ve davayla ilgisi olup olmadığı belli olmayan bir kadının adı ortaya çıktı. Autumn Clancy. Onu Autumn Sterling olarak tanıyorsunuzdur."

Salma elini ağzına götürdü ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Autumn?" diye fısıldadı. "Aman Tanrım. O hayatta, değil mi?"

"Evet. Öldüğünü mü sanıyordunuz, Bayan Ibrahim?"

"Salma," diye mırıldandı, başını çevirip bir an pencereden dışarı baktı. "Hayır, pek sayılmaz." Dikkatini tekrar Mark'a çevirdi. "Autumn ADHM bebeğiydi. Dokuz yıl önce çalıştığım hastanede yaşıyordu."

"Evet. ADHM bebeklerinin genellikle iyi bir prognozu olmazdı."

"Hayır," dedi Salma üzüntüyle. "Bu ölüm cezası gibiydi. Tanrıya şükür o günler geride kaldı. Autumn nasıl?"

"Bilmiyorum. Onunla görüşmedim." İşyerini aramış ve kısa bir süre izin aldığını öğrenmişti. *İlginç bir zamanlama.* Ama bunun hiç de ilginç olmadığını biliyordu.

"Anlıyorum."

"Dediğim gibi, soruşturma sırasında adı geçti."

"Ne tür bir soruşturma?"

"Korkarım ayrıntıları açıklayamam."

"Onu benimle nasıl ilişkilendirdin?"

"Bir zamanlar onun sosyal hizmet görevlisi olan, ya da en azından onun davasını devralan kadınla konuştum. Autumn on dört yaşındayken evlatlık verilmiş. Sosyal hizmet görevlisi, Autumn'un yıllardır onunla iletişim kurmasının diğer nedenlerinin yanı sıra, seni aradığını söyledi."

Salma yine elini ağzına götürdü ve gözyaşları akmaya başladı. "Ah, ah canım. Ah, tatlı Autumn." Gözlerini kapattı ve acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

"Onu iyi tanıyor muydunuz?"

"Çok iyi tanıyordum. Mercy Hastanesi'nde onun hemşiresiydi. O daha bebekken ona bakıyordum." Bir an durdu, belli ki düşüncelerini toparlıyordu. "İşten çıkarıldım ve hastalarımı veda etme fırsatı bile vermediler. Bunun onları nasıl etkilediğini hep merak ettim... Pek çok şeyi merak ettim..."

"İşten çıkarılma nedenini bana anlatabilir misin?"

Gözlerinde ateşli bir ifade belirdi. "Benden korkuyorlardı. Bu yüzden işime son verdiler ve yönetim kuruluna rapor edilip lisansımın iptal edilmesini sağladılar. Bir daha asla hemşire olarak çalışamayacağımı garanti altına aldılar." Gözlerindeki ateş hala oradaydı, ama aynı zamanda onun sadece keder olarak tanımlayabileceği bir ifade de vardı. Bakımını üstlendiği çocukların ve kariyerinin kaybını açıkça yas tutmuştu. Belki de mesleğini.

"Neden korktular, Salma?"

Küçük bir çocuk odaya girdi ve Salma'ya koştu. "Jamal iyi değil," dedi.

“Jamal sana kötü mü davrandı?” diye sordu Salma, kollarını açarak. “Onunla konuşurum. Buraya gel, tatlım.”

Küçük kız Salma'nın kollarına koştu, Salma da minik kızı kucağına alıp oturtdu. Çocuğun boynunda bir emzik vardı, onu ağzına soktu ve Salma'nın göğsüne yaslandı. Salma dalgın dalgın küçük kızın saçlarını okşadı. Mark, kendi kızının o yaştaki halini gözünde canlandırdı. Onun da emziği vardı... Onu emziğinden vazgeçirmek için çok uğraşmışlardı...

"Onların korktuğu şey," dedi Salma, konuşmayı kaldığı yerden devam ettirerek Mark'ı şimdiki zamana geri getirerek, "benim onları ifşa edeceğimdi. Ve denedim. İnan bana. Beni tehdit etmek için bir sürü avukat gönderdiler. Sonra beni hırsızlıkla suçladılar, kendi suçlarımı gizlemek için sorun çıkarmaya çalışan bir yalancı olduğumu söylediler. Konuyu kamuoyuna açıklamaya çalıştım, ama kimse hastane yönetimi ve ilaç şirketine karşı benimle birlikte durmak istemedi. Savaştım. Gerçekten savaştım. Ama sonunda onlar kazandı. Kariyerim yoktu, param yoktu ve itibarım mahvolmuştu. Bu durum evliliğimi de o kadar etkiledi ki, o da sona erdi." Ağzını sıkıca kapattı ve başka yere baktı. "Kızlık soyadımı kullanmaya başladım ve evde bir kreş açtım. Neyse ki arkadaşlarım ve komşularım çoğunlukla bana destek oldular. O zamandan beri onların küçük çocuklarına bakıyorum." Üzgün görünse de gülümsedi ve kucağındaki çocuğu daha sıkı sarıldı. “Bu çocukları seviyorum, ama diğerlerine yardım edemedim.”

Mark arkasına yaslandı ve Salma'nın kucağındaki küçük kıza baktı. Gözleri yarı kapalı, uykulu bir ifadeyle kadına sokulmuştu. "Ne gördün? Neyi ifşa etmeye çalıştın?"

Derin bir nefes aldı, eli hala çocuğun alnındaki saçlarını düzeltiyordu. "Autumn'un dosyasına baktım. Bizim görmemize izin verilen dosyaya değil, Dr. Heathrow'un sakladığı dosyaya. Ziyaretlerinden birinin ardından dosyayı Autumn'un odasında bırakmıştı ve hemen geri dönüp almıştı, ama ben dosyayı açıp içindikileri okumadan önce. Zaten şüpheleniyordum... dediğim gibi, ona uzun zamandır bakıyordum."

"Şüpheleniyordun?"

"Onun ADHM ile doğmadığını. Sadece onların bunu bildiğini bilmiyordum. O kadar kötü olabileceğini düşünmemiştim. Dosyasına bakana kadar."

"Anlıyorum." Mark kaşlarını çattı. "Yani onun sağlık durumu hakkında yalan söylediklerini mi düşünüyorsun? Ne amaçla?"

Gözlerine baktı, eli hala küçük kızın başında duruyordu. Küçük kız uykuya dalmıştı. "Onun üzerinde deney yapabilmek için."

Mark'ın omuzları gerildi.

Salma küçük bir nefes verdi, omuzları geriye gitti. "Bu tür şeylerin olduğuna inanmanın zor olduğunu biliyorum..."

"Bu olasılığa ne kadar açık olduğumu bilsen şaşırırsın," diye mırıldandı Mark, kaslarını gevşetmeye çalışarak. "Hastanenin üzerinde deney yaptığını nasıl anladığını biraz daha anlatabilir misin?"

"Ve diğerleri. Sadece ona değil, ama başkalarının dosyalarını görmedim." Bir an için ağzının içini ısırды. "Bazıları, çoğu, gerçekten hastaydı. Derilerinin altında görülebilecek kadar büyük tümörleri vardı. Ama diğerleri, şanslı olanlar,

henüz hastalığın belirtilerini göstermiyorlardı. Sadece... Autumn, o *sağlıklıydı*. Onu hasta eden lanet olası ilaçlardı."

"O zamanlar, onu iyileştiren şeyin bu olduğunu mu düşündün? Ya da en azından mümkün olduğunca uzun süre bu şekilde kalmasını sağlayan şeyin bu olduğunu mu?"

"Evet, çünkü öyle dediler." Yine yoğun bakışlarıyla onu delici bir şekilde süzdü. "Ama ilacı bıraktı, değil mi? Ve eğer hayattaysa, iyi olduğunu varsayıyorum. *Mucizevi bir şekilde iyileşti.*" Sesindeki alaycı ton belliydi. O başka bir soru soramadan, devam etti. "Autumn'ın hedef alınmasını istemediğim için bunu kimseye söylemedim, ama sanırım artık bu bir sorun değil. İlacı bırakmasını öneren bendim."

"Yani... hastanedeyken mi? Tedavi görürken mi?"

"*Evet.* Dr. Heathrow'un laboratuvarında hazırladığı o lanet kokteyl olduğunu biliyordum. Öyle olduğunu biliyordum. O kız bebeği hasta tutan ADHM teşhisi değildi. Onun ilacıydı ve *sadece* onun ilacıydı. Ben hemşireyim. Ya da... öyleydim. Ama aynı zamanda bir anneyim. Ve bir anne, çocuklarının doğal olarak hasta olduğunu... ve zehirlendiğini bilir."

Mark'ın beyni aşırı hızda çalışıyordu. Bu... çok fazlaydı. Ve hiç beklemediği bir şeydi. Ama... lanet olsun, bu tüm davayı daha da anlamlı hale getirmeye başlamıştı. "Dr. Heathrow," diye tekrarladı. "Hastanenin yöneticisi miydi?"

"Baş bilim adamı ve ADHM tedavi protokolünün başındaydı. Tüm ADHM bebeklerine doğumda verilen ilaç karışımının üretimine yardım etti. Kötü bir şeydi. Korkunç, zayıflatıcı yan etkilere neden oluyordu."

Mark bununla ilgili bir şey hatırladı. Bu ilacı diğer kanser türleri olan hastalarda da kullanmayı ummuşlardı, ama sonunda onaylanmamıştı. Hatırladığı kadarıyla, ilaç ADHM'li çocuklar için büyük bir başarı olarak övülmüştü, bu sayede normalde yaşayabileceklerinden daha uzun yıllar yaşayabilen zavallı, acı çeken çocuklar için gerçek bir nimet olmuştu. İlaç şirketi için de bir nimet olduğunu tahmin ediyordu. En azından bir süreliğine. "Yani Autumn senin tavsiyeni dinledi ve... kendi başına ilacı bıraktı? Bu fark edilmez miydi?"

"Bunu yapıp yapmadığını bilmiyorum. Dediğim gibi, ben sadece öneride bulundum. Ve çok fazla kelime kullanmadım. Ama o ne demek istediğimi anladı. Zeki bir çocuktur." Yine pencereden dışarı baktı. "Eğer fark ettilerse, belki de bu yüzden birdenbire mucizevi bir şekilde iyileşti ve gönderildi. Araştırma çalışmaları için artık işe yaramaz hale gelmişti. Kokteyli bırakarak çalışmaları bozmakla kalmayıp, çok fazla soru soracaktı."

Araştırma çalışması. Dünyada tamamen yalnız kalan masum çocukları içeren araştırma çalışmaları hakkında her şeyi biliyordu. Fazlasıyla. Mümkün olduğunca çabuk Autumn Clancy ile konuşması gerekiyordu. Yanlış yere yönelmediğinden emin olmak için, onun hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenerek zamanını bekliyordu. Ama şimdi... bu, durumu dramatik bir şekilde değiştirdi.

Salma'nın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Beni mi arıyordu? Bunca zamandır mı?"

"Öyle görünüyor, evet."

"Hiç bilmiyordum. Dediğim gibi, hastanede hastalarım ile iletişim kurmama izin vermediler. Sonra... belki de hepsi ölmüştür diye düşündüm, ve eğer öyleyse, bunu kesin olarak duymak çok zor olurdu."

"Anlıyorum."

Küçük bir gürültü duyuldu ve evin arkasından bir kutudan oyuncakların döküldüğü sesi geldi. "Oh hayır," dedi Salma.

"Geri dönmen gerektiğini biliyorum," dedi Mark, "ama gitmeden önce bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı?"

Salma yavaşça ayağa kalktı, kollarındaki küçük kızı kaydırdı. Kararsız görünüyordu. Bunca yıldır saklamak zorunda kaldığı şey neydi? Mark bekledi. "İkinci vardiyada, birden dokuza kadar çalışıyordum. Bebeklerimi yatırıp eve gidiyordum. Ama... Ben gittikten sonra geceleri bir şeyler olduğundan şüpheleniyordum, ama ne olduğunu söyleyemezdim."

"Neyi şüphelendin?"

Gözleri başka yere kaydı. "Bilmiyorum, sadece o çocukların bazen açıklanamayan çizikler ve morluklarla uyandıklarını biliyorum. Ve bu, ayda bir kez, aynı gecede oluyor gibiydi."

"Ne olabilir ki?"

Çocuğu başka bir pozisyona çevirdi ve küçük kız uykusunda mırıldandı. "Dürüst olmak gerekirse, yaşadıklarım dan ve beni susturmak için yaptıklarından sonra, onlardan her şeyi yapabileceklerini düşünürdüm." İçini çekti ve Mark sesinden üzüntüsünü duydu. "Başka bir şey daha vardı." Düşüncelerini toparlamaya çalışıyor gibiydi. Ya da belki de söylemek üzere olduğu şeyi kendine ikna etmeye çalışıyordu. "İlaçların yan etkisi olduğunu söyledikleri o canlı rüyalar

ilaçların yan etkisi olduğunu söyledikleri o canlı rüyalar, o gece özellikle yoğun görünüyordu. Ve uyandıklarında *sadece* çizikler ve morluklar yoktu. Birden fazla kez, ve her zaman dolunayda, en az altı ay daha yaşayacağını düşündüğüm bir çocuk bir gecede öldü."

Mark bunu sindirdi. "Dolunayın onların ölümüyle bir ilgisi olduğunu mu söylüyorsun?" Bu kulağa... mistik geliyordu. Mark birçok şeydi, ama mistik değildi. Soğuk, sert gerçeklerle en iyi şekilde başa çıkardı.

Ama Salma başını salladı. "Ayın bununla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Ama neyin *ilgisi var*, bilemiyorum."

"Bayan Salma!" evin arkasından küçük bir ses geldi.

Salma başını çevirdi, kollarındaki kızı uyandırmamaya çalışarak sessizce "Geliyorum!" diye cevap verdi. Mark'ı kapıya kadar geçirdi ve Mark ona zaman ayırdığı için teşekkür etti. Kapıyı kapatmadan önce Salma, "Mark, Autumn'la konuşursan lütfen ona iletişim bilgilerimi ver ve onu görmek istediğimi söyle" dedi.

"Veririm."

Merdivenlerden aşağı koşarak indi ve Salma'nın üst katındaki dairede pişmekte olan lezzetli yemeğin kokusunu bir kez daha içine çekti. *Onlara hiçbir şey yapmazlar diye düşünmüyorum.* Salma'nın sözleri kulaklarında çınlıyordu. Mark bir zamanlar, kâr amaçlı kötü işler söz konusu olduğunda çocukların bu işin dışında tutulduğunu düşünmüştü, ama bunun kesinlikle böyle olmadığını öğrenmişti.

Jak Fairbanks ve onun çaresiz bir çocuk olarak ormanda bırakılıp acımasız deneylere maruz kalması

, insanlara teşvik edildiğinde masumlara yapmaya hazır oldukları acımasız eylemleri ona göstermişti.

Oh evet, çocuklar da sadece karlı aynı özellikle

Yirmi Altıncı Bölüm

Kapıyı sessizce açtı, içeri süzüldü ve sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. *Ne yapıyorsun, Autumn?* Sadece o ne yaptığını çok iyi biliyordu ve endişeli olmasına rağmen, bunun altında uzun süredir kafeste tutulan ve uçmak üzere olduğunu bilen bir kuşun kanatları çırpınıyordu.

Bir şekilde, bu an yıllardır oluşuyordu. Bunca zaman boyunca, kalbinde ay ışığından yapılmış oğlunu taşıyordu, onu aramaya devam ettiren, ulaşılması imkansız gibi görünse bile cevapları aramaya devam ettiren itici güç.

Ve o da onu yanında taşımıştı.

Birbirlerini hiç tanımayan iki yabancı, ayrı hayatlar yaşıyorlardı, ama her biri diğerinin bir parçasını taşıyordu.

Oğlunun neler yaşadığını tam olarak anlamıyordu ve oğlunun en kötüsünü örtbas ettiğini, hatta belki de hiç anlatmadığını hissediyordu. Tek bildiği, oğlunun vücudunun yara izleriyle dolu olduğu, insan dokunuşundan kaçtığı ve en temel ihtiyaçlarını bile reddetmesi öğretildiği idi.

Sıcak su gibi.

Duş perdesi kapalıydı, banyo çok küçüktü, ama havada buhar yoktu. Soğuk bir duşun altında duruyordu

suyun altında duruyordu çünkü biri onun buna alışmasını sağlamıştı. Ya da daha kötüsü, *biri* ona sıcak duşun geçici rahatlığının kendisine izin vermemesi gereken bir lüks olduğuna inandırmıştı.

O sadece rahatsızlık ve acı bilmişti. Belki de vahşet, ama onun bunu öyle sınıflandırıp sınıflandırmayacağını merak ediyorum. Acaba çektiği acının boyutunun farkında mı?

Ona nezaketi öğretmek istiyorsam, ona öğretmek zorundayım.

Birdenbire her şey çok netleşti. O onu bir kez kurtarmıştı, o da onu kurtarmıştı, ama bir insanın kurtarılmasının başka yolları da vardı ve o, onun birkaçına ihtiyacı olduğunu hissetti.

Giydiği bornozu çıkardı, tüyleri diken diken oldu, meme uçları sertleşti. Ateşin sıcaklığından uzak bu arka odada hava soğuktu.

Yavaşça perdeleri açarken, metal halkalar perde çubuğunda gıcırdıyordu.

Sam döndü, gözlerinden suyu silerken, derisinden su damlaları akıyordu. *Oh*. Gözleri onun çıplak vücudunu hızlıca taradı, ağzı kurudu. Dikişlerinin üzerinde su geçirmez bandajlar vardı, ama o küçük, kapalı alanlar dışında, onun muhteşem vücudunun her santimini görebiliyordu.

Oh, Tanrım, o muhteşemdi.

İnanılmazdı.

Yaralı bir tanrı. Ölümsüz bir süper kahraman. Kısmen insan, kısmen canavar, ya da en azından o öyle düşünüyordu. Ama ne muhteşem bir canavardı.

Onun acımasız güzelliği şaşırtıcıydı, ama aynı zamanda, o kadar büyük bir adamın *o kadar* küçük bir duşta komik görüntüsüne gülmek istiyordu.

Yine de ona katılmayı planlıyordu.

"Autumn?"

Sinirleri karnında çılgınca titriyordu. Gergin.

Heyecanlı. *Emin.*

Gözlerine baktı, musluğu ılık suya çevirdi ve sonra onun arkasına, duş kabinine girdi. Büyük bir nefes verdiğinde bir an nefesini kesmiş gibi göründü, gözleri büyüdü ve geriye doğru küçük bir adım attı, ona yer açmak için atabileceği tek adımdı.

"Autumn."

"Sam."

"Ne yapıyorsun?" "Sana katılıyorum."

"Oh."

"Sorun olur mu?"

Su ısınmıştı, buhar etraflarında dönmeye başlamıştı.

Dudakları aralandı — o güzel, yumuşak dudaklar — ve hiçbir kelime çıkmasa da, göz kırparak başını salladı. Yutkunduğunda güçlü boğazının hareket ettiğini gördü ve onun gerginliğini hissetti. Ve onun yakınlığından duyduğu heyecanı.

İfadesi onu ele verdi, *vücudu* onu ele verdi ve ereksiyonu kadının kalçasına değdiğinde nefesini tuttu. Kadın aşağıya bakmaya cesaret edemedi. Bakarsa, tüm cesaretini tamamen kaybedecekti.

Bu onun içindi. Ama daha çok, onun dokunuşuyla rahat hissetmesini sağlamak içindi ve ah, umarım bu, onun zevki hak ettiğini fark etmesine yardımcı olurdu. Ne kadar küçük olursa olsun.

"Günlüğü için bana teşekkür etmen gerektiğini düşünüyorsan..."

Onun şaşkın kahkahası onu kesintiye uğrattı. *Oh, Sam.* "Hayır. Günlük için minnettarım. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar duygulandım. Ama... hayır, kimseye bir şey için teşekkür etmek için çıplak kalma alışkanlığım yok."

"Oh." Yüzünü inceledi. "Bu iyi bir... kural. Bunu duyduğuma sevindim."

O kadar sevimliydi ki, yine gülmek üzereydi, ama Sam bunun farkında bile değildi.

"Arkanı dön," diye emretti.

O da yavaşça döndü, ama geniş omzunun üzerinden gizlice ona bakarak ne olacağını görmek istediğini belli etti.

Kadın gülümsedi. "Sana dokunmadan önce söyleyeceğim."

O zaman tamamen döndü, başını öne eğdi ve avucunu duvara koydu. Kız, onun yine adını mırıldandığını sandı ama mırıldandıysa da, su sıçramalarının üstünde duyulmayacak kadar hafif bir fısıltıydı. Sırtındaki deriyi, kızın henüz görmediği sayısız yara izi bozuyordu. Kaslar üstüne kaslar, pürüzsüz ama yara izleriyle kaplı. O, başını su akışının altına sokacak kadar öne eğildi. Küçük bir inilti kaçtı ağzından ve ses Autumn'da yankılandı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"İyi," diye cevapladı. "Çok iyi."

"Soğuk duşlar kuşlar içindir," dedi ve onun cevabı acı dolu bir kahkaha oldu. Elini uzattı ve musluğu biraz çevirerek suyu daha da ılık, neredeyse sıcak olacak kadar ısıttı. "Sana ilk sıcak duş deneyimini yaşatmak istiyorum, umarım bir daha başka bir seçim yapmazsın." Autumn'a bu an rüya gibi, neredeyse gerçek dışı geldi. Bir bakıma, bir zamanlar ondan kaçtığı orman gibi hissetti, sadece korku yoktu.

Burada korku yoktu ve o artık ondan kaçmıyordu. Tam tersine.

Ancak Sam'in yarısının kaçmak istediğini hissediyordu. Bu duş. Bu an. Ve eğer bunun fazla olduğunu düşünürse, onu bırakacaktı. Ama umutsuzca bunun olmaması için dua ediyordu.

"Sana dokunabilir miyim, Sam?"

Acı çekiormuş gibi homurdandı ve vücudunun gerildiğini gördü, ama yine başını salladı. Autumn, arkasındaki çubuğa asılı olan bir bezle sabunladı ve onu onun cildine sürdü. Yara izleriyle dolu sırtına bezle dokunduğunda, hem zevk hem de acı içeren yumuşak bir inilti daha çıkardı. Bunlar daha çok ameliyat izleri gibiydi ve bu derinin altına hangi metalin yerleştirildiğini merak etti. Sadece yaşadığı acının derinliğini değil, kapsamını da bilmek onu ağlatmak istedi. Bir ameliyattan diğerine iyileşmek için kaç yıl harcamıştı? O, hayatının on dört yılını hasta geçirmişti, ama defalarca kesilip biçilmemişti. Hayatta kalmak için ne yapmıştı? Kendi derisinden nasıl kopmuştu? Çünkü mecbur kalmıştı, değil mi? Şefkat, buharın

onun da her yönüyle onu sardı. Onun için elinden gelen her şeyi yapmak istedi.

Elini avucuna su doldurdu ve sabunu durulamak için sırtına damlattı. "Tamam mı?" diye yumuşak bir sesle sordu.

"Evet, iyiyim," dedi, işkence görmüş sesi biraz azalmıştı.

Dudakları kıvrıldı. Bunu kabul edecekti.

"Şimdi sırtına dokunacağım, Sam," dedi ve sesindeki boğuk arzuyu kendisi bile duyabiliyordu. Onun vücudunu, boyutunu inanılmaz derecede seksi buluyordu. Ve kıcını. *Tanrım*. Giysiliyken bile güzel olduğunu düşünmüştü. Ama çıplakken... bir sanat eseri gibiydi. Eğer bir heykeltıraş olsaydı, onun kıcını yontar ve gittiği her yere götürürdü.

Bu çok tuhaf ve ürkütücü olurdu, ama umursamayabilirdi.

Kendi gergin kahkahasını bastırmak için dudaklarını birbirine bastırdı.

Sabunlu bezi kaslı kalçalara götürdü. Adam küçük bir inilti çıkardı ve başını daha da eğdi. Hâlâ sert olduğunu biliyordu, ancak bulunduğu yerden göremiyordu. Yine de hayal etti ve bacaklarının arasında bir nem dalgası yükseldi.

"Sorun yok mu?" diye tekrar sordu.

"Evet," dedi. "Evet, lütfen... durma."

İşte başlıyoruz. Derin bir şefkat hissetti, ama aynı zamanda bir zafer hissi de. O gardını indiriyordu ve o onun mücadelesini anlıyordu. Bunu hafife almadı. Bezi bıraktı, bu sefer elleriyle onun cildini sabunladı, parmakları sırtında, o

ve sonra tekrar, işaret parmağıyla buruşuk ameliyat izlerini takip etti. Onu dikmiş olan kişi, iz kalacağını umursamamıştı. Hiçbir plastik cerrah bu yaraları tedavi etmemişti. Sanki savaşa gitmiş ve yabancı bir savaş alanında ameliyat olmuş gibiydi.

Ama öyle olmadığını biliyordu.

"Dr. Heathrow, geçici arzudan öte her şeyin zayıflık olduğunu söylemişti," dedi Sam, bu sözler onu şaşırttı. *Dr.*

Heathrow. Onunla sadece kısa süreli etkileşimleri olmuştu. Adam. Laboratuvarında olmayı tercih ediyordu. Sam'in yaşadığı binada

Sam'in yaşadığı binada. Ama bugüne kadar, Dr. Heathrow'u düşündüğünde, ağzında kötü bir tat kalıyordu.

"Arzu zayıflık değildir, Sam," dedi, öne eğilip onun cildini öptü. O titredi ve bu bir iç çekişle sona erdi. "Özlem insanca bir duygudur. Ve sen insansın."

Sam ellerini onun cildinde yukarı, aşağı, yukarı, aşağı hareket ettirirken, o bir an durdu. Rahatlamış görünüyordu, kaslarındaki gerginlik azalmıştı. Ellerinin cildinde olmasına alışmış gibiydi. Ona güveniyordu.

"Hala bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum," dedi.

Ah, Sam. Kendi insanlığıyla bu kadar derin bir mücadele içinde olduğunu bilmek ona acı veriyordu. Bunu birden fazla kez dile getirmişti ve bu ona derin bir üzüntü veriyordu.

"Bunun doğru olduğunu biliyorum, Sam. Ve ayrıca senin de herkes gibi, her insanın istediği şeyi hak ettiğini biliyorum: sevgi. Sevilmek istiyorsun, değil mi, Sam?"

O, omuzlarını ve kollarını sabunlarken, Sam birkaç dakika sessiz kaldı. Elleri onun üzerindeyken, Sam'in açıkça düşündüğünü görmek hoşuna gitti. Bu, Sam'in, onun yarattığı hislere aşırı odaklanmayacak kadar gardını indirdiği anlamına geliyordu. Bu, bir gün gerçekten bundan zevk alabileceği anlamına geliyordu. "Bilmiyorum," dedi sonunda.

"Neden bilmiyorsun?"

"Bende sevilecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

Elleri durdu. Kalbi parçalandı. Her ikisi de çıplak olsalar da, sıcak ve samimi bir koza içindeymiş gibi hissetseler de, bu korkunç şekilde yaralanmış adama karşı hissettiği şefkat, birdenbire arzusunu gölgede bıraktı. "Bu doğru mu, Sam?" dedi, öne eğilip sırtını öperken.

"Bilmiyorum. Tek bildiğim, eğer arzu zayıflıksa, o zaman ben zayıfım. Sana olan arzum hiç bitmiyor. Sonu yok," diye sessizce bitirdi.

Oh.

Öne eğildi ve omzuna öpücük kondurdu. "Sam," dedi.

Sam dar alanda yavaşça döndü ve o, onun savunmasız ifadesine baktı. Güzel. Saf. Ona verdiği bir hediye. Parmak uçlarını kaldırdı ve alt dudağına dokundu. Sam acı dolu bir iç çekiş bıraktı. Onun onu öpmesini çok istiyordu.

"Ama yine de," dedi, sesi kısık, "önemli olamaz. Buna izin veremem. Ve sen de bunu istemiyorsun."

"İstemem mi?"

"İstememelisin."

Arkasını uzattı, duşu kapattı, perdeyi çekti ve kısa bir an için sığınak gibi hissettiği küçük alandan çıktı. Bir havlu aldı ve onu beline sarmaya çalıştı, ancak yine aynı sonuçla karşılaştı ve gözlerini kadının vücudundan uzak tutmakta zorlanıyordu. Bir süre sonra havluyu bıraktı ve banyodan çıplak olarak çıkmaya başladı.

Duruma rağmen, gülümsemesini bastırdı. Reddedilmiş hissetmek istedi, ama aynı zamanda Sam'in nadiren, hatta hiç kimseyi kendisine bu kadar yaklaştırmadığını, daha önce olduğu gibi gözlerinde kalbini göstermediğini hissetti. Bu yüzden şanslı olduğunu hissetmeye karar verdi.

Autumn duştan çıktı ve bir havlu aldı.

Sam kapıya geldiğinde, yarı yolda döndü. "Hâlâ pasta yapmak istiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum."

Odanın dışına çıkmadan önce dudaklarının köşesinin seğirdiğini gördü.

Havluyu vücuduna sardığında, cesaretlenmeye karar verdi. Ona dokunmasına izin vermişti ve geri çekilmemişti. Onu arzuluyordu. Açıkça. Ve yakınlık yaşamak istiyordu, bunu anlayabilirdi. Sadece başka birini hayatına nasıl alacağını bilmiyordu, arzu genellikle bu kısmı kolaylaştırırsa da.

Sam'de kolay olan hiçbir şey yoktu. Ama Autumn onu önemsiyordu. O da onu arzuluyordu.

Ve o her zaman zorlu mücadeleleri sevmiştir.

"Dikkat et, ay ışığı çocuğı," diye fısıldadı. *Çünkü sana olan
arzum da hiç bitmiyor.*

Yirmi Yedinci Bölüm

Mark bir arama motoru açtı ve tarayıcı penceresine Dr. Heathrow'un adını yazdı. Bir dizi sonuç çıktı ve Mark, bir başlığı diğerinin ardından okudu, bir makaleyi açtı, hızlıca okudu ve sonra bir başkasını açtı. Salma'nın daha önce anlattığı gibi, yirmi beş yıl önce ilk ADHM bebekleri doğduğunda ADHM tedavi protokolünün baş bilim adamı ve baş hekimi olarak çalışan bu adam hakkında daha kapsamlı bir resim elde etmesi sadece yirmi dakika sürdü. Makalelerden birinde diğerine, doktor, ADHM çocuklarının daha uzun yaşamasına yardımcı olan öncü ilaç protokolleri ve cerrahi yenilikler üzerine yaptığı araştırmalarla övülüyordu.

Mark, az önce okuduklarını düşünürken parmaklarını klavyeye çok hafifçe vurdu. Demek doktor bir bilim adamı ve cerrahı. Kafasında Salma Ibrahim'in sesini duydu: *"ADHM bebeklerinin doğumda aldığı ilaç kokteylinin üretilmesine yardım etti. Kötü bir şey. Korkunç, zayıflatıcı yan etkilere neden oldu.*

Tamam, görünüşe göre Dr. Heathrow, ADHM bakımının tüm yönlerinden sorumluydu. Asıl işi New York'taki Mercy Hastanesi'nde yapmıştı, ancak ülke çapındaki tüm bakım tesislerinde kullanılan protokolü o geliştirmişti. Dr. Heathrow

ADHM hastası tüm çocukların tedavisinde kullanılan ilaçları icat etmiş ve ayrıca onların geçirdiği cerrahi prosedürleri tasarlayıp uygulamıştı. Bu, tek bir insana verilen çok büyük bir sorumluluktu. *Güç*. Mark, Lord Acton'un eski sözü aklından geçerek bir tedirginlik hissetti: *Mutlak güç, mutlak yozlaşmaya yol açar*. Hayatı boyunca, sadece işinde değil, başka yerlerde de kaç tane örnek görmüştü? Klavyeye tekrar hafifçe vurdu. Doktor bunu tamamen tek başına yapamazdı. İlaç karışımının üretimine yardım ettiyse, bunu bir ilaç şirketiyle birlikte yapmıştı.

Mark ikinci bir tarayıcı sayfası açtı ve biraz daha araştırma yaptı. Bu bilgiyi bulmak zor olmadı. "Tycor Labs," diye mırıldandı, şirketin adını yazıp mevcut verileri okudu. Tabii ki bu şirketi duymuştu, çünkü onlar üretim deviydi. İlaç ürünlerinin listesini gözden geçirdi ve bunların çoğunun kanser tedavisi için olduğunu fark etti. Bu yüzden, ADHM bebeklerini ve kanserli tümörlerle dolu çocukları tedavi eden deneysel ilacı üretilip satmış olmaları mantıklı geliyordu. İlaç, uzun vadeli güvenlik protokollerini geçemediği için piyasadan kaldırılmıştı, ancak ADHM'li çocuklarda kullanımı hala övülüyordu. *Neden?* Mark merak etti. Güvenlik testlerini geçememişse, ADHM'li çocuklara yardımcı olduğunu nasıl bilebiliyorlardı?

Belki de daha iyi bir soru, bunun işe yarayıp yaramadığını nasıl kanıtlayacaklarıydı? ADHM'li çocukların çoğu zaten ölmüştü.

Açıkça söylemek gerekirse, ADHM'li çocuklar, sonunda yan etkileri nedeniyle piyasaya hiç çıkmamış olan ilacın kobayları olmuştu. Tabii ki, deneysel kullanımı, zaten ölecekleri gerçeğiyle gerekçelendirilmişti. Risk-ödül oranı, *her şeyi denemeyi* destekleyen bir orandı. Her şeyi riske atmak. Onlara mümkün olan her şansı vermek. Peki ya onlara hiç yardımcı olmamışsa? Ya durumu daha da kötüleştirmişse?

Ya bazıları bunun işe yaradığını biliyordu ama bu çocukları o kadar değersiz görüyordu ki, yine de deney adına onlara vermeye devam ettiler?

Ben bir hemşireyim. Ya da... öyleydim. Ama aynı zamanda bir anneyim. Ve bir anne, çocuklarının doğal olarak hasta olduğunu... ve zehirlendiğini bilir.

Yine Salma'nın sözleri. Ve bu, hasta çocukların *daha da hasta hale* getirilmesinin yanı sıra, sağlıklı çocukların da hasta hale getirilmesinin mümkün olduğunu hatırlatıyordu.

Mark geriye yaslandı, şakaklarını ovuşturdu, aniden kendisi de hasta hissetti, sanki zaten çektiği acılardan daha fazla acı çekmiş olabilecek hayali çocukları düşünmek, ona sempati baş ağrısı getiriyordu.

Boynunu bir yandan diğer yana uzatarak, daha fazla varsayımında bulunmadan önce olabildiğince kapsamlı bir resim elde etmeye çalıştı.

Mark, Dr. Heathrow'un ADHM'li çocuklarla yaptığı çalışmaları anlatan makalelerin bulunduğu sayfaya geri döndü, sayfayı aşağı kaydırды ve ikinci sayfaya tıkladı. ADHM hakkında daha fazla makale... röportajlar... Dr. Heathrow'un onur konuğı olduğu ve insani yardım ödülü aldığı bir akşam yemeğı.

Mark, ilgisini çeken bir şey gördüğü için sayfayı kaydırmayı durdurdu. Üzerine tıklayıp ilk birkaç paragrafı okudu. Midesi düğümlendi, az önce hissettiği huzursuzluk duygusu daha da arttı. Görünüşe göre, kariyerinin başlarında, ADHM, ilaç protokolleri veya Tycor Lab'dan önce, Dr. Heathrow insan geliştirme konusunda birkaç çalışma yazmıştı.

Mark başka bir arama yaptı ve bir PDF dosyasına ulaşana kadar tıklamaya devam etti. "Bingo," dedi ve doktorun kendisi tarafından yazılan belgeyi açtı.

Ekrana doğru eğildi ve özetini anlayacak kadar hızlıca okudu. Daha sonra çıktısını alıp daha dikkatli bir şekilde okuyacaktı. Makale, daha önce sadece kemik füzyonu ve uzuv amputasyonunda kullanılan teknoloji ve malzemeleri, insan performansını devrimsel bir şekilde artırmak ve önemli ölçüde geliştirmek için uyarlama yöntemleri öneriyordu.

Mark, bilimsel harikalar gibi görünen bu moda sözcüklerin çoğunun, aslında çok daha karanlık fikirleri temsil ettiğini neden hissediyordu?

Mark'ın sadece kısaca incelediği uzuvlar, gövdeler ve diğer vücut parçalarının diyagramları vardı. Bunların hepsi onun uzmanlık alanının dışındaydı, ama ana fikri anlamıştı. Esasen, doktor süper askerler yaratmanın yollarını önermişti.

"Tanrım," diye mırıldandı Mark. Bu bir tesadüf değildi. Mark bunu hissedebiliyordu.

Makalenin sonuna kadar kaydıldı ve sonra geri dönerek, bu tür teknolojinin etik kaygılarını ele alan bölümü aradı, ancak böyle bir tartışma yoktu. Ne yazık ki, bu onu şaşırtmadı. Kızdırdı, evet. Şaşırttı, hayır.

Mark, Dr. Heathrow'un genetik mühendisliği olarak da bilinen, insan performansını geliştirme konusundaki araştırmalarının devamı hakkında daha fazla bilgi aramak için yirmi dakika daha harcadı. Adam hibe almaya çalışmış, ancak başarılı olamamıştı. Bundan sonra, Mark onun bu alanda araştırma yaptığını gösteren başka bir kanıt bulamadı. Açıkçası, bu alana olan ilgisi azalmış ve başka uğraşlara yönelmişti.

Yoksa öyle miydi?

Finansal destekçilerin eksikliği nedeniyle insan mühendisliğini mi bırakmıştı? Yoksa başka bir yol mu bulmuştu? Ya da belki de finansman seçeneklerini genişleten başkaları tarafından yaklaşılmıştı? Ve daha da ürpertici olanı, potansiyel müşteri tabanını genişletmişti: ebeveynlerinin gözetimi altında olmayan hasta ocuklar.

Mark'ın sırtını kaplayan derin ürperti, pencereden aniden esen rüzgârla, sandalyesinin yanındaki perdeyi kaldırıp tekrar yerine düşürmesiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Bir hafta daha geçti ve hava daha da soğudu. Sam iyileşmeye devam etti. Autumn, Sam'in sürekli dikişlerini kaşımaya devam etmesinden cesaret aldı. "Onlara hafifçe vur," diye hatırlattı ona. "Onları yırtmanı istemiyorum. Ama kaşınıyorlarsa, bu iyi iyileştikleri anlamına gelir."

"Evet, biliyorum," diye cevapladı.

Sam gözlerini kapatıp başını geriye yaslarken, Autumn onu inceledi. Evet, elbette biliyordu. Muhtemelen diğer insanlardan daha fazla kez iyileşmişti.

Autumn, okumakla ve Sam'in ona hazırladığı günlüğün arkasına, Sam'in ona bahsettiği programı araştırmak için gitmek istediği yerlerin listesini ekleyerek zaman geçirdi. Bu yerler arasında Dr. Heathrow'un kendisi de vardı. Sam, bu adamı koruyor gibi görünüyordu ve Autumn onun adını andığında rahatsız oluyor, hemen konuyu başka yerlere çeviriyordu. Autumn bunun nedenini anlayabiliyordu. Doktor Sam'i iyileştirmişti, ama aynı zamanda ona zarar da vermişti. Ve başkalarına da. Adamın etrafında bir gizem bulutu vardı ve Autumn onu her hatırladığında, tüyleri diken diken eden bir tedirginlik hissediyordu.

Bill uğrayıp daha fazla yiyecek getirdi ve ona gizlice her şeyin nasıl gittiğini sordu, gözlerindeki bakış

endişelenmeye devam ettiğini gösteriyordu. Gülümsedi ve ikisinin de iyi olduğunu ve kendilerini meşgul ettiklerini söyleyerek onu rahatlattı. Ama işten sadece bir buçuk hafta daha izinliydi. Sadece kendisi için değil, Sam için de ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu.

Bill'e, kendilerinin karıştığı suçla ilgili olarak dış dünyada neler olup bittiğini sordu. Bill, haberlerin azaldığını söyledi, bu da onu hem rahatlattı hem de midesinde bir düğüm oluşmasına neden oldu. Kimse, hedef alınan ve yaralanan o küçük çocuklardan bahsetmeyi bırakmamalıydı, bazıları fiziksel, ama hepsi duygusal olarak yaralanmıştı. Asla.

Dünya yoluna devam etse bile, bunu yapmayan insanlar olacaktı. Aileleri, arkadaşları... toplum. Artık bu çocukları ellerinden geldiğince sevmek ve teselli etmek, hepimizin ortak göreviydi.

Ancak, gizemli "İyi Samiriyeli"nin adının artık Amerikalıların zihninde ön planda olmadığını bilmek, yakında seçeneklerini genişletmeye başlayacaktı.

Sam'in ilk sıcak duşundan beri, gerginlik çıplak vücutlarını saran buhar gibi havada dolaşıyordu. Artık birbirlerini izliyorlardı, uzun bakışlar ve gizli bakışlar. Autumn, başını kaldırıp Sam'in kendisine baktığını fark ettiğinde nefesi kesildi ve kalbi durdu. Sam'in yüzünde ilkel bir ifade vardı, ama Sam hemen gözlerini kırptı. İfadesi genellikle önce şaşkın, sonra pişmanlık dolu, sonra da sanki düşündüğü şey için kendini cezalandırmakla meşgulmüş gibi kederli bir hale dönüşüyordu.

Autumn, onun sıkı bir disiplin hayatı yaşadığını biliyordu. Kendini inkar eden bir hayat. Ama o, gözlerini bir anda tembel ve vahşi hale getiren o ateşli bakışın nedenini *bilmek* istiyordu.

Onun onu öpmesini çaresizce istiyordu. Doğrusu, on dört yaşından beri bunu bekliyordu.

Ama onun ilk adımı atmayacağından oldukça emindi. Ona fırsat vermişti.

Bunu istiyorsan, sorumluluğu üstlenmen gerekecek, bu kadar basit. Sam seni ayaklarından kaldıracak bir adam değil.

Yine de, kendi tarzında, tam da bunu yapmıştı.

Autumn bir zamanlar kendi fiziksel kimliğiyle mücadele etmişti. Uzun yıllar boyunca hasta olan biri olarak, vücuduna son derece dikkat ediyordu ve kendini rahat hissetmesi oldukça uzun zaman almıştı. Lisede ciddi bir erkek arkadaşı vardı, ancak mezuniyetle birlikte ilişkileri sona erdi ve erkek arkadaşı başka bir eyaletteki üniversiteye gitti. O zaman, onun daha çok bir arkadaş olduğunu ve ona karşı *tutku* duymadığını, sadece kendini *güvende* hissettirdiğini fark etmişti. O zamanlar, onun ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu düşünmüştü.

Sam ona güven hissi vermiyordu. Hatta tam tersine. Ama Autumn sonunda, damarlarında dolaşan ve zihnini bulanıklaştıran tutkunun yakıcı dalgasının nasıl bir şey olduğunu anladı.

Ve Sam henüz onu *öpmemişti* bile.

Öyleyse tamam, cesur olacaktı. Onun da cesur olduğunu hatırlamasına yardım edecekti. Ve onun bu riski almaya değer olduğunu.

Birlikte yürüdüler, o dinlenirken o kitap okudu, ikisi de yemek pişirdi ve odun topladı. Bir bakıma, durumlarının karmaşıklığı — büyüklüğü, kapsamı ve genel sonuçları — göl kenarındaki o küçük kulübede tatlı bir sadeliğe dönüştü. Yine de Autumn bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini çok iyi biliyordu.

Bir gece, akşam yemeğinden sonra Autumn, "Sıcak giyinip yürüyüşe çıkmaya ne dersin? Canın var mı?" diye sordu.

"Tabii."

"Tamam, harika."

Yemeğini bitirdikten sonra Autumn süveterini ve eldivenlerini giydi, bu sefer bir de bere aldı. Dolaptan Sam'e polar astarlı fermuarlı bir sweatshirt attı ve güneş suya batmaya başlarken berrak ve soğuk akşama çıktılar.

Onu, gölün kenarındaki ağaçların arasında dolanan, iki kişinin geçebileceği genişlikte bir yola götürdü ve Autumn, bu kadar yakınında yürürken garip bir utangaçlık hissettiğini fark etti, nefeslerinin buharı önlerinde havada buluşuyordu. "Geçen hafta burada bir dilek tuttum," dedi ona.

O, ona baktı. O kadar uzundu ki, o kadar erkeksiydi ki, birbirlerine dokunmasalar bile vücudunun ısını hissede biliyordu. "Ne diledin?"

"Cevaplar," dedi.

Yürürken, alçalan güneşin altında altın rengi dalgalanan suya doğru bakarak gözlerini kaçırdı.

"Ama aynı zamanda," diye devam etti, "senin iyileşmeni." *Her anlamda.*

"Ben zaten neredeyse iyileştim."

"Buna tam olarak ikna olmadım," dedi kız, ona yan gözle bakarak. "Ama bunu test etmenin bir yolunu biliyorum."

Adam kaşlarını çattı. "Nasıl?"

"Beni yakalayabilirsen! Bu sefer takılma!" diye bağırdı ve koşmaya başladı.

Arkasında inanılmaz bir kahkaha duydu ve iki ağaç arasına saklandı, çok hızlı koşmuyordu, ondan kaçmaya çalışmıyordu. Dikişleri güzelce iyileşmişti ve dikişlerinin açılacağından korkmuyordu, ama riske girmeyecekti.

Arkasından Sam'in sesini duyabiliyordu ve onun tarafından takip edilmek, damarlarında heyecan dalgaları yaratıyordu. Hikayelerinin başlangıcından ne kadar da farklıydı bu. O zamanlar, bunun kötü bir rüya olduğunu düşünmüştü. *O zamanlar*, kimin peşinde olduğunu bilmiyordu. Sam ona yetiştiğinde, onun nefes nefese kalmış hali ve ağır ayak sesleri doğrudan arkasında yankılanırken, yüksek sesle güldü. Sam ona dokunduğunda, yine güldü, bir kökün üzerine takılıp öne doğru düştü. Sam uzanıp onu belinden yakaladı ve dengeledi, ama kız çam iğneleriyle kaplı yere dizlerinin üzerine çöktü ve sonra sırt üstü yuvarlandı, yukarıdaki ağaçların gölgesine bakarak güldü. Sam onun yanına çöktü ve o da sırt üstü yuvarlandı.

Bir an için, ikisi de nefeslerini toplayarak orada uzandılar, güneşin son ışınları kararan ormanın içinden süzülüyordu. *Güzel. Huzurlu.*

"İyileşmişsin," dedi kız.

Sam onaylayıcı bir homurtu çıkardı. "Biliyorum."

İyileştiğinde gideceğini söylemişti ve Autumn ondan kalmasını istemişti. O da isteksizce evet demişti, ama Autumn onun sözünü tutmayacağından korkuyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, bu geçici evden ayrıldıklarında onunla ne yapacağını tam olarak bilmiyordu. Onu küçük evine götürecekti miydi? Her gün işe giderken onu orada bırakacak mıydı? Her şey belirsizdi ve bu onu biraz çaresiz ve çok güvensiz hissettiriyordu. Çünkü bir planı olmasa da, kalbi... kalbi onu bırakmak istemiyordu. Ve birçok yönden, denemenin bile imkansız olacağını biliyordu.

Autumn bir dirseğiyle kendini kaldırdı ve Sam'e baktı, gözleri onun yumuşak, yumuşak dudaklarına kaydı. Bir zamanlar bu kadar yakın olmuşlardı, yüzleri neredeyse birbirine değecekti. Ve şimdi bunun gerçek olduğunu biliyor olsa da, bazen o uzun zaman önceki an hala bir rüya gibi geliyordu. "Bir keresinde beni neredeyse öpecektin," diye mırıldandı.

Sam başını çevirdi, bakışları buluştuğunda yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

"Ormanda, seni düşürdüğümde," dedi, sanki Sam hatırlamayabilirmiş gibi. Belki de hatırlamıyordu. Ama Autumn, hatırladığını hissediyordu. "Nasıl olurdu diye hiç düşündün mü?"

"Her zaman," diye cevapladı. "Hayatımın her günü."

Oh. Bazen o kadar *dürüst* olabiliyordu ki, bu onu nefesini kesiyordu. Bunu beklemiyordu ve bu, nabzının hızlanmasına, kalbinin daha hızlı atmasına, kanının damarlarında koşarken olduğundan daha hızlı akmasına neden oldu.

Autumn elini uzattı ve elini onun kalbinin üzerine koydu ve avucunun altında güçlü nabzı hissetti. Artık onun dokunuşuna alışmıştı ve artık irkilmemişti. Ama bu tamamen yeni bir şeydi ve merak etmeden duramadı... "Hiç bir kadınla birlikte oldun mu, Sam?"

Yüzünü ondan çevirdi ve gökyüzünün tozlu pembeye dönüştüğü ağaçların arasındaki boşluğa baktı.

Bir kısmı, Sam'i başka bir kadınla hayal etmek istemediği için bu cevabı duymak istemiyordu. Ayrıca, hiç kimseyle birlikte olmamış olmasını ve Sam'in ilk erkeği olmasını dilediği için de şaşırmıştı. Ama her halükarda, bunu aralarında konuşmanın iyi olacağını biliyordu. "İlişkin var mıydı?"

"Hayır, ama zevki bilirim," diye cevapladı. Ancak yüzündeki kasvetli ifade ona başka bir şey söylüyordu. Elbette, diğer yetişkin insanlar gibi o da mekanizmayı ve kısa süreli, mutluluk verici rahatlamayı biliyordu. Ancak ifadesine bakılırsa, bu his hızla melankoliye dönüşüyordu, farkında olmadığı ya da nasıl açıklayacağını bilmediği bir memnuniyetsizlik. Bu gerçek zevk değildi.

"Başka biri sana bunu verdiğinde farklıdır," dedi. Anladığı kadarıyla, o sadece başkalarının dokunuşunun acı ve ıstırap getirdiğini biliyordu. Gardını nasıl indireceğini bilmiyordu. Ve ne istediği birdenbire ona çok net bir şekilde anlaşıldı. Ona öğretmek istiyordu. Ona nezaketin ne olduğunu, ama aynı zamanda cinsel zevki de öğretecekti. Vücudun çoğunlukla ıstırap için yaratıldığını, kemiklerinin hapisane parmaklıkları gibi hissettirdiğini düşünmenin nasıl bir şey olduğunu anlıyordu. O korkunç cehennemden kurtulmuştu ve kalbinin arzusu, onu da özgür kılmaktı.

Neden?

Neden bunu istiyorsun?

Bu bencilce miydi? Kısmen. Ona çekildiğini ve onun mutlu olduğunu görmekten keyif alacağını inkar edemezdi. Ama bu işin içinde bencil olmayan bir unsur da vardı, çünkü onu bir kafesten kurtarmak, ona kalmasını istemesine rağmen onu terk etmesi anlamına gelebileceğini hissediyordu. Ve bu ona acı verecekti. Yine de, onun almayı öğrenmesini görmek istiyordu.

Eğilip yanağına hafifçe öptü, dudaklarını çenesine değdirdi. Sonra geriye yaslanıp onu izledi. Gerginleşmişti, ama nefesi hızlanmıştı, göğsü daha hızlı inip kalkıyordu. "Sorun yok mu?"

"Evet," dedi, sesi tek kelimede çatladı.

Kalbi hızlandı ve nefesi kesildi. Gergin çenesi, kalp atışlarının kendisinininkiyle aynı ritimde attığını hissedebilmesi. Erkekçe kokusu. Hepsi onu hem sersemletiyor hem de canlandırıyordu. "Tekrar yapabilir miyim?"

"Evet." Neredeyse bir iç çekiş gibi.

Autumn eğildi ve bu sefer Sam başını ona doğru çevirdi. Dudakları çok nazikçe birleşti, gözleri hala açıktı. Yavaşça geri çekildiğinde, "Bence çok güzelsin, Sam," dedi. Elini kaldırdı ve parmağını Sam'in elmacık kemiği üzerinde gezdirdi, sonra başparmağıyla alnını düzeltti. Sam, Autumn sanki anlamadığı bir dilde konuşmuş gibi ona baktı. "Ve sana dokunacak kadar bana güvenmeni istiyorum... her yerine. Deneyecek misin?"

Sam dudaklarını araladı, göz kapaklarını indirdi ve başını salladı. Bu sefer öpmek için eğilen Sam'di.

Dudakları birbirine değdi ve sonra birbirine yapıştı. Autumn bir an bekledi, sonra dilini kullanarak ağzının kenarını okşadı. Adam küçük bir nefes alarak dudaklarını araladı. Adamın dili çok çekingen bir şekilde onun diline dokundu ve göğsünden acı gibi bir inilti yükseldi. Ama geri çekilmedi ve bir an sonra dili daha derine indi, sonunda, *sonunda* onun diliyle daha tam olarak dans etmeye ve kıvrılmaya başladı.

Boğazından çıkan bir iniltiyle, vücudunu çevirdi ve daha da yaklaştı, ağzını eğip kontrolü ele geçirirken öpücükleri alev aldı. Heyecan onu sardı, sinir uçlarını elektrikledi.

Onun sertleştiğini hissedebiliyordu, büyük ereksiyonu onun uyluğuna baskı yapıyordu. Elini dolaştırmak istedi. Yumruğunu onun etrafına dolamak ve onun inlemesini duymak istedi. Bacaklarını ayırmak ve onun sertliğini, ihtiyaçla karıncalanan uyluklarının arasına getirmek istedi.

Taşlaşmış meme uçları onun göğsüne sürtündü ve iniltiyi zar zor tuttu, dilleri hala birbirine dolanıyordu, Sam giderek artan bir yoğunlukla ağzını yalıyordu. Tadı çok güzeldi. O dudaklar, tahmin ettiği gibi yumuşaktı. O deneyimsiz ağzın vücudunda olmasının nasıl bir his olacağını, onun üstünden üzerine bastırıldığını, onu doldurduğunu hayal etti. Onu gererken ilk başta acıtacak mıydı? Tanrım, umurunda değildi. O kadar ıslak ve arzuluydular ki, sadece öpücüğüyle orgazmın eşiğine gelmişti, ama yine de, onun ihtiyaç duyduğu kadar yavaş gitmeye özen gösterdi. Hızı onun belirlemesine izin verdi.

Bu işkence gibi bir mutluluktı. Hayatının en tatlı anıydı.

Eller yoktu. Sadece ağızlar vardı. Sadece nefes ve bu işkence gören adamın teslimiyeti. Ona.

Güçlü ve korkmuş hissediyordu. Yenilmez ve sanki titrek, layık olmayan ellerinde en değerli hazineyi tutuyormuş gibi.

Lütfen düşürmeme izin verme.

Bu öpücüğün onun için ne anlama geldiğini biliyordu. Zırhını onun ayaklarının dibine bırakmıştı. Kalbini göğsünden çıkarıp onun önüne koymuştu.

Ve o da ona hak ettiği saygıyla davranacaktı.

Sam. Benim Sam'im.

Ağızları ayrılıp nefes almak için başlarını kaldırdıklarında, nefes nefese, "Tatlım," dedi. Dudakları, onun ağzının kenarını okşadı. "Tadın çok tatlı."

"Sen de öyle," diye fısıldadı ve sonunda bir elini kaldırıp onun kısa saçlarını okşadı. Kulübeye ilk geldiklerinden beri saçları uzamıştı, ama yine de kısa bir saç kesiminden biraz daha fazlasıydı. Bu da onun tuhaf bir gizem olan bir başka yönüydü. Ona saç rengini sormak istemişti, ama onun görünüşünden emin olmadığını hissetti ve şu anda onu kendinden emin olmaktan uzaklaştırmanın kesinlikle doğru bir zaman olmadığını düşündü. Onun gibi, onun da ebeveynleri hakkında pek bir şey bilmediğinden şüpheleniyordu. Aile geçmiş hakkında. Nereden geldiğini ve ailesinin kim olduğunu bilmediğinden kaç kez üzölmüştü? Şimdi üzölmenin zamanı değildi.

"Az önce, neredeyse öpüştüğümüz anı düşündüğümü söylediğimde," dedi, gözlerini onun gözlerine dikerek, "bazı yıllarda, o anın beni hayatta tutan şey olduğunu söylemedim. Hayatımda olan tek gerçek, iyi şey."

"Ah, Sam," dedi, alnını onun alnına yaslayarak. Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Neredeyse on yıl önce yaşanan tek mutlu anı, onun ne kadar acı çekmiş olduğunu gösteriyordu? Ve yine, kendini çok onurlandırılmış hissetti. Alçakgönüllü ve layık olmayan.

Ama heyecanının nedeni bunların hiçbirisi değildi. Bu basit bir kimyaydı ve ne üretilebilir ne de yok edilebilirdi. Bu iri, karmaşık, farklı ve sevimli kurtarıcıyı son derece çekici buluyordu, hepsi bu kadar.

O öne eğildi ve onu tekrar öptü, dudaklarını ve dilini tattı ve sonra ağzına fısıldadı, "Ondan daha güzel anılar yapalım. Bir sürü anı. Hayat öngörülemez ve bazen sandığımızdan daha kısadır. Ve ikimizden hiçbirinin, *özellikle de bizim*, bir anını bile boşa harcamaması gerektiğini düşünüyorum."

"Bana zaten bir sürü anı verdin," dedi. "Sadece seninle burada olmak, bana bir ömür boyu yetecek kadar yeterli."

Ama o, onun bunun yarısını bile bilmediğini düşünüyordu, gerçekten, bu yüzden oturdu, ayağa kalktı ve elini ona uzattı. O, bir saniye, sonra iki saniye eline baktı ve sonunda onu tuttu ve ayağa kalktı. O başını geriye eğdi ve son ışık ağaçların arasından süzülürken bir an birbirlerine baktılar.

O bakışta bir anlayış vardı. Ve aralarında olacaklara dair bir vaat.

Sam elini tuttu ve eve doğru yürümeye başladılar.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Kulübe, ilk uyandığında, tüm akıl sağlığını kaybettiğini düşündüğü ve onun olduğu yerde olduğu için deliliğin sisinde kalmak istediği zamankinden tamamen farklı bir yer gibi geliyordu. Mobilyalar aynıydı. Duvarlar hala kütüklerden yapılmıştı. Duvarlarda aynı resimler asılıydı ve yatakta hala önceki gece uyuduğu battaniyeler duruyordu.

Ama her şey farklıydı. Çünkü o farklıydı. Ve artık burası sadece bir kulübe değildi. Burası Autumn'un onu iyileştirdiği, buharla dolu havada çıplak tenini onun tenine bastırduğu yerdi ve pencereden dışarı baktığında, onun onu öptüğü ve onun da onu öptüğü ormanı görebiliyordu.

Şimdi ölebilirdi, fark etti. Mutlu bir şekilde ölebilirdi.

Ama şimdi, her zamankinden daha fazla, hiç ölmek istemiyordu.

Yaşamak istiyordu. Nefes almak istiyordu. Ona bakmak, onunla konuşmak ve onu tekrar tekrar öpmek istiyordu.

Ama aynı zamanda korkuyordu da. Korkuyordu çünkü kendine bir kadınla birlikte olmaya hiç izin vermemişti. Bunu istemediği için değil, istiyordu. Ama incitmek, fethetmek, kadınları çılgınlaştırmak, yalvartmak ve ağlatmak için eğitilmiş ve şartlandırılmıştı.

Seksin hakimiyetle ilgili olduğu ve onun gibi erkeklerin, teklif edilse de edilmesede, almak zorunda oldukları öğretilmişti. Ona uyuşturucu vermişler ve sonra onu bir ekranın önüne oturtmuşlar, orada film üstüne film izlemişti. Gerçeklik ve fantezi birbirine karışmıştı. Çığlıklara ve kana karşı duyarsızlaşmıştı. Bir canavar olmak için yaratılmıştı ve öyle de olmuştu.

Bazen o görüntüler hala aklına geliyordu. Bu yüzden ihtiyacı olduğunda kendine zevk veriyordu ve kontrolünü kaybetme, hatta bir kadını merhamet dilemeye zorlama ihtimaline izin vermiyordu.

Ama şimdi Autumn yatağın yanında duruyor, gözlerinde hem ateş hem de beklenti ile ona bakıyordu. Sıcak buharın altında ıslak tenine dokunduğunu her düşündüğünde, bütün hafta boyunca olduğu gibi, hayretler içindeydi. Ama korkuyordu. Onu o kadar çok istiyordu ki titriyordu, ama ona zarar vermekten korkuyordu ve bu, öfkeli şehvetini tatmin etmekten daha önemliydi.

Autumn elini uzattı ve o, direnemedi ona doğru gitti. Bu noktaya nasıl geldiğini anlayamıyordu. Bu evi değil, onu, ona arzu dolu bakışlarla bakan, onu isteyen Autumn'u. "Bu bir rüya mı?" diye sordu.

Kadın yumuşak bir kahkaha attı. Çok güzeldi. Önünde duran kadın şiir gibiydi, sanki o dergi onu yaratmıştı, tersi değil. Kafasındaki dağınık düşünceler, beyninin kendi kendine takılıp kalması yüzünden gülümsedi.

"Hayır," diye cevapladı kadın. "Rüya değil." Biraz geri çekildi, gömleğini çıkardı ve düğmelerini açtı.

kot pantolonunu çıkarıp yere attı. "Bugüne kadar sana dokunduğumda ortaya çıkan gölgeleri ortadan kaldıracak şekilde sana dokunmak istiyorum. Kalıcı bir zevk hissetmeni, bir erkek olduğunu hissetmeni istiyorum. Bana izin verir misin?"

Sam'in ağzı kurumuştı, ama başını sallamayı başardı. Elini uzattı ve onun elini tuttu. Ona bakmaya dayanamıyordu. Onu istiyordu. Onun dokunuşunu arzuluyordu. Ama yine de korkusu devam ediyordu. "Autumn," diye nefes nefese konuştu. "Beni bağlamanı istiyorum."

Kız tamamen hareketsiz kaldı, yüzünde şaşkınlık belirdi. "Seni bağlamak mı?" Şaşkın görünüyordu. "Sana bunu asla yapmayacağımı söyledim."

"Bu farklı." "Sam,
sana
güveniyorum."

"Ben kendime güvenmiyorum, Autumn. Lütfen. Lütfen. Sana yalvarıyorum."

Birkaç saniye boyunca gözlerine baktı ve o gözlerini kırpmadı. Buna ihtiyacı vardı. Sadece onun için değil, kendisi için de. Doktorları dışında hiç kimsenin vücuduna dokunmasına izin vermemişti ve sonunda, onlara bile izin vermemişti. Onlar umursamamıştı. Onu kayışlar ve iğnelerle yenmişlerdi ve o, kafası karışık ve acı içinde uyanmıştı. Yalnız. Kontrolünü kaybederse ne yapacağını bilmiyordu, ama o bunu istiyordu ve o da istiyordu. Kız, isteyerek onun çıplak tenine dokunduğunda, onda bir şeyleri *uyandırmıştı*, bu yüzden denemeye hazırды.

Ama sadece önlemler alınırsa.

"Beni bağla," diye tekrarladı. Bu kelimeleri söylemek zordu. Daha önce bağlanmıştı ve bu korkunç sonuçlara yol açmıştı.

*Bu farklı. Ona
güven.*

Evet, güvendi. Başka kimseye, tüm dünyada tek bir kişiye bile güvenmiyordu. Ama ona güveniyordu çünkü onun kalbini tanıyordu. Bu, görünmez ama taşıdığı yara izleri kadar gerçek olan, derisine kazınmış bir şeydi.

Autumn hafifçe başını salladı, o kadar hafifti ki, gözünü kırpsaydı bunu kaçıracaktı. Yatak odasına girdi ve onun aç gözleri, çıplak kalçaları sallanırken, vücudu arzuyla titrerken onu izledi.

Dışarı çıktığında, elinde bir şey vardı. *Çoraplar. Uzun diz çorapları.* Bunlar da diğerleri kadar işe yarardı. Kalbi hem endişe hem de şehvetle atıyordu. Arzu ile titriyordu. Ama bağların gerekli olduğunu biliyordu. O bir canavardı ve canavarlar, özellikle de damarlarında ihtiyaç dolaşırken, tahmin edilemezdi.

"Önce," dedi Autumn yumuşak bir sesle, "seni soyacağım."

Bunun gerekli olduğunu düşündü. Konuşamıyordu. Bu onun için neredeyse dayanılmazdı. *O. Bu.*

Autumn'un yanakları kızarmış, gözleri adı konulamayan bir duygu ile parlıyordu, ama elleri sabit bir şekilde gömleğinin düğmelerini açtı, gömleği açtı ve avuçlarını göğüs kaslarına koydu. Başını geriye yasladı, dudakları hafifçe aralandı, yutkunurken narin boğazı hareket etti. "Senin her şeyin çok güzel, Sam," dedi.

Boğazında bir ses titredi. Sam daha önce her türlü sesi çıkardığını duymuştu, bazıları otomatik, bazıları istem dışı,

ama daha önce hiç böyle bir ses çıkardığını duymamıştı.

Parmağını boğazından göbeğine kadar uzanan yara izini takip etti. O yara izi çok küçükken oluşmuştu. Nasıl oluştuğunu bile hatırlamıyordu. Ve umursamıyordu da. Yara izlerini, temsil ettiklerini hep nefret etmişti. Ama birdenbire o yara izinin özellikle uzun olmasına ve Autumn'a birkaç nefes kesici an boyunca parmağını gezdirebileceği bir şey vermesine minnettar oldu. O yara izine bir daha eskisi gibi bakmayacaktı. Autumn öne eğildi ve dudaklarını buruşuk cilde hafifçe değdirdi, o da titredi, nefesi kesik kesik çıkmaya başladı. "Autumn," diye fısıldadı. *Aciliyet içeren bir yalvarış. Umutsuz bir dua.*

O geriye eğildi, gömleğini omuzlarından aşağı itti ve yere düşmesine izin verdi. Bir an için, sadece ona baktı, gözleri omuzlarından, göğsünden ve göbeğine doğru gezindi. Duştan çıktıktan sonra havlusu düştüğünde ona ilk kez baktığı zamanki gibi hissetti. Elektrik, *hayat*, tanımlayamadığı ama onun içinde olduğunu bildiği ve bir şekilde ona da izlerini bırakan bir tür sihirle titriyordu. Başparmaklarını onun eşofmanının beline taktı ve onu kalçalarından aşağı, gergin ereksiyonunun üzerinden indirdi, ve onlar da yere düştü. O içinden çıktı ve onları kenara itti.

Kadın onun erkekliğine baktı ve imkansız bir şekilde, erkekliği daha da büyüdü, hem zevk hem de acı ile zonkluyordu. Autumn tekrar yutkundu ve küçük, gergin bir kahkaha attı. "Bunun sıgacağından şüpheliyim," dedi.

Uygun. Onu içine almak istiyordu. Tanrım.

"Beni bağla," diye homurdandı, yatağa uzanıp ellerini tahta yatak direklerine kaldırdı. "Sıkı bağla."

Kadın onun üzerine oturdu, öne eğildi ve bileklerini tek tek bağladı.

"Ayaklarımı da," dedi.

Gözlerine baktı. "Sam..."

"Lütfen," diye yalvardı.

Kadın durakladı ama sonra yataktan indi, ayak ucuna yürüdü ve her bir ayak bileğini sırayla bağladı. Bir anlığına adamın ayaklarına baktı, ayak bileklerindeki yara izlerini izledi, güzel dudakları bir anlığına kaşlarını çattı. Yatağın başına geri döndü ve tekrar yatağa tırmandı, adamın üzerine oturdu. Adamın ereksiyonuna dokundu ve adam tısladı, mutluluk dalgası sırtını kavisletmesine neden oldu, vücudu daha fazlasını istiyordu. Almak, vurmak ve sahip olmak için acil bir istek duydu ve içgüdüsel olarak bağlarını çekse de, aynı zamanda onları sıkı bağladığı için minnettardı.

Autumn öne eğildi, açık ağzını onun ağzına yaklaştırdı ve dilini kullanarak dudaklarını izledi. Adam inledi, kalçaları yataktan kalktı, arayış içindeydi. "Madagaskar," diye iç geçirdi. Düşünemiyordu. Sadece duyuları vardı. Ve kadının tadı, kokusu gibiydi. Vanilya çekirdekleri. Çiçekler. Gün doğumu. Kar yağışı. Tatlı, temiz ve harika olan her şey. Çok kısa süreliğine yaşadığı ve asla ayrılmak istemediği anlar.

Onun güzelliği, bu anın yoğunluğu karşısında ağlamak istedi, daha önce hiç yaşamadığı ve yaşayacağını hiç düşünmediği bir şeydi bu. En çılgın rüyalarında bile.

Autumn onun tenine gülümsedi, aşağı doğru inerek, sinirleri ateş gibi yanarken ve binlerce dinamit çubuğu gibi patlarken, sadece bedeninin değil, kalbinin de doruğuna ulaşan bilinmeyen bir sona doğru alevlenirken, meme ucunu yavaşça yaladı. *Kıvılcımlar. Vızıldamalar.* Yara izlerini öptü, dudaklarını, dilini ve saçlarını onun cildine sürttü, bu da onun inlemesine, kıvranmasına ve yalvarmasına neden oldu, sert nefesler arasında dudaklarından kelimeler ve cümleler dökülüyordu. Kulaklarında ve vücudunda dolaşan kanın sesinden kendi sesini bile duyamıyordu.

Kadın elini onun penisine doladığında, yavaşça aşağı kayıp sonra tekrar yukarı çıktığında, boşuk bir nefes patladı içinden. Kadın haklıydı, başka biri sana zevk verdiğinde farklıydı. Gülmek istedi - sevinçle, inanamama ile, hayretle - ama bunu yapabileceğini sanmıyordu.

"Sam," diye fısıldadı, "sen çok büyüksün ve bence en iyisi..." Sonra ayağa kalkınca vücudunun ısısı kayboldu ve o boşuk bir haykırıyla başını kaldırdı, kızın dudaklarında bir gülümseme belirdi.

İç çamaşırını çıkarıp bir kenara attı, sonra sütyenini çözüp yere düşmesine izin verdi. Çıplak bir şekilde onun önünde durdu ve bu sefer, o da bakmasına izin verdi. *Güzel. Mükemmel.* Her santimi. Yuvarlak göğüsleri. Küçük kahverengi meme uçları, sert ve sıkı. İnce beli ve güzel yuvarlak kalçaları. Ve uyluklarının tepesindeki kısa koyu renkli kıl.

Görüntüler zihnini işgal etti. Sallanan kalçalar ve sahiplenme arzusu ile çıkan canavarca homurtular. Yutkundu, nefesini tuttu, zihnini boşalttı. O bağlıydı, evcilleştirilmişti ve kontrol onda değildi.

Güven.

Kadın tekrar yukarı tırmandı ve bacağını onun kalçalarının üzerine attı. "Gelmem en iyisi," dedi, bacaklarının arasına uzanıp parmağıyla dudaklarının çevresini çizdi.

Adam inledi. İzleyemezdi, yoksa o da boşalırdı ve o zaman her şey biterdi, ama o bunun olmasına izin vermezdi. *Henüz değil.*

Ama aynı zamanda izlemek zorundaydı. Gözlerini ayıramıyordu. Bu yüzden dişlerini sıktı ve parmağının vücudunda hareket etmesini izledi.

Kadının parmağı, adamın penisinin karnında zıplamasına neden oluyordu ve bu hafif temas bile tatlı bir işkenceydi.

"Bunun senin elin olduğunu hayal ediyorum, Sam. Beni senin dokunduğunu hayal etmek istiyorum. Yakında öyle olacağına söz ver." Sırtını kavisleyerek ağzını açtı, meme uçları sıkıca büzüldü.

O, onun giderek hızlanan hareketlerini izlerken, görüşü bulanıklaşarak homurdandı. O kadar gergindi ki kasları ağrıyordu ve damarları derisinden dışarı çıkmış, kanla dolup taşıyordu. O, kendini tatmin ederken parmağını hareket ettirme şeklini ezberledi ve günlüğüne bir sayfa daha yazdı, onu da tüm güzel sözleri ve şiirleriyle birlikte kendi içinde sakladı. Günlüğü, kadının vücudunun gizli renkleri ve dudaklarından çıkan özel seslerle renklendirilmişti. Bu, kadından hiç beklemediği başka bir parçasıydı ve bu kadının diğer tüm değerli parçaları gibi onu da özenle saklayacaktı.

Kadının yumuşak teni parıldıyordu ve Sam de terliyordu, çaresizce arzu ve daha önce hiç yaşamadığı yüzlerce başka duygu ile. Kadın nefes nefese kaldı. "Çok yaklaştım, Sam," dedi. "Fazla uzun sürmeyecek ve sonra... oh," diye inledi.

Hareketleri hızlanırken başı geriye gitti ve bir dakikadan az bir süre sonra, Sam mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya ve ona katılmamaya çalışırken, gerginleşti, çığlık attı ve titredi. Kendini inkar etmede ustaydı, ama hiç bu kadar başarısız olmaya yaklaşmamıştı.

Kafası öne düştü ve bir an için sadece nefes aldı, sonra yüzünü ona doğru kaldırıp onu öptü. Bu öpücük ormandaki kadar yavaştı ama daha da derindi ve yine kalçaları daireler çizmeye, ulaşmaya başladı. Zihni ve kalbi dahil, her santimi elektriklenmişti.

"İyi misin?" diye sordu, nefes almak için ayrıldıklarında.

"Hayır," dedi dürüstçe ve cevabına rağmen, yüzündeki ifade onu gülümsetmişti.

"Hazır mısın?" diye sordu ve adam, onun bu soruyu hem kendisine hem de adama sorduğunu hissetti.

"Evet," diye cevapladı. *Hayır. Bu, en kötü izi bırakabilirdi. Yine de, durursa ona yalvarırdı.*

Onu eline aldı ve başını kendi açıklığına getirdi, kendini indirmeye başlarken gözlerine baktı. *Aman Tanrım. Oh.* Böyle bir zevki hiç hayal etmemişti. Hiç. O kadar sıcak, yumuşak ve ıslaktı ki, vücudu onun ucunu saran şekliyle bir kez daha titredi. Birazcık kendini ayarladı, gözlerini kırıştırdı, biraz daha aşağı inerken odaklandı. O haklıydı, o büyüktü, o ise değildi ve içine dalmamak için titreyip mücadele etse de, savaşı kaybedeceğinden endişeliydi.

"Autumn," diye nefes nefese söyledi ve sesinde duyduğu şey onu daha sert bastırmaya itti, dudaklarından küçük bir çığlık çıktı

dudaklarından küçük bir ılık düştü.

Tanrım, Tanrım, Tanrım.

O nefesini bıraktı ve adam kadının vücudunun gevşediğini hissetti. Kadın gözlerini kapatıp hareket etmeye başladığında dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Mmm," diye inledi. "Tanrım, çok iyi hissettiriyorsun. Uyumlu görünmyoruz ama uyumluyuz, değil mi Sam? Mükemmel bir şekilde."

"Autumn," dedi tekrar. Syleyebildiği tek kelime buydu. Şimdiye kadar yaratılmış tek kelime. Dünyada önemli olan tek kelime.

"Bekle, bir dakika," dedi. "Seni hissetmek istiyorum. İstiyorum... oh." Daha hızlı hareket etti, ileri, geri, ileri, geri, ta ki o artık dayanamayana kadar. Kalçalarını kaldırdı ve yukarı doğru bir hamle ile, bir ılık atarak boşaldı, içine boşaldı, zevk o kadar baş döndürücü ve güçlüydü ki, bir dakika boyunca bilincini kaybettiğine yemin etti. Mutluluk patladı ve sonra damarlarında cızırdadı, sanki o havai fişeklerin sönen kıvılcımları gibi, son parlak ışığını kırık vücudunun her köşesine damlatarak ve dökerek.

Sadece o anda, kendini kırık hissetmedi.

Yaralı ya da mahvolmuş hissetmedi.

Canlı hissediyordu. Güçlü hissediyordu, ama daha önce hiç deneyimlemediği bir güçtü bu. Bunun doğru kelime olup olmadığından bile emin değildi, ama başka bir kelime bulamıyordu.

Saçları omzunu gıdıklıyordu, vücudunun hafif ağırlığı onun vücudunu kaplıyordu. Onu tutmak istedi. Ellerini omurgası boyunca gezdirmek, mükemmel yaratılışının her çıkıntısını ve kıvrımını hissetmek istedi. Ama hala titriyordu, hala vahşi duygu ve hislerin selinden kurtulamamıştı ve hala kendine tam olarak güvenmiyordu.

Autumn içini çekti ve onu nazikçe kucakladı, sanki bundan fazlasını kaldıramayacağını biliyormuş gibi. Daha önce hiç yaşamadığı kadar yoğun bir duygusal aşırı yüklenme yaşamıştı. Ve bu, hayatının en inanılmaz deneyimi olsa da, bunu sindirmesi, heyecanının dinmesi, tekrar tekrar yaşaması gerekiyordu, ama sadece zihninde.

Şimdilik.

Az önce yaşadığı zevk onu yeniden şekillendirmişti.

Belki Autumn bunu tekrar yapmak isteyecekti. Ama istemesede, hayatının geri kalanında, sadece bir avuç kadar olsa bile, bu anın anısıyla yaşayabilirdi.

Autumn hareketsiz kaldı, onun buna ihtiyacı olduğunu biliyor gibiydi. Ona. Onun meleğine. Nefesi onun teninde bir hayalet gibi dolaşırken, fısıldadı: "Ay ışığından bir çocuk yaptım." Durdu, yanağına hafifçe, çok hafifçe öptü. "Ve o beni yanan güneşe dönüştürdü."

Otuzuncu Bölüm

Güneş gölün üzerinde yükseldi, erimiş su altın rengi parıldıyordu. Dünya yeniden canlanıyordu.

Autumn kahve fincanını dudaklarına götürdü, sıcak sıvıdan küçük bir yudum aldı ve omuzlarındaki battaniyeyi düzeltti. Yumuşak ayak sesleri duydu ve omzunun üzerinden bakınca Sam'i gördü, beyaz saçları dağınık, gözleri uykulu.

Onu görünce, önceki gece yaptıklarını hatırlayınca karnında hafif bir karıncalanma hissetti. Açıkçası, *çok ateşli* ve muhteşem bir geceydi.

İşler zaten karmaşıktı. Ve önceki gecenin işleri nasıl değiştirdiğini tam olarak anlamamıştı, ama kesinlikle değiştirmişti. Bunu düşünmek için güneş doğarken kalkmıştı, ama her düşündüğünde, tek istediği her şeyi yeniden yaşamaktı.

Yani evet, hiçbir şey anlamamıştı.

"Günaydın," dedi, boğuk sesi sinir uçlarını okşayarak titremelerine neden oldu.

"Günaydın."

Adam onun yanına oturdu ve kadın ona battaniye uzattı. Adam battaniyeyi aldı ve kadının yanına kayarak battaniyenin yarısı onun omzuna, yarısı da kadının omzuna gelecek şekilde oturdu. Kadın kahvesinden bir yudum daha aldı.

Bir yudum daha kahve içti. Adamın da kahve içmediğini fark etti ve ona sıcak duşları önerdiği gibi kahveyi de önermeyi düşündü, ama onun hayatının her yönünü kontrol etmeye çalıştığını hissetmesini istemediğine karar verdi. Kahve isterse, kendisi isteyebilirdi.

"O sincabın kürkünde bir kalp var," dedi.

Onun bakışını takip etti ve bir sincabın bir fındığı yoğun bir şekilde kemirirken bir gözüyle onları izlediğini gördü. Kalçasının yanında daha koyu renkli lekeler vardı ve Autumn bu lekelerin gerçekten kalp şeklinde olduğunu görebiliyordu. Sincap onları izlerken, o da bir anlığına sincapı izledi. Sam'e baktı, artık tanıdık gelen profilini inceledi. Hayatı boyunca acımasızlık dersleri almış bir adamın, bir sincabın yanındaki kalbi nasıl fark edebildiğini merak etti. Böyle bir duyarlılığın onu nasıl yıkmadığını merak etti.

"Bir keresinde," dedi Sam, sincabın çam ağacına tırmanıp dalların arasında kaybolmasını izlerken, "Bangalore'da küçük bir kitapçıya girmiştim."

Merakla ve büyülenmiş bir şekilde onu izledi, nereye gittiğini ve neden bunu düşündüğünü merak etti. Hareket etmek onu uykulu hayallerinden uyandırabilirmiş gibi, hareketsiz kaldı. Ve onun kalbinin derinliklerine bir bakış atmasına izin verdiğini hissettiği için, nefesini tutarak devam etmesini bekledi.

"Çay ve eski kağıt kokuyordu," dedi, sanki hala kokuyu alabiliyormuş gibi nefesini içine çekerek. "Arkada oturdum ve bu kitapta, neşter kullanarak kağıdı sanat eserine dönüştürmek ve o kadar çok kısmını çıkarmak için nasıl kesileceğini anlatan resimlere baktım

" diye devam etti. Sincabın ağaç dallarını hışırdatarak oynadığı yere doğru başını salladı. "Sincaplar... çiçekler, tüyler, her türlü şey."

"Kulağa harika geliyor," diye fısıldadı.

"Kitabı baştan sona okumam iki saatimi aldı. Neden birisi kağıdı kesip resim yapmak istesin ki diye merak ettim. Bu kadar titiz ve zaman alan bir işi, sadece rafa koyulacak ya da duvara asılacak bir şeye harcamak için mi? Uzun süre düşündüm. Dükkânı işleten yaşlı kadın gitmemi söylemedi. Günün çoğunu orada oturmamı sağladı. Bana çay ve baharat tadı olan kurabiyeler ikram etti."

"Neye karar verdin?" diye sordu Autumn. "Birinin kağıdı sanat eseri haline getirmek için kesmesinin nedeni hakkında mı?"

"Hiçbir nedeni yoktu, sadece güzel olduğu için."

Gözleri ona, keskin hatlarına, yanağından aşağı uzanan yara izine takıldı. "Sana bu aptalca mı geldi?" diye sordu. Bu adamın hayatında çok az güzellik vardı.

"Saçma mı?"

"Sadece zevk almak için bir şey yapmak. Sadece güzellik uğruna yaratmak?"

Derin kobalt mavisi gözleriyle onu delici bir bakışla süzdü. "Hayır," dedi. "Çünkü günlüğünü okudum ve güzelliğin bir amacı olduğunu biliyorum. Güzellik... kurtarır."

Tanrım. Bu adam onun kalbini kıracaktı. O, onun için çok değerliydi. O, güzellikti ve güçtü. Sadece bedenen değil, ruhen de ve onu kelimelerle ifade edilemeyecek kadar hayranlık duyuyordu. Nasıl duymazdı ki? "Sam," diye fısıldadı,

başını omzuna yaslayarak fısıldadı, sonra elini uzattı, onun elini tuttu ve parmaklarını birbirine geçirdi, sonunda bunu yapabildiğine sevindi. Eli büyük ve nasırlıydı, ama üzerinde yara izi yoktu. Elini ters çevirdi, böylece onun elini daha iyi görebildi, parmak eklemlerinin pürüzsüz cildi, sadece seyrek altın rengi tüyler - neredeyse ten rengiyle aynı ton - uzun, güçlü parmaklar ve kısa, keskin tırnaklar.

Biraz ona doğru döndü ve diğer elini kaldırdı, parmağıyla minik altın rengi tüyleri düzeltti, onun tuhaf renginden büyülenmişti.

"Her zaman böyle değildi," dedi.

"Ne her zaman böyle değildi?" diye sordu, başını omzundan çekerek ona bakmak için.

"Rengi." Gözlerini yukarı doğru kaydırđı. "Saçlarım eskiden koyu renkti. Neredeyse siyah."

Kız kaşlarını çatdı. "Nasıl oldu... Yani..."

"Bir tedaviden sonra oldu ve bir daha eskisi gibi olmadı. Sanırım on üç ya da on dört yaşındaydım." Kafasını hafifçe salladı. "Bilmiyorum. O yıllar birbirine karışıyor." Yüzündeki ifadeden, bunun olumsuz bir anlamda olduğunu açıkça anlayabilirdi.

"Ne tür bir... tedavi?"

Ama Sam omuz silkti. "Bilmiyorum. İlk başta, uzayacağını... ya da eski haline döneceğini düşündüm... ama yıllar geçti ve hiç öyle olmadı." Sabah güneşinin altında parıldayan göle bakarak içini çekti.

Onun beyaz saçlarına bakarak, onu ilk gördüğü anı hatırladı, ona ne kadar büyülu ve güzel göründüğünü. Ve artık onun bir rüya olmadığını biliyor olmasına rağmen

yine de onu güzel buluyordu ve belki sihirli sayılmazdı ama olağanüstü biriydi. Bütün dünyada Sam gibi tek bir adam vardı.

Autumn, Sam gibi daha fazla erkek olsaydı dünyanın daha kötü bir yer olacağını düşünmese de, tek olanı kendisine ait olduğu için mutluydu.

Ama o senin değil. Gerçekten değil.

Sadece... evet, öyleydi. Belki de kalıcı olarak değil. Sam'in olduğu bir hayatın nasıl olacağını ya da bunu nasıl gerçeğe dönüştürebileceklerini hiç bilmiyordu. Yapacak başka bir şey olmadığı için bir kenara ittiği engeller ve zorluklarla karşı karşıya kalmışlardı. Ama... bunu istiyordu. Sam'in hayatında olmasını istiyordu. Geçici olarak değil. Rüya olarak değil. *Anı olarak* değil. Kalıcı olarak.

Korku, sinirlerinde yankılanarak titredi. *Bunu düşünme. Aklından bile geçirme. En azından şimdilik. Hala aşılması gereken çok şey var.*

Ama bu an var. Sebebi ne olursa olsun, bize bu an verilmiş.

Elini dudaklarına götürdü ve öptü. Sam ona doğru baktı, yumuşak bir hırıltı, neredeyse bir mırıldanma çıkardı ve içinden gelen bir sesle karşılık verdi, ama dışarıya ses çıkmadı.

Ayağa kalktı ve onu da ayağa kaldırdı, Sam da onu takip ederek eve geri döndü. Yatağa geri döndüler.

Sam onu bağlaması için ısrar etmesine rağmen, orada birkaç saatlik keyifli vakit geçirdiler. "Neden endişeleniyorsun?" diye sordu ona.

"Sana zarar vermekten."

"Zedelemezsın," diye öpüşmeler arasında iç geçirdi. "Zedeleyebilirim. Böylesi daha iyi."

Ama öyle miydi? O da onun ellerini üzerinde istiyordu. Ama onun korkusunun kendisini de tedirgin ettiğini inkar edemiyordu. Bu yüzden onun istediğini yaptı ve onun izin verdiği şekilde ondan zevk aldı.

Autumn gerindi ve esnedi, sonra oturup omuzlarında boynunu çevirdi. Beklediği kişi şu anda yanında uyumuyor olsa da, bu yatakta uyanmaya alışmaya başlamıştı.

Pencerenin dışında güneş çoktan doğmuştu. Ne kadar geç uyumuştı? Genelde erken kalkan biriydi. Ama önceki gece oldukça yoğun bir egzersiz yapmıştı. Bacaklarını yataktan sarkıtarak, artık tanıdık gelen uylukları arasındaki ağrıyı hissetti. Gülümsemeye başladı ama yerine dudaklarını sıkıştırdı. Göl kenarındaki bu kulübede yaşadıkları bu geçici hayat, aslında zevk almak için değildi. Saklanıyorlardı, zaman geçiriyorlardı, kaçıyorlardı, ama yine de... yine de Autumn aşık oluyordu.

Bastırmaya çalıştığı gülümseme, kaşlarını çatmasına neden oldu.

Ah, Autumn. Ah, sen çok aptal bir kızsın.

Kalbi bir an durdu, sonra tekrar atmaya başladı ve sonunda olması gereken yere yerleşti. Garip bir şekilde nefes nefese kalmış gibi hissederek, küçük bir nefes verdi.

Oh, bu korkunçtu. Berbat.

Harika.

Onu seviyordu. Seviyordu. Garip, meraklı, güzel, düşünceli Sam.

Ve bunun işe yarayacağına dair hiçbir mantıklı neden yoktu.

Gözlerini sıkıca kapattı, burada başa çıkması gereken çok fazla çelişkili duygu vardı ve yapabileceği tek şey beklemektir.

Ancak... işe dönmeden önce çok az zamanı vardı ve belki de güvenli ve gizli bir şekilde, çok az riskle yapılabilecek bir iş, bir araştırma vardı. Ve bunun için Sam ile konuşması gerekiyordu.

Eşofmanını giyip yatak odasından çıktı ve onu dışarıda, güvertede, her zamanki gibi suyu seyrederek buldu. İpeksi beyaz saçları, loş güneş ışığını yakalayıp gümüş ve altın rengi parıltıyordu. Metalik. Tıpkı onun gibi.

Autumn botlarını ve ceketini giyip dışarı çıktı. Sam onun geldiğini duymuş olmalıydı, ama dönmedi.

Kollarını onun omuzlarına doladı, boynuna burnunu sürttü ve yanağına öptü.

Adam gülümsedi, ona yaslanarak, zevk alarak. Eskiden kaçtığı bir şeyi şimdi kabul ediyordu. "Bu kadar geç uyumama izin vermemeliydin."

"Uyumana *izin vermedim*. Horluyordun. Ne yapmam gerekiyordu?" O, yanındaki koltuğa otururken gülümsedi ve bir anlık öfke numarası yaptı.

"Ben *horlamam*."

Gülmeye başladı, sonra sustu. "Oh. Hayır, kesinlikle horlamıyorsun. O, üstümüzden geçen bir uçak olmalı." Gümüş rengi gökyüzüne gözlerini kısarak baktı, inci gibi ışınlar bulutları yarıyordu.

Kız güldü ve ona şakacı bir şekilde vurdu. Bazen, şu anda olduğu gibi, mizah anlayışıyla onu şaşırtırdı. Sanki gülmek istiyordu, ama nasıl yapacağını bilmiyordu.

Öncesinde.

Bundan

önce.

Onun öncesinde mi? Sam'in kişisel gelişimini kendi başarısı olarak görmekte tereddüt etse de. Bu tamamen ona aitti.

Yine de onun kendini zorladığını, kendi koyduğu sınırların dışına çıkmaya çalıştığını, altındaki yeni zeminin sağlamlığını test ettiğini gördüğüne yemin ediyordu.

Birkaç dakika boyunca, sadece dostça bir sessizlik içinde oturdular, temiz havanın ve su yüzeyinde parıldayan güneş ışığının tadını çıkardılar. İçeri girip ateşi yakmak, soğuk tenlerini ısıtmak harika olurdu. Günün geri kalanını onunla orada geçirmek isterdi... sadece... keşfetmek için. Tanrım, Sam'e doyamıyordu. Ama aynı zamanda önemli cevapların onu beklediğini de biliyordu.

"Sam, bir yere gitmem gerekiyor."

Sam ona baktı, gözleri endişeli, vücudu hareketsiz. "Tamam. Nereye?"

Derin bir nefes aldı ve Sam'e çaldığı dosyalardan, kendi dosyasında "ADHM şüpheli" bebek olarak listelendiğinden bahsetti.

Kaşları çöktü. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum. Belki hiçbir şey. Ama belki... bir şey." *Belki çok büyük bir şey.* Bir an durakladı. "Annemi buldum. O gün... ateş açıldığı gün," dedi, ona bir bakış attıktan sonra tekrar göle döndü. Tanrım, o gün...

çok bulanıktı. Annesiyle tanışmak... en azından olaylıydı. *Travmatik*. Hayatının başka herhangi bir döneminde, bu ona başına gelen en önemli şey olurdu.

"O, benim biyolojik annem, bana o ilacı hiç almadığını söyledi. Almak üzere olduğunu ama... engellendiğini söyledi."

"O zaman neden hastanedeydin?"

"Ben de bunu anlamaya çalışıyorum." Bir an durup düşüncelerini topladı. "Biyolojik annem yalan söylüyor ya da sadece unutmuş olabilir. Hastanenin bir hata ya da varsayımda bulunmuş olması da mümkün. Ama... birinin yalan söylemiş olması da mümkün."

Sam'in yüzü endişeli görünüyordu. "Neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

"Tam olarak bilmiyorum. Ama benim dosyamla birlikte, yığının içindeki birkaç dosyayı daha aldım. Onları da inceledim ve başka bir çocuğun dosyasında da benimkiyle aynı şey yazıyordu. Şüpheli ADHM."

"Yani onu bulmaya çalışmak mı istiyorsun?"

"Evet. Onu bulamayabilirim bile. Ama bulursam ve hemen benimle görüşürse, yarım günümü alır, daha fazla değil."

"O da senin gibi evlatlık mıydı?"

"Dosyalarına göre, teyzesi onu evlat edindiğinde hastaneden ayrılmış ve tedavisine evde devam etmiş. O noktada, koruyucu aile sistemi ile ilgili davası kapanmış, bu yüzden daha fazla bilgi yok." *Hikayelerimizi karşılaştırmam gerekiyor.*

"Şu anda ölmüş olabilir," dedi Sam, hala ona bakmadan.

"Olabilir. Ama onun adı ve bilinen son adresi var bende, New York şehrinin hemen dışında. Buradan yaklaşık iki saat uzaklıkta. Kulübeden internet araması yapamam. Ama evimde park edilmiş arabamı alacağım. Yeterince güvenli olmalı. Kimse benim adımları bilmiyor, silahlı saldırıdan sonra verdiğim tarif en iyi ihtimalle temel bilgilerden ibaret ve hikaye zaten unutulmaya yüz tutmuş durumda."

İkisi de birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra Sam, "Annen... iyi bir insan mıydı?" dedi.

Autumn bir an düşündü. Sam'in ona sadece zihinlerin değil, ruhların da mahvolabileceğini söylediğini hatırladı. Çarpıtılabileceğini. Hatta öldürülebileceğini, böylece onların yerine daha karanlık bir şeyin yükselebileceğini. Bunun doğru olduğundan hala emin değildi. Sevgi dolu ve nazik bir annenin kendi çocuğuna ve başkalarının çocuklarına nasıl davranabileceğini Veronica Monroe'da ve bir dereceye kadar Mercy'deki hemşirelerde, özellikle Salma'da görmüştü. Veronica, Autumn'ı evine ve kalbine anında kabul etmişti ve onun sevgisi, son dokuz yıl boyunca çok ihtiyaç duyduğu bir merhem olmuştu. Ama biyolojik annesi? Ona karşı mutlaka kötü davranmamıştı, ama kesinlikle bir anne gibi davranmamıştı. Ve kesinlikle kendine karşı da iyi davranmamıştı. "Belki uzun zaman önce bir zamanlar iyi bir insandı, ama artık değil, hayır."

"Üzgünüm," dedi Sam, başını çevirip ona bakarak. "Onun olmasını dilediğini biliyorum."

Gözleri birbirine kilitlendi ve Autumn'un kalbi bir sıçrama yaptı. Evet, o biliyordu. Kimse onun onu Sam kadar özlediğini bilmiyordu. Onun merak ve umutlarını. O, onun en kişisel sözlerini ve hayallerini okumuştı.

Autumn, Sam'in bunları okuduğuna sevindi. Bildiğine sevindi. Düşüncelerini, kelimelere döktüğü duygularını bu kadar saygıyla ele aldığı için onur duydu.

Çenesini kaldırıp konuşmak için ağzını açtığı anda, ıslak ve soğuk bir şey yanağına çarptı. Başını daha da geriye eğdi ve yukarıdan küçük beyaz tanelerin süzülmesini izledi. "Kar yağıyor," dedi hayretle. "Aman Tanrım." Ayağa kalktı, o da ayağa kalktı. Rüzgâr hızlanınca Autumn güldü, esinti beyazla doldu.

Sam, Autumn'un bir tur dönüp kollarını kaldırmasını izlerken gülümsedi. Autumn durdu ve güldü. Burada çok uzun süre kalamazlardı. Hava gittikçe soğuyordu ve kulübede kar kıyafeti olduğunu sanmıyordu.

Sam başını eğdi, diline birkaç kar tanesi yakaladı ve biri gözüne çarptığında gülerek gözlerini kısarak baktı. Zaman yavaşladı. Autumn, altın rengi kirpiklerinde kristallerin parıldadığı yüzünü tekrar kaldırırken onu izledi. Bronzlaşmış yanakları soğuktan kızarmış, dudakları daha koyu bir pembeye bürünmüştü ve yüzündeki sevinç masum ve samimiydi. *Onun içindeki ışığa bak. Işıltılı.* Bu, Autumn'un içini sarsmıştı. Sanki bir saniye için göğsünü açmış ve ona gizli kalbini göstermiş gibi hissetti. Nefesi kesildi ve bir an için, dünyada her şey yolundaydı. Her şey.

Takılıp kalacak bir geçmiş yoktu. Asla düzeltilemeyecek acı hatıralar ya da yıkıcı adaletsizlikler yoktu. Öfke ya da kin yoktu, şüphe yoktu, korku yoktu. Aşılması gereken hiçbir şey yoktu.

Onu sevmek, nefes almak kadar basitti.

Sadece güzel bir an, düşen kar taneleri kadar saf ve ısıltılı. Gelecek onlardaydı, hayal etmeye cesaret ettikleri her şey. Her şey.

Ve o an geçtiğinde, an başka bir ana dönüştüğünde bile, bir parçası orada kaldı ve mükemmelliğin nasıl bir şey olduğunu hatırladı. Ve o günden itibaren deneyimleyeceği hiçbir cennet versiyonunun onsuz tam olarak doğru olmayacağını biliyordu.

Seni seviyorum.

O söylemedi. O bunu duymaya hazır değildi. Ama o söyledi. Oh, söyledi.

Yüzünü öne doğru eğdi, gözleri parıldıyordu, ağzında hala o gülümseme vardı. Yüzündeki kar taneleri su damlacıklarına dönüşüyordu. *O muhteşem.*

Gülümsemesi kayboldu. "İyi misin?"

Kız, tamamen hareketsiz durup ona baktığını fark etti ve gülerek başını salladı, henüz sesini bulamıyordu.

Adam bir an onu izledi, gözlerinde sorular vardı. "İçeri gidelim mi?"

Kız yine başını salladı, yine güldü. "Evet. İçeri girelim."

Sıcak kulübeye döndüler ve kapının yanında botlarını çıkardılar. Sam ona bir şey söylemek için döndüğünde, kulübenin önüne bir araba geldiğini duydular. Autumn'un kalbi hızla çarptı ve odanın diğer ucundaki ön kapıya koştu, Sam de hemen arkasındaydı. *Lütfen Bill olsun.* Ama birkaç gün önce market alışverişini getirmişti. *Başka kim olabilir?*

Pencereden dışarı baktı, nefesi dudaklarından hızla çıktı. "Şerif Monroe," dedi Sam'e. "Onu tanıyorum. İyi bir adamdır. İkimize de asla zarar vermez."

Sam gergindi ama Autumn kapıyı açarken onu durdurmaya çalışmadı.

"Sonbahar," dedi şerif. "Neler oluyor?"

Otuz Birinci Bölüm

Sam kolunu uzattı ve Autumn ile şerif üniformalı yaşlı adamın arasına girdi.

"Sorun yok, Sam," dedi Autumn, kolunun altından kaçarak. "Onu tanıyorum."

Şerif ön kapıyı kapattı ve onlara doğru yürüdü, pencerenin yanındaki geçici hastane yatağına bakarak, gözleri tıbbi malzemelerle dolu masada takıldı. "Birkaç ay önce Bill'in garip sesler çıkardığını söylediği boruları kontrol etmek için buraya gelmeyi teklif ettiğimde bir şeyler olduğunu anlamıştım, ama o, bunu çoktan yaptığını söyleyerek neredeyse altını ıslatacaktı. O adam berbat bir yalancı. Su borusuyla boru temizleyicisini ayırt edemez. Sonra ikinci el dükkanındaki Peggy Lou, Bill'in geçen hafta gelip kesinlikle ona ait olmayan bedenlerde birkaç pantolon aldığını söyledi." Sam'i baştan aşağı süzdü, bedenini açıkça değerlendirip doğru sonuca vardı.

"Lanet olsun Peggy Lou ve ağzına," diye mırıldandı Autumn. Şerif Sam'e baktı. "Bu hasta teyze, değil mi?"

Autumn gergin bir kahkaha attı, Sam'e baktı, sonra tekrar şerife döndü. "Şey, bu biraz uzun bir hikaye."

"Vaktim var."

Sam, seçeneklerini hızla değerlendirerek Autumn'a bir adım yaklaştı. Şerifi çoktan ölçüp biçmiş, kilosunu ve gücünü tahmin etmişti. Silahı olsun ya da olmasın, bu adamı alt edebilirdi. Ondan daha hızlı koşabilirdi de. Ama o zaman Autumn'u geride bırakmak zorunda kalacaktı. Akli hızla çalışıyordu. Seçenekleri kısıtlıydı.

Program onlara hayatta kalmak için bağlantıların eksikliğinin önemli olduğunu öğretmişti ve şimdi Sam bunun nedenini tam olarak biliyordu. Eğer *önemsiyorsan*, seçeneklerin azalır. Ve aynı zamanda kafa karıştırıcı hale gelirler. *Nedenini* sorgulamayı sağlarlar.

Elbette, bu dersi Macau'da bir kez öğrenmişti, ama bu *Autumn*'du, bu yüzden ders daha da yakından etkiliyordu.

O harekete geçmeden önce şerif elini kaldırdı. "Sakin ol, koca adam. Autumn seni onaylıyorsa, senin iyi bir insan olduğunu varsayacağım." Ona baktı. "Boynunu kırmalıyım. Oh, geri çekil. Bu sadece bir deyim," dedi Sam'e, ki o da duruşunu gevşetip boğazında yükselen hırıltıyı yuttu. Hareket ettiğini bile fark etmemişti.

Autumn derin bir nefes aldı, şerif ile Sam arasında bakışlarını gezdirdi. "Sen... şey..."

"Evet, onu tanıyorum," dedi şerif, yanağını kaşıyarak ve Sam'i bir kez daha baştan aşağı süzdü. "Lanet olsun, tam da onun söylediği gibisin."

Sam'in kaşları havaya kalktı. Autumn bu adama onu *tarif* mi etmişti?

"O bir *ne*, Şerif. O bir *erkek*."

"Görüyorum."

"Ayrıca onun New York City'deki haberlerdeki bilinmeyen iyiliksever olduğunu ve senin de olası tanık olduğunu varsayacağım."

Autumn bir dakika boyunca ona bakakaldı. "Bunu nasıl anladınız?"

"Bu, sevgili hastalarınıza bir kontrol bile yapmadan terk edip, altı yıl önce kasabayı ziyaret ettiğinde ona Şeytan'ın gelini dediğiniz huysuz yaşlı kadına bakmak için kasabadan kaçtığınız gün oldu. Tam olarak mantıklı gelmedi."

Autumn ayaklarını yerinden oynattı. "Oh."

Şerifin bakışları yine Sam'e yöneldi ve onu değerlendirmeye devam etti. Garip bir şekilde, Sam bu inceleme altında sert bir şekilde yargılandığını hissetmedi. Şerif daha çok düşünceli görünüyordu.

"Bizi ihbar etmeyeceksin, değil mi?" Autumn sessizce sordu.

Dudaklarını inceltip, "Beni zor bir duruma sokuyorsun, Autumn Clancy," dedi.

"Ben denemedim. *Bill* de denemedi."

Adam iç geçirdi. "Evet. Biliyorum. Biliyorum." Dikkatini Autumn'a çevirdi. "*Yorulmak bilmeden* devam etmek zorundaydın, değil mi?"

"Cevapları ararken mi?" Başını salladı. "*Evet*. Yorulmak bilmeden çalışmak zorundaydım. Başka bir yol bilmiyorum."

"Bunu bilmiyor muyum sanki." Yine iç geçirdi. "Ve bu yorulmak bilmeyen arayış seni ona götürdü. Çoğunlukla senin bir tür sanrıdan muzdarip olduğunu düşündüğümü biliyorsun."

Autumn gülümsedi, bazen ona gülümsediğı gibi, yumuşak, tüy gibi bir gülümsemeydi. " o unlukla."

Şerif kanepeye yürüdü ve oturdu. "Tüm ayrıntıları duymam gerekecek. Ve bunu yaparken bir i kiye ihtiyacım olacak. Hatırladığım kadarıyla, sağ alt dolapta viski var," dedi ve mutfadı işaret etti.

"Hala sabah. Ve sen g revdesin," dedi Autumn, ama sonra gülümsedi ve Sam omuzlarının gev ediğini görebildi.

"Evet," dedi  erif. "Bugün birçok kuralı  iğniyorum."

Şerif, Autumn'un silahlı çatışmanın yaşandığı günün hik yesini anlatırken dinledi. Tek kelime etmedi, sadece başını salladı ve viski katılmış kahvesinden bir yudum aldı. Autumn hik yesini bitirdiğinde,  erifin fincanı bo almı tı ve  erif hem endişeli hem de boyun eğmi  görünüyordu.

"Bir suçluyu barındırdığım ortaya çıkarsa görevimi kaybedebileceğimin farkındasın, değil mi?"

"O bir suçlu değil. Ben de değilim."

"İkiniz de sorgulanmak için aranıyorsunuz."

Autumn'un gözleri Sam'e kaydı. "Biliyorum. Ama burada daha büyük bir şey dönüyor. Ne olduğunu tam olarak bilmiyoruz, ama öğrenmek için zamana ihtiyacımız var. Sam gözaltına alınırsa tehlikeye girebilir."

"Ne tür bir tehlike?"

"Hastanede bir programa katılıyordum. O insanlar beni geri isteyecekler." Bu tam olarak doğru değildi. Sonuçta onu kovmuşlardı. Ama kesinlikle onun ölmesini istiyorlardı.

"Bu oldukça gizemli bir cevap, Sam."

"Üzgünüm. Şu anda verebileceğim tek cevap bu."

Şerif onu bir süre daha inceledi. "Gerçekten de epeyce yara izin var, Sam. Askerlik yaptın mı?"

"Evet." Askerlik yapmıştı, ama şerifin kastettiği şekilde değil.

"Bize güvenmeni istiyorum," dedi Autumn.

"Bize mi?" Şerif başka yere baktı. "Ben hiç buraya gelmedim," dedi. "Kupayı yıka. Kaldır. Ben gittikten sonra, lastik izlerimi silmeyi unutma."

Autumn gülümsedi, zıplayarak kollarıyla onun boynuna sarıldı, o hala oturuyor olmasına rağmen. Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim," dedi, ayağa kalkarak geri çekildi, böylece o da ayağa kalkabilirdi.

Şerif Sam'e bir şey söylemeyi düşünüyor gibi göründü, ama sonra sadece başını salladı ve arkasından kapıyı kapattı. Bir dakika sonra, arabasının çalıştırıldığını ve uzaklaştığını duydular.

Yarım saat sonra, Sam kırmızı kamyonetle Autumn'u arabasına bıraktı. Sam onu küçük evin önüne bıraktı ve Autumn ellerini Sam'in yüzüne koyup gözlerine baktığında, Sam onun bir şey söylemek istediği ama söylemediği izlenimini edindi. Ona ne söylemek istiyordu? Geri dönmeyebileceğini mi? Sam'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Sam her türlü tehlikeli şeyi yapmıştı

şeyler yapmıştı, ama Autumn'u bir daha göremeyeceğini düşündüğünde hissettiği gibi bir korku hiç hissetmemişti.

Ama sonra Autumn, Sam'in dudaklarına "Yakında görüşürüz" diye fısıldadı ve Sam, Autumn kamyonetten atlayıp arabasına doğru yürürken derin bir nefes alabildi.

Sam, Autumn'un yazdığı arka yol tarifini takip ederek göle geri döndü, ancak bu tarif olmasa da yolunu bulabilirdi. O, önemli noktaları, kaçış yollarını ve diğer yön bilgilerini not almayı öğrenmişti.

İçeri girdiğinde, kulübe garip geldi. Boş. Ve bir süre Sam, kanepede oturdu, tanıdık ama istenmeyen bir melankoli hissi onu sardı. Onu taşımayı bıraktığını, geri gelene kadar fark etmemişti bile.

Sam terasa çıktı ve bir süre orada oturdu, suyun ve bulutların hareketini izledi. Yalnızlık. Her zaman yalnız hissetmişti, ama hiç bu kadar keskin olmamıştı.

Tekrar yalnız kaldığında da böyle olacak.

Evet, elbette öyle olacaktı. Bu konuda kendine yalan söylememişti.

Bu riski almaya değer olduğunu düşünmüştü.

Ama şimdi, ondan ayrılalı bir saat bile olmamıştı ve sanki önündeki buz gibi göle dalmış gibi, yalnızlık içinde boğuluyordu.

Ona, ayrıldıkları onca yıl boyunca onu öpmek istediğini hiç düşündüğünü sormuştu. *Evet, demişti. O, gerçekten yaşadığımı hissettiğim son andı.* Ama bunun yarısını bile bilmiyordu. Yıllar önce onunla geçirdiği o birkaç çalıntı anın, hayatta olmanın nasıl bir his olduğunu

O, o zaman da, Şimdi de bu deneyimi yaşatan kişi ydi, ama bu seferki, Sam'in tarif edebileceği kelimelerin ötesinde bir yoğunlukta ydı. Eğer hayat buysa — onunla gülmek, ona bakmak, zevk dolu gözlerle ona bakan vücudunun içinde olmak, onun konuşmasını dinlemek, verdiği mutlulukla dudaklarının kıvrıldığını görmek

— o zaman insanların neden hayata tutunduğunu, onun için savaştığını ve sonunun gelmesinden korktuğunu tamamen anladı. Sam hayatında ilk kez, *ait olmanın* nasıl bir his olduğunu anladı. *İstemek ve almak*.

Ve bu harikaydı. Ve korkutucuydu.

Başka biri sana zevk verdiğinde, zevkin farklı olduğu konusunda haklıydı. O zevki yemek gibi görürdü. Aşırıya kaçmadığın sürece, gerekli ve keyifli bir şey. Ama Sam onunla aşırıya kaçmak *istiyordu*. Ve bunu nasıl yapacağına dair fikirler, hastanede izledikleri videolar gibi onu rahatsız etmiyordu.

Ama Sam hastaneyi ya da başka bir şeyi düşünmek istemiyordu. Bütün gün burada oturup göle bakarsa, tek *yapacağı* şey düşünmek olacaktı. Kendine işkence etmek. Buna dayanamazdı.

Bu yüzden eve girdi ve yapması gerektiğine karar verdiği şeye kendini hazırladı.

On beş dakika sonra, Sam eski kırmızı kamyonetiyle tekrar yola çıktı. Adam'ın kamyoneti çalındığını bildirdiğini düşündüğü için plakası çamurla kaplıydı. Ama belki de yaşlı adam, Sam'in bir yerde takılıp kaldığını ve her an geri dönebileceğini umarak, kamyoneti geri getirmesini bekliyordu. Sam, manzarayı izlerken iç geçirdi.

New York City'ye giden tabelaları takip ederek, elma bahçelerinin uzandığı kasabaya doğru yöneldi. Yaşlı adamın çiftliğine giden tek şeritli yola girdiğinde bir an endişe duydu. Ancak, kimse yetkilileri aramadan önce oraya varıp geri dönecekti. Ve biri onu alıkoymaya çalışsa bile, şey... bunun için de hazırlıklıydı, ancak kimseyle kavga etmek istemiyordu. Sadece kendisine ait olmayan şeyi geri vermek istiyordu.

Ancak çiftliğin kapısından içeri girdiğinde, kanı damarlarında soğudu ve vücudu kaskatı kesildi. Ön kapının yanında Satılık yazan bir tabela vardı ve yer terk edilmiş gibi görünüyordu. Şok ve endişe onu sardı. Bu, Sam'in beklediği son şeydi. Buraya geleli bir ay bile olmamıştı. *Ne olmuştu?*

Evin yakınındaki açık alanda, mevsimlik işçilerin park ettiği yerde bir araç daha vardı. Sam onun yanına park etti ve motoru kapattı. Arabadan indi, kapının kapanma sesi sessiz alanda yankılandı. Makine sesi yoktu. Hayvan sesi yoktu. Yakındaki beyaz evden müzik veya kahkaha sesi gelmiyordu. Sam yavaşça ve dikkatlice arabaya doğru ilerledi ve içeriye baktığında bir evrak çantası ve emlak broşürleri gibi görünen şeyler gördü.

Yaşlı adama bir şey mi olmuştu? Yoksa neden çiftliğini satsın ki? Bir şeyler çok ters gidiyordu.

Beni şanslı bir adam olarak görüyor musun?

Adam burayı çok seviyordu.

Sam, Macau'da hissettiği aynı tüyler ürpertici *yanlıklık* hissini yaşayarak cesaretini topladı.

Başını çevirerek yavaşça ahıra doğru yürüdü ve uyuduğu küçük odaya girdi. Birinin onu aramak için buraya geldiği, kim olduğunu çok iyi bilen birinin geldiği hissi ile tüyleri diken diken oldu. Spor çantası hala oradaydı, ancak yerinden oynatılmıştı ve fermuarı yarı açık durumdaydı. Eşyalarını hızlıca aradığında hiçbir şeyin eksik olmadığını gördü, bu da eşyalarını karıştıran kişinin hırsızlıktan çok kimliğini tespit etmek için bunu yaptığı şüphesini daha da güçlendirdi.

Sam, uyuduğu ranzanın yanına diz çöktü, döşeme tahtasını kaldırdı ve oraya sakladığı silahı çıkardı.

O sırada zemindeki tozda bir ayakkabı izi gördü. Ortalama bir erkeğin ayakkabısından çok daha büyüktü. Sam'in kendi ayakkabısının boyutuna çok yakındı ama farklı bir tabana sahipti. Ayağa kalkıp silahı pantolonunun arka kısmındaki bel bandına yerleştirdiğinde midesi düğümlendi. Evet, *onlardan biri* buraya gelmişti. Nasıl olur da sonunda onu yakalayamayacaklarını düşünerek kendini kandırmıştı?

Adamın ayak seslerini, ahırın loş içinden gün ışığına çıktığı anda duydu. *Ayak seslerinden en fazla 175 cm boyunda, yerdeki gölgesinden 178 cm boyunda olduğunu tahmin etti.* Sam, adam henüz görünmeden onu ölçüp biçti ve *onlardan biri* olmadığına sevindi. Kim olursa olsun, Sam o boydaki bir adamı kolayca alt edebilirdi, ama yine de fiziksel bir çatışmanın gerekmemesi umuduyla vücudunu ahırın yanına yasladı.

"Merhaba? Kim var orada?"

Sam yavaşça nefesini verdi, omuzları alçaldı ve ahırdan uzaklaştı.

"Vay canına!" dedi adam, Sam ortaya çıkınca bir an durakladı. Sam'e bir bakış attı ve hafifçe geri adım attı. "Merhaba. Bir araç sesi duyduğumu sandım." Elini uzattı. "Ben Joe. Bu mülkün emlakçısıyım." Boynuna asılı olan kameraya baktı. "Sadece birkaç fotoğraf çekiyorum."

Sam spor çantasını kaldırdı. "Eskiden burada çalışıyordum. Bunun için geri geldim. Çiftlik neden satılık?"

Joe başını salladı ve hafifçe yüzünü buruşturdu. "Bunu söylemek zorunda olduğum için üzgünüm, ama çiftliğin sahibi öldürüldü." Sam'in derisinin altında bir uğultu yükselirken, o da başını salladı ve kelime yankılanmaya devam etti: *öldürüldü, öldürüldü, öldürüldü*. "Korkunç bir şey. Bağlandıktan sonra yakın mesafeden vurulmuş. Anlaşılan, çok sayıda serseriye işe almış, bu yüzden..." Adam, Sam'in kendini işe alınmış serseri olarak tanıttığını hatırlayınca gözleri fal taşı gibi açıldı. "Her neyse, polis onlardan birini şüpheli görüyor ama elinde hiçbir ipucu yok. Ölen sahibinin ailesi bu bölgeden ama çiftliği işletmekle ilgilenmiyorlar, bu yüzden çok ucuza satılık. Hayvanlar dün yeni evlerine taşındı, ama ekipmanların hepsi hala burada. Elma çiftliği almak gibi bir niyetin yok, değil mi?" Joe gülümsemeye çalıştı, ama Sam sadece bakarken, ağzını sıkıca kapatıp, içindeki canavar gürleyip yükselip zincirlerini sallarken, gülümsemesi hızla kayboldu.

Biri Adam'ı öldürmüştü. Onu bağlayıp öldürmüştü.

Sam'in onu aradığını düşündüğü, 48 veya 49 numara bot giyen biri.

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu, dudaklarından zorla ses çıkardı.

Joe boynunun yanını kaşıdı. "New York'taki okul saldırısının olduğu gün. Tarihi hatırlamıyorum ama o günün çok şiddetli bir gün olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Bu dünyada ne oluyor böyle?"

Sam, giderek artan bir çaba ile çığlığını bastırdı. Joe'yu korkutup onu ihbar etmesine neden olmak Sam'in işine gelmezdi. "Bunu duyduğuma üzüldüm," diye zorla kendini söylemeye zorladı. "O iyi bir adamdı." Ve onun ölmesinin sebebi Sam'di. Kamyoneti park ettiği yeri işaret etti. "Kamyonet Adam'a aitti. Geri götürürken geciktim, ama orada."

Joe, "Oh. Tamam. Ailesine söylerim. İyi günler!" diye seslendi.

Sam, haftalarca toprağın ürünleriyle beslenerek yaşadığı ve sonra ilk kez yaşlı kör adamla karşılaştığı ormana doğru çiftlikten uzaklaştı.

Her şey sürekli değişiyor, Sam. Hayat, durmuş gibi görünse bile, etrafımızda sürekli hareket halindedir.

Ama bazen, bu hareketli, dönen kader suikastçıları kapına getirir.

Sam önce koşmaya başladı, sonra tam hızda koşmaya geçti, çalıların arasından geçip ağaçların arasında zikzaklar çizerek koştu, sonra dizlerinin üzerine çöktü ve sonunda içindeki canavarın gökyüzüne haykırmasına izin verdi. *Benim hatam, benim hatam, benim hatam.*

Otuz İkinci Bölüm

Sessiz kapı zili, küçük bir ön verandası olan beyaz, iki katlı evin içinde yankılandı. Autumn'un bakışları, yeni boyanmış koyu yeşil panjurlara, ardından da kapıda asılı çiçekli çelenke kaydı. Ev sakinleri, evleriyle gurur duydukları belliydi.

Kapı açıldı ve onun yaşlarında, kot pantolon ve düğmeli gömlek giymiş bir adam karşısına çıktı. "Autumn."

Adam, ona giriş izni vermek için sineklik kapıyı ona doğru ittiğinde, Autumn gülümsedi ve geri adım attı. "Merhaba, Kaden."

Adam da gülümsedi. "Neredeyse sana sarılmak istiyorum. Bu tuhaf olur mu?"

Gülümsedi. O da aynı şekilde hissediyordu ve bunu, telefonda sesini duyduğu ve kim olduğunu doğruladığı andan itibaren hissetmişti. Anında bir bağ kurulmuştu. Dosyasında kayıtlı adresinde hala yaşadığı için onu bulmak şaşırtıcı derecede kolay olmuştu. O sabah uğradığı kütüphanede hızlı bir Google araması yaptı ve on dakika sonra onu telefonda buldu.

Hızlıca sarıldılar ve geri çekildiklerinde Kaden, "ADHM'den kurtulan başka insanlar da var, bunu biliyorum, ama sen şahsen tanıştığım ilk kişisin. Lütfen içeri gir." dedi.

Autumn içeri girdi. Evde bir tür karamel kokulu mum kokusu vardı ve üst kattan bir çocuğun sesi geliyordu, ardından bir kadının sesi. "Teşekkürler," dedi. "Eviniz çok güzel."

"Hepsi karımın eseri. Ashtyn. Kızımızı uyutuyor, ama birazdan aşağı inip seninle tanışacak. İçeri gel," dedi ve onu, büyük bir kahverengi koltuk takımı ve pencerelerin yanında oyuncaklarla dolu sepetlerin bulunduğu oturma odasına götürdü. Autumn bir köşeye oturdu, Kaden ise ortada oturup ona döndü. "Beni aradığına çok sevindim. Birkaç yıl önce, bizim gibi diğer çocuklarla bağlantı kurabileceğim bir mesaj panosu veya başka bir yer var mı diye internete bakmıştım, ama..."

Cümlesini bitirmesine gerek yoktu. "Çoğu öldü," dedi Autumn. "Geriye kalan az sayıdaki bizler de dağınık durumdayız." Bir anlığına dudağını ısırıldı. "Ya da o dönemi yeniden yaşamayı tercih etmiyorlar. Bir damga var."

"Öyle." Kaden kısa kahverengi saçlarını eliyle taradı. "O kadar çok kamu hizmeti kampanyası yaptılar ve hastalık hakkında o kadar çok bilgi verdiler, ama yine de ADHM bebeklerinin bulaşıcı olduğu ya da..."

"Pis."

Kaden hızlıca başını salladı. "Hasarlı."

"Biliyorum. Ben de biraz yaşadım. Bence bu birçok insanı rahatsız ediyor. Bilirsin, tümörlerle dolu bebekler fikri. Ayrıca, çocuklarımız olursa hastalığın bir şekilde onlara geçeceğine dair bir korku da var bence." Gözleri hafifçe büyüdü, hızla oyuncak sepetlerine baktı ve sonra tekrar ona döndü. "Yani..."

"Burada tamamen özgürce konuşabilirsin," dedi. "Ve yüzde yüz haklısın. Bence asıl korkular bunlar. Ashtyn'in annesi bile, ki o tanıyabileceğin en nazik kadındır, evlenmeden önce onu kenara çekip, çocuklarımızda genetik bir sorun olmaması için yapılabilecek testler olup olmadığını sordu." Bir süre durdu. "Yani, gerçek şu ki, hiçbir garanti yok, anlıyor musun? En yaşlı hayatta kalanlar, senden ve benden sadece birkaç yaş büyük. Bizim grubumuz da yeni çocuk sahibi olmaya başlıyor."

Kız başını salladı, kaşları çöktü. Sağlıklı olduğu ilan edildikten sonra bile düzenli kontrollerden geçmişti. Testlerinde hiç olağandışı bir şey çıkmamıştı ama... Kaden haklıydı, garanti yoktu. Bunun ötesinde, belki de vücudunda hiç bu hastalık yoktu. *Şüphelenilen ADHM.*

"Hâlâ etkilerini yaşıyorum," diye devam etti Kaden, "ama doktorum bunun daha çok ilaçlarla ilgili olduğunu söylüyor. Ve çoğu hafif: eklem sorunları, biraz kulak çınlaması, bunun gibi şeyler. Hayatımı kurtardığını düşünürsek, bu ödünleri memnuniyetle kabul ediyorum. Peki ya sen? Kalıcı etkileri var mı?"

"Hayır, neyse ki yok. Ama aslında seninle görüşmek istememin nedenlerinden biri de bu."

Güzel bir esmer kadın odaya girdi. "Merhaba, Autumn? Ben Ashtyn." Kadın eğilip, kocasının yaptığı gibi onu hızlıca kucakladı. "Sanki zaten ailedenmişsin gibi hissediyorum. Böylesine nadir ve mucizevi bir durumla bir araya geldik. Kaden sana içecek bir şey ikram etti mi?"

"Oh, lanet olsun," dedi. "Hay aksi. Hayır." Ashtyn şakayla ona vurdu ve o da alaycı bir şekilde omuz silktilti. "Görüyorsunuz, sosyal becerileri olan kişi o. O yokken ben işe yaramazım."

"Oh, senin de iyi yanların var. Autumn, bir bardak su ister misin? Buzlu çay? Açsan, bol miktarda atıştırmalık da var. Çoğu, seçici bir iki yaşındaki çocuğun hoşuna gidecek şeyler, ama dürüst olalım, kimse bir bebek kadar iyi atıştırmalıkları bilmez."

Autumn gülümsedi. "Hayır, gerek yok, ama teşekkürler."

Ashtyn kocasının yanına oturdu. "Kaden'in adını sosyal hizmetlerden bir tanıdığın sayesinde öğrendiğini söylemiştin. Onların bu tür bilgileri verdiğini bilmiyordum. Keşke bilseydik." Kocasına baktı. "Uzun zaman önce sorardık. Dediğim gibi, bir bakıma, sadece bu ortak deneyim yüzünden sen de aileden sayılırsın."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Autumn. Kaden'in adını nasıl öğrendiğini açıklamaktan biraz tedirgindi. Aslında, onunla tanışana kadar, kazara da olsa dosyasını çaldığını itiraf edip etmemeyi ertelemişti. Ama şimdi tanıştığına göre, bunu yapmaktan çekinmiyordu. "Aslında, sosyal hizmet görevlileri bu tür bilgileri vermezler. En azından benim konuştuğum kişiler vermez." *Yalvardım. İkna ettim. Over years and years. To no avail.*

Ashtyn ve Kaden aynı endişeli ifadeyi takındılar. "Öyleyse... nasıl..."

"Biyolojik annemi buldum," dedi Autumn, o nemli odanın görüntüsü bir anlığına zihninde belirip, sonra onu zorla uzaklaştırdı. Ne zaman

Bu görüntü ne zaman aniden depresyona girmesine neden olmayı bırakacaktı? "Bana hiç uyuşturucu kullanmadığını söyledi."

Kaden ve Ashtyn birbirlerine baktılar.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum," dedi Autumn, annesinin suçluluk veya pişmanlıktan kurtulmak için dürüst davranmadığını ima etmek için diplomatik bir yol bulmaya çalışmadan önce. Bu, yersiz bir varsayım değildi. Autumn da bunu ciddi olarak düşünmüştü. Ta ki... *ADHM şüphesi ortaya çıkana kadar.* "Yalan söylüyor olabilir. Unutmuş ya da yanılmış olabilir. Ama sonra sosyal hizmet görevlisinden dosyamızı çaldım."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu kadar uyumlu olmaları gerçekten komikti. Autumn, Chantelle'in dosya dolabından dosyayı aldığını, birkaç dosyanın daha onunla birlikte geldiğini ve diğerlerini geri koyacak zamanı olmadığını anlattı.

Bunlardan biri de Kaden'in dosyasıydı.

"Gizliliğinizi ihlal ettiğim için özür dilerim," dedi Autumn. "Ama cevapları almak çok zor oldu. Yine de... Başka birinin dosyasını kasten çalmazdım, ama... umarım birlikte çalışarak bazı cevaplar bulabiliriz."

"Nasıl olduysa, burada olduğun için mutluyum," dedi Kaden. "Ama neye cevap bulmak için yardıma ihtiyacın var?"

Yanındaki yerde duran çantasından kendi dosyasını ve Kaden'in dosyasını çıkardı, sonra kendi dosyasını önlerindeki sehpaye açtı. "Şey, burada" — kelimelerin yazıldığı yeri işaret etti — "ADHM şüphesi yazıyor."

Kaden öne eğildi ve kadının işaret ettiği yeri inceledi. "Yani senin doğuştan pozitif olduğunu düşündüler ama

emin değiller mi?"

"Belki. Bilmiyorum." Autumn, Kaden'in dosyasını kendininkinin altından çıkardı ve açtı. "Aldığım diğer dosyalarda pozitif ADHM tanısı yazıyor. Ama seninkinde benimkiyle aynı şey yazıyor. Şüpheli ADHM."

Kaden geriye yaslanarak kaşlarını daha da çattı. "ADHM şüphesi," diye tekrarladı.

Bir an onun bunu sindirmesini izledi. "Annenin aslında ilacı hiç almadığına dair herhangi bir gösterge var mı?" diye nazikçe sordu.

"Bilmiyorum. Yani, bunun bir olasılık olduğunu hiç duymadım." Bir anlığına bakışları kaydı, belli ki düşünüyordu. "Teyzem beni almaya gelmeden önce sadece altı yıl Mercy'de kaldım. Onun da sorunları vardı, ama hayatını düzene soktu ve ne kadar hasta olduğumu bildiği halde beni evlat edinmek için mahkemeye başvurdu. Bildiğim kadarıyla bu biraz zorlu bir süreçti, ama teyzem galip geldi ve ben de onunla yaşamak için buraya geldim." Kaden karısına baktı, alnındaki endişe çizgileri daha da derinleşti. "Tammy, yani teyzem, bir tür homeopat olmuştu. Uyuşturucuyu bırakmasına bitkiler, detoks ve kim bilir başka neler yardımcı olmuştu."

"Seni ilaçtan çıkardı," diye fısıldadı Autumn. "Evet. Öyle yaptı. Ve ben hemen *insan gibi* hissettim."

Tanrım. Bu haberi duyunca Autumn zar zor ayakta durabildi ayakta durmayı zorlukla başardı. Midesi düğümlendi. Ne demek istediğini çok iyi anlıyordu çünkü aynı şeyi kendisi de yaşamıştı. *Benim özel, güzel kızım. Güçlen. Oh, Salma.* Her bakımdan, biri onu da ilaçtan "çıkarmıştı" . *Teşekkürler , Salma. Oh, teşekkürler . Eğer Salma*

bu fikri kafasına sokmasaydı, bunu yapmazdı. Ve o zaman serbest bırakılmazdı, Bill'in yanına gitmezdi... Bunu düşünemiyordu. Gözlerinin arkasında aniden yanmaya başlayan gözyaşlarını kırıştıtararak sildi.

Kaden bir süre durakladı, ama sonra devam etti. "Gelişmeye başladım. Kilo aldım. Yemek yiyebiliyordum. İlaç almadan uyuyabiliyordum. Okulda konsantre olabiliyordum."

"Bunu kimseye söyledin mi?"

Karısına baktı. "Bir süre söylemedim. Gençtim ve teyzeme güveniyordum, ya da belki de kendimi o kadar iyi hissediyordum ki sorgulamak istemiyordum, ama her halükarda, doktoruma bundan bahsetmememi önerdi, bu yüzden doktorum neden bu kadar iyi olduğumu anlaması bir yıl sürdü. Dikkatsiz davrandığımı söyledi ve ilaçları almaya devam etmemde ısrar etti."

"Peki yaptın mı?"

"Hayır. Tammy buna karşı çıktı. O bir savaşçıydı ve bence o kadar çok kez kaybetmişti ki, her şeyi riske atmaktan korkmuyordu. Kendisi için. Benim için. Sevdiği herkes için."

"Ruhu şad olsun," dedi Ashtyn yumuşak bir sesle ve Kaden elini sıktı.

"Her neyse, bende herhangi bir tümör gelişmemiştir. Kendimi harika hissediyordum ve okulda da başarılıydım. Doktorlar hayretler içindeydiler. Birbiri ardına testler yaptılar." Bir an durakladı. "Sonra Dr. Heathrow beni görmek için evimize geldi."

"Dr. Heathrow mu?" Bu Autumn'u şaşırttı. Dr. Heathrow neden artık hastanesinde yatmayan bir çocuğun tedavisine dahil olmak istesin ki?

"Evet. Teyzeme konuştu, yaşadığım yan etkilerin tam olarak ne olduğunu ve bunların nasıl azaldığını veya

tamamen ortadan kalktığını sordu." Kaşlarını çattı. "Beni bir köpek gibi başımı okşayarak 'Mucize çocuğu görmek istedim' dediğini hatırlıyorum, kulağa hoş geliyordu ama yüzündeki ifade bambaşkaydı. Hiç de mutlu görünmüyordu. Yüzündeki ifadeyi, zar zor bastırılmış bir öfke olarak hatırlıyorum."

Autumn, o adamı hayal ederken tüyleri diken diken oldu. Onu neredeyse on yıldır görmemiş olmasına rağmen yüzü hala zihninde netti.

Kaden devam etti, "Her neyse, ertesi gün doktorumun muayenehanesine çağrıldım ve iyileştiğim ilan edildi. Başka test yoktu, hiçbir şey yoktu. Hepsi bu kadardı. Geriye dönüp bakınca, çok ani olmuştu. Garipti. Ama yine de, ben on yaşıyordum."

Autumn yavaşça başını salladı. Rahatsızdı, hala kafası karışık, parçalar bir araya geliyordu ama henüz bunu kabul etmeye hazır olduğunu bilmiyordu. "Benim hikayem de benzer, en azından iyileştiğimin ani açıklaması açısından. İlaçlarımı kendi başıma bırakmıştım."

Kaden kaşlarını kaldırdı. "Hastanede mi? Gizlice çıkmış olmalısın."

"Öyle yaptım. Hastane personeli, artık ilaçları almadığımı bildiklerini hiç söylemedi." Ama şimdi merak ediyordu. Şüphelenmişler miydi? Bir zamanlar inandığı gibi, diğer tesiste gizlice dolaşırken onu kameraya yakalamışlar mıydı? Her ikisi de mi? Basitçe söylemek gerekirse, birdenbire değerinden daha fazla sorun mu yaratıyordu? "Kaden, hiç ormanda olduğun rüyalar gördün mü?"

Kaden bir an şaşkın göründü. "Hangi orman? Hastaneyi çevreleyen orman mı?"

"Evet. Ya da... genel olarak ormanlar. Herhangi bir orman."

"Hayır. Gerçek gibi hissettiren çok canlı rüyalar gördüm. Ama hepsi ilaçların etkisinden dolayıydı, çünkü şu anda onları almıyorum."

"Evet, ben de öyle rüyalar gördüm," diye mırıldandı. Bir süre sessizce oturdular, ikisi de kendi düşüncelerini gözden geçiriyordu.

"Tamam, hepimizin düşündüğünü biliyorum, bunu açıkça söyleyeceğim," dedi Ashtyn. Kocasına bir bakış attı, sonra Autumn'a baktı. "ADHM'nin olmadığını bildikleri halde sana ilacı verdiler mi?"

Kaden ona baktı, yüzü renksizleşti. "Neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

"Çünkü bir kontrol grubuna ihtiyaçları vardı," dedi Autumn, aklından geçenleri dile getirerek, ancak o anda kelimelere dökemedi.

"Bu doğru olamaz," dedi Kaden, ama Autumn sesinde şüphe duyduğunu fark etti. "Bu tamamen kötülük olurdu."

Evet, evet, Öyle olurdu. Ama çocukların canavar olmayı öğrenebilmeleri için ormanda yalnız ve savunmasız bırakılmak da Öyle olurdu.

Otuz Üçüncü Bölüm

Şerifin ofisi, diğer küçük kasaba şeriflerinin ofisleri gibi görünüyordu ve Mark binaya girerken, kokusu da öyle olduğunu düşündü. Bayat kahve ve fotokopi kağıdının hoş bir karışımı. Ya da belki de Mark için hoş gelmişti, çünkü tüm kariyeri boyunca bu tür binalarda çalışmıştı. Ona göre, bu kokular *bir amaç* gibi geliyordu.

"Ajan Mark Gallagher, Şerif Monroe'yu görmek için geldi," diye resepsiyoniste söyledi.

"Sizi bekliyor mu, Ajan Gallagher?"

"Hayır. Ama ona, devam eden önemli bir davayla ilgili resmi bir iş için geldiğimi söylerseniz, çok sevinirim."

"Elbette, efendim." Genç kız telefonu aldı ve konuşmaya başladı. Mark ise kapının yanındaki ilan panosuna doğru yürüdü ve küçük kasabalarda sıkça görülen sayısız ilanı inceledi: kayıp evcil hayvanlar, topluluk toplantıları, Timothy adında bir çocuğun çim biçme işini tanıtan ilanı. "Sizi geri göndermemi istedi," dedi resepsiyonist ve Mark ona döndü. "Ofisi hemen köşede, sağdaki ilk kapı."

"Harika. Teşekkürler." Mark talimatları izledi ve köşeyi döndüğünde şerif kapısında bekliyordu.

Mark yaklaşırken elini uzattı. "Ajan Gallagher? Bu bir sürpriz. Genelde federal ajanlarla pek işimiz olmaz. İçeri gelin. Oturun," dedi ve masasının önündeki sandalyeyi işaret etti.

Mark oturdu. "Randevusuz beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Bu sabah bir ipucu beni buraya yönlendirdi ve aramak için zamanım olmadı." Aslında aramak için bolca zaman vardı, ama Mark şerifin önceden hazırlık yapmadan tepkisini görmek istemişti.

"Sorun değil. Bir ipucu mu dediniz? Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yaklaşık bir ay önce New York'ta bir okulda silahlı saldırı oldu. Eminim duymuşsunuzdur."

şerif, önündeki masada ellerini birleştirdi, yüzünde sert bir ifade vardı. "Gerçek bir trajedi. Hep öyledir." şerifin bakışları doğrudan, ama vücudu hareketsiz kalmıştı. Aniden temkinli davranmaya başlamıştı. "Bu olayın sizi buraya getiren nedeni nedir?"

"Autumn Clancy'nin cinayeti gördüğüne inanmak için nedenlerim var."

"Autumn mu?" O geriye yaslandı. "Neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Bunu açıklayamam, şerif. Ama o da departmanda çalıştığı için, onun hakkında sizinle konuşmanın faydalı olabileceğini düşündüm."

şerif başka yere baktı. "Autumn Clancy tanıdığım en dürüst, en namuslu insanlardan biridir, Ajan Gallagher. Doğrusu onu kızım gibi görüyorum. Kasabadaki birçok kişi de öyle." Bir süre durdu. " 'da genç bir kızken kasaba sakinlerinden biri tarafından evlat edinildi.

ama bu, onun karşılaştığı herkese içten sevgi göstermesini engellemedi. Autumn o korkunç suçun yakınında bir yerdeydiyse, onun bu suça karışmadığını ve karışan birini de korumayacağını garanti edebilirim.

Mark adamı bir süre izledi. *Kimseyi korumayacaktı.* O biliyordu. Autumn'un nerede olduğunu biliyordu ve onun olay yerinden kaçmasına yardım ettiği beyaz saçlı adamın da nerede olduğunu biliyordu. Mark buna son kuruşuna kadar bahse girerdi. şerif, Autumn Clancy'yi çok önemsediği belliydi ve Mark, adamın Autumn'un şu anki yerini Mark'la paylaşacaksa, Mark'ın ona mesleki tehditlerin ötesinde iyi bir neden sunması gerekeceğine de bahse girerdi.

"Onun cinayete karıştığına inanmam için hiçbir nedenim yok, şerif. Ancak, o, katili tanıyan biriyle birlikte."

şerif kaşlarını çattı. "Ateş eden kişi mi? Onun intihar ettiğini sanıyordum."

"ld. Durum karmaşık, ama tetikçinin doğru şekilde tanımlanmadığını düşünmek için nedenlerim var."

"Anlamadım."

Mark derin bir nefes aldı. Son birkaç gün, kimliği tespit edilen şüphelinin kim olduğu, Autumn Clancy'nin kim olduğu hakkında ipuçlarını takip etmekle, hatta iki farklı doktorla konuşup, beyaz saçlı adamın bu kadar yakın mesafeden bu kadar çok kez vurulduktan sonra nasıl hayatta kalabildiğini sormakla geçmişti. Bu sorular sadece kafa karışıklığı ve belirsiz tahminlerle karşılanmıştı. Ve şimdi Autumn Clancy ve görünüşte bir tür süper güce sahip olan adamla olan bağlantısı hakkında daha fazla bilgi edinmesi gerekiyordu.

Birkaç dakika, şerifi değerlendirmek, onu bir profesyonel ve Autumn Clancy'nin kişisel tanıdığı olarak tanımak için ihtiyacı vardı. Bunu yaptıktan sonra, ona en azından gerçeğin bir kısmını anlatmaya karar verdi. "Eskiden Montana Adalet Bakanlığı için çalışıyordum," dedi. "Ama birkaç yıl önce, küçük bir gizli görev gücü için çalışmaya başladım."

"Anlıyorum. Ne tür bir görev gücü?"

"Çeşitli nedenlerle deneysel eğitim kamplarına gönderilen koruyucu aile çocukları vakasını duydunuz mu?"

"Evet. Evet, tabii ki. Kim duymadı ki? Haberler aylarca bu konuyu işledi. Buraya bültenler geldi, ilgili olabilecek şüpheli her şeye karşı gözümüzü dört açmamız istendi. Sanırım bülten panosunda hala ihbar hattının yazılı olduğu broşür var. Tabii ki, o şeyin iyi bir şekilde düzenlenmesi gerekiyor. Her neyse, o çocuklardan biri ormanda büyüyerek hayatta kaldı, değil mi? Montana'da?"

Jak. "Doğru. Ancak, bu sosyal deneyi tasarlayan ve başlatan Dr. Swift, adalete teslim edilmedi. Hâlâ aranıyor." Mark, hayatının geri kalanını, kendi kötü amaçları için istenmeyen çocukları kullanan ve korkunç şekilde istismar eden bu adamı aramakla geçirecekti. Mark'ın bildiği kadarıyla, her biri ayrı bir dal olsa da, Mark'ın işini özellikle zorlaştıran bu programı yürütmeye devam ediyordu.

"Tamam. Ama program artık yürürlükte değil, doğru mu?"

"Aksine. Programın büyüdüğüne inanıyoruz. Programın birkaç yerini bile tespit ettik, ancak kurtardığımız kişilerin mahremiyetini korumak için tüm ayrıntılar kamuoyuna açıklanmadı. Onlar için zorlu bir yolculuk. Şimdiye kadar hiçbiri topluma uyum sağlayamadı." En kötüsü de buydu. Ve en azından bir parça kişisel sorumluluk hissetmekten kendini alamıyordu. *Onları yeterince çabuk bulamadım.* "Bazıları çok zarar görmüş."

"Çok zarar görmüşler," diye tekrarladı şerif, gözlerinde endişeli bir ifade belirdi.

"Evet. Onlar suikastçı, katil olarak eğitildiler, çoğu insanın hayal bile edemeyeceği şekilde onları yıkan işkence programlarından geçirdiler. Onları zamanında kurtarabilseydik, belki bir şans olabilirdi... ama bunu yapamadığımız için..."

"Onlar toplum için bir tehlike oluşturuyor."

"Evet. Aynen öyle. Ya da öyle olabilirler." Mark, şimdiye kadar buldukları kişilerin onarılamayacak kadar ciddi şekilde zarar görmüş olmalarına çok üzülüyordu. Jak *hayatta kalmıştı ve şükürler olsun ki şimdi gayet iyiydi.* Mark, diğerlerinin de hayatta kalabileceği umudunu kaybetmeyi reddediyordu. Mesajı sorgulamalarına neden olan tek bir şey ya da tek *bir kişi* olsaydı. Zihinlerini kurtaran bir şey ya da biri. Ruhlarını. Harper'ın annesinin öğretim notlarıyla Jak gibi. Belki de onları kırmak için kullanılan şeylerden daha büyük bir nezakete sahip bir eğitmen ya da hatta bir program üyesi olurdu. Öyle olsa bile, Mark hepsinin bir şekilde kırılacağını biliyordu. Ve hepsinin iyileşmeye ihtiyacı olacağını.

"Sormamda sakınca yoksa, bu görev gücünüz neden bu kadar gizli? Ben kolluk kuvvetlerinde çalışıyorum ve bu davanın tamamen ortadan kaybolduğunu sanıyordum."

"Görev gücü bağımsız çalışıyor çünkü üç harfli kurumların içinde casuslar olduğundan neredeyse eminiz. Dr. Swift'in yaptığı büyüklükteki bir operasyonun bu yönü olmadan yürümesi imkansız." Mark'ın gördüklerinden sadece birkaçını saymak gerekirse, cesetlerin ortadan kaybolması, sürekli olarak meydana gelen "soygunlar" ve hiçbir soruşturma yapılmadan davaların kapatılması imkansızdı. "Para işin içinde," dedi Şerife. "Büyük para. Hükümetler ve multimilyonerler bu adamların ve kadınların hizmetlerini kullanıyor. Büyük bir örtbas kolayca satın alınabilir ve ödenebilir."

Şerif, nefesini alırken biraz şok olmuş gibi görünüyordu.

Mark anladı. Bu ürpertici ve ezici bir durumdu ve Mark tüm bunların boyutunu kabul etmek için bolca zamanı olmuştu.

"Vay canına." Şerif bir an duvarı izledi, belli ki düşünüyordu. Bir dakika sonra Mark'ın gözlerine baktı. "Bütün bunların Autumn Clancy'nin New York'taki okul saldırısında olabileceği ile ne ilgisi var?"

"Bence o, iyi bir samaritan gibi davranan adamın suç mahallinden kaçmasına yardım etti. Bence o adam o gün olanlar hakkında daha fazla şey biliyor olabilir. Gerçekte olanlar hakkında."

"O, eğitilmiş suikastçılardan biri mi, Ajan?"

"Olabilir."

Şerif içinden küfretti.

"Bayan Clancy'nin hasta bir akrabasına bakmak için işten izin aldığını duydum," dedi Mark. "Onun dönmesini beklerdim, ama bu mesele daha acil bir durum gibi görünüyor."

şerif yine küfretti, bu sefer kelimeden çok tıslama gibiydi. "Hasta bir akrabasına bakmıyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm, şerif. Nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Otuz Dördüncü Bölüm

"Sam?" Autumn, kulübenin kapısını açarak içeri koştu. "Sam?" Kırmızı kamyonet, beklediği gibi ön tarafta park edilmemişti, ama belki de ağaçların arkasında, evin uzak tarafına park etmişti. Ceketini çıkarıp kanepenin arkasına attı. *Neredesin ?*

Ev çok soğuktu ve ellerini ovuşturarak mutfağa doğru yürüdü. Pencereden onu her zamanki sandalyesinde oturmuş, ateşi söndürmüş, göle bakarken göreceğini umuyordu, ama orada da yoktu.

Midesinde bir sıkışma hissetti ve ilk panik dalgası omurgasını sıyırdı. Yatak odasına gitti, yatağın düzgünce yapılmış olduğunu ve ceketıyla şapkasının gitmiş olduğunu görünce paniği daha da arttı. Banyoda, onun kullandığı tıraş bıçağını ve diş fırçasını buldu, ama bu onu pek teselli etmedi.

Gittin mi? Vedalaşmadan mı? Onu bıraktığında gergin ve garip bir şekilde sessiz görünüyordu, Sam için bile. Onun sadece kendisi için endişelendiğini ve ayrılıktan hoşlanmadığını düşünmüştü, ama onun yokluğunda gitmeyi planladığını hiç düşünmemişti.

Boğazında bir yumru oluştu ve onu yuttu. *Hayır, hayır, o yapmazdı.* O gitmezdi. Ama *gitmiş olsaydı*, onu nerede aramaya başlayacağını hiç bilmiyordu.

Onların pek çok harika anı yaşadıkları soğuk, boş kulübede durdu ve içinden bir hıçkırık yükseldi, onu daha yeni bulmuşken kaybettiği için duyduğu saf korkudan gelen bir nefes.

Onu sevmeye yeni başlamıştı.

Bu yüzden, ön pencereden bir hareket gördüğünde ve perdeyi kenara çekip Sam'in kulübeye doğru yürüdüğünü gördüğünde, küçük bir çığlık attı, kapıyı açtı ve dışarı koştu.

Kısa mesafeyi koştu ve kendini onun kollarına attı. Onu yakalarken yarı homurtu, yarı *oomph* gibi bir ses çıkardı, elindeki spor çantasını düşürdü ve onu kollarına sardı.

Yüzündeki ifadeyi iyice görmeden, vücudunu tutuşundan onun üzüntüsünü hissetti, bu yüzden geri çekildi, bakışları onun yüzüne kaydı ve onun kederli gözlerini gördü.

"Nereye gittin?" Adamın temiz tıraşlı yüzünü fark etti. Beyzbol şapkasının altında tek bir saç teli bile göremiyordu. Elini uzatıp şapkasını çıkardı ve ilk kez onu kulübeye getirdiğinde olduğu gibi, şapka ile kolayca gizlenebilen kısa saç kesimini gördü. Toprak yolda ona doğru yürürken, yüzünün yanındaki yara izini gizlemek için, muhtemelen mümkün olduğunca gizli kalabilmek için, şapkasının üzerine sweatshirt'ünün kapüşonunu da çekmişti.

"Kamyoneti Adam'a geri vermek için. Benim değildi."

Adam. Elma çiftliğinde çalıştığı yaşlı adam. Arkasına, ana yolun olduğu yöne doğru baktı. "Nasıl geri döndün?"

"Bir kamyonun arkasına otostop yaptım. Buradan birkaç mil ötede beni indirdiler."

Sesi. Hiçbir duygu içermiyordu. "İyi gitmedi mi? Ne oldu, Sam?"

"Adam'ı öldürdüler," dedi, sesi o kadar sakindi ki, söylediği sözler kadar omurgasında bir titreme yarattı.

"Ne?" Küçük bir adım geri attı. "Neden? Kim?"

"Program," dedi. "Bir şekilde izimi sürdürdüler. Belki kamyonu ya da... kamu kameralarını kullanarak. Ben... bilmiyorum. Belki Adam'ı sorguladılar ve o istedikleri şekilde işbirliği yapmadı. Belki..."

Onun arkasını bakarak, yüzündeki ifade o kadar kasvetliydi ki, kadının kalbi parçalandı. Ona bundan bahsetmemişti, ama istemeden birinden bir şey çalmış olması, bunca zamandır onu rahatsız ediyordu. Ama sıradan birinden değil... Yaşlı adamı önemsiyordu. Onun hakkında konuşurken ve çalıştığı yeri anlatırken sesinden bunu anlamıştı. Onun kendisi hakkında ne düşündüğünü önemsiyordu. *Sam. Tatlı Sam.* Doğru olanı yapmak için risk almış ve adamın öldürüldüğünü öğrenmişti. *Tanrım.* Ve açıkça kendini suçluyordu.

Bu onu da korkutmuştu. Onu orada bulmuşlarsa... onu burada da bulabilirler miydi? Henüz bulamamış olsalar bile, sonunda bulabilirler miydi? "İçeri girelim," dedi, gözleri

ağaçtan ağaca dolaştırdı, sanki şu anda bile ikisini de vurmak için keskin nişancılar konuşlanmış gibi.

"Ben de hemen geliyorum," dedi Sam. "Mülkü kontrol etmek istiyorum. Kapıyı kilitle."

"Sence... senin nerede olduğunu biliyorlar mı?"

"Biliyor olsalardı, biz de bilirdik. Ama yine de etrafa bakmak istiyorum." Autumn yutkundu, Sam'in endişeleriyle birlikte korkusu da artmıştı.

Sam'in de buradaki güvenliklerinden endişe duyduğunu bildiği için korkusu daha da arttı.

hızlıca başını salladı ve sonra hızla kulübeye doğru yürüdü ve kapıyı arkasında kilitleti.

Autumn, onu beklerken kanepeye oturdu. Dağdan inmiş ve aşağıdaki hava basıncına alışmak için zamana ihtiyacı varmış gibi üzgündü. Sam'in baktığı yaşlı adam ve Sam'in bariz kederi ve kendini suçlaması için yas tuttu. Ve artık bildikleri şeyden dolayı, yani Sam'in takip edildiğinden dolayı, buldukları bu güzel sığınakta uzun süre kalamayacaklarını kabul etti. Zaten bunu biliyordu, ama burada geçirecekleri sürenin bu kadar kısa olacağını beklemiyordu.

Geçtiğimiz bir ay boyunca, Sam'in iyileşmesi için onu gizleyerek, halkın gözünden uzak kalmaya odaklanmıştı. Ama çok yakında bir noktada topluma yeniden girmeleri gerekeceğini biliyordu. Autumn'un işe dönmesi bekleniyordu ve Sam... Sam, uzak bir kulübe ya da onun küçük, tek yatak odalı evi gibi bir yerde kilitli kalamazdı.

Ama şimdi, Sam'in keşfi o belirsiz planı bile mahvetmişti. Sabah ayrılmaları muhtemelen en iyisiydi. Ama nereye?

Ne yapacağız?

Birkaç dakika sonra, Sam ön verandadan onun adını seslendi ve Autumn onu içeri aldı. "Her şey yolunda mı?"

Sam başını salladı ve şömineye gidip ateş yakmaya başladı, Autumn da bir demlik kahve yaptı.

Kendine bir fincan kahve doldurduktan sonra oturma odasına geri döndü. Sam, şömine önündeki halının üzerinde oturmuş, alevlere bakıyordu. Buhar çıkan fincanı sehpa olarak kullanılan ağır sandığın üzerine koydu, kanepeden birkaç yastık alıp yere attı ve Sam'in yanına oturdu. Sonra öne eğildi, kollarını tekrar Sam'in boynuna doladı ve başını göğsüne yaslayarak, kalp atışlarının düzenli ritmini dinledi, onun sıcaklığını içine çekti. "Üzgünüm, Sam. Çok üzgünüm. Bundan sonra ne yapacağımızı konuşmamız gerekecek."

"Onu buldun mu?" diye sordu Sam. "Dosyanın içindeki çocuğu?"

Geri çekildi, sandığa bir yastık dayadı ve sırtını ona yasladı. Gözlerini Sam'in üzerinde gezdirdi. Sam, onun yorumunu açıkça görmezden geliyordu, derinden rahatsız, bunalmış, belki biraz şokta ve belki de onun bulduklarını duymakla dikkatini dağıtmaya ihtiyacı vardı. "Evet." Ona Kaden ve Ashtyn'den, Kaden'in ilaçların kesilmesiyle ilgili deneyiminden bahsetti.

"Tıpkı senin gibi," dedi Sam, bakışlarını tekrar ateşe çevirerek. "Evet," diye mırıldandı, Ashtyn'in sorusunu ve Kaden'in konuşmanın sonunda verdiği cevabı hatırlayarak mırıldandı. Kupayı eline aldı ve sıcak kahveden bir yudum aldı, içini ısıtmasına izin verdi.

Bir kontrol grubuna ihtiyaçları vardı. Bu hastalığa yakalanmadığını bildikleri bebekler ve ocuklar.

Bunu da Sam'e anlattı, bu da onun kaşlarının arasındaki endişe çizgilerini daha da derinleştirdi.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Autumn. "şu anda daha fazla bilgiye sahibim, ama bu neredeyse hiç önemli değil. Hangi yolu seçersem seeyim, hepsi yine aynı şeyi söyleyecek. Sadece bu sefer sadece ben olmayacağım. Kaden de olacak. Halüsinasyonlar gördük. İlaçların etkisiyle ateşli rüyalar gördük. Hayatımızın tadını çıkarmalıyız, falan filan. Yani, ben de öyle yapıyorum. *Yapıyorum.* Ama bu, benim, bizim, sağlıklı, *normal* ocuklar olabileceğimiz yıllarımızı aldıkları gerçeğini değiştirmiyor. Bize yalan söylendi ve ben nedenini bilmek istiyorum."

Autumn, Sam'in çenesindeki küçük kasın kasılmasını ve gevşemesini izledi. Öne eğildi ve elini onun koluna koydu, o da yüzünü ona çevirdi.

"Bize yardım etmenin riskli olduğunu biliyorum Sam, şimdi her zamankinden daha fazla. Yetkililerin seni gözaltına alıp silahlı saldırı hakkında sorguya çekeceğinden korktuğunu biliyorum. Ama ormanla ilgili bildiklerimi doğrulayabilirsin. Ve sonsuza kadar kaçamayız. O insanlar senin değer verdiğin birini öldürdü. Bildiklerimizi bildirirsek... bize yardım edebilecek, bizi koruyacak *biri* mutlaka vardır... ihbarcılar ya da... başka bir şey. Sam?"

Yüzünü tekrar ateşe çevirdi. "Yasadışı şeyler yaptım, Autumn. Kolluk kuvvetlerinin görmezden gelemeyeceği şeyler," dedi stoik bir şekilde.

"Ben... şey, demek istediğim... askerlerin yaptığı işleri yapmak için gönderildiğini düşünmüştüm, ama sen bir programın parçasıydın. Sam... ne yapmış olursan ol, bunu başkalarının talimatıyla yaptın."

"Yine de o şeyleri *yaptım*."

Bana anlatır mısın, Sam? Sözcükler dilinin ucundaydı, ama korku karnında kıvrılırken onları geri çekti. Belki de şimdi uygun zaman değildi. Belki de zaten yeterince uğraşıyorlardı.

Sam onu izledi, sonra bakışlarını kaçırdı ve sanki kendini daha küçük göstermeye çalışır gibi omuzlarını indirdi. Autumn elini ona uzattı. Onu çok önemli bir konuda hayal kırıklığına uğrattığını hissetti ve bunu düzeltmek istemesine rağmen, inanılmaz derecede kararsızdı. *Onu doğru şekilde sevmiyorum. Ama ben de korkuyorum. Bunu nasıl yapacağım?*

Durum çok karmaşıktı, bilinmezdi, çok korkutucuydu ve Autumn hem sinirli, hem korkmuş, hem de çok üzgündü. Ona yardım etmek, onlar ve diğerleri için adalet bulmak ve ilerlemek ve güvenliği sağlamak için bir yol bulmak için çaresizdi.

Çünkü onu seviyordu. *Bunu çözmenin bir yolu olmalıydı.*

"Bugün neredeyse geri dönmeyecektim. Senin için bir güvenlik riskiyim, Autumn. Ama yapamadım..." Derin bir nefes aldı.

"Ne?" Kız onun kolunu tuttu. "Hayır. Sam, bana söz ver, ne olursa olsun, bana haber vermeden gitmeyeceksin. Buna dayanamam. İyi olup olmadığını merak etmeye dayanamam."

"Düşündüğünden daha fazlasını kaldırabilirsin. Tanıdığım en güçlü insansın."

"Sam, lütfen..."

Başka bir şey söyleyemedi, bir aracın sesi kulağına ulaştı ve ikisi de ön kapıya döndü.

Autumn'ın gözleri Sam'inkilere kaydı, korku onu sarsmıştı. "Her kim ise, bize gizlice yaklaşmaya çalışmıyor. Muhtemelen Bill'dir." Bill, bugün müşterilerle görüşeceğini söylemişti. Autumn, yarın Kaden'a yapacağı seyahati ona anlatmayı planlamıştı. Ama belki programı değişmişti.

Sam, spor çantasından bir silah çıkardı. Autumn, onu görünce nefesini tuttu. Sam, Autumn'un kolunu tutup kapının yanında onun önüne geçti. Her şey bir anda oldu, hareketleri "sorun"un bilinmeyen tanımlarını beklemek için eğitilmiş birinin hareketleriydi.

O anda kapı çalındı ve ikisi de kıpırdamadı. "Autumn Clancy?" diye bir erkek sesi duyuldu.

Sam'in gözlerine baktı ve Sam parmağını dudaklarına götürdü.

"Benim adım Ajan Mark Gallagher. Şerif Monroe beni gönderdi," dedi adam, sesi ahşap duvardan boğuk bir şekilde geliyordu.

Şerif Monroe buraya bir ajan mı gönderdi?

Sanki dışarıdaki ajan onun içinden sorduğu soruyu duymuş gibi, "Şerif bana şifre olarak Boston kremalı çörekleri kullanmamı söyledi. Böylece benim güvenilir olduğumu anlayabileceğini söyledi" dedi.

Autumn'ın nefesi ağzından dışarı fırladı. "Onu içeri al," dedi Sam'e. Sam ona şüpheyile baktı, ama o çenesini kaldırdı. "Bill'in yanına taşındığım ilk gün, beni kasabada yemeğe çıkardı ve istediğim her şeyi sipariş etmemi söyledi. Ben Boston kremalı çörek sipariş ettim. Beni

Buna ek olarak," diye ekledi, "kapının diğerk tarafındaki adam bize zarar vermek isteseydi, bu çürümüş kapıyı tekmelemek yerine gerçekten bizim açmamızı bekler miydi?" Bütün bunları fısıldayarak söyledi ve Sam dinlerken gözlerini kısarak baktı. Gözleriyle ona yalvardı. Bir sonraki adımda ne yapacaklarını tartışıyorlardı ve şimdi bu adam, bu ajan, dünyada neredeyse herkesten daha çok güvendiğı biri tarafından gönderilmişti. Ve sanki onların çağrısına cevap vermek için gelmiş gibi, kapının arkasından onlara yardım teklif ediyordu.

Sam, çürümüş kapıya baktı, sonra tekrar ona döndü, omuzlarını indirdi, en azından bu noktada haklı olduğunu kabul ediyor gibiydi.

"Yardıma ihtiyacımız var, Sam. Belki o bize yardım edebilir." "Ya edemezse?"

"O giderse, biz de gideriz."

Gözleri kadının yüzünde dolaştı ve ifadesinde kararlı bir şey belirdi. Kadının kaslarının gevşediğini gördü, sonra silahını kot pantolonunun arka bel kısmına soktu ve kapıya doğru yürüdü.

Kapıyı açtığında, diğerk tarafta yakışıklı, yaşlı bir adam duruyordu. Çoğunluğu gri olan saçları kısa kesilmişti, kot pantolon ve polar astarlı kanvas ceket giyyordu. Gözleri Sam'e kaydı, yüzünde hiçbir şaşkınlık belirtisi yoktu, sanki Autumn'un yanında duran iri, beyaz saçlı adamı görmeyi bekliyormuş gibi.

"Sadece yardım etmek için buradayım. Tehdit oluşturmuyorum, söz veriyorum. O gün ikinizin de Deercroft'ta olduğunuzu ve ikinizin de masum olduğunuzu biliyorum," dedi ajan.

Yanında duran Sam çok hareketsizdi. Autumn, gerekirse Sam'in belindeki silahı kullanacağından veya bu adamla dövüşeceğiinden hiç şüphe duymuyordu. Ancak bu ajanın kim olduğunu veya onları nasıl bulduğunu bilmiyordu, ama içgüdüğü ona bu adamın bir tehdit olmadığını söylüyordu. En azından fiziksel olarak. Ve en azından şimdilik. Adamın arkasını baktı. Yalnız gelmişti.

"Bizi nasıl... nasıl buldunuz?" diye sordu Autumn.

"Saatlerce sokak kamerası görüntülerini izledikten sonra yerinizi tespit ettim. Adımlarınızı takip ederek sosyal hizmet görevlinize ulaştım. O da bana adınızı verdi."

Korku vücudunu sarmaya devam ediyordu. Bu ajan onları kendisiyle gelmelerini isteyecek miydi? Sam ne yapacaktı? Ona gözaltına alınmayacağını açıkça belirtmişti. *Ben yasadışı şeyler yaptım.*

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu ajan. "Kim olduğum ve çalıştığım kurum hakkında daha fazla bilgi vermek istiyorum. Ve bence hepimiz birbirimize oldukça yardımcı olabiliriz."

Otuz Beşinci Bölüm

Mark ellerini ovuşturdu, ateşin sıcaklığı kemiklerinden soğuğu alıp götürdü. Autumn ve onun sadece Sam olarak tanıttığı adamın oturduğu yere baktı, ikisi de onu dikkatle izliyorlardı.

Bu ne kadar tanıdık bir durumdu. Yine de hala endişeli hissediyordu. Buraya gelirken, muhtemelen *onlardan* biriyle tanışacağını bilerek heyecanlanmıştı. Ama *onlardan birinin* nasıl tepki vereceğini, nasıl davranacağını ya da... kabul edeceğini asla bilemezdi.

Sam. Adı Sam'di. Ve tıpkı diğerleri gibi uzun boylu, iri ve kaslıydı. Sadece Sam'in görünüşü onu şaşırtmıştı. Çoğu, en azından şu ana kadar, aynı futbolcu vücuduna sahipken, Sam farklıydı. Saçları alışılmadık bir beyaz tonundaydı, cildi bronz ve gözleri neredeyse siyahtı. En azından rengi çok sıradışıydı. Ona bir şey yapılmıştı ve merakı içini kemirirken, korku da öyle. Mark, böyle bir şeyi başarmak için neyin kullanıldığını veya bunun ardındaki gerekçeyi tahmin etmek istemiyordu.

"Öncelikle, bilmeni isterim ki, seni tutuklamak, gözaltına almak veya benzeri bir şey için burada değilim.

işbirliğinizi istiyorum çünkü gerçeği arıyorum, ama aynı zamanda ihtiyacınız olduğunu düşündüğüm yardımı sunmak için de buradayım."

"Bize yardım eder misiniz?" diye sordu Autumn. Sam sadece bakakaldı.

"Evet. Bu meseleyi çözene kadar size geçici bir konaklama yeri ve ihtiyacınız olabilecek her türlü korumayı sağlamaya hazırım."

"Silahlı saldırıdan sonra ortaya çıkmamış olsak da mı?" Autumn, Sam'e baktı. Sözlerini dikkatlice seçtiği belliydi, ancak Mark onun daha çok kendisiyle ilgilendiğini hissetti.

Autumn, Sam'e çok az da olsa yaklaştı. Mark, Autumn'un bunu yaptığının farkında olup olmadığını merak etti. Bu, Mark'ın endişesini hafifletti, çünkü bu kız hakkında bildiği kadarıyla, o mantıklı ve sevilen biriydi. Bu, onun iyi bir muhakeme yeteneğine sahip olduğu anlamına geliyordu. Ve bu adamı, sevgisine layık, hatta daha fazlasına layık gördüğü açıktı.

Bu bir garanti değildi, ama iyi bir başlangıçtı. Ve diğerleriyle yaşadıklarından çok daha iyiydi. Tabii Harper'ı olan Jak hariç. Ve bu her şeyi değiştirmişti. Belki bu durumda da öyle olurdu.

Yanında oturan kaslı adam tel gibi gergin görünüyordu. Mark, Autumn'a herhangi bir şekilde tehditkar davranırsa - ki Mark bunu planlamıyordu, tam tersine - Sam'in hızlı ve muhtemelen şiddetli bir tepki vereceğini görebiliyordu.

Hepsi farklıydı. Birbirlerinden farklıydılar, ama özellikle diğer, daha ortalama insanlardan farklıydılar. Evet, Mark, Sam'in gerekirse savaşacağını biliyordu. Sonuçta, bunun için eğitilmişti.

"Neden ortaya çıkmadığını anlıyorum. Ve senden bana güvenmeni, bana karşı dürüst olmanı istemedenden önce, sana karşı dürüst olmak istiyorum.

dürüst olmak istiyorum. Ben, daha iyi bir tanım bulamadığım için... süper askerler yaratmayı amaçlayan bir programa istemeden ve bazen de bilmeden dahil olanları bulmakla görevli bir özel birimde çalışıyorum."

Mark, Sam'in kendini tutmadan hemen önce hafifçe geri çekildiğini ve tamamen hareketsiz kaldığını gördü. Evet, bu onun dikkatini çekmişti. Autumn, Sam'e baktı ve sonra tekrar Mark'a döndü. O da fazla şaşırmamıştı. Sam ona zaten güvenmişti — en azından bir kısmını. *İyi.*

"İsteği dışında..." diye mırıldandı Autumn.

"Yani bu, bebekken... ya da çocukken yapılıyor. Bu programda bulduğum ilk adamın adı Jak. Onun hakkında biraz sonra size daha fazla bilgi vereceğim. Jak kurtarıldığından beri, görev gücü iki grup daha buldu. Sadece beş kişi hayatta kalmıştı ve hepsi... dış hayata uyum sağlayamadı ve daha sonra akıl hastanesine yatırıldı." Autumn ve Sam'in hayranlık dolu ifadelerine bakarak, az önce bahsettiği o zavallı ruhları düşündü. *İyi uyum sağlayamadılar.* Bu tanımın içinde koca bir dünya vardı, ama şimdi bunun üzerine girecek zamanı yoktu. Sam'in gözlerinin, bunu söylediğinde büyüdüğünü görünce, adamın neyi kastettiğini az çok anladığını anlayabilirdi.

Mark, herhangi bir tehdit oluşturmamak için silahını arabada bırakmıştı. Ama Sam'in yakınlarda, gerektiğinde bir an bile tereddüt etmeden, eğitilmiş bir profesyonelin becerisiyle kullanacağı bir silahı vardı. Ama Mark'ın sözlerini sindiriyordu ve yanındaki kadına açıkça bağlıydı. Her ikisi de son derece

olumlu işaretlerdi. Bir başarı hikayesi vardı ve Tanrı, ikinci bir başarı hikayesi olmasını umuyordu.

"Onları nasıl buldun?" diye sordu Autumn.

"Her bir failin, bu programlardaki adamlarla aynı belirleyici özelliklere sahip olduğu bir dizi suçla ilgilenmeye başladım. Basitçe söylemek gerekirse, hepsi tipik suçlular gibi değil, daha çok atlet veya asker gibi görünen iri ve güçlü adamlardı. İlk başta kanıtlar zayıftı, farkındayım, ama durumları ve sanıkları ne kadar çok incelediysem, bu adamların düşündüğüm kişiler olduğuna o kadar çok ikna oldum. Sonunda, bahsettiğim gruplara ulaştım."

"Ne tür suçlar işlediler?" Autumn, ses tonunda şüpheyile sordu.

Mark, hareketsiz ve sessiz kalan Sam'e baktı. Mark, Autumn'un sorduğu soruların cevaplarını zaten bildiğini hissetti. Ne şaşırması ne de meraklı görünüyordu, sadece stoikti.

"Çeşitli suçlar," dedi Mark. "Çoğunlukla silahlı saldırılar. Bir bıçaklama. Suçları benzer kılan diğer bir şey ise, haber döngüsünde büyük bir skandalla karşı karşıya olan biri için son derece avantajlı bir zamanda işlenmiş olmalarıydı."

"Haber döngüsünde her zaman büyük bir skandal vardır," dedi Autumn.

"Öyle görünüyor. Ama herkes halkın dikkatini başka yöne çekmek için bedel ödemeye hazır değil."

Sam'in gözleri şaşkınlıkla büyüdü, sonra omuzları sanki anlarmış gibi çöktü. Kanepenin minderlerine

kanepenin minderlerine yaslandı. Autumn ona bir bakış attı, dudaklarını tekrar ısırarak Mark'a odaklandı. "Ödemeyi göze almak..." Autumn neredeyse fısıldayarak konuştu. "Bu programlardaki adamlara, dikkatleri kendilerinden uzaklaştırmak için suç işlemleri talimatını veren biri olduğunu mu söylüyorsun?"

"Aynen öyle."

"Oh," dedi Autumn. Bir an durdu, Sam'e endişeli bir bakış attı, ama Sam önünü izlemeye devam etti. "Yani... okulda silahlı saldırı yapan kişinin... bunu yapmak için kiralandığını mı düşünüyorsun? Haberlerdeki diğer olayların dikkatini dağıtmak için mi?"

"Ya da haberlere çıkmak üzereydi," dedi Mark. "Bir kariyeri ya da birçok kariyeri mahvedecek bir şey. Genellikle işe yarar. En azından, kişi ya da kişiler bir yalan uydurmak ya da çeşitli nedenlerle baskıdan kurtulmak için yeterince uzun süre dikkatleri başka yöne çekmek için." *Veritabanını temizlemek, kanıtları gizlemek.* Liste uzayıp gidiyordu. "Bu mümkün mü, Sam? O gün o çocukları vuran adamın sahte bayrak operasyonu olarak kullanılması?" Sam'e herhangi bir programa katılımını sormayacaktı, henüz değil. Sam'in daha güvenli bir açıdan bu konuya yaklaşmasına izin verecekti, tabii bunu yapmayı seçerse.

Sam derin bir nefes alıp verdiğiğinde geniş omuzları yükseldi ve sonra düştü. Uzun bir süre Autumn'a baktı ve aldığı kararın ona bağlı olduğu belliydi. Mark'a tekrar baktığında yüzündeki ifade sert ve taş gibiydi. "Evet... bu mümkün. Nedenini bilmiyordum."

Mark, gerginliğini derin ve yavaş bir nefesle dışarı verdi. Bu soruyu yanıtlayarak, Sam birkaç soruyu daha yanıtlamıştı. Mark, Sam'in de bunun farkında olduğunu çok iyi görebiliyordu. Bazı yönlerden tek bir şeye odaklanan bir düşünür olabilirdi — tasarım gereği öyle olmak zorundaydılar

ama bu adam aynı zamanda çok zeki olduğu da belliydi. Kararını nasıl vermiş olursa olsun, Sam ona karşı dürüst olmaya, yardımı kabul etmeye karar vermişti. Muhtemelen yanında oturan kadına bir miktar koruma sağlamak için. *Tanrıya şükür.*

Mark, Sam'in sözlerini tekrar düşünürken derin bir nefes aldı. Programdaki erkek ve kadınlara görevlerinin nedeni değil, sadece nasıl yapılacağı anlatılıyordu. Soru sormamaları için eğitilmişlerdi. Sam'e, *intihar bombacılarını eğittikleri gibi seni de eğitiyorlar* demek istedi. İnançla ve amaçlarının haklı olduğuna inanarak. Ve zamanı geldiğinde bunu Sam'e söyleyecekti. Ancak bu büyüklükteki bilgi yüklemesi yavaş yavaş verilmeliydi. Dikkatlice.

Sam'in kendi başına neyi fark ettiğini ve neyi fark etmediğini bilmiyordu.

"Saldırganın gerçek adı neydi?" diye sordu Mark. "Kimliğini kullandıkları adamın bir kurban olduğunu düşünüyorum. Evden çalışan, çok az tanıdığı olan bir adam. Muhtemelen teşhis edilmemiş bir rahatsızlığı vardı ve bu da onu sosyal etkileşimden aşırı derecede uzaklaştırıyordu. Bu da bu vakaların ortak noktasıydı." Şimdiye kadar her sahte bayrak operasyonunda katil olay yerinde ölmüştü, ancak "kimlikleri" tutmamış. Ve sonunda, birkaç ilgili ipucunu takip ettikten sonra, Mark'ın görev gücü, bahsettiği iki grubu bulmuştu. Mutlu sonlar olmamasına rağmen, kurtardığı insanların artık güvende olması ve toplumun, onların işleyebileceği suçlardan kurtulmuş olması onu rahatlatıyordu.

"Bekle, bana suç mahallinden aldıkları cesedin shooter olmadığını mı söylüyorsun?" Autumn sordu,

şakaklarını ovuşturarak sordu.

"Mutlaka öyle değil, ama bence kimliği sahte. Muhtemelen gerçek Jason Leads'i öldürdüler. Morgdaki cesedin gerçek tetikçinin mi yoksa değiştirilmiş mi olduğu kimsenin bilmediği bir şey. Bu kadar geniş bir ağ olduğu için, böyle bir şeyi başarabileceklerinden eminim. Bu bir tür kartel. Çok büyük miktarda para dönüyor ve birçok katılımcı var. Üyeler ise, daha büyük bir iyilik için çalıştıklarına inanan insanlar. Yapmayacakları çok az şey var."

Autumn birkaç kez hızlıca gözlerini kırptı, sonra Sam'e baktı. Sanki bir soru soracakmış gibi ağzını açtı, ama sonra kapattı ve Mark'a çaresizce baktı.

"Morgdaki ceset tetikçinin cesedi olsaydı, bunu bilirdin. O da benim gibi ameliyatlar geçirdi, ama çok daha az. Adı Amon'du," dedi Sam somurtkan bir şekilde. "Soyadını bilmiyorum. Gerçek soyadlarımız olsaydı, onları asla kullanmazdık."

"Kim, Sam? Soyadını senden kim sakladı? Seni kim eğitti?" Mark, Sam'in bu kötülüğe karışan tek bir kişinin adını, sadece bir kişinin adını söylemesini beklerken nefesini tuttu. Ya da reddetmesini.

"Dr. Heathrow bizim tıbbi tedavimizden ve eğitimimizden sorumluydu." Sam'in yüzünde derin bir umutsuzluk ifadesi belirdi, sonra hemen ekledi: "Ama o da bize yardım etmeye çalıştı. Organlarım tümörlerle doluydu. Kemiklerim kırılıyordu."

Dr. Heathrow. Autumn'un tıbbi tedavisinden sorumlu olan adam. Mark'ın internette okuduğu adam. insan

augmentation. Mark'ın içini bir başka korku dalgası kapladı, gözleri Sam'in tuhaf beyaz saçlarından şakaklarındaki yara izlerine kaydı.

Mark'ın bakışları, Sam'in boğazının dibinden başlayan yara izine kaydı ve kaç tane ameliyat geçirdiğini ve bunların tam olarak ne için olduğunu merak etti. Bu bilgi Mark'ın daha eksiksiz bir resim oluşturmaya yardımcı olacaktı, ancak yine de özel bir bilgiydi, bu yüzden şimdilik Sam'in verdiği bilgiyle yetinecekti. "Ameliyatlar... o zamanlar deneysel miydi?" diye sordu.

"Elbette, Ajan Gallagher. Ama riske değdi," dedi Sam.

Bu ifade önceden prova edilmiş gibi geliyordu, ama Mark bunu görmezden geldi. Sam, beyin yıkamasını başlatan adam için yalan söylüyorsa, bu şaşırtıcı olmazdı. Ve belki de ameliyatlar riske değdi. Sam, rengi garip ve endişe verici ve alışılmadık sayıda ameliyat izi olsa da, açıkça sağlıklı ve güçlüydü.

Mark, Sam'in Dr. Heathrow ile ilgili sorular karşısında biraz tedirgin olduğunu fark etti, bu yüzden bu konuya daha sonra geri döneceklerdi. "O gün neden Deercroft'taydın?"

"Programın şehirde tuttuğu daireye gittim. Amon oradaydı. Garip görünüyordu ve gittiği adresi gördüm. Bir şeyler yolunda değildi ve ben..." Başını salladı. "Nedenini bilmiyorum. Sadece yaptım."

"Dairenin adresini biliyor musun?"

Sam başını salladı ve adresi Mark'a verdi. Mark, New York'taki güvenilir iş arkadaşlarından birine mesaj attı. Şaşırtıcı bir şekilde, telefonunda sadece bir çubuk sinyal olmasına rağmen mesaj gönderildi.

Bu operasyonun işleyişiyle ilgili deneyimleri ona bir şey öğrettiyse, Amon adlı adam işini bitirdikten sonra, özellikle de polisin bu kadar yoğun bir şekilde müdahil olduğu bir işin ardından, o yer boşaltılmış olacaktı. Muhtemelen başka bir yerde başka bir yer kiralamışlardı, ama Sam bunun nerede olduğunu bilmiyordu. Sam'e bir daha programla ilgili hiçbir şey emanet edilmeyecekti.

Mark, hareketsiz ve sessizce oturan adamı düşündü. Adamın zorlandıkları belliydi ve Mark ona karşı bir şefkat dalgası hissetti. Mark'ın sorularını yanıtlayarak Sam, korumak için eğitildiği her şeye aykırı davranıyordu. Esasen Mark, zihinsel ve duygusal bir mıknatısın yanlış yönüne doğru itiyordu. *Adam güçlüydü.* Fiziksel olarak değil, ama ruhen de öyle. Sam'in bunun farkında olduğunu sanmıyordu, ama Mark farkındaydı. Jak da farkındaydı. "Program, başka bir üyenin görevine karıştığın için senden memnun olamaz. Kayıpları artıracak olanlar için kurşun yediğin için." Masum çocuklar.

"Hayır, ama durum zaten böyleydi. Ondan haftalar önce programdan atılmıştım."

"Dr. Swift tarafından mı?" diye sordu Mark.

Sam'in gözleri ona kaydı, adamın adını bildiğine açıkça şaşırmıştı. Yüz hatları düzeldi ve başını salladı. "Emri Dr. Heathrow'a verdi."

"Neden?" diye sordu Mark.

"Çünkü emri yerine getirmedim," dedi Sam, gözlerini kaçırarak.

Mark onu inceledi. Kaçamak cevaplar veriyordu. *Sorun değil. Zamanımız var. Güvenini kazanacağım, Sam.*

"Dr. Swift'in nerede yaşadığını biliyor musun, Sam?" diye sordu Mark, ancak Dr. Swift'in kalıcı bir ikametgahı olmadığını çok iyi biliyordu. Diğerleri de ona, kimse onun bir saatten fazla bir süre boyunca nerede olduğunu bilmediğini ve önceden de asla bilmediğini söylemişti. Hareket halinde kalması daha akıllıcaydı. Ancak Mark ve bu kötü herifi yakalamaya çalışan diğerleri için bu talihsiz bir durumdu.

"Hayır. Onunla hiç yüz yüze görüşmedim," dedi Sam, Mark'ın zaten bildiği şeyi doğrulayarak.

"Programın sana verdiği telefon hala sende değil, değil mi?"

"Hayır. Ben... kovulduğumda el konuldu."

"Senin intihar etmeni bekliyorlardı, değil mi Sam?"

Autumn, şok ve dehşetle Sam'e bakarak hafifçe nefes aldı.

Mark, programdan atılırsanız utanç içinde kovulacağınızı bilecek kadar bilgiliydi. Son görev, kendi canınızı almaktı. Ve şu ana kadar, bildiği kadarıyla, hepsi bu emre uymuştu. Ama bu insanlar beyin yıkamaya maruz kalmış ve sayısız şekilde terörize edilmişti. *Dikkatli ol*, diye kendine hatırlattı. *Sam gibi adamlarda tetikleyiciler bolca bulunur*. Nasıl olmasın ki?

"Evet," dedi Sam. "Ben... Ben hep niyetindeydim..."

"Sam," diye fısıldadı Autumn, elini sıkarken parmak eklemleri beyazlaşıyordu.

"Seni ne durdurdu?" diye sordu Mark.

Sam, Mark'ın yıllar önce Jak'ın Harper'a baktığı gibi, ona hayranlıkla bakan bir bakışla Autumn'a baktı,

"O engelledi," diye cevapladı Sam.

"Anlıyorum." Onları inceledi, birbirlerine yaslanmaya devam ettiklerini fark etti. "Yani siz ikiniz hastanede tanıştınız mı? Birbirinizi bu şekilde mi tanıyorsunuz?" Bu, şimdiye kadar çözemediği bulmacanın bir parçasıydı. Sam, kendisinin de Dr. Heathrow'un bakımında olduğunu söyleyene kadar. Bildiği şeyleri göz önüne alırsak, *bakım* muhtemelen uygun bir terim değildi. Ama bu konuda hala araştırılması gereken çok şey vardı.

Autumn, laboratuvarın yanında, Sam'in de yaşadığı yeni binada yaşadığını söyleyerek bunu doğruladı. Gözleri, ona hikayenin tamamını anlatmıyormuş gibi yana kaydı, ama yine de, şimdi bunu zorlamak için doğru zaman değildi. Mark da bazı şeyleri saklıyordu.

Laboratuvar. Mark'ın laboratuvar hakkında milyonlarca sorusu vardı ve o anda Sam'e bunları sormaya başlamak istiyordu. Ama deneyimlerinden, sabırlı olması gerektiğini biliyordu.

"Konuşacak ve çözmeye çalışacak çok şeyimiz var," dedi Mark. "Bir ekibe ihtiyacın olduğunu hissediyorum. Ve bana güvenirsen, ben de o ekibin bir parçası olmak isterim." İkisini tekrar sırayla baktı. Çok gençlerdi. Çok tedirgindiler. *Autumn umutluydu, Sam ise temkinliydi.* Mark da umutluydu ve bu buluşma öncesinde işleri kolaylaştıracağını bildiği birkaç düzenleme yapmıştı. "Sana bahsettiğim, ilk kurtarılan adam Jak'ı ve karısı Harper'ı arayıp nehir kenarındaki bir evde buluşmamızı rica ettim. Autumn, yaşadığın kasabadan arabayla sadece otuz dakika uzaklıkta. İkiniz de benimle gelir misiniz? Buradan sonra ne yapacağımıza hep birlikte karar verebiliriz."

Sam, Autumn'a baktı. "Onu güvende tutabilir misin? Ne olursa olsun...?"

Mark durakladı. *Ne olursa olsun.* Mark, Sam'in zarar görmesi veya ayrılmayı seçmesi durumunda demek istediğini tahmin etti. Mark, güvenin bu kadar belirsiz olduğu bir durumda, bu derin güvensizliğe sahip adama yalan söylemeyecekti. "Anladığım kadarıyla, Autumn'un kimliği bilinmiyor. Kolluk kuvvetleri onun adını veya fotoğrafını bilmiyor." Ona baktı, sonra tekrar Sam'e döndü. "Çok tehlikeli insanlarla uğraşıyoruz, Sam, ama senden başka kimsenin hedef olabileceğine inanmam için bir neden yok. Ve gideceğimiz bu güvenli ev, hiçbir resmi veri tabanında kayıtlı değil. Uzun süre kalmayacağız, sadece daha fazla bilgi toplamak ve sonraki adımları belirlemek için yeterli süre kalacağız."

Mark, Sam'in yüzündeki kararlı ifadeyi gördü. Autumn ve Sam birbirlerine baktılar, sonra Sam Mark'a döndü, bir şekilde hem emin hem de yenilmiş görünüyordu. Autumn'un güvenliği onun için açıkça çok önemliydi. Kendi güvenliği ise çok daha az önemliydi.

"Evet, sizinle geleceğiz." Sam ona güveneceğini söylememişti, ama Mark da bunu beklemiyordu.

Sorun değil, Sam. Bunun için çalışmaktan memnuniyet duyarım.

Otuz Altıncı Bölüm

Güzel tatil evi bir koyun kenarında yer alıyordu, ev ile su arasında sadece küçük, eğimli bir çim alan vardı. Sam ve Autumn güverteye çıktılar, çıplak ağaçlara ve buz gibi suya baktılar. Haftalarca kaldıkları kulübede de suya bakan bir güverte vardı, ama buradaki güverte bambaşka bir his veriyordu, ve bunun nedeni sadece pahalı ve çok katlı olması değildi.

Her şey değişti, diye düşündü Autumn, Sam'e bakarak. Yolculuk boyunca pek konuşmamıştı ve hâlâ sessizdi. Somurtkandı. Mark, her birinin kanından küçük bir şişe alıp test yapabilir mi diye sorduktan sonra bir kez durmuşlardı. Bekleyebilir, demişti onlara. Bir iğne bile batırılmasından hoşlanmıyorlarsa, seçim yapmalarına izin verecekti, ama bu bazı cevaplar bulmaya yardımcı olacaktı. Böylece ikisi de kabul etmiş ve bir klinikte durup kanlarını almışlardı. Mark, iki şişeyi güvendiği bir laboratuvara göndermişti. Autumn, onun tam olarak ne aradığını sormamıştı, ama verebileceği her türlü cevabı memnuniyetle karşılayacaktı. Çok uzun zamandır cevaplar arıyordu.

Bill'i arayıp kulübeyi terk edeceklerini ve bunun nedenini söylemiş, ancak nereye gideceklerine dair ayrıntıları vermemişti. Ardından Şerif Monroe'yu da aramış ve

rahatlamış gibiydi, bu da Gallagher ajanına güvenme kararından memnun olduğunu gösterdi.

Eve vardıklarında, ciğerleri hafifçe genişledi. Belki de bilinçaltında, Ajan Gallagher'a tam olarak güvenmeyi, onları tarif ettiği yere götürdüğü ana kadar ertelemişti.

İçgüdüsel olarak onun iyi ve dürüst bir adam olduğunu hissediyordu, ama aynı zamanda hiç beklemediği bir durumun içindeydi, her an değişen ve farklı bir şeye dönüşen bir durumun. Ayak uydurmakta zorlanıyor, düşüncelerini ve duygularını sınıflandırmakta zorlanıyordu, bu yüzden sadece Sam'in elini sıkıca tuttu. Onun dayanağı. O da onun için bir dayanak olmaya yemin etti.

"Çantalarınızı şuradaki odaya koydum," dedi Ajan Gallagher —Mark, kendisine böyle hitap etmelerini istemişti—diye, nehre bakan odayı işaret ederek söyledi.

"Teşekkürler, Mark." Autumn ona küçük bir gülümseme attı. Fazla bir şeyleri yoktu. Sadece Bill'in onlara getirdiği şeyler, neredeyse boş görünen Sam'in spor çantası ve Sam'in hala ihtiyaç duyduğu birkaç tıbbi malzeme. İhtiyaç duyduğu doğru kelime değildi, en azından Sam için. Artık kendi kendine iyileşecekti. Malzemeler, ona somut bir şekilde bakmaya devam etmenin bir yoluydu.

Evin önüne bir araç geldiğinin sesi duyuldu ve Mark o yöne doğru yöneldi. "Jak ve Harper gelmiş olmalı," diye mırıldandı. "Hemen dönerim."

Autumn, Sam'in durduğu terasın kenarına doğru yürüdü. Sam, çimleri ve birkaç çıplak ağacı seyrediyordu. Uzaklardaki su griydi ve morarmış gökyüzünü yansıtıyordu

. Ona yaslandı. "İyi misin?" Onunla konuşmak istediği çok şey vardı. Program hakkında, Mark'ın diğerleri hakkında söylediklerine ilişkin düşünceleri hakkında, devam eden bir soruşturmaya dahil oldukları ama şaşırtıcı bir şekilde düşündükleri soruşturma olmadığı gerçeği hakkında.

"Evet," dedi basitçe, gözlerinde binlerce başka kelime olsa da. *Sonra. Sonra yalnız kalacağız.*

Sesler ve ayak sesleri yaklaştıkça, Autumn'un sadece... kapıdan içeri girdiğinde aklına gelen ilk kelime "*iri*" olan bir adam gördüler. Sam gibi uzun ve geniş yapılıydı, ama o kadar kaslı değildi. Arkasındaki kadın minyon, güzel ve oldukça hamileydi. Kayar cam kapılardan terasa çıktı, arkasında Mark, kucağında küçük bir çocuk vardı. Çocuk bir cümle kuruyordu, kurbağa, köpek ya da domuzla ilgili bir şey miydi?

"Bir dakika sus, Eddie," dedi kadın, iri yarı adamın önüne geçerek. "Onları tamamen ezip geçeceğiz."

Sam, Autumn'a yaklaştı ve onun biraz önüne geçerek, bir bekçi köpeği gibi pozisyon aldı.

Esmer kadın Autumn'a ve sonra Sam'e yaklaşırken sıcak bir gülümsemeyle baktı. "Ben Harper," dedi. Bakışları Autumn'dan Sam'in durduğu yere kaydı, ikisini de içtenlikle süzdükten sonra dönerek gözleri yumuşadı. "Ve bu da kocam Jak."

Jak adındaki adam da onları dikkatle inceledi, bakışları Sam'in üzerinde durdu.

Mark küçük çocuğu ayağa kaldırırken, "Ve bu tatlı küçük haylaz da Eddie," dedi.

Eddie hemen annesinin yanına gitti, bacağına yaslandı ve Sam'e baktı. Gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı hafifçe aralanmıştı. Sam ona baktı, kaşlarından birini kaldırdı.

"Sen bir *büyücü* müsün?" diye sordu Eddie, yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle.

"Hayır," diye cevapladı Sam, sanki o da bu garip yaratığın ne olduğunu tam olarak bilmiyormuş gibi çocuğa ihtiyatla bakarak.

"*Uzaylı* mısın?"

"Eddie!" dedi Harper, elini indirip çocuğun yanağını okşayarak onu sakinleştirmeye çalıştı.

Autumn gülme isteği duydu ve bu his içindeki bir şeyi rahatlattı. Eğer mizah anlayışı hala sağlamsa, her şey yoluna girecekti. Çocuğun samimi masumiyeti, Sam hala ona şüpheyile baksa da, tam da ihtiyacı olan merhem gibiydi.

"Hayır," diye cevapladı Eddie, ama bu sefer daha az emin bir şekilde. "Şey, ben..." diye başladı Harper.

"Bir süper kahraman!" diye bağırdı Eddie, Sam'e bir adım daha yaklaşarak, bakışlarındaki hayranlık artarak.

"Şey..."

"Hızlı koşabilirim!" dedi Eddie, dönüp küçük bacaklarının taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde güverte kenarına koştu ve sonra tekrar onların durduğu yere geri döndü. "Gördünüz mü?"

"Hiç de hızlı değilsin," dedi Sam, Autumn'un gülme ve inilti karışımı bir ses çıkarmak üzereyken kendini tutmasına neden oldu

ve inilti karışımı bir ses çıkarmak zorunda kaldı. Açıkçası, Sam nadiren ya da hiç küçük bir çocukla karşılaşmamıştı.

"Öyleyim!" dedi Eddie, bu dürüst hakaretin onu hiç de etkilemediği belliydi.

"Bacakların hızlı olmak için çok kısa."

Eddie bunu düşünür gibi göründü, gözleri Sam'in ayaklarından beyaz saçlarına kaydı. "Babam bir gün onun gibi bir dev olacağımı söylüyor," dedi sonunda.

Sam cevap vermek için ağzını açtı.

"Devler fasulye saplarının tepesinde yaşar ve akşam yemeğinde çocukları yerler!" diye bağırdı Eddie.

"Uh—"

"Sana bu gece nerede uyuyacağını göstereyim mi, gelecekteki dev?" dedi Mark, Eddie'nin elini tutarak. "Benden daha uzun bir çatı katı yatağı. Ona çıkmak için merdiven kullanman gerekiyor."

Eddie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, ama kararsız görünüyordu, bakışları sıra dışı süper kahraman ile az önce merdivenli bir yatak vaat eden adam arasında gidip geliyordu. "Geri döneceğim!" dedi Sam'e, Mark'ın elini tutarak.

Sam'in ifadesine bakılırsa, bunu bir tehdit olarak algıladı.

"Autumn," Harper dedi, shooting a quick look at her

kocasına, "Bütün gün seyahat ettikten sonra biraz bacaklarımı uzatmak isterim

. Benimle yürüyüşe çıkmak ister misin?"

"Um." Autumn, Sam'in gözlerine baktı ve Sam, ona sorun olmadığını belirten bir baş salladı. "Tabii," dedi.

Harper'a baktığında, kadının onları izlediğini ve dudaklarında nazik bir gülümseme olduğunu fark etti. Autumn, onu terastan bahçeye inen merdivenlere kadar takip etti

bahçeye çıkan merdivenlere doğru izledi. Kış imlerini geçtiler ve sahil boyunca uzanan bir yola çıkan kapıdan ıktılar.

"Ne zaman doğuracaksın?" diye sordu Autumn.

"Sekiz hafta daha." Harper gülümsedi. "Şu anda bir ömür gibi geliyor. Ve iki çocukla uğraşmaya başlamadan önce bu zamanın tadını ıkarmalıyım gibi geliyor." Ama yine gülümsedi ve elini şişmiş karnına götürdü. Anneliği açıkça seviyordu.

Autumn'da bir özlem uyandı, bir gün Harper'ınki kadar güzel bir ailesi olacağı umudu. Harper ve Jak, Jak'ın Sam'le aynı duygusal ve zihinsel zorluklarla karşı karşıya kaldığını varsaymak zorunda olsa da, bunu başarmanın bir yolunu bulmuşlardı.

Henüz bugünü çözememişken, Sam ile olası bir gelecek düşünerek kendinizi aşıyorsunuz.

"Her şey yolunda gitmedi," dedi Harper, "Jak'ın uyum süreci."

Autumn, Harper'ın sanki aklını okumuş gibi davranmasına şaşırdı.

Harper, anlamlı bir gülümsemeyle, "Ben de bir zamanlar senin durumundaydım. Ya da... en azından ona yakın bir yerdeydim." Bir süre durdu. "Onlar yaralı savaşçılara çok benziyorlar. Daha normal bir hayata uyum sağlamak neredeyse en kolay kısmı," dedi. "Asıl savaş, keder, öfke ve korku... Bu şeyler gerçek savaşlar. Ama Sam bu kadar yol kat ettiyse ve akıl sağlığını ve şefkat dolu kalbini koruduysa, iyileşeceği konusunda büyük umut var demektir."

Aklı başında olmak. İyilik. Evet, o ikisine de sahipti. Ve kalbi sadece az miktarda iyilik barındırmıyordu,

bilse de bilmesede, iyilikle dolup taşıyordu.
istese de istemese de.

O yürüyen bir mucize, Autumn sürekli olarak hatırlatıyordu. Ve bu kadının kocası da öyle. Harper ile tanıştığı için aniden büyük bir minnettarlık dalgası hissetti. Yalnız değilim.

"Bana kocandan bahseder misin?"

Harper'ın dudaklarında yine bir gülümseme belirdi, bu seferki neredeyse rüya gibiydi. Ama sonra gülümseme kayboldu ve kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluştu. "O, ormanda tek başına büyüdü. Açlık ve soğukla başa çıkmak zorunda kaldı, hiçbir insanın, hele ki bir çocuğun katlanmaması gereken şeyler. Onu incelediler, izlediler, ama hiç yardım etmediler."

Küçük bir çocuğun ormanda tek başına kışa göğüs gerdiği düşüncesi Autumn'un kanını dondurdu. "Tanrım," diye fısıldadı. Bir insanın damarlarında ne tür bir kötülük akıyor olmalı ki böyle bir şeyi izleyip yardım etmek zorunda hissetmesin?

Bu, Sam hakkında meraklanmasına neden oldu. Kendisine zarar veren bir ilaçla tedavi edildiğini söylemişti. Bu ilaç, geçirdiği ameliyatları gerekli kılmıştı. Ama aynı zamanda savaşmak ve öldürmek için bir tür süper asker olarak eğitilmişti. Peki bu eğitim neyden oluşuyordu? Sam, bahsetmediği şekillerde işkence görmüş müydü? Autumn'un hala anlamadığı neler yaşamıştı? Bir ürperti daha onu sardı, bu sefer bilmediği şeylerden duyduğu korkudan kaynaklanıyordu. Karşılaşacağı ve canını yakacak bilgiler.

Ama bunu yaşayan Sam olacaktı. Bu seninle ilgili değil. Yine de, gelecek olabilecekler için kendini hazırladığını hissetti.

Harper bir an durdu, ama sonra devam etti. "En kötüsü yalnızlıktı, sanırım. Ve başkalarının ona yardım edebileceklerini, ama etmediklerini bilmek."

Autumn başını salladı. Kendi bulmacasının tüm parçalarını henüz bir araya getirmemiş olsa da bunu anlıyordu. Ama hastane personelinin, ona yalan söylenip incitilirken muhtemelen seyirci kaldığını bilmek, ihanetin ağırlığı altında kalbini parçaladı. Başkalarının, hatta yabancılar bile, onu kurtarmaya değer görmemiş olabileceğini bilmek, tarif edilmesi zor bir şekilde canını yakıyordu. Birisi onun hayatının hiçbir değeri olmadığına karar vermişti. Bir çocuğun korkunç koşullara katlanmasını izleyip müdahale etmemek için, çok acımasız ve ruhsuz biri olmak gerekiyordu. "O insanlar adalete teslim edildi mi?" diye sordu.

Harper durakladı. "Evet. Öyle diyebilirim. Programın başındaki adam hariç," diye mırıldandı, kaşlarını çatarak paltosunu daha sıkı sardı.

"Dr. Swift," dedi Autumn.

"Evet, o," dedi Harper. "Eğer bir insan cehennemin ateşli çukurlarında yanmayı hak ediyorsa, o da bu adamdır. Ve o yakalanana kadar, bu ağ devam edecek."

"O yılanın başı," diye mırıldandı Autumn. "Aynen öyle."

"Jak, Ajan Gallagher'ın yönettiği bu görev gücünde bir rol üstleniyor mu?"

"Evet, Mark'a danışmanlık yapıyor. Ayrıca gerektiğinde özel bağışlar şeklinde fonun bir kısmını da biz sağlıyoruz. Jak'ın dedesi öldüğünde ona oldukça büyük bir miras bırakmış." Nehrin bir virajını döndüler

ve bir süre sessizce yürüdüler, sonra Harper durdu. "Geri dönelim mi?"

Autumn da durdu. "Oh, evet, özür dilerim. Muhtemelen yorgunsundur." Geri döndüler ve artık sadece bir nokta haline gelmiş olan eve doğru yürümeye başladılar. Autumn, güvertede duran ve kim bilir ne hakkında konuşan iki figürü zar zor seçebiliyordu.

Harper gülümsedi. "Ben iyiyim, ama Sam seni arayacaktır ve ben onun görüş alanından çıkmak istemiyorum. Sen onun hemen yanında olmasan bile, nerede olduğunu görmek isteyecektir." Autumn'a hem alaycı hem de anlamlı bir gülümseme attı. "Belli ki çok yakınızdır."

Autumn, Harper'ın sorgulayan bakışlarını hissetti ama onun merakı onu ısıttı. Bir müttefiki vardı, çok az kişinin anlayabileceği bir şeyi anlayan biri.

"Evet," dedi Autumn. Onunla nasıl tanıştıklarını kısaca anlattı, Harper'ın Jak'ın hikayesinde yaptığı gibi ayrıntıların çoğunu atladı. İkisinin de yüzeyin altında yatan şeyin önemini anladığını biliyordu. Autumn, bu kadınla arkadaş olacaklarını hissediyordu, sadece ortak deneyimleri nedeniyle değil, aynı zamanda sevimli birine benziyor ve konuşması kolay biriydi.

Kaldıkları mülkü ve yanındaki mülkü ayıran nispeten kısa bir taş duvar vardı. Harper duvarı işaret etti ve sonra kendini yukarı çekerek, Autumn'un zarafet eksikliği olarak gördüğü şeye küçük bir kahkaha attı. Autumn onun yanına oturdu ve Sam ile Jak'ın hala sohbet ettikleri güverteye baktı.

iki adam da korkuluğa yaslanmış, bakışları Autumn ve Harper'ın oturduğu yere sabitlenmişti. Autumn, Harper'ın da baktığı suya bakışlarını çevirdi ve bir an için, dostça bir sessizlik içinde oturdular.

Bir dakika sonra Harper, "Onu seviyorsun," dedi.

Bu kadar belli miydi? "Evet," diye itiraf etti Autumn, ve bunu başka birine itiraf etmek, bunu daha da gerçek hissettirdi. Yün paltosunun etek ucundaki bir ipliği çekiştirdi. Çözülmesi gereken çok fazla sorun, çok fazla soru vardı, iyileşmesi gereken çok şey vardı. Ama Autumn'a göre, Sam'e bu süreçte yardım ederse, her şey çok daha kolay olacaktı. Sevgiyle. Bill ve kasaba halkının ona yardım ettiği gibi. Gün be gün. Ama kasaba halkı ve Bill onu sevse de, o Sam'e *aşıktı* ve bu da durumu biraz daha karmaşık hale getiriyordu. "Onu nasıl doğru şekilde sevebilirim?"

"Onu kabul et," dedi Harper hemen. "Onun seçimlerini onurlandır. Onun için neyin doğru olduğunu varsayma. O bunu hayatı boyunca yaşadı."

Bir yaprak suda yüzdü, bir girdapta yakalandı, oturduklarında önlerinde dönüp durdu ve sonra yoluna devam etti. "Onu çocuk gibi davranma," diye açıkladı Autumn.

"Doğru. Bu çok cazip olabilir, çünkü Jak ve Sam gibi büyümüş erkekler çocukluk yaşamamışlardır. Bazı açılardan inanılmaz derecede masumdurlar. Bazı açılardan ise çok, çok yorgunlardır."

Evet, bu Sam'i tanımlamak için uygun bir yoldu. O da çok gerçekçiydi, Autumn bunu çekici ama aynı zamanda sinir bozucu buluyordu. Harper'ın bahsettiği o masumiyet.

"Dahası da var, Autumn, onun her şeyini sevmelisin. Onun her yönünü sevdiğini ve kabul ettiğini ona göstermelisin. Yaptığı her şeyi değil, çünkü diğerleri onu korkunç şekillerde yönlendirdi, manipüle etti ve zorladı. Ama bu yüzden o sonsuza dek değişti. Ve ona, onun her yönünü sevdiğini, onu istediğini garanti etmelisin. Senin, onun kimliğinin bir parçasını gizlice nefret ettiğinden korkmamalı, ne kadar küçük olursa olsun, elinden gelse ondan kurtulmak istese bile. O parça orada ve sen onu bunun için sevmelisin."

Vay canına. Autumn, Harper'ın sözlerinin etkisini anlamak için bir an durdu. Söylediklerinin doğruluğunu derinden hissetti. Jak'ın yaşadıkları, belki de hayatta kalmak için yaptıkları ve Harper'ın onu kabul etmesinin onun için ne kadar önemli olduğunu kabul etmekte ne kadar zorlandığını ancak tahmin edebiliyordu. Sam ve Jak birbirlerine benziyorlardı, ancak aralarındaki fark, Jak'ın neredeyse tamamen yalnız büyümüş olmasıydı. "Jak bu yalnızlığı nasıl atlattı?" diye sordu, çünkü bunu daha önce duymak kalbini kırmış olsa da, Jak'ın duygusal olarak zarar görmeden bu durumdan çıkmış olmasına hala şaşıırıyordu.

"Annemin ders notlarını buldu," dedi Harper, Autumn'a gülümseyerek. "Bu uzun bir hikaye, daha sonra seve seve anlatırım, ama ben çocukken, Jak'ın büyüdüğü vahşi doğada bir araba kazası geçirdik. Yetkililer aracı hiç bulamadılar, ama Jak buldu. Annemin notları da içindeydi ve bu notlar ona birçok önemli konuda destek oldu." Bu gerçeği keşfetmesinin üzerinden yıllar geçmesine rağmen, yüzündeki ifade hala şaşkınlığı yansıtıyordu. *Annesinin öğretim notları.*

"Sam, biz henüz gençken günlüğümü buldu," diye mırıldandı Autumn . Harper

merakla, Autumn açıkladı, "Sadece şiir ve düşüncelerden oluşan bir kitaptı. Bazı çizimler..." Omuz silkti. "Düşünceler ve hayaller. Ama o hepsini ezberlemişti. Her kelimesini. Kitabı elinden alınca, benim için yeniden yazdı," dedi ve kendi sesindeki hayranlığı bile duyabiliyordu. *Yine de*. Kitabı o kadar çok okumuş ve ezberlemiş olması onu hala hayran bırakıyordu.

"Mesele buydu," diye mırıldandı Harper, sesinde de hayranlık vardı.

"Mesele mi?"

"Kurtaran şey. Mark, bir şey olması gerektiğini söylüyor. Ya da bir kişi. Sadece bir tane. Ve haklı. Bir mucize." Autumn'un elini tutup sıktı. "Günlüğün onu akıl sağlığını korudu," dedi. "Ve onu insan yaptı. Ona sorular sordurttu ve öğretilenlerin dışında bir alternatif gösterdi. Kalbini açtı ve kalp uyandığında zihin de onu takip eder. Onun zihnini kafese kapattıklarını sandılar, Autumn, ama günlüğün açık bir pencere gibiydi. Diğerlerinde bu yoktu. Bir bakıma, onun için bir tanrısın. Karanlıkta sesisin. Onun meleğisin. *Umudun*."

"Oh... hayır, bu doğru olamaz." *Ben çok kusurluyum. Buna layık değilim. Buna yetkin değilim.* "Ama eğer öyleyse, birisi için sonsuza kadar öyle olabileceğimi bilmiyorum."

"Olamazsın," dedi Harper. "*Kendi* sesini bulmak zorunda, yoksa hayatta kalamaz."

"Ona bu konuda nasıl yardım edebilirim?"

"Zaten yaptın. Şimdi tek yapabileceğin, o geri kalanını hallederken yanında olmak. Jak öyle yaptı ve ben de Sam'in de öyle yapacağına

Sam'in de aynısını yapacağına inanıyorum."

Autumn, Harper'ın sözlerini zihninde düşündü. Bu sözler onu hem umutla hem de endişeyle doldurdu. Aynı zamanda güvensizlik de getirdi. "Sence benim günlüğüm... onun kendini ayakta tutmak için kullandığı sözler... şey, bu yüzden o..."

"Sana aç olduğunu mu?" Harper güldü. "Herkes bunu bir bakışta anlayabilir. Jak ve Sam gibi erkekler bu konuda çok... açık sözlüdür. Bunu saklamazlar. Saklayamazlar." Autumn'a gülümsedi. "Hayır. Eminim ki, senin zihninin yarattığı, onun çektiği tüm acılara rağmen dayanmasını sağlayan güçlü şeye minnettarlık ve saygı duyuyordur. Ama... ona çekici geldiğin çok açık... başka nedenlerden dolayı da. Senin şiirlerinle hiçbir ilgisi olmadığını düşündüğüm nedenlerden."

Yine gülümsedi ve Autumn da gülümsemeden edemedi.

Ancak bir süre sonra Harper'ın gülümsemesi azaldı. "O sana aç. Ve bu onu korkutuyor."

"Bu beni de korkutmalı mı?"

Harper omuz silkti. "Belki. Bunu sen karar vermelisin. Ama korkmam gerektiğini düşünürsen, onu bırakmalısın."

Autumn yavaşça nefes verdi. Evet, bu gerçek zihninin bir köşesinde dolanıyordu ve henüz kabul etmemişti çünkü istememişti. Ama bunu iliklerinde hissediyordu. Yine de onu bırakma *düşüncesi* bile içini *acıtıyordu*.

İkisi de bir süre sessiz kaldılar, Harper açıkça onun bunu düşünmesine izin veriyordu. Autumn'un bunu kendi başına, kendi kalbini dinleyebileceği bir yerde yapması gerektiğini hissetti, bu yüzden konuyu değiştirdi.

konuyu değiştirdi. "Ajan Gallagher'a açıkça yakınsın," dedi. "Ona güvenebilir miyiz?"

Harper sıcak bir gülümsemeye, "Kesinlikle. Güvenebiliriz. Yıllar önce Jak'ı kurtarmaya yardım edip onun dünyada yerini bulmasına yardım ederek kendini bize kanıtladı. O günden beri hayatımızın bir parçası. Oğlumuzun dedesi ve" —karnını okşadı—"bunun da dedesi. İkimiz için de bir baba figürü. Tamamen iyi bir adam. Ona güvenin. Söz veriyorum. Daha iyi bir ekip üyesi bulamazsınız."

Takım üyesi. "Teşekkürler. Zor oldu. Sadece biz, tek başımıza bu kadar belirsizlikle karşı karşıya kaldık." Ve bazı yönlerden harika da olmuştu, ama Autumn, gelecekte ne olursa olsun birlikte yürüyecekleri bir takımları olduğu için inanılmaz derecede minnettardı.

"Artık yalnız değilsin," dedi Harper, elini omzuna koyarak. "Sadece kısa bir süreliğine buradayız, sana ve Sam'e yerleşmenize yardımcı olmak, elimizden geleni sunmak için. Sonra Montana'ya geri döneceğiz. Ama umarım bizi ailen olarak görür ve ihtiyacın olduğunda bizi ararsın. Ve herhangi bir zamanda bizimle kalmak istersen, yeterince yerimiz var."

Autumn'a rahatlama hissi doldu, Bill'in yanına taşındığında ve kasabanın insanlarıyla tanıştığında hissettiği topluluk duygusu. Ancak o zamanlar çok gençti, güvenmek için daha yavaştı, içgüdülerini dinlemek için daha yavaştı, şimdi olmadığı kadar ürkekti. Ayağa kalktı ve Harper'a elini uzattı. Harper elini tuttu ve duvardan indi, tırmanırken yaptığı gibi aynı alaycı gülümsemeye

"Teşekkürler, Harper. Bir arkadaşına ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin."

Harper, Autumn'un koluna girerek yürümeye başladılar. "Oh, ama biliyorum. Çok iyi biliyorum."

Autumn, erkeklerinin yanına dönmek için merdivenlere doğru yürürken gülümseyerek bu noktayı kabul etti.

Otuz Yedinci Bölüm

Sam bir an kapıda durup Jak ve Eddie'nin yerde güreşmesini şüpheyile izledi. Çocuk kahkahalarla gülüyor, tüm gücüyle babasına saldırıyordu, ki bu güç neredeyse hiç yoktu. Babası gülüyor, tek kolunu uzatarak onu kolayca uzak tutuyordu. Sam bunu anlayamıyordu. Bir rakibin kazanmadığı oyunları anlamıyordu. Ama bu oyun öyle değildi, çünkü kazanmak için oynuyor olsalardı, Jak bir gün dev olabilecek ama şu anda kesinlikle dev olmayan küçük çocuğu kolayca alt ederdi.

Köpekler böyle oynar, diye düşündü, Meksiko'da bir sokakta bir köpeğin yavrularıyla aynı şekilde davrandığını hatırlayarak. Hedefi hakkında telefonuna bir sinyal gelmesini beklerken bir ağacın gölgesinde oturmuş ve onu uzun bir süre izlemişti. Bu, şu anda önündeki manzara gibi ilgisini çekmişti. O zaman, köpeğin yavrularına nasıl savaşılacağını öğrettiğini düşünmüştü ve belki de Jak da aynı şeyi yapıyordu. Ama bu onu şaşırtmıştı ve nedenini tam olarak bilmiyordu. Muhtemelen Sam, savaşmayı, güçlü olmayı çok farklı bir şekilde öğrenmişti. Kahkaha yoktu, eğlence yoktu. **Sadece** şiddet, kan ve

katliam görüntüleri vardı. Ve sonra... Autumn'un solgun, zayıf vücudu, onun istediği gibi yapması için yerde yatıyordu. Omurgasından derin bir titreme geçti ve zihnini, bakışlarının hala Jak ve oğlunun kurtlar gibi boğuşmasına takılı kaldığı yere geri döndürdü.

Öte yandan, Jak hayatının büyük bir bölümünde pratikte bir kurt *olmuştu*. Sam'e bunun bir kısmını anlatmıştı. Sam'e kendisini kardeşi gibi görmesini söylemişti.

Sam ve Jak aynıydılar ama aynı zamanda çok farklıydılar.

Sam ne eğleniyor, ne gülüyor, ne de oynuyordu. Nasıl yapılacağını bile bilmiyordu. Bunu hayal etmeye çalıştığında, gülmek ve garip bir şekilde ağlamak istiyordu.

Yakındaki kanepede oturan Harper, büyük iğnelerle sarı bir ipi dokumaya çalışırken, Jak'ın Eddie'ye kükrediğini, onu ters çevirip avucunu çocuğun başının altına koyarak yere çarpmamasını sağladığını görünce güldü. Eddie yine açıkça neşeye çılgık attı ve Sam, tüm bu sahneye nedense somurtkan bir şekilde tepki vererek arkasını döndü.

Belki de benzer zorluklara katlanmış olan Jak'ın hayatından keyif almasını görmek, Sam'e de aynı şeyi yaşayabileceği umudunu vermeliyd. Ama tam tersi oldu. Hayatta kalmak için öldürmek zorunda kalmıştı, ama bu onun tek amacı değildi. Jak'a Sam'e yaptıkları gibi karanlık pompalamamışlardı. Kara katran hala zihnini kaplıyordu ve istenmeyen görüntüler ortaya çıkmasına neden oluyordu.

Autumn, yemek alanındaki pencere kenarındaki koltukta oturuyordu. Sam'in az önce durduğu yerden Jak ve Eddie'nin oyununu izleyebiliyordu. Gülümsedi ve yanındaki koltuğu okşadı. Sam oturdu, yastıklara yaslandı ve somurtkan bir şekilde gri suyu seyretti. Bu ev etkileyiciydi, ama o

kulübesini özliyordu. Orada hissettiği duyguları özliyordu. Çürümüş güvertede oturup ormanı seyretmeyi, suyun gökyüzünü yansıtışını izlemeyi özliyordu. Kuşların cıvıltılarını ve sincapların fındıklar için kavga etmelerini dinlemeyi özliyordu. Bu onu güldürürdü. Burada da bir güverte vardı, ama aynı hissi vermiyordu.

İçinde bir şeyler de değişmişti ve gökyüzüne, kuşlara ya da onu eğlendirebilecek diğer küçük canlılara odaklanamıyordu. En çok, Autumn ile baş başa kalmayı ve neredeyse insan gibi hissetmeyi özliyordu. Onun dokunuşuna alışmaya başlamıştı, sadece tahammül etmekle kalmayıp, onu *arzuluyordu*, ama artık etrafta başkaları olduğu için ona eskisi kadar dokunmuyordu. Ve o da insanlarla *birlikte* olmayı bilmiyordu. Etkileşim kurmak. Sohbet etmek. Diğerleri bundan zevk alıyor gibi görünüyordu, ama bu ona sadece endişe veriyor ve *farklılığını* daha fazla fark etmesine neden oluyordu.

"Çocuklar komik," dedi, okuduğu dergiyi bırakarak. "Ve o Eddie biraz yaramaz." Güldü, koyu renkli gözlerinde bariz bir sevgi dans ediyordu. O etrafta olduğunda sürekli gülümsemesinden, çocuğu sevdiğini anlayabilirdi.

"Benim çocuğum olamaz," dedi, ses tonu gerçekçiydi.

Autumn biraz sarsılmış görünüyordu ve Sam, bunu söylediği için hemen pişman oldu. "Oh. Üzgünüm, Sam." Gözlerini kaçırdı ve dudağını ısırdı. Üzgündü ve bu Sam'i de üzdü. "Um, belki bunu konuşmalıydık... kulübede... biz... ama ben hap kullanıyorum. Birkaç kez almayı unuttum ama bu... şey, bilirsin." Gözleri Sam'in yüz hatlarını taradı, sanki kurtarılmaya ihtiyacı varmış gibi ona bakıyordu.

Sam onu kurtarmak istiyordu. Tek istediği buydu. Bu, içinde yanan bir alev gibiydi. Ancak Sam, onu *neyden* kurtaracağını bilmiyordu, belki de kendisinden, bu yüzden çaresizce ona bakakaldı.

Kız gözlerini indirdi. "Onlar bunu da benden almaya kalktılar," dedi. "Kendi çocuklarımla olma yeteneğini." Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Bunu düşündüm. Çok yakındım," diye mırıldandı. "Ya eğer... şey..." Gözlerini kırıştırdı, bakışlarını tekrar ona çevirdi ve sanki söylediği şeyi geri almak istermiş gibi başını salladı.

Ya eğer.

Ya onu da onun gibi yapmış olsalardı? Ondan aldıkları gibi ondan da almış olsalardı?

Daha önce çocuk sahibi olamamayı hiç umursamamıştı. Onu o kadar çok kimyasal maddeyle doldurup, bu şansı tamamen yok ettiklerini hiç umursamamıştı. Sam'in bir çocuğu olduğu düşüncesi saçma geliyordu. Ama aniden, bu düşünce, sanki biri neredeyse iyileşmiş bir yara kabuğunu koparıyormuş gibi, hafifçe canını sıktı. Özellikle acı verici değildi, sadece... rahatsız ediciydi. *Neden?* Asla olamayacağı şeyi bir kez daha hatırlatmak için mi? Ama yine de, Adam'a yaptıkları da bir hatırlatmaydı. Sıkışmış, kafası karışmış, işkence görmüş, kalmaktan ve gitmekten korkuyordu.

Ama gitmelisin. Gitmelisin. Ajan Gallagher Autumn'u güvende tutabilir. Sen herkes için bir tehlikesin.

Autumn elini uzattı ve onun elini tuttu, ve nedense, bu onda çaresiz bir inilti uyandırdı. O iniltiyi bastırdı. O sesi daha önce hiç duymamıştı ve bu onu kaçmak istemesine neden oldu. Ona tutunmak, ona tırmanmak, onu kendine çekmek

kendini ona yakınlaştırmak, onunla birleşmek istedi. Onu sikmek ve sonunda *rahatlayana* kadar sikmek istedi.

Ayağa kalktı, Autumn'un eli düştü, yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Dışarı çıkıyorum," dedi, cümle uzun, çoğunlukla anlaşılmaz bir kelimeye dönüştü. Autumn cevap veremedi, arkasını döndü ve sürgülü cam kapılara doğru yürüdü, sonra da terasa çıktı.

Dün Jak ile birlikte yaptıkları gibi, korkuluğa yaslandı ve dalgalı denizi, çoğunlukla görmeden, izlemeye başladı. Sabah erken saatlerde yağmur yağmıştı ve hava hala sisliydi, çimenlerin üzerinde çiğ taneleri parıldıyordu. Aynı inilti içinden yükseldi ve bir hırıltıya dönüştü. O bir canavardı ve karanlık ruhunun en korkunç kısmını bastırmış olsa da, o dışarı çıkmak istiyordu. Özgür olmak istiyordu.

Nefesine odaklandı, nefes alıp verdi, öğretildiği gibi kalp atış hızını düşürdü. *Sakin. Sabit. Kişi, işlevlerini kontrol altında tuttuğunda en iyi şekilde çalışır. Keskin. Ölümcül. Etkilenmez.*

Zihninde dolaşan bu sözler ona verilmişti, ama şimdi çalkantılı duygularını dizginlemek için onlara ihtiyacı vardı.

Bir kuş gördü ve kuşun bir su birikintisinin kenarına konup, kanatlarını çırparak su damlacıklarını havaya savurduğunu izledi. Jak, balıkçı kulübesini, güvertede oturduğunu ve ormanda yürüdüğünü anlattığında, *seni iyileştirmek için doğaya getirmekle doğru bir karar verdiğini* söylemişti. *Doğa, bize dünyadaki yerimizi hatırlatır. bize insan olmanın ne demek olduğunu hatırlatır.*

Belki.

Ama Sam hala insan olup olmadığını bilmiyordu. Belki de tüm kimyasallar, tüm metal ve plastik ve kim bilir başka neler, onun DNA'sını o kadar değiştirmişti ki, artık insandan çok makineye benziyordu. Jak, kurşun delikleri veya dikilmiş deriden farklı bir tür iyileşmeden bahsediyordu. Ama Sam, bundan başka bir tür iyileşmeyi nasıl ölçebileceğini bilmiyordu.

Arkasındaki sürgülü cam kapı açıldı ve dönüp baktığında, minik vücudunun arkasında Süpermen pelerini dalgalanan, koyu renk saçlı bir silüet ona doğru koşarken gördü.

Sam çarpışmaya hazırlanamadan, küçük şey Sam'in bacağına tutundu ve bir maymun gibi kolları ve bacaklarıyla ona sarıldı. Sam ona bakarak kaşlarını çattı ve bekledi. Neyi beklediğini bilmiyordu. Küçük maymunun tutuşu daha da sıkılaştı. Sam bacağını kaldırdı ve onu sallayarak onu düşürebilecek mi diye baktı. Çocuğun yüzünün Sam'in dizinin hemen üzerinde olduğu yerden boğuk bir kahkaha yükseldi. Sam bacağını büküp çocuğa dizini vurursa, onu incitecekti. Dizi çelikten yapılmıştı. Bacağını bir kez daha hafifçe salladı. Bu sefer, Eddie başını geriye yaslayıp Sam'e neşeyle bakarken kahkaha daha yüksek sesle çıktı.

Sam'in kafası daha da karıştı. *Bu çocuk ne istiyor?*

Bacağını daha sert salladı ve Eddie sevinçle çığlık attı. Sam'in içinde bir şey gevşedi, o canavarca çığlık azaldı. *Oynamak istiyor.*

Sam kendini kaybolmuş hissetti. Nasıl oynanacağını bilmiyordu. Yürümeye başladı ve Eddie'nin kahkahaları durmaksızın çınladı. Sam da bu bariz saçmalığa gülme dürtüsü hissetti. Bacağına yapışmış küçük bir çocuk vardı.

Harper kapıdan çıktı. "Oh, Sam, üzgünüm. Eddie..."

"Eddie mi?" Sam sözünü kesti. "Hayır, Eddie'yi görmedim. Belki içeridedir." Dizine karşı boğuk bir kahkaha.

Harper'ın gözleri parladı. "Bu çok garip, çünkü onu içeride görmedim. Onu görmediğinden emin misin?"

"Hayır. Nerede olabileceğini hiç bilmiyorum. Burada sadece ben varım. Ben ve bacağımdaki şişlik."

"Oh. Evet, bu oldukça ilginç bir durum. Seni rahatsız ediyor mu?"

"Sadece uyumaya çalıştığımda," dedi. Karnı sıcak hissediyordu. Belki Jak gibi olabilirdi. Bir nevi. En azından biraz. Ve bu hiç yoktan iyiydi, değil mi?

"Tamam o zaman," dedi kadın, terasın üzerine sarkan dalları olan büyük bir ağacın altındaki yemek masasının yanındaki sandalyelerden birine oturarak. "Sanırım burada bekleyip ortaya çıkıp çıkmayacağını göreceğim."

"İyi fikir," dedi Sam, terasın kenarında bir kez, sonra bir kez daha volta atarak, boğuk kahkahalar devam ederken. Aniden kendini bir canavar gibi hissetmedi, ama yine de öyleymiş gibi davrandı, kollarını açarak, sendeleyerek yürüdü ve korkunç bir şekilde inledi. İleri geri yürüdü, inlemesi gülümsemeye dönüştü. Küçük çocuk o kadar çok güldü ki, tutunamadı, Sam'in bacağından kayarak güverteye düştü.

Sam eğilip onu kaldırdı ve bir elini hamile karnına koymuş, gülerek oturan annesinin yanına götürdü. Sam soluna baktı, Autumn pencereden izliyordu, yüzünde rüya gibi bir gülümseme, gözleri yaşlarla doluydu.

Midesinde bir ağrı hissetti, yüzündeki saf mutluluk onu mutsuzluğa sürükledi.

Onun açıkça istediği şey için duyduğu mutluluk. Sadece başka bir erkekten alabileceği bir şey. *Tamamen insan olan ve çoğunlukla canavar olmayan bir erkekten.*

Asla sahip olamayacağı şey için duyduğu mutluluk. Ona umut bağlamazsa sahip olamayacağı şey.

Ve aslında, tüm bunlar onların en küçük sorunlarıydı.

Harper'a bir şeyler mırıldandı, dönüp merdivenlerden hızla indi, bahçeden geçip su kenarında dolanan patikaya çıktı, ciğerleri yanana kadar yürüdü, ama nefes alması kolaylaştı.

Otuz Sekizinci Bölüm

Yatak odasının penceresinden dışarıdaki dolunay parlıyordu, opak perdelerin arasından soluk gümüş rengi bir ışık yayıyordu. Autumn perdeleri çekmemiştir. Karşıda mahremiyetlerini isteyebilecekleri bir ev yoktu ve o güneşle uyanmayı tercih ediyordu.

Ve ayı seyret.

Döndü, ay ışığı gibi parlak saçları ay ışığı kadar gümüşü. Elini uzattı ve parmağını onun ipeksi saçlarından kaşıntılı yanağına doğru kaydırıldı. Uykusunda anlaşılmas bir şeyler mırıldandı ve kalbi sevgiyle sıkıştı. *Tatlı, kırık adam.* Duyguları bir roller coaster gibi görünüyordu. Bir an neredeyse mutluydu, bir sonraki an ise derin bir üzüntü içindeydi. Autumn, onun kargaşasının bir kısmının Adam adındaki yaşlı adam için yas tutmasından kaynaklandığını fark edip etmediğini merak etti. Ve elbette, bu duygu suçluluk duygusu ve kendinden nefret etmesiyle daha da şiddetlendi. Tanrıya şükür Harper vardı, Sam aniden kaçıp saatlerce ortadan kaybolduktan sonra terli ve somurtkan bir şekilde geri döndüğünde ona cesaret verici bir baş sallama yaptı.

Autumn ona yardım etmek istiyordu, ama onu sadece sevebilirdi. Ve bunu şiddetle yapacaktı.

Sam izin verdiği sürece.

Yine Macau kelimesini mırıldandı. Daha önce uykusunda da aynı kelimeyi söylemişti. Bir yer miydi? Bir kişi mi? Mırıldanması daha yüksek sesle oldu. Çok üzgün görünüyordu, yüzünde çaresizlik vardı. Onu uyandırmak istemiyordu, ama aynı zamanda onu çok rahatlatmak istiyordu. "Sam," diye fısıldadı, elini omzuna koyarak.

Sam inledi, başını salladı, aniden doğruldu ve ona doğru döndü, ellerini sanki bir saldırıyı savuşturuyormuş gibi kaldırdı.

"Sam," dedi kadın, bu kez sessiz sesinde bir korku tonu vardı. "Sam, benim."

Bir inilti çıkardı, yastığa geri yığıldı, alnı terden parlıyordu. "Autumn," dedi. "Özür dilerim."

Ona döndü ve avucunu yanağına koydu. "Üzülecek bir şey yok, Sam. Hiçbir şey." Birkaç dakika boyunca, elini yanağına, nemli alnına, saçlarına sürerek onu sakinleştirdi. Eğilip omzuna öptü, kolunu ona doladı ve onu sıkıca sarıldı. "Bana Macau'dan bahset," dedi yumuşak bir sesle.

Kaslarının gerildiğini hissetmeseydi, onu duymadığını düşünebilirdi. Ama duymuştu, bu yüzden konuşmasını bekledi.

Perdeler, açık pencereden giren hafif esintiyle hışırdadı. Dışarısı soğuktu ama kalın battaniyelerin altında sıcaktı ve Sam, büyük vücudundan yayılan sıcaklığıyla kişisel bir ısıtıcı gibiydi. Evin etrafı sessizdi, sadece uzaktan bir baykuşun ötüşü ve kıyıya vuran dalgaların yumuşak sesi duyuluyordu.

Oda rüya gibi, samimi, neredeyse gerçek dışı bir havaya bürünmüştü. Belki de bu yüzden Sam, rüyalarını rahatsız eden şeyleri ona açılmanın güvenli olduğunu düşündü.

"Macau'da bir adamı öldürmek için gönderildim," dedi çok sessizce.

Korku dolu bir titreme onu sardı. Birini öldürmek için gönderilmişti. Tıpkı Amon gibi. "Kim?" diye fısıldadı.

"Adını bilmiyordum. Tek bildiğim, nerede yaşadığı ve güçlü bir adam olduğu idi. Ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordum. Bu, birileri için önemliydi ama benim için değildi. Bu adamın evini inceledim. Yerel halktan toplayabildiğim tüm bilgileri topladım. İnsanların, kızının ölmek üzere olduğunu söylediklerini duydum."

"Neden ölüyordu?"

"Bilmiyordum." O hafifçe iç geçirdi ve Autumn, onun hala rüyalarını rahatsız eden bir şeyi tarif etmek için kelimeleri toplarken bunun onun için ne kadar zor olduğunu hissetti. "Onun evinde çalışan bir kadının, kızının engelli olduğunu ve bir... yük olarak görüldüğünü söylediğini duydum. Onun ölüme terk edildiği izlenimini edindim."

"Yük mü?" Autumn nefesini tuttu, kalbi sıkıştı. *Tanrım*. Bu tanım Autumn'u özellikle derinden etkiledi. Bu, Mercy Hastanesi'nin temsil ettiği şeyin tam da aynısıydı: istenmeyen, yük olan, toplumun görmek istemediği çocukların ölüme gönderildiği bir yer.

Sam bir an sessiz kaldı, belki Autumn'un bunu sindirmesi için, belki de sözlerini toparlamak için. "Bunun hakkında fazla düşünmedim. Bunun doğru mu yoksa sadece dedikodu mu olduğunu bile bilmiyordum. Görevimi tamamlamak için mülke girdim."

"Bu isimsiz adamı öldürmek için."

"Evet." Loş odada çenesinin sıkılı halinden, mücadele ettiğini anladı.

"Ama?"

"Ama onu

gördüm." "Kimi?"

"Çocuğu. Küçük kızı. Evin arka tarafından girdim. Bir kapıdan geçtim ve bir ses duydum... Küçük bir ses, bir inilti duydum. Neredeyse devam edecektim. Kendime devam etmem gerektiğini söyledim. Ama... ama etmedim. Kapıyı açtım. İçeri girdim."

Onu kucaklamaya devam etti. Yapabileceği tek şey buydu.

"Çok küçüktü. Bacakları körelmişti. Ama gözleri... gözleri seninkiler gibiydi. Büyük ve koyu ve... bütün bir dünyayı barındırıyorlardı. Bana hatırlattılar..." Derin bir nefes aldı. "Vücudu neredeyse ölmüştü..." Boğulma ve inilti arasında bir ses çıkardı ve Autumn bu hassas kalpli adam için acı duydu. "Ama gözleri çok güzeldi. Gözleri..."

"Ne yaptın, Sam?"

"Bu benim işim değildi. Öldürmem için gönderildiğim adamı öldürmekten başka bir şey yapmak başarısızlık anlamına gelirdi."

"Onu orada bıraktın mı?"

"Hayır. Bazen keşke bıraksaydım diyorum." "Öyle mi?"

Avuç içiyle yüzünü ovuşturdu. "Bilmiyorum." Sonbahar

hayal etti o o düşündü canlandırdı

acıtsa da. Küçük küçük,

zayıf kız, bir odada tek başına, Tanrı bilir ne kadar acı çekip ölmesi için bırakılmıştı. Yararsız. Ve Sam'in iri vücudu, ilk başta bir gölge gibi,

yaklaşıyordu. Kız korkmuş muydu? Onun ölümün ta kendisi olduğunu mu düşünmüştü? Yoksa onu kurtarıcı olarak mı görmüştü?

"Onu kucağıma aldım. Hiç ağırlığı yoktu. Kollarımda bez bebek gibi hissettim. Geldiğim yoldan çıkmaya çalıştım, ama onu taşıdığım için çıkamadım. Adamın güvenlik görevlileri beni fark etti ve peşimden koştular. Peşimden. Arabama geri dönebildim ve onu ön koltuğa koydum. Başını kucağıma yatırdım ve sürmeye başladım. Peşimden geldiler. Yol çok engebeliydi. Başını sabit tutmaya çalıştım. Ama..."

Sözleri, bir can almak için gönderildiği uzak diyarlarda kaybolmuş gibi azaldı, ama onun yerine ruhunun yönlendirdiği kurtarma görevini yerine getirdi. Bir süre sonra Autumn ona seslendi. "Ama?" diye fısıldadı.

Sanki aniden günümüze dönmüş gibi hafifçe sarsıldı. Onun kollarına. Ve Autumn, onun devam etmesini sağlayan şeyin bu olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu. "Sonunda onlardan kurtuldum. Aracı terk edebileceğim bir yere vardım. Onu kaldırıp taşımak için eğildim, ama o ölmüştü. Çoktan ölmüştü."

Oh, Sam. Boğazı düğümlenmişti. Onun kalp kırıklığını, derin kafa karışıklığını sanki kendi gibi hissetti. Bu yüzden istemeden kaydolduğu programdan atılmıştı. Onların gözünde başarısız olmuştu, ama onun gözünde büyük bir başarıydı. Başarısız olan onlardı, çünkü onun insanlığını, ne pahasına olursa olsun çaresizlerin çağrısına cevap vermeyi içgüdüsel ihtiyacını bastıramamışlardı. Ona olan sevgisi, kalbi için çok büyük, çok ezici hissettiren, yaşayan, nefes alan bir şeydi. "Kurtarılırken öldü," dedi sesini bulduğunda.

"Ama yine de öldü."

"Üzgünüm, Sam. Çok üzgünüm."

Onu daha sıkı sarıp, dudaklarını onun cildine yaklaştırdı, öpüp yatıştırdı, aşk sözleri fısıldadı. Vücudunun gevşediğini, nefes alıp verişinin kolaylaştığını hissetti. Dışarıdaki baykuş yine öttü, bu sefer daha yakındaydı, perdeler kıpırdadı, ay ışığının titremesi odayı bir anlığına parlatıyordu. Ona döndü, bakışları yüzünde dolaştı. Bu loş ışıktaki ve değişen gölgelerle Sam sıradan bir adam gibi görünüyordu. Yarası yok olmuştu, rengi uyum sağlamıştı. Yüzünün hatlarını ve çukurlarını, dudaklarının yumuşak kıvrımlarını görüyordu. Ondan çok şey almışlardı. Çok şey. Yine de nazik kalbini korumuştular. Bir mucize. *Onun mucizesi.* Onun aşkı.

Perde kalktı, ince bir ay ışığı Sam'in üzerine bir anlığına düştü ve onu tüm farklılıklarıyla ona gösterdi. Kalbi ısındı. Oradaydı, onun Sam'i, onun tercih ettiği gerçek hali. Acı, mücadele, güç ve metanetten oluşan hali. Ve ona bu şeyleri yaşatmış olmalarından dolayı çok üzgün olsa da, o bu şeyler sayesinde *kendisiydi.*

Onun dokunuşuna sadece kabul etmekle kalmayıp, ihtiyaç duyarak karşılık verdiğini hissetti, bu yüzden dudaklarını boynunda gezdirmeye devam etti, eli bu adamın vücudundaki çelişkileri keşfediyordu. Sam'in manzarası. *Hayatımın geri kalanını seni keşfetmekle geçirebilirim.* Bir yerde kadifemsi pürüzsüzlük, başka bir yerde ise kabarık ve pürüzlü. Bir bölgede yoğrulacak kaslar, başka bir yerde metal plakanın direnci. O hafifçe inledi, erkekçe bir uyarılma sesi, vücudu hemen buna tepki verdi, Sam'in sertleştiği yerde yumuşadı. "Her santimin çok güzel," dedi ona, bunu iliklerine kadar hissederek.

O, sert sesinin altında şaşkınlık dolu bir homurtuyla itiraz etti.

Seni buna inandıracağım, Sam. Bir gün.

Parmaklarını onun parmaklarıyla birleştirdi, ellerini yukarı kaldırdı ve onun büyük elinde kendi küçük eline baktı. Uzun zaman önce, onu ilk kez gördüğü ormanda, isterse onu altında ezebileceğini düşündüğünü hatırladı. Yine de, mecazi bir şekilde, *onu* elinde tutuyormuş gibi hissetti, ezebilecek tek kişinin kendisi olduğunu hissetti. Onun kalbini, kendine bakışını. Yine o korkuyu, o değersizliği hissetti, ama nefes alarak onu uzaklaştırdı. O ona güveniyordu, bu yüzden cesur olacaktı. "Bana dokun," diye fısıldadı.

"Ondan sonra mı?" diye fısıldadı.

Ondan sonra. O uzak diyarda, küçük bir kızı kurtarmaya çalıştığı ve kendi gözünde başarısız olduğu olayı ona anlattıktan sonra.

Ama onun gözünde başarısız değildi.

"Özellikle ondan sonra," dedi.

Nefesi kesildi. "Beni bağla."

Kız kendini kaldırdı ve ona doğru eğildi, karanlık odada bakışları onun bakışlarıyla buluştu. "Hayır. Ellerini üzerimde hissetmek istiyorum. Üzerimde olduğunu hissetmek istiyorum. Çünkü sana güveniyorum. Çünkü seni seviyorum."

Adam gözlerini kırptı, ruhu bakışlarında parlıyordu, dudakları şaşkın bir O şeklinde açıldı. Adam kadının yüzünü ellerine aldı, nazikçe okşadı ve kadın başını eğdi, gülümsedi, yanağını adamın avucuna sürttü. Adam ağzını kadının ağzına yaklaştırdı, yumuşakça, yavaşça öptü, kadın yastığa uzanırken adam ona doğru eğildi,

büyük vücudu ilk kez onun üzerindeydi. O anın tadını çıkardı, dudaklarının ona bastırışını, çıplak teninin onun teninden sadece birkaç santim uzakta olan sıcaklığını. Onun merhametine rağmen, hiç bu kadar korunmuş hissetmemiştir. Öpüşmeler arasında onun adını fısıldadı. Korku yoktu, endişe yoktu. Onun asla ona zarar vermeyeceğini biliyordu. Her zaman biliyordu. O almayı öğrenmişti, ama şimdi, belki de vermeye yetecek kadar kendine güvenmeyi öğrenmesinin daha da önemli olduğunu fark etti.

Öpüşmeleri daha da derinleşti, cildi daha da ısındı, uyarılmışlığı onun kalçasını yokluyordu. O, zevkten titredi, beklentiyle titredi, dilinin her dokunuşunda bacaklarının arası daha da ıslandı. "Beni soy, Sam," dedi öpüşmeler arasında.

O sadece bir an tereddüt etti, geriye yaslanarak onun tişörtünü başından çıkarmaya yardım etti. Çift kişilik yataklarının dar alanında onu soyma, iç çamaşırlarını ve boxerını çıkarma işlemi biraz garipti, ama aynı zamanda rüya gibi, sihirli ve gizemli bir yanı da vardı. Yumuşak bir kahkaha attılar, çıplak tenler birbirine değdiğinde kahkaha inlemelere dönüştü ve o yine ağzını onun ağzına götürdü.

"Lütfen," diye fısıldadı, elini göğsüne götürdü ve onun sert avucunun meme ucunu okşadığında iç geçirdi.

Adam başını kaldırdı, onu keşfederken yüzünü izledi, kadının adını inlerken başparmağını meme ucunda gezdirdi. Kalçaları içgüdüsel bir arayışla ileri doğru itti ve sanki kadının sessiz isteğini duymuş gibi, parmaklarının az önce bulunduğu yere ağzını götürdü. Kadın nefesini tuttu, göğsünü adamın ağzına bastırdı

ağızına bastırđı, o nazıkçe çektiğinde bacaklarının arasında zevk patlamaları yaşadı.

Birkaç dakika boyunca göğüsleri arasında gidip geldi, öptü, keşfetti ve bu ara sahne rüya gibi olsa da, Autumn için aynı zamanda parlak ve canlıydı. Oda ya da dış dünya değil, onlar, bedenleri, birbirlerini arayıp birbirlerine zevk verirken, zevk birinden diğerine akıyordu. Sanki uykuya dalmış ve elektrik fırtınasına kapılmış gibiydi.

Ellerini karnından aşağıya doğru kaydırđı, dokundu, okşadı, sanki büyülenmiş gibi, onun her santimini tanımaya kararlıydı. Autumn, onun yavaş keşifinden büyük zevk aldı. Aynı zamanda onu arzu ile delirtiyordu. "Sana çok ihtiyacım var, Sam," dedi, kalçalarını kaldırarak, kendi çaresiz arayışıyla, doldurulup gerilme, bedeninin onu doğal bir şekilde kabul ettiğini hissetme ihtiyacıyla. Bedeninin, kalbinin ve ruhunun her bir parçasının bir anda hoş bir istilaya uğramasını deneyimlemek için.

Onun tereddüt etmesini, hatta direnmesini bekliyordu, ama öyle olmadı, elini ilk kez bacaklarının arasına götürüp okşadığında, mutluluktan ve aynı zamanda rahatlamadan neredeyse ağlayacaktı. O da en az onun kadar kapılmıştı, her ne kadar emin olmasa da. Ağır göz kapaklarının ardındaki kırılganlığı hala görebiliyordu, hareketlerinin tecrübesizliğini hala hissedebiliyordu. Bu, ona olan arzusu daha da artmasına neden oldu. Titriyordu. Seksin geçmişte deneyimlediğinden daha fazlası olabileceğini biliyordu, ama tutkunun böyle olabileceğini hiç fark etmemişti. Yakıcı bir açlık gibi. Tatlı bir delilik gibi.

Parmağı onun içine girdi ve o hafifçe inleyerek kalçalarını salladı. Adam düşük bir homurtu çıkardı, bunu tekrar yaptı ve sonra

parmağını kullanarak, kızın kendi eliyle orgazm olurken yaptığı hareketleri taklit etti. Kız, başka birinin sana zevk vermesinin sonsuz derecede daha iyi olduğunu söylemişti ve yanılmamıştı. "Oh, Sam, Sam, Sam," diye inledi. Çok güzeldi. Parmağı hızlandı, ıslak kıvrımlarının arasında kolayca kaydı. O sadece lezzetli bir his, nefes ve kendi kalbinin gürleyen yankısıydı. Vücudu şarkı söylüyordu, ruhu da öyle, her nota onun adını çağırıyordu. "Lütfen," diye nefes nefese söyledi ve o, parmağını sertleşmiş penisinin keskin ucu ile değiştirerek vücudunu onun vücuduyla kapladı. Gözleri buluştu. Vücudu titredi. İhtiyaçtan, belki de biraz da korkudan titriyordu. "Seni seviyorum," diye tekrar fısıldadı, tam da o yavaşça içeri girmeye başlamadan önce, uyarılması yolu kolaylaştırırken, vücudu onu hatırlayarak, onun dönüşüne coşkuyla karşılık verirken.

O, nefes nefese, inleyerek, hareket etmeye başladığında onun adını haykırdı, önce yavaşça, sonra her kasıtlı baskıda duraklayarak, düz karnını onun karnına değdirdi. O daha da yükseldi, etrafında elektrik fırtınası kıvılcımlar saçarak, daha parlak bir şekilde parlayarak, onu uzaklara götürdü, öyle ki o sadece bacaklarını onun kalçalarına dolayabilir ve sıkıca tutunabilirdi.

O kontrolünü biraz bırakınca hareketleri hızlandı ve o, boğuk bir nefesle mutluluktan inledi, kalçaları giderek daha hızlı itiyordu. Zevkten çığlık atmak istedi, ama bunu yapamayacağını biliyordu, burada yapamazdı, bu yüzden başını yana çevirdi, gözlerini sıkıca kapattı ve ilk dalga onu sararken, nefes nefese kalıp çırpınmaya başladı. Bu, o akılsız, kemiksiz hale gelene ve onun adını ağlayarak söyleyene kadar, birbiri ardına devam etti.

Adam bir inilti ve bir homurtuyla boşaldı, titreyerek yüzünü kadının boynuna bastırdı, ona bastırdı ve içine boşaldı, sonunda yavaşladı, sert nefesleri hafif esinti ile birleşerek perdeleri kaldırıp sallandırdı. Kadın parmaklarını adamın sırtında gezdirdi, kollarına doğru, az önce yaşadıkları güzellik hala hücrelerinde parıldıyordu.

Bir noktada uykuya daldılar, ancak gerçeklik ile uykunun farkını hatırlamak zordu. Yavaşça uyandı, zihni hatırlamadan önce vücudu önceki geceyi hatırladı. Ona uzandı, ama yatağın onun tarafı boştu. Yatağın yanındaki masaya eğildi ve masanın üzerinde, onun açık sözlü, büyük harflerle yazılmış, yürüyüşe çıktığını belirten bir not gördü. Notu yerine koydu ve yastığına sarıldı, dudaklarında rüya gibi bir gülümseme belirdi, gecenin güzelliği hala onu hayranlıkla dolduruyordu.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

"Konusmak için bir dakikan var mı?" diye sordu Mark mutfağa girerken.

Autumn, neredeyse boşalmış kahve fincanını masaya koydu ve birkaç gün içinde güvenilir bir arkadaş haline gelen ajana baktı. Yüzünde endişeli bir ifade vardı ve titreme, Autumn'un ensesindeki tüyleri diken diken etti. "Tabii ki. Her şey yolunda mı?"

"Sana ve Sam'e bulduğum şeyi anlatmak istiyorum... Ah, işte geliyor," dedi Mark, Autumn'un arkasındaki pencereden dışarıya doğru başını sallayarak.

Autumn dönüp, su kenarındaki yoldan bahçeyi geçerek gelen Sam'i gördü. Sam, başını kapüşonla örtmüş, omuzları kamburlaşmıştı.

Bir dakika sonra kapıdan içeri girdi ve başlığını çıkardı. Gözleri birbirinde takıldı, önceki gecenin anıları aralarında dolaştı ve havaya görünmez bir ısıltı kattı. Kalbi hızlandı ve Mark'ın neden onlarla bir toplantı istediğini merak etmesine rağmen, saçma bir şekilde kıkırdamak istedi. "Günaydın," dedi. "Mark bize bir şey söylemek istiyor."

Sam, Mark'a baktı. "Tamam."

"Oturma odasına gidelim," dedi ve öncülük etti.

Oraya vardıklarında Jak şöminenin yanında oturuyordu. Harper, Autumn'a Eddie'yi şehre market alışverişine götüreceğini söylemişti ve Autumn, Jak'ın da onlarla birlikte gideceğini düşünmüştü, bu yüzden onu görünce şaşırılmış ve endişelenmişti.

Mark'ın onu bir amaç için orada istediği açıktı.

Bu bilgi, endişesini daha da artırdı.

O ve Sam kanepeye oturdular, Mark ise şöminenin yanındaki diğer koltuğa oturdu.

"Kan örneklerinizi gönderdiğim laboratuvardan sonuçlar geldi," dedi Mark, hemen konuya girerek. "İkiniz de ADHM'ye maruz kalmamışsınız."

Autumn'ın göğsünde bir bomba patlamış gibi hissetti. Şaşkın bir ifadeyle Mark'a bakan Sam'e baktı. "Bu nasıl olabilir... Yani, kendim için şüpheleniyordum ama Sam..." Ne söyleyeceğini bilemedi. Elini uzattı ve Sam'in elini tuttu. Yürüyüşten dolayı eli soğuktu ve kendi elinde gevşek bir şekilde duruyordu. "Sam da hiç maruz kalmadı mı? Bu bir hata olmalı çünkü..." Gözleri onun vücudunu taradı. Dizleri, kaburgaları, omuzları, şakakları. *Tanrım. O zaman neden?*

Mark'a baktı. Hem Mark'ın hem de Jak'ın bakışları Sam'in üzerindeydi, her iki adam da sanki her an patlayacakmış gibi onu yakından izliyorlardı. Parmakları Sam'in elini sıktı.

"Hayır," diye onayladı Mark. "Bu bir hata değil. Sam, senin için bunu daha kolay hale getirecek, cevaplayabileceğim herhangi bir soru var mı?"

"Ne istersen söyle, Sam," diye cesaretlendirdi Jak. "Hepimiz buradayız. Bunu paylaşmak için. İstersen bağır, masayı devir. Biz temizleriz."

Sam'in vücudu hareketsiz kalmıştı. Artık sessiz ve somurtkan bir şekilde oturuyordu, ama gözleri... gözleri öfke ve kafa karışıklığı gibi bir şeyle parıldıyordu. Keder. "O zaman başka bir şeyden hastaydım," dedi, hala kendisine verilen açıklamadan daha iyi bir açıklama bulmaya çalıştığı belliydi, ama Autumn sesindeki belirsizliği duydu. "Bu yüzden ameliyat oldum. Beni... yapan ameliyatlar." Sözleri küçük, boğuk bir sesle kesildi. *Ah, Sam. Sam.*

"Hayır, Sam. Sen hasta değildin," dedi Mark çok nazikçe. "Sen hiç hasta olmadın."

"Neden hasta olduğumu düşündüler?"

"Öyle düşünmeleri mümkün değil," dedi Mark ve Autumn bu doğrudan cevabı takdir etti. "Senin hasta olmadığını bilirlerdi. Bunu kanıtlamak için daha fazla test yapabiliriz..."

"Hayır, bir daha asla," diye homurdandı Sam. "Artık test yok. Artık yok." Sesi boğuk bir çığlıktı ve Autumn'un boğazında bir hıçkırık yükseldi. *Sana ne yaptılar? Ah, Sam.*

"Tamam, Sam. Artık yok," dedi Mark, sesinde aynı nezaketle, bir babanın kullanacağı tonda.

Sam'in kederini, bariz acısını ve kafa karışıklığını suçlamadı. Kendisi de klasöründeki kelimeleri okuduğunda benzer şeyler hissetmişti: ADHM şüphesi. Ama Autumn, yanlış teşhisinden kurtulmuştu - tabii ki bu sadece bir ihtimaldi, büyük bir ihtimal - yıllar önce. Sam'inki ise devam etti ve çok daha invaziv bir boyuta ulaştı.

"Eğer ikimiz de hiç hasta olmasaydık," dedi Autumn, "o zaman neden?"

Mark arkasına yaslandı. "Aradığın hemşireyi buldum. Salma Ibrahim."

Autumn nefesini tuttu. "Salma mı?" Sadece kadının adını duymak, tam da ihtiyacı olduğu anda ruhuna merhem oldu. "Nerede? Nasıl?"

"Senden biraz daha fazla kaynağım var," dedi, küçük bir gülümsemeyle. "Lisansı elinden alınmış. Evde gündüz bakım hizmeti veriyor. İyidir ve seni özleyiyor. Sana bilgilerini vereceğim."

"Evet, lütfen."

"Salma, Mercy'de bazı şeyleri sorgulamasına neden olan kanıtlar görmüştü. O kanıtları kopyalayamadan ya da onlarla bir şey yapamadan onu kovdular. Sonra, pes edip hayatını yeniden kurmaya çalışmaktan başka seçeneği kalmayana kadar itibarını ve güvenilirliğini yok ettiler."

"Aman Tanrım," dedi Autumn.

Ah, Salma. Kimse yardım etmezken ona yardım etmişti. Bu kadının bunun için acı çektiğini bilmek Autumn'ı üzdü. *Sen olmasaydın, Salma, iyi olduğumu asla bilemezdim.* Bunu düşünmek onu içten içe titretti. İlaçlarını almamış olsaydı başına neler gelebileceğini düşünmek onu ürpertti.

Sam tek kelime etmemişti, ama içinde yükselen çalkantılı duygularını hissediyordu, eli her an daha da ısınırken, belki de içindeki kan kaynıyordu. "Gerçeği, benim ADHM'im olmadığını sezmişti," diye tahmin etti.

"Evet. Dahası, sen ve diğer birkaç kişi, size verdikleri ilaç kokteylinin, özellikle de Mesmivir'in kontrol grubu olarak kullanılıyordunuz."

Derin bir nefes aldı. Bunun doğrulanması... Tanrım, çok acı vericiydi. Ve bu, yeni yeni alevlenmeye başlayan öfkesini daha da körükledi. Ondan yıllarını çalmışlardı. *Yıllarını*. Sam'inkinin iki katını.

"Kan testlerin Salma'nın şüphelerini doğruladı," dedi Mark. "Daha fazla bilgi sağlayacak dosyaları çıkarmaya çalışıyorum, ama çoğu mühürlenmiş. Ve çoğunun yok edildiğini varsayıyorum."

"*Nasıl?*" diye sordu.

"Bu her zaman en büyük sorudur," dedi Jak. "Ve beni huzurlu kılacak bir neden bulduğumu sanmıyorum." Sam'e baktı. "Ama belki de bu iyi bir şeydir, çünkü çocuklara zarar vermek söz konusu olduğunda asla huzur olmamalıdır. İşte benim en iyi tahminim: açgözlülük, zayıflık, korku, bazı durumlarda saf kötülük, ama bence bu daha nadirdir." Bir an durdu. "Onların nedenlerini düşünmek için çok zaman harcadım, ama bence bu zamanı hala acı çekenleri kurtarmak için çalışmaya harcamak daha iyi. Henüz oraya varamadın Sam, ama varacaksın. Şu anda sana bir umut verebilirim, o da senin varacağın umududur."

Autumn, Jak'ın sözlerinin Sam'in kalbine işlediğini umuyordu, ancak Sam'in yüzündeki ifadeden, içinde çok fazla acı vardı ve hiçbir sözün bir fark yaratamayacağı belliydi.

Autumn'ın öfkesi ve kederi titreyen bir alev gibiydi, ama Sam'inki haklı olarak şiddetli bir cehennem gibiydi. İkisi üzerinde de deneyler yapmışlardı. Ama onlara yaptıkları şey...

Sam, onun bir insan olabileceğine, *sevgiyi hak ettiğine* dair inancını yok etmişti. Gözleri, onun görünür yaralarına kaydı ve diğerlerini hayal etti. Çok daha fazlasını. Ama şimdi en çok korktuğu şey, daha derin yaralardı. Onun ruhunu parçalayan yaralar. Jak, saf kötülüğün nadir olduğunu söylemişti, ama eğer bir şey böyle tanımlanacaksa, o da buydu.

"Bazılarımız kontrol grubuysak, diğerleri gerçekten hastaydı," diye düşündüğünü dile getirdi. "Ama ilaçlar onları *daha da hasta* mı yaptı?" Bu düşünce midesini bulandırıyor, başını zonklatıyordu.

"Bunun cevabını bilmiyorum," dedi Mark. "Henüz değil."

Henüz değil. Autumn elini kaldırıp şakaklarını ovuşturdu, kalbindeki acıyı dindiremese de başındaki ağrıyı hafifletmişti. Cevapları bulmaya çalışmıştı; Salma da bunu denemiş ve mahvolmuştu. Ama bir umudu varsa, o da Ajan Mark Gallagher'ın arkasında hükümetin gücü olmasıydı.

Yoksa hükümet onlara yapılanlara karışmış mıydı? Mark, bir kamu görevlisi kimliği altında gizli bir görev gücünde çalıştığını söylemişti. Yani aslında gizli bir şekilde çalışıyorlardı. Bu iş ne kadar yukarıya kadar uzanıyordu? Yutkundu, dünya sallanıyordu. Düşünmesi bile zordu, sormak ise daha da zordu. Sam'in elini daha sıkı tuttu, Sam'in parmakları sonunda onun parmaklarını kavradı.

İkisi de ihanete uğramıştı. Derinden. "Bizi ormana bıraktılar," dedi. "Avlanmak için." Henüz bundan bahsetmemişti çünkü her konuştuklarında Sam'in yüzündeki acıyı görüyordu. Ama Mark'ın bunun derinliğini bilmesi gerekiyordu.

ve kötülüğün boyutunu, böylece doğru kişileri sorumlu tutabilirdi. "Bize anılarımızın rüya olduğunu söylediler." Sam başka yere baktı ve kız elini daha sıkı sıktı.

Seni bırakmayacağım. Bu senin utancın değil.

Jak kaşlarını kaldırdı ve Mark gözlerini kırptı. "Salma, dolunay ile aynı zamana denk gelen rüyalardan bahsetti," diye mırıldandı.

"Biz böyle tanıştık," dedi Autumn. "Sam'in büyüdüğü hastanenin o bölümü bizim için yasaktı." Onlara rüya olmayan rüyalardan, Sam'in onu koruduğundan, tırnaklarının altındaki kirden, şüphelerinden, Salma'nın talimatından, dilinin altına koyduğu gümüş saçtan, uyanmadan önce vücudunu temizleyeceklerini düşünerek aklına gelen tek saklanma yerinden bahsetti.

"Onlar," dedi Mark. "Sence kimlerdi?"

"Personel, sanırım. Ya da en azından personelin birkaç üyesi. Ayda sadece bir kez gerçekleşse de, onların işbirliği olmadan bu olamazdı. Her ne sebeple olursa olsun, dolunayı seçtiler. Belki de sadece bir işaretti. Bilmiyorum."

Mark uzun bir nefes verdi. Bu adamı pek şaşırtmadığını hissetti, ama az önce ona anlattıkları onu şaşırtmıştı. Mark ve Jak, aynı yıkıcı şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. O anda tam olarak açıklayamadığı nedenlerden dolayı, ikisinin de korkunç olan şeye hala dehşet duyması onu rahatlattı. Onlar sertleşmemişlerdi, ama eğer sertleşmeye hakkı olan biri varsa, o da beyin yıkanmış ve işkence görmüş insanları kurtaran adamlardı.

Diğer hemşireler de biliyor muydu? Şüpheleniyorlar mıydı? Salma gibi savaşılan başka biri var mıydı, yoksa hepsi görmezden mi geliyordu?

"Sam," dedi Jak. "O gecelerin amacının ne olduğu sana söylendi mi?"

"Eğitim. Katil olmak için eğitim." Tamamen perişan görünüyordu ve ifadesinde uzaklara dalmış bir bakış belirdi, sanki bahsettiği karanlık orman zihninde belirmiş gibi. "Bazıları kaçmadı," dedi Sam, hala başka yere bakarak, gözleri pencerenin dışındaki ağaçlara odaklanmış halde. "Bazıları saklandı ya da hareketsiz kaldı." Durakladı ve hepsi bekledi. Odadaki kolektif umutsuzluğun ağırlığı hissedilebilirdi. "Onlara istediğimiz her şeyi yapabiliydik. Hızlı olmaktan başka bir kural yoktu. Onları birden fazla kez çılgılık attırmak hoş görülüyordu."

Düşmek üzere olan gözyaşlarını tuttu. *Ağlamayacağım, şimdi değil.* Bu Sam'i öldürür.

O, donuk bir ses tonuyla, uzak bir ifadeyle, onu görmezden gelerek konuşmaya devam etti. "Onlar zayıf ve hastaydı. Eğer avlanmasaydık... eğer onları avlamasaydık, ölümleri uzayacaktı. Acıları uzayacaktı. Sadece başka bir avcının seçimini gasp ettiğimizde veya yoluna çıktığımızda sorgulanırdık. Tek kural buydu."

Jak ayağa kalktı, kapının yanındaki yazı masasından tahta bir sandalye aldı ve Sam'in yanına koydu. Elini omzuna koydu ve sıktı. "Acını ve suçluluğunu anlıyorum, Sam. Ben de tuzağa düşürüldüm. Acı çektirmek için. Öldürmek için. Bu senin suçun değil," dedi. "Dahası, sen emirlere uymadın

emirlerine karşı geldin, Sam. O burada," dedi, Autumn'a başını sallayarak. "O burada çünkü sen onu korudun."

Sam nefesini verip başını eğdi ve ellerini yüzüne götürdü. Bu hareketle Jak'ın eli birden çekildi ve Autumn'un eli düştü. "Şiddet içeren filmler izledin mi? Kanlı video oyunları oynadın mı, defalarca defalarca? Reddettiğinde cezalandırıldın mı? Yapmadığında ödüllendirildin mi?"

Jak, Mark'a bir bakış attı ve Mark'ın yüzü düştü. "Hayır," dedi Jak. "Başka şeyleri aştım ama bunu aşamadım, Sam."

Sam ellerini yüzüne sürerek, düşük bir homurtuyla ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Autumn, küçük bir çığlık atarak ayağa kalkıp onu takip etmek istedi, ama Jak koluna nazikçe dokunarak onu durdurdu. "Zamana ihtiyacı var," dedi.

Autumn kanepeye geri oturdu. "Filmler ve oyunlar hakkında ne demek istedi?" diye zayıf bir sesle sordu.

"Ona zihin kontrolü uyguladıklarını kastediyor," diye mırıldandı Mark, endişeyle başını sallayarak. "Beynini yeniden programlamaya çalıştılar."

Beyin yıkama. Onu şiddet eğilimli hale getirmeye çalışmışlardı. Ama başaramamışlardı. Sam nazik biriydi. Bunu kimse ondan daha iyi bilemezdi. "Ona ne kadar zaman tanımalıyım?" diye Jak'a sordu.

Jak çok endişeli görünüyordu. Uzun bir süre Sam'in gittiği yöne baktı, sonra Mark'a ve son olarak Autumn'a. "Muhtemelen epey bir süre. Tüm hayatı bir anda altüst oldu." Bir süre durdu. "Sürekli yaptığı yürüyüşler ona iyi geliyor. Her şeyi fark ediyor

Her şeyi fark ediyor ve doğada zaman geçirmek onun kim olduğunu, bu dünyadaki rolünü hatırlamasına yardımcı olacağı için önemli. Kulağa saçma gelebilir, ama emin olun öyle değil. Kendini yarı canavar, yarı makine olarak görüyor. Vücudu çok uzun zaman önce onun olmaktan çıktı." Jak'ın yakışıklı yüzünde bir gölge geçti, sonra devam etti. "Ama bence hala geri dönüş yolunu bulabilecek kadar aklını kaybetmemiş. Senin yardımınla ve hazır olduğunda. Yolun engebeli olabilir, ama o senin sesini tanıyor, Autumn. Uzun zamandır ona güveniyor. Eve dönüş yolunu bulmak için onu kullanacak."

Kırkınıcı Bölüm

İçindeki canavar yine çığlık atıyordu. Bağırıyordu. Yıllar boyunca ona defalarca gösterdikleri şiddet içeren görüntüler zihnini kapladı. Ancak şimdi, *onların* yüzleri mahvolmuş ve yaralıların yüzleriydi. Hemşireler, doktorlar, ona zarar veren ve onu kullananlar. Ve Autumn. Gözlerini başka yere çevirenler, sessiz kalanlar, bu vahşetin gerçekleşmesine izin verenler ve hiç alarm çalmayanlar. Hiçbir şey. *Hiçbir şey* yapmadılar.

O, parçalamak, yırtmak ve *yok etmek* istiyordu.

Ama onu böyle olmaya eğitmişlerdi. Bu yüzden yapmayacaktı. Burada değil.

Sam aynada kendine baktı, su damlacıkları cildinden aşağıya doğru akıyordu. *Soğuk* su damlacıkları, alıştığı damlacıklar, garip bir rahatlık hissi veren sıcaklık. Hiç hasta olmamıştı. Sağlıklı doğmuştu. Korkunç bir uluma yükseldi, elleri yumruklandı, yüz hatları büküldü. Ona öldürmeyi öğretmişlerdi, ama bu ona doğal gelmemişti. Yine de bunu yapmıştı, çünkü bunun doğru olduğuna ikna olmuştu. Ama şimdi hiç ikna edilmesine gerek kalmadan *seve seve* öldürürdü. Fırsat verilirse hepsini doğrayıp, bıçaklayıp, sakat bırakırdı.

Her birini. Sonuna kadar.

Ona söylendiği gibi onu *iyileştirmemişlerdi*. Ona *yardım etmemişlerdi*. Onu kesip biçmişlerdi. Vücudunun bazı kısımlarını metal ile değiştirmişlerdi. Onun olanı ondan almışlardı. Ondan *çalmışlardı*. Artan inilti artık daha fazla bastırılamaz hale gelmişti ve öne doğru eğilirken, ellerini lavaboya dayayarak, çarpan kalbini sakinleştirmeye çalışırken ağzından fırladı.

Bir zamanlar normal bir insandım.

Doktorların onu iyileştirdiğine, sadece harap olmuş bedenini onarmakla kalmayıp onu daha güçlü, daha kuvvetli, daha iyi hale getirmek için gerekli ameliyatları yaptıklarına inanmıştı. *Daha değerli*. Bir amaç için iyileştirilmişlerdi. Bir amaç için *güçlendirilmişlerdi*. Ona, kendisinin ve diğerlerinin, hükümetler ve özel kuvvetler için haklı görevlere gönderilecek elit bir savaş gücü olacaklarını söylemişlerdi. Ve sonunda görevlerin kendilerine söylendiği gibi olmadığını şüphe etmeye başlamış olsa da, en azından hayatlarını kurtardıklarını söyleyebilirdi. Onu iyi bir amaç için kullanmamış olsalar bile. Ama bu da bir yalandı. Her bir parçası. Ameliyatlar sadece onun bedenini kullanan deneylerdi. Yaptıkları işte hiçbir haklılık yoktu. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmiyorlardı. Sadece zenginlerin günahlarından dikkatleri başka yöne çekmek, başkalarının güç hırsına hizmet eden zulümler işlemek için kullandıkları piyonlardı. Tek kullanımlık. İnsanlık dışı.

Doğal olmayan.

Beynine aşılana tüm şiddet, onu istedikleri her şeyi yapmaya hazırlamak için kullanılmıştı... Ne kadar şiddetli, ne kadar korkunç olursa olsun, istedikleri her şeyi. Pişmanlık duymadan. O tamamen insan olarak doğmuştu.

Ve şimdi... şimdi...

Beyninin de vücudu kadar mahvolmuştu. Başını tuttu, parmaklarıyla acıtana kadar sıktı. Kendi derisinden *çıkmaq* istiyordu. Ona ait değildi. Hiçbir şey ona ait değildi. Her şeyi almışlardı.

Duvara doğru yürüdü ve alnını bir kez, sonra tekrar, daha sert, daha sert, tekrar ve tekrar vurdu, nefes alması kolaylaşana ve kalbi yavaşlayana kadar. Orada dakikalarca durdu, nefes alırken başı zonkluyordu, canavar sakinleşiyordu. *Şimdilik.*

Kendini, bir çıkış yolu olduğunu düşünerek kandırmıştı, ama bu doğru değildi. Burada çok uzun süre kalmıştı, varlığının onun güvenliğini tehlikeye attığını ve bunun onun fark ettiğinden daha fazla şekilde olduğunu bildiği halde.

Giyindi ve banyodan çıktı, Autumn ile paylaştığı yatak odasına doğru yöneldi. Pencerenin önünden geçerken, arka terasta hepsini gördü, Eddie büyük bir çubukla baloncuklar üflüyordu. Bir tanesi yüzünde patladı ve o güldü, diğerleri de onunla birlikte güldü. Sam'in bakışları Autumn'a kaydı, Eddie'yi izleyen güzel, gülümseyen yüzü, sonra gözleri Harper'a kaydı, Harper Sam'in duyamadığı bir şey söyledi, eli hamile karnının üzerinde geziyordu. Autumn'un gözlerinde hüzn vardı, ama gülümsemesi büyüdü, güzel dişleri göründü. Onlara nasıl baktığını gördü. Gözlerindeki özlemi gördü.

Onlar da bunu benden neredeyse aldılar.

İkisinin güvenliği sağlanabilse bile... içindeki canavarı kontrol altına alabilse bile... Autumn'un bir kez çocuk sahibi olma yeteneği, yani bir aile kurma yeteneği elinden alınmışken, bir kez daha elinden alınması ne

Autumn'un çocuk sahibi olma yeteneği, bir aile kurma yeteneği bir kez elinden alınmışken, bir kez daha elinden alınması ne kadar adil olurdu?

Bunda adalet neredeydi?

Ve eğer onların bir geleceği yoksa, neden onu daha fazla tehlikeye atsın ki? O, bunu yeterince yapmıştı.

Orada durmuş, onun gülüşünü izliyordu. O kadar güzeldi ki, bu ona acı veriyordu. Hayat doluydu, verecek çok sevgisi vardı. *Onu seviyorum.*

Sam aşk için yaratılmamıştı. Acı ve kaos için yaratılmıştı. Başka bir şey için değil.

Sam pencereden uzaklaştı ve yatak odasına doğru yürüdü. Ona sunabileceği hiçbir şeyi yoktu. Hiçbir şey. Uzuvarı, vücudunun metalden yapılmış diğer kısımları kadar ağır geliyordu. O, yürüyen bir makineden başka bir şey değildi. *Makineler bu kadar acı hisseder mi?* Bilmiyordu, ama belki de sorularına cevap verebilecek, taşıdığı bu korkunç ıstıraptan kurtulmasına yardımcı olacak *bir neden* sunabilecek tek bir kişi vardı.

Sahip olduğu birkaç eşyanın bulunduğu spor çantası yerde duruyordu, ancak "*sahip* olduğu" kelimesi doğru olmayabilirdi, çünkü şantanın içindeki eşyaların çoğu Autumn'un babasının ona verdiği şeylerdi. Ajan Gallagher geldiğinde şantada bulunan silah artık yoktu. Oraya vardıkları ilk gün onu nehre atmıştı. Ne kadar çok düşünürse, üzerinde bir tür takip cihazı olduğundan o kadar çok endişeleniyordu. Belki de bir süre yaşadığı elma çiftliğini bu şekilde bulmuşlardı. Bir tane bulamamıştı, ama yine de atmıştı. İki güçlü adam tarafından çevrelenmişlerdi

gerekirse onlar için savaşacak iki güçlü adam tarafından çevrelenmişti ve her ikisinin de birkaç silahı vardı. O silahla program için adam öldürmüştü ve artık onu istemiyordu.

Çantayı alıp yatağın üzerine koydu, sonra banyodan getirdiğı diş fırçasını ve tıraş bıçağını yan cebine koydu.

Arkasındaki kapı açıldı ve sonra kapandı. Dönmedi.

"Sam? Ne yapıyorsun?"

"Toplanıyorum."

Kız yanına geldi, parmaklarını çenesinin yanına koydu ve yüzünü kendine çevirdi. Gözleri, duvarla çarpıştığı alnındaki kırmızı lekeye gitti. Gözlerinde çok fazla endişe vardı. Korku.

"Neden, Sam?"

Çantaya dönüp fermuarını kapattı. "Burada kalarak senin güvenliğini tehlikeye atıyorum."

"Senin yanında olmak için bu riski alacağım, Sam." "Bu saçmalık. Benim için risk almaya gerek yok."

."

Eli düştü ve konuşmak için ağzını açtı, ama Sam onu kesintiye uğrattı.

"Burada benim için yer yok, Autumn. Ben Jak gibi değilim. Jak doğaüstü bir yaratık değil. Jak ortama uyum sağlayabilir. Jak aynaya her baktığında kim olduğunu hatırlamıyor."

"Kim olduğunu mu?" diye sordu. "Sen kimsin, Sam? Kim olduğunu sanıyorsun?"

Ben hiç kimseyim. Ben bir canavarım. Bilmiyorum. Bilmiyorum. "Ben bir katilim, ben buyum," dedi. Bu, onun kesin olarak bildiği ve onun inkar edemeyeceği bir şeydi. Ve Autumn, güzel, değerli, mucizevi Autumn, bundan daha iyisini hak ediyordu.

"Öyle değilsin. Sen bir kurtarıcısın. Beni kurtardın ve o çaresiz küçük kızı kurtardın."

"Onu kurtarmadım. O öldü." Zayıf, yaralarla kaplı vücudunun görüntüsü zihnini doldurdu ve beyninde kırmızı bir öfke bulutu çiçek açtı. İçindeki canavarı kontrol altına almıştı, ama şimdi *geri* dönmüştü ve o bunu istemiyordu. Autumn dünyayı anlamıyordu. Dünyanın ne kadar çirkin ve acımasız olduğunu bilmiyordu. Onu ve dünyayı pembe gözlüklerle görmekte ısrar ettiği için onun gerçekte kim olduğunu *göremiyordu*. "O kız öldü çünkü onu hayatları pahasına koruması gereken insanlar onu korkunç, sefil bir ölüme terk ettiler. Onun acı çekmesine izin verdiler, Autumn. Onlar onun ailesiydi ve onun acı çekmesine izin verdiler. Onun yardım çağrısını duymuş olmalılar. Ama cevap vermediler."

Onun sert sözlerine şaşırmamasını bekliyordu, ama şaşırmadı. Bir adım yaklaştı, gözleri o kadar yumuşaktı ki, içine dalmak istedi. Arkasını döndü, ama elini kolunda hissetti. "Sen de öyle hissettim mi, Sam? Bütün o ameliyatlara, bütün o acılara, hiç gelmeyen birini çağırdın mı? Ben çağırdım."

Gülmeye çalıştı, ama yarısı hırıltı, yarısı tarif edemediği bir ses çıktı. "Ama kimse gelmedi, değil mi?" Ona döndü, gözlerine baktı. O gözler,

o gözler. "Boşluğa seslenmiş olabilirdin," dedi ona. Bu acımasızdı, ama doğruydı.

"Boşluğa seslenmedim," dedi sakın bir sesle. "Çünkü sen cevap verdin. Geldin. O küçük kıızı kurtardığın gibi beni de kurtardın."

"O öldü."

"Bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Bence o seni bekledi, Sam. Yalnız kalmayana kadar bekledi. Senin sayende, arka odada, yalnız başına ölmedi."

Sonbahar, Sonbahar, Sonbahar. Onun adını haykırmak, kollarına yığılmak, ona verecek hiçbir şeyi kalmayana kadar ondan almak istiyordu. Bunun için kendinden nefret ediyordu. "Sözlerinle insanları etkileyebiliyorsun. Ama bizim yaşadığımız gibi bir dünyada sözler anlamsızdır." Derin bir nefes aldı. "Belki o küçük kıızı kurtardım ya da en azından denedim. Ama her zaman kurtarmadım. Çoğu zaman kurtarmadım. Eğer sen..." Derin bir nefes verdi. Ciğerleri çok sıkışmış gibiydi. "Eğer yaptıklarımın hepsini bilseydin, hayal etseydin, bana karşı farklı hissederdin."

"Hayır, hissetmezdim. Sana bu izlenimi verdiğim için üzgünüm. Bir an bile olsa aptalca korktuğum için üzgünüm. Seni hayal kırıklığına uğrattım. İkiyüzlüydüm çünkü sana her şeyden önce gerçeğin önemli olduğunu söyleyen bendim, ama sonra senin gerçeğini duymaktan korktum."

Neredeyse inanamayan bir kahkaha atacaktı. *Ondan* özür mü diliyordu? Onun söylediklerini dinlemiş miydi acaba? Kendisinin ne kadar canavarca olduğunu anlatıyordu.

"Seninle birlikte güvende hissetmeni istiyorum Sam, en karanlık yanlarınla bile. Çünkü senin yükünü paylaşmak istiyorum." Elini

elini koluna koydu, dokunuşu nazik ve sevgi doluydu, tıpkı kendisi gibi, ve bu onu neredeyse öldürüyordu. Neredeyse kararlılığını yok ediyordu. "Çünkü artık, kendi özgür iradenle yapabileceğin hiçbir şeyin beni senden uzaklaştırmayacağını anladım."

Ama yanılıyordu. Hiçbir fikri yoktu. Bazı gerçekler taşımak için çok korkunçtu ve o bunu ondan istemeyecekti. İstemeyecekti. Kendini hazırladı. Nasıl yapılacağını biliyordu. Varlığı boyunca yapmak istemediği şeyleri yapmaya kendini zorlamıştı. Elini itti. "Bir can almaya gelince özgür irade ne anlama gelir? Yaptığım şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Biliyordum." Birçok "başarılı" görevi tamamlamıştı. Kanlı ve kanlı olmayan şekillerde öldürmüştü. Adamların gözlerine bakmış ve hayatlarının akıp gittiğini görmüştü. Suikastçı olmuştu, belki Adam gibi adamları bile öldürmüştü. Aileleri, elma bahçeleri ve kalplerinde cömertlik olan iyi adamlar. İster masum ister yozlaşmış olsun, o yüzler şiddet görüntüleri ile birlikte kafasının içinde yaşıyordu. Hayatta olduğu sürece asla kaybolmayacaklardı. Programın onlara kendilerini öldürmelerini emretmesine şaşmamak gerek. Bu gerçekten herkes için, özellikle de onlar için en iyisiydi. Küçük, şaşırtıcı bir merhamet. Oldukları şeyden sonra hayat yoktu.

Dudaklarını ısırarak, onun söylediklerini düşünür gibi görünüyordu. "Senin sınırların vardı, Sam. Bunları kendin için tanımladığını bilmiyorum. Ama vicdanını takip etmenin bir yolunu buldun, her zaman olmasa da, onların beklediğinden daha fazla. Bunu yapmak için ne kadar güçlü olman gerektiğini biliyor musun?"

Onu güçlü mü buluyordu? Hiç de bile. O dünyadaki en zayıf adamdı. "Tanrım, Autumn," dedi. Onun

ona olan inancının devam etmesi *acı veriyordu*. Bu ona ait değildi ve onu bir anlık görmüş ve sonra bırakmak zorunda kalmak, tüm ameliyatları ve tedavileri bir araya getirilse bile daha acı vericiydi. Bu onu çaresiz ve öfkeli hissettiriyordu. Vazgeçmek istemiyordu. Onu, onu korumak istiyordu. Ama yapamıyordu, yapamıyordu ve acı, kim olduğu, kim olmaya zorlandığı gerçeğinin adaletsizliği ile öfkeleniyordu. "Her şeyi romantikleştiriyorsun," diye homurdandı. "Bu çok aptalca çünkü hayat romantik değil. Hayat çoğu zaman çirkin ve korkunçtur. Ve insanlar kötüdür. Çocukları öldürürler ve bununla gülüp geçerler. Yalan söylerler, hile yaparlar, çalarlar ve hiç pişmanlık duymazlar, ya da duysalar bile, yine de bunu haklı çıkarırlar."

Homurtusu daha da şiddetlendi, ama kızın gözleri sanki duymamış gibi yumuşadı. Tamam o zaman, ona duyururum.

"Bunu herkesten daha iyi bilmelisin çünkü *sen* kullanıldın. Onlar için *hiçbir şey* ifade etmiyordun, hiçbir şeyden de az. Annen yoktu. Baban yoktu. Seni koruyacak kimse yoktu. Yani sen sadece ilaçlarını denemek için bir beden, laboratuvar hayvanından farksızdın. Ölsen de umurlarında olmazdı, sadece yerine başka bir hiç bulmak zorunda kalacakları için. Tecavüze uğramana ve öldürülmene izin verirlerdi, sonra da yalan söyleyip olayı örtbas ederlerdi, çünkü sen... hiçbir şey ifade etmiyordun."

Orada, burun buruna durdular, o sertçe nefes alırken, kadının yüzünde acı, gözlerinde ise ateş vardı. Uzun zaman önce, kadının ölüme terk edildiği soğuk ormanda, onun bedenini değil, kalbini ısıtan aynı ateş. Tanrım, onu seviyordu. Onu o kadar şiddetle seviyordu ki, dizlerinin üzerine çöküp, söylediği acımasız sözleri unutmaması için yalvarmak istiyordu.

"Özür dilerim," dedi, başını çevirerek.

"Özür dileme," dedi kız, onu şaşırtarak. Her zaman onu şaşırtan, onun Sonbaharı. Gözlerini tekrar ona çevirdi. "Doğruyu söyledin. Onlar için hiçbir anlamım yoktu. En azından, zengin ve güçlü olmak için ürünlerini test edebilecekleri hücreler, kemikler ve sistemlerden başka bir anlamım yoktu. Beni ölüme terk ettiler. Ve yine de..."

Kız başını eğdi ve ona baktı. Adam onun sözlerine kulak verdi.

Her zaman öyle olmuştu. Her zaman öyle olacağını düşündü.

"Yine de tecavüze uğramama izin vermedin. Ya da öldürülmemeye. Aracı oldun ve sana pahalıya mal olabileceği halde beni korudun. Farklı davranmak için eğitilmiş olsan bile. Zayıf ve çaresizlerin sırtından kazanç elde etmek isteyen ruhsuz bir grup kötü insan için hiçbir şey ifade etmiyor olabilirdim. Ama senin için bir şey ifade ediyordum ve benim için önemli olan da bu. Benim için önemli olan tek şey bu."

Derin bir nefes aldı. Yine o acı. Boşluk hissi. Onun ihtiyacını uyandıran, içinde dönüp duran, sadece yıkım getirecek olan dipsiz bir özlem kasırgası. Ona. Ona. Geri adım attı, arkasını döndü, pencereden bulutlarla kaplı güneşe baktı. Onu bırakmak zorundaydı. Onu hak ettiği şekilde sevmenin tek yolu buydu. "Sözlerin benim için çok anlamlıydı," dedi. "Her biri. Ama onlar bir çocuğun sözleriydi. Onları aptal bir çocuğun düşünceleri kadar önemsemeliydim. Büyümelisin, Autumn. Dünyanın bir zamanlar hayal ettiğinden çok farklı olduğunu anlamalısın. İmkansızlıklara dayanan hayaller asla gerçekleşmez."

Bir an arkasında sessizlik oldu. Onu incitmeyi başarmıştı. Bu onu mutsuz etti. "Kim

"Aşk varken mi?"

Aşk. Tanrım. Çığlık atmak ve ulumak istedi. Ve sevinmek. Ve yas tutmak. "Ben saatli bir bombayım." Ona güvenmemeliydi. Kendine bile güvenemiyordu. Ve o da kesinlikle uykuda olan bir el bombasını sevmemeliydi. "Eğitimim sadece ormanda seni kovalamaktan ibaret değildi. Beynimize şiddet aşıladılar. Orada bekliyor."

Sam irkildi, başını Eddie'nin sevinç, şaşkınlık, öfke ya da Eddie'nin çığlık attığı diğer birçok şeyden biriyle çığlık attığı diğer odaya doğru çevirdi.

"Bu yüzden mi beni böyle uzaklaştırıyorsun?" diye sordu. "Bugün sana verilen bilgileri kabul etmek için zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum. Bu çok doğal, Sam. Ve sana ihtiyacın olan tüm zamanı vereceğim. Gerekirse yıllarca. Ama sana yardım etmeme izin ver." Yaklaştı. "Anlamama yardım et. Bir gün zihinsel olarak patlayacağından mı korkuyorsun? Zihninin derinliklerine o kadar derin şeyler yerleştirdiler ki, duman alarmı ya da... çığlık atan bir çocuk gibi farkında olmadığın bir anda yüzeye çıkacaklarından mı korkuyorsun? Lütfen, gizli bir fitili ateşleyebilecek şeylerden korktuğun için beni uzaklaştırma..."

"Çocuk sahibi olamam!" diye bağırdı, ona doğru bir adım atarak, tehditkar bir şekilde. Onu korkutmaya çalışıyordu, bunu istediği için değil, onun korkması gerektiği için ve ona *bunun nedenini* anlamasını sağlaması gerektiği için. Kadın sırtını kavisledi ama yerinde durdu.

"Senin iznin olmadan bunu senden aldıkları için üzgünüm. Eğer karar verirsek, aile kurmanın başka yolları da var..."

"Karar verirsek mi? Karar verecek bir şey yok." Ondan uzaklaştı, spor çantasını aldı ve kapıya doğru yürüdü. "Bırak beni, Autumn. Sen benim sunabileceğimden çok daha fazlasını hak ediyorsun." *Hiçbir şey. Sen hiçbir şeyden çok daha fazlasını hak ediyorsun.*

Kapıdan fırlayarak çıkarken, onun dudaklarından yalvarırcasına adının çıktığını duydu ve mide kasları acı içinde kasıldı. Ama yine de yürümeye devam etti, çünkü Sam onu bir kez kurtarmıştı ve bunu tekrar yapmaya niyetliydi, sadece bu sefer çok daha kalıcı olacaktı. Bu sefer Sam onu kendisinden kurtaracaktı.

Kırk Birinci Bölüm

Şu anda başvurabileceği tek bir kişi vardı ve o adamın evinin önünde durmuş, kasvetli bir şekilde ona bakıyordu, göğsünde son bir umut ışığı parılıyordu.

Sam'in bir spor çantasında birkaç eşya dışında hiçbir şeyi yoktu. Ama Dr. Heathrow ona yardım ederdi, değil mi? O, Sam'in tanıdığı tek babasıydı. Belki de ipleri elinde tutan Dr. Swift ve onun gibilerdi. Belki de Dr. Heathrow, Autumn'un Salma'sı gibiydi, iyi ve adil olduğunu düşündüğü bir çabaya kapılmış ve Sam gibi kandırılmıştı. Hepsi gibi. *Lütfen, lütfen, lütfen.*

Çaresizlik hissine rağmen, bir adım öteye gitmeyi başardı. Doktor en azından gidecek bir yer bulmasına yardım ederdi. Sam, programdan çıkarıldığında ondan yardım istememişti, çünkü hayatına son vermeyi planlamıştı. Ama bu plan ertelendi, sonra tekrar ertelendi. Muhtemelen şimdi bir şekilde bunu gerçekleştirecekti. Belki de zamanı gelmişti. Tüm programlamaları onu bunu yapmaya zorlamamıştı, ama zayıflığı, Autumn'u asla tamamen unutamayacağı ihtimali, ihtiyaç duyduğu neden olabilirdi. İçindeki canavar her zaman ona uzanacak, uzanacak ve uzanacaktı ve o bunun olmasına izin veremezdi.

Ona zaten verdiği acıdan daha fazlasını vermek istemiyordu. Sonsuz bir ıstırap dolu hayat yaşamak istemiyordu.

Beni bırak. Bu sözler onun ağzından çıkmıştı, ama içinden "*Beni bırakma*" diye bağıırıyordu. Ve belki bir süreliğine onu tutacaktı, ama sonsuza kadar değil, ve bu onu kafasına bir kurşun ya da kalbine bir bıçak kadar öldürecekti, hatta *daha da kötüsü*. Zaten çektiği acılardan daha fazlasını çekmemek için gitmişti. Ve onu sevdiği ve onun hayallerini gerçekleştirmesi istediği için. O gittiği için, artık o güvendeydi.

Yavaşça merdivenleri çıktı. Ev, beyaz tuğla cepheli ve siyah panjurlu, hastane bahçeleri kadar bakımlı ve tertemiz bir peyzaja sahip, devasa bir yapıydı. Sonbaharın soluklaştırdığı çimlerin üzerinde tek bir yaprak bile yoktu.

Zili çaldı ve içeriden uzak bir zil sesi duydu. Ayak sesleri duyuldu ve bir an sonra kapı açıldı. Dr. Heathrow orada duruyordu, yüzündeki renk kayboldu ve geriye doğru sendeledi. Küçük bir çığlık attı ve elini Sam'i uzaklaştırmak için kaldırdı.

Sam içeri girdi ve geriye doğru çekilen doktora uzandı. "Lütfen," dedi Sam. "Yardıma ihtiyacım var."

Dr. Heathrow, giriş salonunun yanındaki odaya tökezleyerek girdi, parmağıyla telefonu işaret etti, sonra tekrar Sam'i işaret etti. "Geri çekil, canavar!" dedi, sandalyenin ayağına takılıp neredeyse düşüyordu ama kendini tuttu. Sam yaklaşırken, duvara yaslanarak korkarak durdu.

Sam'in boğazı düğümlendi. Yıkım. Bildiği ama yüzleşmek istemediği şey, gözlerinin içine bakıyordu. Bu adam, bir

ilaç şirketi ya da Sam'e yanlış teşhis koyup, gereksiz olduğunu bilmediği ameliyatları yapmasını doktorlardan isteyen başkaları tarafından kandırılmamış ya da yanıltılmamıştı. Her şeyi bilerek yapmıştı ve sonra yarattıklarını gönderdiği görevlerden kâr elde etmişti. *Beni sen yarattın. Beni ben yapan sensin.*

Sam durdu, içindeki boşluk hissi imkansız bir şekilde daha da genişledi. Bir an durdu, bir zamanlar onu sevdiğini düşündüğü adama boş boş baktı. Hayır, hayır, öyle hissetmemişti. Ama onun umursadığını düşünmüştü. *Denediğini düşünmüştü.* Sam'in gitmesine üzüldüğünü düşünmüştü.

"Biliyordun," dedi. "Hiç hasta olmadığımı biliyordun. Hiçbirimiz hasta değildik, değil mi?"

Dr. Heathrow'un bakışları odanın içinde dolaştı ve sonra tekrar Sam'e döndü. Yutkundu ve dikleştı. "Geleneksel anlamıyla değil. Ama kurtarılmaya ihtiyacın vardı."

Sam'in kanı yavaşladı, bir parçası ölüyordu, ama ne olduğunu söyleyemiyordu. "Kurtarılmaya," diye tekrarladı.

"Yararsız bir varoluştan kurtarmak," diye tükürdü Dr. Heathrow. Adam, sanki kendi önemini hatırlamış gibi dik durdu. Gömleğini düzeltti. "Bunu ben yaptım. Seni sen yapan benim. Sana bir amaç verdim, dünyaya çok az kişinin sağlayabileceği bir şey *sunma* yeteneği. Aksi takdirde ne olurdun, Sam? En alt tabakadan biri. Tıpkı annen ve baban gibi toplumun yükü. *Hiçbir şey.*"

"Özgür olurdum," dedi Sam, sesi ruhu kadar ölüydü. *Bedenim bana ait olurdu.*

"Özgür mü? Ha! Muhtemelen uyuşturucu bağımlısı olan annen gibi mi? Sadece para için bacaklarını açan başka bir fahişe

? Yabancılar, ona atacak kadar cömert oldukları önemsiz artıkları için yalvaran baban gibi mi? *Öyle* özgür mü? Hepiniz düşük IQ'lu bağımlılar ve hırsızlardan doğan hasarlı hatalarsınız. Senden daha fazlasını beklememeliydim Sam, ama bekledim. Bekledim."

"Buna hakkın yoktu," dedi ve sesi bu sefer daha az cansızdı, nefesi karışık bir hırıltı gibiydi. Canavar canlanmaya başlamıştı. "Kimse sana bana yaptıklarını yapma izni vermedi."

"O zaman kimin hakkı vardı? Kim izin verecekti? Ailen mi? Senin hayatta olman umurlarında bile değildi. Annen seni çöp konteynirine attı! Bunu biliyor muydun, Sam? Bir serseri seni kokuşmuş çöp yığnında çıplak buldu! Üzerine bir battaniye bile örtmedi."

Dr. Heathrow o anda yüksek sesle ve acımasızca güldü ve Sam içten içe soldu. Annesinin kendisini sevdiğini asla umut etmemişti, ya da öyle olduğunu düşünmemişti. Ama o anda, kendine yalan söylediğini anladı. Çünkü derinlerde, birisinin onu uzaktan sevdiğine dair sessiz, gizli bir dilek beslemişti. *Onu hatırlayan*. Bu umudun var olduğunu biliyordu, çünkü onun paramparça olduğunu hissetti ve ölmekte olan rüyanın parçaları içini parçalarken acı çekti.

Kendi yalanlarıyla, kendi yanlış hesaplamalarıyla daha kaç kez yüzleşmek zorunda kalacaktı? Bunu düşünmek çok acı vericiydi.

"Program seni kurtardı. Sana ne kadar para harcandığını biliyor musun? Her ameliyatta, başarısız olacağını düşündüğümüz ameliyatlarda bile hayatta kaldın. Sen yaratıldın.

Daha güçlü olmalısın. Minnettar olmalısın! Ne kadar hayal kırıklığı yaratıyorsun. Eğitilemezsin. Hep hayal kuruyorsun. Nadiren dikkatini veriyorsun." Dr. Heathrow boğazından tiksinti dolu bir ses çıkardı. Yüzü, sanki kendi haklılığı ona güç veriyormuş gibi yeniden renkleniyordu. "Yine de, seni sahaya gönderdik, bir kez işe alıştığında işi seveceğini umarak." Aynı küçümseyici ses. "Ama sen bir felaket olduğunu kanıtladın. Daha da kötüsü, son emrini yerine getiremedin. Doğduğundan beri sana aşılana emri."

Sam'in kontrolünü elinde tutan kısmı, içindeki baş dönmesi, mide bulantısı ve öfkeye boyun eğdi. Canavar ortaya çıkmıştı ve serbest kalmak için çırpınıyordu. Hayatı boyunca herkes ona *yalan söylemişti*. Kötü, akıl almaz yalanlar. Sonra bedenini çalmışlar ve ruhunu çarpıtmışlardı. O bir ucube ve canavardı. Onların yüzünden. Göğsünden bir hırıltı yükseldi. Doktora doğru bir adım attı, sonra iki. Dr. Heathrow sözleriyle kendine güven kazanmıştı, ama şimdi tereddüt ediyordu, gözlerinde korku parlıyordu.

"Ne düşünüyorsan, dikkatli ol," diye emretti doktor, otoriter görünmeye çalışarak ama başarısız olarak. "Sana biraz zaman verdik. Ama zamanın doldu. Nerede olduğunu biliyoruz. Kaburgalarından birinde bir izleme cihazı vardı. Çatışmada hasar gördü, ama senin bile bildiğin gibi, biz herkesi bulmanın yollarını biliyoruz, Sam."

Kaburgalarından birinde bir takip cihazı vardı. Bu haber ona bir darbe gibi çarptı. Onlar başından beri nerede olduğunu biliyorlardı, hayatının her anını, hatta bir anlık özgürlük bulduğu yerleri bile - ya da öyle sanıyordu. Ama o da

bir yalandı. Onu bir köpek gibi takip etmişlerdi. Her an gelip onu öldürebilirlerdi. Ve muhtemelen öyle de yaparlardı, eğer o ortadan kaybolmasaydı — önce New York'a, sonra da Autumn'la birlikte kulübeye.

"Nerede yaşadığını biliyoruz, Sam," dedi doktor, sesi tiz ve cırtlak çıkıyordu. "Ve kiminle yaşadığını da biliyoruz."

Kiminle.

Autumn.

Hayır!

Bu yöntemleri kullanarak onu nehir kenarındaki eve kadar takip mi etmişlerdi? O bölgede keşif yapıyorlarmış ve o bunu bilmiyor muydu? Sam'in çenesi sıkılırken göğsü gürledi, ağzından bir hırıltı çıktı. Doktor bir çığlık attı, eğilip korkarak duvar boyunca sürünmeye çalıştı.

Kızgın öfke Sam'in kanını yakıp kül etti, onu oluşturan metali eritecek kadar sıcaktı. Canavar, bir zamanlar Sam olan erimiş nehirden yükseldi ve ateşten kendini yeniden oluşturdu. Ve Sam teslim oldu.

Bir sandalyeyi kaldırdı ve tüm gücüyle duvara fırlattı. Sandalye duvara çarparak parçalara ayrıldığında doktor çığlık attı. Sam kükredi. Bu adam için cinayet işlemişti. Bu neşter kullanan iblis için korkunç, şiddetli şeyler yapmıştı. Bir cam masayı kaldırdı ve onu da fırlattı, cam parçaları yağmur gibi yağdı. Sam gürledi, parçaladı ve fırlattı, doktorun evini yıkarak ofisine doğru ilerledi. Adam çığlık atarak köşeye kıvrıldı ve canavarın varlığının kanıtı, etrafında kırık cam ve parçalanmış mobilyalardan oluşan bir yığın halinde yatıyordu.

"Sen neredeyse ölmüşsün!" diye bağırdı doktor. "Senin peşindeler, Sam. Senin ve kadının da. Bu yüzden mi buradasın? Fark etmez. Seni yine de bulacaklar. Bunu bilmelisin!" Kolunu salladı, parmağıyla masasını işaret etti.

Sen ve o kadın da. Sam, üzerinde bir dizüstü bilgisayar bulunan masaya doğru döndü ve onu kaldırdı, ekranda ELIMINATE (ELİMİNE ET) kelimesi yanıp sönüyordu. Sam'in nefesi kesildi, kelimenin yanındaki resme yakından bakarken dudaklarından çıkan çığlık kesildi. *Hayır, sadece bir resim değildi. Benim ve Autumn'un fotoğrafları.* Nefesi göğsünden girip çıkıyordu, içindeki ateşli şeytan daha da kızışıyordu. Dr. Heathrow, Sam'i öldürme emri vermişti. Ve Autumn'u. Sam'in bunu bildiğini düşünüyordu. Onun bu yüzden burada olduğuna inanıyordu.

Canlı, nefes alan öfkesi dönüştü, omuzları çöktü, elleri kalktı. Dr. Heathrow'un gözleri büyüdü. Yanaklarında gözyaşları vardı ve korkudan titriyordu. Sam ona doğru ilerlerken, savunma hareketi olarak ellerini kaldırdı.

Kırk İkinci Bölüm

Mark, köşeyi dönerken ayağını gaz pedalından çekti ve GPS'in talimatına göre çıkışa girdi. Sam, Jak'ın mini hac yolculuğu dediği yürüyüşlerinden birine çıkmak için değil, temelli olarak ayrılmıştı. En azından Autumn, Sam'in söylediklerini gözyaşları içinde anlatırken böyle bir izlenim bırakmıştı.

Sam'e, kendisine yapılanların büyüklüğünü ve önemini anlaması için ellerinden geleni yapmışlardı. Ama Mark bile kötülüğün boyutunun farkında değildi. Sam'in sarsılmasına şaşmamak gerek. Ve tutunmasına yardımcı olacak sağlam bir dayanak, tüm hayatının korkunç, iğrenç bir yalan olmadığına dair herhangi bir olasılık arayacaktı.

Mark'ın bulunduğu diğer iki grup da beyin yıkamaya maruz kalmıştı, ama onlar parçalanıp yeniden birleştirilmemişti. Sam işkence görmüş, üzerinde deneyler yapılmış, korkunç şekilde istismar edilmiş ve beyin yıkanarak akılsız bir tarikata katılmıştı. Her şeyi yapmaya, herkesi öldürmeye, ne kadar şiddetli veya ahlaksız olursa olsun her emri yerine getirmeye hazır kiralık erkekler ve kadınlar.

Mark, Sam'in ilk olarak nerede istikrar arayacağını bildiğini düşünüyordu. Çünkü son bir umut kırıntısına tutunacaktı. Ve o son umut kırıntısı Dr. Heathrow'du.

Sam'in bahaneler uydurduğu adam, Mark'ın onu kötü adam olarak nitelendirmekte zorlandığını gördüğü adam. Bir anlamda babasıydı ve Mark bunu düşününce midesi bulandı.

Büyük, beyaz tuğlalı kolonyal tarzı evin garaj yoluna girdi. Salma Ibrahim'den adını duyduğundan beri bu adam hakkında bilgi topluyordu. Herkesin gözünde, o çok zengin bir adamdı. *Kanlı para*. Mark bunun için hayatını ortaya koyardı. Bir doktorun, ameliyat ettiği kişilerin Autumn'un tarif ettiği ameliyatlara ihtiyaçları olduğuna inanması imkansızdı. Sam'e kemiklerinin kırılğan, organlarının hastalıklı olduğu söylenmişti. Ama öyle değildi. Sağlıklı vücudunu kesip, kim bilir ne adına istediklerini yapmışlardı. Düşünülemez bir korku. Kaç kişi hayatta kalamamıştı? Kaç kişi ameliyat masasında ya da kısa süre sonra ölmüştü?

Kaç kişi Sam'in inanılmaz gücüne sahip değildi?

Mark merdivenleri koşarak çıktı, kapının açık olduğunu görünce yavaşladı, bir santimetre kadar parlak mermer görünüyordu ama başka bir şey yoktu. İçindeki alarm zilleri çalmaya başladı. Yan tarafa adım attı ve zili çaldı, dinlerken hafifçe öne eğildi. *Sessiz bir çarpma sesi duyuldu*. Mark paltosunun altındaki silahkılıfını çıkardı ve ayağıyla kapıyı iterek açtı.

Yavaşça içeri girdi. "Ajan Mark Gallagher," diye seslendi. "Merhaba?"

Mark'ın sağındaki açık kapının mermer giriş holünde kırık camlar vardı ve o, silahını önüne alarak oraya doğru koştu. Oda harap olmuştu. Gözleri bir köşeden diğerine uçu. *Tanrım*. Bunu Sam mı yapmıştı?

Sağında bir şeyin düştüğü sesi onu döndürdü ve silahını... bir kediye doğrulttu. Kedinin kaçışını izleyerek silahını indirdi ve sert bir nefes verdi.

Mark odadan çıktı ve varlığını duyurarak her iki katı da hızlıca aradı. Görünüşe göre evde kimse yoktu. Ana yatak odasında, Mark dolap kapısının açık olduğunu, birkaç gömlek ve askının yere dağılmış olduğunu ve valizlerin bulunduğu rafta bir yerin boş olduğunu fark etti. Belli ki biri aceleyle toplanmış, ön kapıyı tam olarak kapatmaya bile zahmet etmemişti. Ya da başka bir çıkış kullanmıştı, belki garajdan.

Kavisli merdivenlerden aşağı indi ve kırık mobilyaların bulunduğu çalışma odasına geri döndü. Biri parçaları duvarlara fırlatmıştı, duvarlarda büyük çukurlar ve yırtık duvar kağıtları vardı. Bir zamanlar orada asılı olan resimler şimdi yerde parçalara ayrılmıştı. Belki de bunu doktorun kendisi yapmıştı, ama... Mark bunun Sam'in işi olduğundan neredeyse emindi. Duvarlardaki çukurlar derindi.

Sana ne dedi, Sam?

Her neyse, onu yıkmıştı.

Her neyse, şiddet patlamasına neden olmuştu. Ama Mark kan görmedi, bir insanın yaralandığına dair hiçbir kanıt görmedi. Burada kurbanlar mobilyalar ve sanat eserleriydi.

Köşede, maun bir dosya dolabı yan yatmış, üst çekmecesini parçalanmış, bir yığın dosya yere dökülmüştü. *Doktorun dosyaları*. Diz çöküp yığının en üstündeki açık dosyayı aldı. Üzerinde isim yazmıyordu, ama fotoğrafı tanıdı. *Sam*.

Tanrım.

Dosya açıldı ve hızlıca ameliyat ve tedavilerin uzun listesini okudu, sayıların çokluğu boğazında bir yumru oluşturdu. Sam'in ilk ameliyatı dokuz aylıkken yapılmıştı. Hala hayatta olması bir mucizeydi.

Yanına koyduğu dosya yığınının göz attı. Birçoğunun ön yüzünde sadece "Ölmüş" yazan kırmızı etiketler vardı.

Tüm bu kurbanlar, ADHM bebekleri oldukları gerekçesiyle sistemden alınmıştı. Ama öyle değillerdi. Anladığı kadarıyla, hiçbiri bu hastalığa yakalanmamıştı. Dosyalardan biri açılmıştı ve gözüne bir çocuğun fotoğrafı çarptı; siyah saçlı, cildi lekeler ve kabarcıklarla kaplı bir kız çocuğu. Kusmak üzereydi. Mark kendini topladı. *Bilgileri sindir. Sonra tepki ver.*

Bu dosyaları yanında götüremezdi. Bunları delil olarak kullanmak istiyorsa, hemen bir hakime gidip arama emri alması gerekiyordu. Ama burada neyle karşı karşıya olduğunu tam olarak anlamak için Sam'e ve diğerlerine ne yapıldığını bilmek zorundaydı. Saf, katıksız kötülük. Ve Sam hazır olduğunda ona geçmişini anlatmak istiyordu. Adam işkence görmüştü. En azından bunu hak etmişti. Mark cep telefonunu kullanarak her sayfayı hızlıca çevirip fotoğraflarını çekti.

Saçına yapılan deneyin raporunu görünce bir an durakladı. Saç rengini kalıcı olarak açma girişimi, elde edilen alışılmadık renk nedeniyle başarısız olarak değerlendirilmişti; sarıdan çok gümüş rengi bir tonda. Mark, doğumda evlatlık bebeklerin görünümünü değiştirme yeteneğini araştırmanın nedenini ancak tahmin edebiliyordu... *Tanrım*

Tanrım, bu anlaşılması imkansız derecede hastalıklı ve kötüydü. Kendini boş hissetti. Çok boş. Bu ona, acımasız Nazi doktor Josef Mengele'yi hatırlattı, o da iğrenç vahşetinden dolayı hiçbir zaman ceza almamıştı. Sadece o, Heathrow'un çalışmalarından gurur duyardı ve hatta bu kötü adamlar tarafından büyük ölçüde geride bırakılırdı.

Mark'ın elleri nadiren titrerdi, ama şimdi titriyordu. Dosyaları çekmeceye geri koyarken, dosya dolabını olduğu yerde bıraktı, yıkımla dolu odadaki kırık mobilyalardan bir diğeri.

Kapıya doğru ilerlerken, ayağı, bir yığın kağıdın altında gizlenmiş açık bir dizüstü bilgisayarın kenarına çarptı. Mark onu aldı ve tuş takımına bastı. Ana ekran aydınlandı ve açık bir e-posta mesajı görüntülendi. Fotoğrafın üst kısmına benzeyen bir yere kaydırmaya başladı, ama gözlerinin önünde, mesaj yanıp söndü ve kayboldu, tam da ekranın tamamı dijital olarak eriyormuş gibi görünmeden önce. Biri uzaktan bilgisayarı silmiş miydi? *Kahretsin*. Mark, ekipmanı masanın üzerine koydu. Belki bilgisayar teknisyenleri daha sonra üzerinde bir şeyler bulurlardı, ama Mark, bilgisayarın kullanılamaz hale geldiğini hissediyordu.

Kırk Üçüncü Bölüm

Autumn pencerenin önünde durmuş, soğukkanlılıkla ve çoğunlukla görmeden kasvetli, gri gökyüzüne bakıyordu. Ruh hali havayı yansıtıyordu. *Seni özledim. Neredesin?*

Jak ve Harper, Eddie'yi deniz canlılarını avlamak için (Eddie'nin isteği üzerine) sahilde yürüyüşe çıkarmışlardı ve bir süreliğine yoklardı. Autumn, onların Autumn'a biraz yalnız kalması için zaman tanımak kadar, bulunması zor Loch Ness Canavarı'nı avlamak için de çıktıklarını hissediyordu ve bunu takdir ediyordu.

Sam'i kalmaya ve ona, Jak'a, Harper'a ve Mark'a yardım etmesine izin vermeye ikna edememişti. Sözleri birbirine karışmış, çaresiz kalmış, kendini kaybetmiş, rahatlamak yerine baskı yapmıştı. Gözlerini sıkıca kapattı, zamanda geriye gidip daha iyisini yapabilmeyi, onu kaçırmak yerine ona rahatlık ve umut verecek şeyler söyleyebilmeyi diledi.

Derin bir nefes aldı ve yavaşça nefesini verdi.

Mark'ın Sam'i bulup bulmaması ya da Sam'in kendi başına ortaya çıkıp çıkmaması fark etmeksizin, Autumn'un kendi hayatını ve ona geri dönebilecek mi olduğunu anlamasının zamanı gelmişti.

Bu hem mutlu bir beklenti hem de büyük bir acı getiriyordu. Çünkü muhtemelen onsuz geri dönecekti.

O kendini bir canavar sanıyordu. Ama o bir canavar değildi. Tam tersine. Ona yapılanlar canavarca idi.

O bir insandı. Doğduğunda ve hemen bir kenara atıldığında onu savunacak birinin olup olmadığına bakılmaksızın, herkesle aynı sevgiyi, aynı saygıyı, aynı kişisel özgürlüğü hak ediyordu. Ve ona bir *şeyden* başka *bir şey* gibi davranılmıştı. Ona bu kadar büyük bir ihaneti kabul etmesine nasıl yardım edeceğini bilmiyordu. Hâlâ kendi ihanetini kabul etmeye çalışıyordu. Ve onun sevgisi, ailesi ve topluluğu vardı. O ise hiç kimseye sahip olmamıştı. Tek bir ruh bile.

Ben varım, Sam. Lütfen beni hatırla.

Sürgülü cam kapıda bir hareket gördü, iri bir silüet, ve bir anlığına, onun geri döndüğü düşüncesi onu sevinçle nefesini keserek o yöne doğru bir adım attırdı.

Ama o Sam değildi. Orada duran iri yarı adam gülümsedi, düz yüzünde tehditkar bir sırıtış belirdi. Adrenalin seli vücudunu sarsmaya başladı. Autumn çığlık attı, tekrar dönüp evin içinden koşarak mutfak tezgahından Jak'ın anahtarlarını aldı. Ön kapıya doğru yöneldiğinde, yanındaki pencere parçalandı ve bir el içeri uzanarak kilidi çevirdi. *Alarm. Alarm neden çalmıyor?* Jak ve Harper gittikten sonra kendisi kurmuştu. Onlar alarmı devre dışı bırakmışlardı, ama nasıl?

Kayarak durdu, bir çığlık daha attı, dönüp arka odaya koştu. Başka bir pencere kırıldığında daha fazla cam kırılma sesi duydu. *Tanrım, Tanrım.* Göğsünde hıçkırıklar yükseldi.

Sam'le paylaştıkları yatak odasının kapısını çarptı ve yarı açık pencereye koştu. Başka bir adam yaklaşıyordu ve o, adam pencerenin kenarını tutamadan pencereyi kapatmaya çalışırken kendini öne atarak bir çığlık attı. Ama yeterince hızlı olamadı ve adamın kaslı kolları pencereye uzandı ve pencere adamın ellerine çarptı, ama adam sadece sırttı ve pencereyi bir kez daha itip açtı.

Autumn geriye doğru sendeledi. Koridorda ağır ayak sesleri duydu, başı kilitli kapı ile adamın başının şimdi görüldüğü pencere arasında gidip geliyordu. Ağlayarak geri çekildi, kapı kolu sallanırken kendini duvara yapıştırdı. Adam pencere pervazını kavrayarak kendini içeri çekmeye hazırlandığında omuzları açık pencerede görüldü.

Lütfen beni öldürme. Lütfen beni öldürme. Ama bunun kaçınılmaz olduğunu hissediyordu.

Sam, Bill, Ralph, Veronica, Caitlin ve çok sevdiği, hayatını büyük ya da küçük şekillerde aydınlatan tüm insanları düşündü. Gözlerini açtı, onu öldürecek olan iri yarı adamı izledi, görüşü bulanıklaştı ama gözyaşlarını sildi. *Yumruklarım ve dişlerimle savaşıcağım.* Ama daha önce olduğu gibi, her halükarda, gözleri açık bir şekilde gideceğine yemin etti.

Ancak aniden adam geriye doğru çekildi, göğsü pencere pervazına çarptığında ağzından bir homurtu çıktı. Gözleri büyüdü, yüzünde şok ifadesi belirdi ve pencereden dışarı düştü. Şaşkınlıkla irkildi, ne olduğunu görmek için öne eğilirken nefes nefese kaldı...

"Sam." Bu kelime bir nefes ve bir hıçkırık gibiydi, ikisi bir arada, ve o, arkasındaki kapı parçalanıp çerçevesinden gürültüyle sallanırken ileri koştu. O eğildi ve Sam onu kollarının altından tutup ileri çekti. Pencereden içeri giren adam yerde yatıyordu, etrafında kan izleri vardı. "Sam, Sam," diye hıçkırdı. "Benim için geri geldin."

Sam onu selamlamak için zaman kaybetmedi, sadece elini tuttu ve onu evin yan tarafına götürdü. Orada başka bir adamın cesedi yerde yatıyordu, başının etrafında kan birikmişti.

Autumn'ın boğazına kusmuk geldi, ama onu yuttu, cebinden Jak'ın anahtarlarını çıkardı ve Sam'e uzattı. "Jak'ın arabası," dedi. Sam onu o yöne çekti, ikisi de eğilerek bir dizi çitin arkasından sokağa koştular ve Jak'ın arabasına ulaştılar.

Lütfen geri dönmeyin, Jak ve Harper. Gittiğiniz yerde kalın.

Ama onlar Jak ve Harper'la ilgilenmiyorlardı.

Ama o da onların kendisiyle değil, sadece Sam'le ilgilendiklerini sanıyordu.

Arkalarına, tepenin aşağısına, bir adam evin ön kapısından çıktı ve arkasında duran birine bağırarak onlara doğru ilerledi.

Sam kilit açma düğmesine bastı ve ikisi de içeri atladılar. Sam motoru çalıştırıp kaldırımdan uzaklaşırken, Autumn emniyet kemerini taktı. Vücudunu çevirip evden çıkan üç kaba adamı gördü.

"Buradasın," dedi, son kelimeyi hıçkırıkla bitirerek. Buna inanamıyordu. Ölmeye hazırlanıyordu.

Ölmüş olacaktı. O olmasaydı, ölmüş olacaktı.

"Elbette," dedi Sam, direksiyonu kavrayarak. Elleri kesilmiş, parmak eklemleri morarmıştı ve Autumn bir anlığına onlara baktı. Ona nereye gittiğini, ne yaptığını ve kimlerin peşlerine katilleri gönderdiğini sormak istedi, ama hayatları için bir yarış içindeydiler ve *nedenini* daha sonra ayrıntılı olarak öğrenecekti.

"Kasaba sınırına doğru git," dedi. "Şerif Monroe bize yardım edecek." *Tanrım, telefonu bile yoktu.* Ama hayatı vardı. İkisinin de vardı. En azından şimdilik.

Ona bir bakış attı ve kısa bir baş sallamayla onayladıktan sonra, bir tarafında dik bir uçurum, diğer tarafında bir kaya duvarı olan, su kenarında kıvrılan yola saptı.

Kadın omzunun üzerinden arkalarındaki virajlı yola baktı ve hızla yaklaşan siyah bir kamyonet gördü. "Onlar," diye fısıldadı.

Sam'in gözleri hızla dikiz aynasına kaydı, sonra tekrar yola döndü. Direksiyonu tuttuğu yerlerde parmak eklemleri kanlanmıştı, morluklar keskin bir kontrast oluşturunuyordu.

Kamyonun gürültüsü giderek arttı ve Autumn çığlık atmamak için kendini zor tuttu, kapının üstündeki tutamağı kavradı ve canını kurtarmak için ona sımsıkı tutundu. Korkudan ağlamak istiyordu, ama Sam'in dikkatini dağıtmak ya da onu korkutmak istemiyordu.

Kamyon, gürültülü bir sarsıntıyla arabalarına çarptı ve hemen geri çekildi. Sam bir anlığına arabanın kontrolünü kaybetti ve araba uçurumun kenarına tehlikeli bir şekilde kaydı. Autumn'un vücudu adrenalinle doldu, nefes nefese kalmıştı. Sam arabayı kontrol altına alırken, o tutamağı sıkıca tuttu ve sessizce ağladı, Sam gaza basarak virajı hızla döndü.

Daha düz bir yola girdiler ve kamyonet tekrar üzerlerine doğru ilerledi, arabalarını sarsarak, direksiyon sallanırken ve Sam arabayı yolda tutmaya çalışırken mide bulandırıcı bir metal sesi duyuldu.

Autumn yine omzunun üzerinden geriye bakarak kamyonun kendilerine doğru ilerlediğini gördü. *Yine mi? Lütfen yine olmasın.* Kamyon çok daha büyük ve güçlüydü. Ondan kaçmanın imkânı yoktu ve önlerinde hâlâ kilometrelerce yol vardı. *Tanrım, Tanrım, Tanrım.*

Bu çarpışmalardan biri onları yolun kenarından aşağıdaki nehre sürükleyecekti. Autumn'un dudaklarından bir inilti çıktı. Kamyon onların tamponuna yaklaşırken Autumn bir çarpışmaya daha hazırlandı, ama kamyon onlara çarpmak yerine aniden yön değiştirdi ve Sam'in penceresinin yanına geldi.

"Eğil!" diye bağırdı Sam ve Autumn onun dediğini yaptı, başını dizlerine koydu, korkudan titreyerek yüzünden daha fazla gözyaşı aktı. Sam ayağını gaz pedalından çekti, hemen geriye düştü ve Autumn oturdu, kamyoneti ararken gözleri çılgınca bakıyordu.

Kamyon frenlere bastı ve Sam yanlarından geçerek, yolun başka bir virajına geldiklerinde tekrar gaza bastı. Autumn yine tutamağı kavradı ve gözlerini sıkıca kapattı, arabalarının devrilmesini bekledi. Ama devrilmedi. Kamyon gibi virajı hızla geçti.

"Siktir," diye tısladı Sam ve başını kaldırdığında nedenini gördü. Hemen önlerinde, iki şeridi de kapatan başka bir siyah kamyon durmuştu. Arkadaki kamyon yavaşlıyordu. O ve Sam kapana kısılmıştı. Uçurumdan aşağı atlamadıkları sürece gidecek hiçbir yer yoktu.

Öndeki kamyonetten iki adam indi ve Sam yavaşladı. "Sayısı çok fazla. Hepsini alt edemem, en azından uzun süre. Kaçmamız gerekecek. Ben durduğumda, dışarı atla ve beni takip et."

"Tamam, tamam, tamam," diye hıçkırdı. Korkudan şiddetle titriyordu, ama onun kadar iyi biliyordu ki başka seçenekleri yoktu.

Arkadaki kamyon yavaşça onlara doğru geliyordu. Onları köşeye sıkıştırdıklarını biliyorlardı. Sam frenlere bastı, araba aniden durdu ve el frenini çekti. "Şimdi," dedi ve ikisi de arabadan atladılar.

Autumn, Sam'in ona elini uzattığı ön tarafa koştu. Bir başka adrenalin patlaması, her iki yönden gelen çığlıkları duydukları sırada, el ele yan yana koşmak için ihtiyaç duyduğu gücü ona verdi.

"Buraya!" diye bağırdı Sam, yolun kenarındaki çalılıklara dalarken, Autumn da hemen arkasından onu takip etti.

Buradaki eğim dikti, ama arkasına saklanabileceği bolca çalı vardı ve Sam onu dikkatli olmaktan çok hızlı bir şekilde yönlendirdi. Nefes nefese kalmış hali ve kulaklarında çınlayan kan sesinin üstüne, yukarıdan gelen bağırışları duydu.

Sam durdu, çömeldi ve onu da yanına çekti. Toprağa diz çöktü ve ince bir ağacın gövdesine tutundu. Gözleri buluştu ve birbirlerine baktılar, nefeslerini toparlamak için bir an durdular.

Daha önce de buradaydılar, değil mi? Canavarlardan ağaçların arkasına saklanıyorlardı. O zamanlar, onun da onlardan biri olduğunu düşünmüştü.

Şimdi ise onun onlardan biri olmadığını biliyordu.

Aşınmış parmak eklemlerini dudaklarına götürdü ve öptü, adını fısıldadı. "Seni seviyorum," dedi. "Seni seviyorum, Sam."

"Autumn," dedi, sesi boğuktu. Elini kızın ensesine koydu ve alnını onun alnına dayadı. "Ben de seni seviyorum. Hayatım boyunca seni sevdim. Özür dilerim..."

O cümleyi bitiremeden, kayan çakıl sesi kulaklarına ulaştı, saklandıkları yerin hemen üzerindeki eğimin en tepesinde çalılar sallanıyordu. *Tanrım*. Onları bulmuşlardı. Sam, küçük bir çığlık atan kadını ayağa kaldırdı. Boynunu uzatıp yukarı baktı ve kadın da onun bakışını takip ederek her yönde sallanan yaprakları gördü. Yayılmışlardı ve aynı anda aşağı doğru hareket ediyorlardı.

Kayalık zemine atladılar, artık tamamen açıkta kalmışlardı, Sam başını her iki yöne de çeviriyordu. "Siktir," diye küfretti. Canavarların indiği eğim arkalarındaydı, önlerinde ise dalgalı nehir vardı. Başka bir uçuruma çıkışı olan bir çıkış vardı, ama çok uzaktaydı, kaygan kayalıkların ötesinde.

"Koşmalısın," dedi Sam.

"Koşmak mı? Sensiz mi?"

Hayır!"

"Evet. Hala yapabiliyorken git. Ben onları mümkün olduğunca oyalarım. Koş. Yardım çağır."

"Sam, hayır, ben..."

"Koş!" diye tısladı, dişlerini göstererek onu korkuttu.

Küçük, boğuk bir hıçkırıkla geri çekildi, gözleri birbirine kilitlendi. Bir veda. Onun gözleri şiddetliydi, ama bu şiddet içinde,

aşkı gördü. Ve kederi. Elini uzattı, o da elini uzattı, parmakları birbirine değdi, tam o sırada ilk adam çalılıkları aşp onlara doğru ilerlemeye başladı. *Tanrım. Olamaz. Sam, Sam, Sam.*

Autumn döndü ve kaygan kayaların üzerinde cesaret edebildiği kadar hızlı bir şekilde çıkışa doğru ilerlemeye başladı, arkasında ise Sam bir canavar ordusuyla yüzleşiyordu.

Kırk Dördüncü Bölüm

Canavarlar sisin içinden ortaya çıktı ve her yönden yaklaşmaya başladı. Sam yavaşça döndü ve onların yaklaşmasını izledi. *Beş tane, beş tane var.* Ve sadece bir tane var. Ayakları ıslaktı. Son birkaç dakika içinde gelgit yükselmiş ve kayaları aşip kıyıya ulaşmıştı. *Acele et, Autumn. Çabuk ol.* Tanrıya şükür, o zaman gitmişti. Kayalar gittikçe daha kaygan ve geçmesi daha zor hale geliyordu. Onlar onu geçseler bile, koşulların onları yavaşlatacağını ummak zorundaydı. Mümkün olduğunca onları oyalamaya çalışacaktı, ancak bu kadar çok sayıda canavarı yenebileceğine dair hiçbir hayali yoktu. Sonunda bir veya daha fazlası onu geçecek ve onun peşine düşeceklerdi. *Lütfen onun başlangıç avantajı yeterli olsun.* Onların emirlerinin ne olduğunu biliyordu. Onlar onun gibi başarısız değillerdi. Sadece eğitimlerinden değil, sürü zihniyetinden de teşvik edilerek, tereddüt etmeden emirleri yerine getireceklerdi. Birlikteyken her zaman en tehlikeliydiler, birbirlerini vahşilikte geçme ihtiyacı duyuyorlardı.

Onların hırlamalarını duydu, yerden yükselen buharın içinde dolaşan kan kokusunu aldı. Çömeldi, kaslarını hazırladı. *Sonbahar. Sonbahar.* Onlara bunu kolaylaştırmayacaktı. Hayatını almak için uğraşmalarını sağlayacaktı. Sessizce gitmeyecekti. Ondandır zaten çok şey çalınmıştı. Ve

bugün burada hayatını alabilirlerdi, ama mücadelesini elinden alamazlardı. O, sadece ve sadece ona aitti. Son ana kadar.

Yaklaştılar. Onları tanıyordu, bu canavarları. Birlikte çocukluk geçirmişlerdi, yan yana eğitim almış ve okumuşlardı. Başka bir hayatta, kardeş olarak adlandırılabilirlerdi. Ama bu hayatta değil.

Sağdaki adam Corbyn'di ve silahını çeken ilk kişi oydu. Uzun ve kavisli bir bıçak.

Sam kurşun yiyeceğini bekliyordu ve neden henüz ateş etmediklerini merak ediyordu. Artık her şey açıktı. Onu kesmeyi planlıyorlardı. Kalbi gümledi. Daha önce pek çok kez kesilmişti, bundan hoşlanmıyordu. Ama Autumn'a, hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu ekstra dakikaları kazandırmak için, kendilerini onu parça parça etmelerine izin verecekti. *Acele etmeyin, şeytanlar. Ona kaçması için ihtiyaç duyduğu her şeyi verin.*

Corbyn üç adım öne çıktı, diğerleri de çeşitli bıçaklar çekerek onu takip etti. Sam, önce hangisiyle dövüleceğini tahmin ederek, birine, sonra diğerine döndü. Corbyn çenesini sıktı, bir çığlık attı ve ileri atıldı. Sam, adrenalin pompalarken, çarpışmaya hazırlanarak omzunu adamın yönüne doğru eğdi.

Ancak aniden Corbyn durdu, bileğine bakarken yüzünde şaşkınlık belirdi. Diğerleri de tek tek aynı şeyi yaptılar, cihazlarını kontrol ettiler, sadece kullanıcıların algılayabildiği küçük titreşime tepki verdiler. Acil bir durum bildirilmişti. *Durun. Nerede olursanız olun, ne yapıyorsanız yapın. Durun.* Sam bu duruma aşinaydı. O da benzer mesajlar almıştı, ancak genellikle görev sırasında değil

hepsi durdu, birbirlerine baktılar, önce şaşkın, sonra öfkeli, sonra da kabullenmiş bir ifadeyle. Tek tek dönüp kayalıklara doğru yürüdüler, araçlarının bulunduğu yöne doğru çalılıkların arasından kayalıklara tırmandılar.

Sam, kafası karışık, kalbi hızla çarparak onları izledi. Onlar Autumn'u yakalamaya mı çalışacaklardı? Ama hayır, yol başka bir yöne gidiyordu. Yol, onun kaçışını engelleyemezdi.

Ve Autumn bir hedef olsa da, program için kendi ölümü daha önemli olacağını biliyordu. Öyleyse neden geri döndüler?

Sam, küçük bir kıyı şeridinde tek başına durdu, sertçe nefes alıyordu, hala savaşmaya hazırdı, kafası karışık ve aniden dengesizdi, onların kamyonetlerine binip geldikleri yoldan geri dönmelerini, motorlarının gürültüyle çalışıp sonra tamamen kaybolmalarını izledi. Yukarıda, tek başına bir figür eğimi yavaşça iniyordu, kafası karışık, ama korkusu artmıyordu. "Morana," dedi, kız ona ulaştığında.

Kadın, bacağını hafifçe sürükleyerek ona doğru ilerledi ve Sam onu dikkatle izledi.

"Bana seni incitmek zorunda bırakma," dedi. Yapabilirdi ve yapardı da, ama bunu yapmak istemiyordu.

"Seni tehdit etmek için burada değilim, Sam." Küçük bir kahkaha attı. "Fiziksel sınırlarımın çok iyi farkındayım."

Yine başını kaldırdı, motorların geri geldiğini duymak için dinledi. Anlamıyordu.

Ama sanki aklını okumuş gibi, Morana, "Onlar senin vücudunu güçlendirdiler, Sam, ama benim zihnimi güçlendirdiler. Onlara ne kadar güçlendiğimi asla belli etmedim, ama aramızda kalsın, ben hepsinden daha zekiyim," dedi. Yukarıdaki yola bir göz attı. "Emrin gönderildiğine dair uyarıyı alır almaz emri engelledim. Sana bu kadar yaklaşmalarına izin verdikleri için üzgünüm. Üyelere gönderilen mesajda hedefin değiştiği yazıyordu. Hedef sen değilsin. Ya da Autumn Clancy."

Beyninde kafa karışıklığı vardı. Hâlâ savaşılmaya hazırdı, ölmeye hazırdı ve kalbi yavaşlasa da kasları hâlâ gergindi. "Kim? Hangi hedef?"

Morana sadece gülümsedi ve onun durduğu yerden birkaç adım ötede durdu. "Artık endişelenmene gerek yok, Sam. Programla ilgili tüm veritabanlarından silindin. Doğduğuna dair hiçbir kayıt yok."

Anlamaya çalıştı. Morana onun varlığını silmiş miydi? Dosyalarının tutulduğu bilgisayarlardan mı? "Dr. Swift benim varlığımı biliyor," dedi.

"O sadece numaranı ve özel yeteneklerini biliyor, Sam. Dr. Swift senin öldüğün bildirildi. Son emri yerine getirdin."

Kafası karışmış bir şekilde ona baktı. "Dr. Heathrow benim ölmediğimi biliyor." Bir zamanlar babası olarak gördüğü adam, onu öldürmek için emir vermişti. Ve Autumn'u da. Emrin alındığını onaylayan e-postayı görmüştü. "Ayrıca, elinde kağıt dosyalar var."

Ellerini salladı. "Polis bulsun onları. Sana, bize yaptıklarını görsünler. O dosyayı sana bağlayamazlar, Samael. Sen sadece 1043 numaralı deneksin."

"Autumn..."

"Senin onunla birlikte olduğunu öğrendiğinde, Dr. Heathrow onun ihanetini kişisel olarak algıladı. İkinizin de ölmesini istedi. Artık onun da endişelenecek bir şeyi yok. Program onu umursamıyor. O Dr. Heathrow'un deneğiymiş, ama onların deneği değildi. Sadece sen deneğiydin."

Denek. Autumn'un ölmesini isteyen sadece Dr. Heathrow muydu? Çünkü onun deneyini tehlikeye atan Autumn'du. Onu kendi malı olarak görüyordu, ama Autumn onun kontrolünden çıkmıştı. Autumn araştırmaya devam etmiş, cevapları bulmuş, Sam'i bulmuştu. Her şey parça parça yerine oturuyordu. Ama tüm bunlar doğruysa, Morana bu sefer emrini engellemiş olsa bile, Dr. Heathrow'un tekrar denemek için bir nedeni vardı. "Dr. Heathrow..." diye tekrar başladı.

"Sam. Bana güven." Bir adım daha yaklaştı, sonra bir adım daha. Yakınlarda bir kuş cıvıladı ve Morana'nın bakışları o yöne kaydı, sonra tekrar Sam'e döndü. Aniden üzgün göründü. Kaybolmuş gibi.

Onun ifadesi onu şaşırttı, çünkü Morana'nın yüzünde hiç bu kadar derin bir duygu görmemişti. Cildinin solgunluğuna ve sol gözünün hafifçe sarkmasına rağmen onun güzel olduğunu gördü. Onu gençken bir tür beyin ameliyatı yaparak bu hale getirmişlerdi. Sam şimdi hatırladı. Morana ona neredeyse özlem dolu bir bakışla bakıyordu. Ama neye özlem duyuyordu?

"Ben de senin gibi bir şeyler istedim, Sam. Onlar beni de bir canavara dönüştürdüler."

Onu inceledi. Evet, tıpkı kendisi gibi normal olabilirdi. Onun bedenini, hayatını çalmışlardı

hayatını çalmışlardı, onu bu hale getirmişlerdi, ama o da onların tüm çabalarına rağmen bir şekilde insanlığını korumayı başarmıştı.

Morana cebine uzandı ve bir tabanca çıkardı. Sam irkildi, kendini hazırladı. Ama Morana, Amon'un okul bahçesinde son emri yerine getirirken yaptığı gibi, tabancayı kendi başına dayadı. Ona hüzünlü bir gülümseme attı. "Eskiden birbirimiz için yaratılmış olduğumuzu düşünürdüm. İkimiz, laboratuvarda yaratılmıştık. Ama... bak Sam, ben kimse için yaratılmadım. Senin için kuralları çiğnedim, ama son emri çiğnemeyeceğim."

Sam, onu dinlemesini rica ederek dur işareti yaparak ellerini kaldırdı. "Hayır, Morana. Yapma. Yapmak zorunda değilsin. Lütfen." Aklı karışmıştı. Kelimelerle arası iyi değildi. Ama o ona bazı kelimeler vermişti ve şimdi, daha önce anlamadığı halde, onun ne demek istediğini anlıyordu. "O gün apartmanda bahsettiğin diğer versiyonunu hatırlıyor musun?"

Silahını indirmeden onu stoik bir şekilde izledi.

"Bunu düşündüm," dedi Sam. "Ne demek istediğini anladım. Seni değiştirmeselerdi, yaşamış olacağın hayatı kastediyordun. Zihnini istemediğin ve kabul etmediğin şeylerle doldurmasalardı. Vücudun sana ait olsaydı. Şimdi ne demek istediğini anlıyorum." Sam, Autumn'un onun için yaptığı gibi, içindeki karanlığı delip geçecek doğru kelimeleri seçmek için uğraştı. "Ama Morana... Bence o hayatı yaşayabiliriz. Bence her gün gerçekten çok çabalarsak, o alternatif kişi olabiliriz, çünkü o kişi hala orada, derinlerde, sadece üzerimize yığıldıkları çöplerle kaplı."

Bunu fark etmişti. Dr. Heathrow'un üzerinde dururken, içindeki canavarla *bir* olmuştu. Tamamen birleşmişti. Onu öldürebilir, parçalayabilirdi, ama yapmamıştı. Çünkü kontrolü elinde tutan oydu. *Sam. Kim* olursa olsun. Ama öğrenmek istiyordu. Onu tanımak istiyordu. Başından beri, canavardan daha güçlüydü. Bunu anlamak için onu serbest bırakması gerekmişti. Doktor onun ölmesini istemişti. Program onun ölmesini istemişti. Bu yüzden Sam yaşayacaktı. Bunun ne anlama geldiğini henüz bilmiyordu, ama deneyecekti. Yapabileceği tek şey buydu.

"Sen de daha güçlüsün, Morana. Bugün onları yendin. Lütfen."

Sertçe nefes verdi ve bir adım yaklaşarak silaha uzandı.

Gözleri onun üzerindeydi. "Son emri de bozamayacaklar," diye mırıldandı, onun söylediklerini tamamen görmezden gelerek.

Onlar mı? Kim onlar?

"Ben verdim. Bu daha insancıl. Onların yeri yok." Yüzünde kararlılık belirdi ve Sam'in kalbi hızla çarpmaya başladı. "Ama sen, Sam... Umarım dışarıda senin için başka bir hayat vardır ve umarım onu yaşarsın."

Silahı ateşledi, kafasının diğer tarafından kan fışkırdı.

Sam, onun adını haykırarak öne atıldı ve vücudu yere çarpmadan onu yakaladı. Bir anlığına, gözleri onun gözleriyle buluştu, sonra gözleri dondu, hayatı ondan akıp gitti ve tamamen gevşedi. Ve o anda, Sam sadece huzur gördü.

Sam, yükselen dalgalarda kızın saçları dalgalanırken, cansız bedenini tutarak suya diz çöktü. Bir kuş yine, net ve bir şekilde zafer dolu bir şekilde cıvıladı. Sam başını kaldırdı ve kuşun gökyüzüne yükselip suyun üzerinde uçup gitmesini izledi.

Kırk Beşinci Bölüm

Doktor Jeffrey Heathrow yavaşça, sersemlemiş bir şekilde uyandı. Gözlerini açtı ve ağaçlara doğru gözlerini kırptı. Çıplak gri dallar ona doğru uzanıyordu ve garip bir şekilde, dalların iskelet gibi eller gibi görüldüğünü düşündü... ona uzanıyorlardı. Baş zonkluyordu ve vücudu ağrıyordu. Oturmaya çalışırken acı içinde inledi, ancak dikenli zemine geri düştü. *Neredeyim ben?* Kendini toparlamaya çalıştı, bu soğuk ormana nasıl geldiğini hatırlamaya çalıştı.

Sam.

Sam'in yüzü hafızasında belirdi, dişleri sıyrılmış, gözleri çılgınca. Çalışma odasını mahvetmişti. Onu öldüreceğini düşünmüştü. Ama sonra Sam'in gözlerinde bir şey belirdi, doktorun anlayamadığı bir şey. Şaşkın görünüyordu ve sonra... zafer kazanmış gibi. Geri çekildi, döndü ve onu orada bıraktı. Şüphesiz Autumn Clancy'ye gitmişti. İyi. İkisini de ortadan kaldırma emrini vermişti. Birlikte olmaları işleri daha kolaylaştırırdı. Her halükarda, onları öldürmek için gönderilen adamlar başarısız olmazdı. Onlara güvenebilirdi.

Doktor zorlukla oturur pozisyona geldi ve elini zonklayan başına götürdü. Yukarı koşup bir çanta hazırladı. Programın başka bir isimle satın aldığı yatına gitmenin daha güvenli olacağını düşündü

Sam ve Autumn Clancy'nin öldüğü haberi gelene kadar. Arabasına doğru yöneldiğinde...

Parlak Mercedes'inin camında Morana'yı gördü. Dönmeye başlamıştı...

Doktor elini kafasına götürdü ve seyrek saçlarının altında büyük bir şişlik hissetti. Morana kafasına vurmuştu.

Rüzgâr şiddetini artırdı, keskin bir şekilde eserek onu titretmeye başladı. Etrafına baktı, şimdi korku onu sarmıştı. Onu bayıltıran ve bir şekilde buraya getiren oydu. Ne kadar süredir baygındı? Ne haltlar dönüyordu?

Ağacın gövdesine yaslanarak yavaşça ayağa kalktı. Gökyüzü loştu. Ne kadar süre baygın kalmıştı? Uyuşturulmuş gibi hissediyordu. Doktor kolunu çevirdi, süveterini yukarı çekti ve morarmış iğne izine baktı. Evet, kafasına vurularak baygın hale getirilmiş ve uyuşturulmuştu. Öfke ve korku iç içe geçmişti.

Morana ve ona yardım edenler bunun bedelini ağır ödeyeceklerdi.

Kendilerini unutmuşlardı. Doktorun emrinde bir ordu vardı. İki ya da üç kişinin asi olması önemli değildi. Daha fazlası vardı ve onlar sadıktı. Baş dönmesine rağmen, üstünlüğünü hatırlamak ona güç verdi.

Ormanın içinden kendisine doğru gelen bir sesin yönüne başını çevirdi. Büyük bir şeydi. Ve yaklaşışını gizlemeye çalışmıyordu.

"Merhaba?" dedi ve emir veren bir tonla konuşmaya çalışsa da sesi zayıf çıkmıştı.

Kimse cevap vermedi. Ama şimdi sağında ve solunda da hareket vardı.

Doktor döndü ve tökezleyerek ilerledi, düştü ve yerden kalktı. "Adını söyle!" diye bağırdı.

Solunda bir hırıltı. Sağında alçak bir kahkaha.

Korkusu daha da arttı ve bir kez daha döndü, bu sefer yavaşça koşmaya başladı. Çok yavaş. Uzuvları ağırlaşmıştı, kafası kendisine enjekte edilen şey yüzünden bulanıktı.

Ayağı takıldı ve sonra kendini ayağa kaldırdı. Tekrar koşmaya başladı, yalnız bırakıldığı ormanda dolanarak.

Nefes nefese kalarak, tökezleyerek ve vücudunu ileriye doğru çekmeye çalışırken yorgunluk hızla onu ele geçirdi, ama sanki melasın içinden koşuyormuş gibiydi. Öfkeli bir homurtu çıkardı. Kim ona bunu yapmaya *cüret etmişti?*

Arkasındaki şeyler şimdi ormanda gürültüyle ilerliyordu, ama o, onlar sadece yürüyorlarmış gibi bir izlenim edindi, adımları ağır ama telaşsızdı, o ise mücadele ediyor ve terliyordu.

İlk tanesi ağaçların arasından görüldüğünde, diğerleri de birkaç saniye sonra, yine tökezleyip bağırdı. Onun canavarları. *Onun* yarattıkları. Onu çevrelediler.

"Durun!" diye emretti.

Onlar onu hiç tanımamış gibi ilerlemeye devam ettiler.

"Hemen durmanızı istiyorum. Benim kim olduğumu biliyor musunuz?" diye bağırdı.

Sekiz kişiydiler, hayır, on. Sam ve Morana hariç, ameliyatlardan sağ kurtulan ve hala hayatta olanların hepsi. Her birinin kim olduğunu biliyordu. Sonuçta onlara isim vermişti — canavarlar ve şeytanların isimlerini. Onları neşter ve testerelerle açmıştı. Deneysel ve deneysel olmayan ilaçlar vermişti. Vücutları ve zihinleri hakkındaki verileri çizelgelemiş, gözlemlemiş, karşılaştırmış ve hesaplamıştı. Onları *kontrol ediyordu*. Öyleyse neden dinlemiyorlardı? Bir yüzünden diğerine baktı, hepsinin ifadeleri boştu. Hiçbir duyguları yoktu. Öyle olmalarını sağlamıştı. Tamamen makine, insanlık kalmamıştı.

Yine ilerlediler, bazıları yaklaşırken ellerini uzattılar. Korkudan titriyordu. Onların neler yapabileceğini ondan daha iyi kim bilebilirdi?

"Bu daha büyük bir iyilik içindi," diye bağırdı. "Bana minnettar olmalısınız. Sizi ben yarattım! Durun artık! Kesin şunu!"

Tehditkar bir hırıltı. Bir homurtu. Gözlerinde vahşiliği gördü. Onu çıplak elleriyle parçalamak niyetindeydiler.

"Lütfen!" diye yalvardı. Ellerini dua eder gibi birleştirdi, yüzünden gözyaşları akıyordu. Ama bu canavarlara dua etmeyi ya da yalvarmayı öğretmemişti.

Bir el boğazını sıktı, onu yerden kaldırdı, sanki bir tüy kadar hafifmiş gibi. Titredi, boğazından boğuk bir çığlık çıktı, diğerleri de üzerine çullandı.

"Çabuk olun," diye yalvardı.

Ama abuk yapmadılar. Saatlerce uzatmaları emredilmişti ve bunu seve seve yerine getirdiler.

Ve her Şey bittiğinde, kan dökme arzusu tatmin olduğunda ve doktor sadece bir yığın parçalanmış et ve kırık kemik haline geldiğinde, onlar da kendilerine verilen son emri yerine getirdiler.

Kırk Altıncı Bölüm

Resmi hikayeye göre, 1043 numaralı erkek hasta ve 1201 numaralı kadın hasta, o gün Hudson Nehri'nin kayalık kıyısında öldüler. Kadının cesedi bulunmuştu, ancak erkeğin cesedi yükselen gelgit tarafından suya sürüklenmiş ve muhtemelen okyanusa sürüklenmişti. Beyinleri tamamen yıkanmış, ömür boyu yalanlarla beslenmişlerdi ve bu da son emri yerine getirmelerine yol açmıştı.

Ancak ölmeden önce, hasta 1201, Tycor Labs ile işbirliği içinde Mercy Çocuk Hastanesi'nden on terabaytlık gizli dosya toplamıştı. Bu bilgiler, en çaresiz hastalar olan yoksul yetimlere yapılan deneylerin korkunç ve tüyler ürpertici bir tablosunu çiziyordu. Ebeveynleri tarafından terk edilmiş, mağdur edilmiş ve devlet tarafından korkunç bir şekilde istismar edilmişlerdi. Başkalarını zenginleştirmek için bilimsel deneylerde kullanılmış, masumiyetleri sömürülmüş, insanlıkları hiçe sayılmıştı.

Hasta 1201, yaygın yolsuzluğun kanıtlarını küçük ve büyük medya kuruluşlarına, bağımsız gazetecilere, tüm Kongre'ye ve diğer birçok kişiye iletmışti. Bazıları bunu görmezden gelmiş veya bilgileri kendileri saklamış olabilirlerdi - sonuçta, yolsuzluk

ama bu bilgi çok geniş bir alana yayılmıştı. Cin şişeden çıkmıştı.

Bir cin, trompetini kaldırdı ve insanlığa karşı işlenen iğrenç suçların hikayesini duyurdu.

Bir grup insan hakları avukatı, çok az sayıda kalan ADHM çocuklarına ücretsiz hizmet sunmak için harekete geçti. Bir avuç dolusu. Çoğu, hastalığın kendisine veya daha spesifik olarak hastalığın neden olduğu tümörlere yenik düşmüştü. Diğerleri ise ilaçlardan veya ikisinin şeytani karışımından dolayı ölmüştü. Muhtemelen her iki durumda da bu asla kanıtlanamayacaktı.

Tycor Labs, davacılarla bir uzlaşma sağladı ve ardından şirket iflas başvurusunda bulundu, ancak sahipleri hala milyarlarca dolarlık servete sahipti.

Autumn, Kongre'de ifade vermeye çağrıldı ve bunu yaptı, ancak daha sonra dağlardaki uykulu küçük kasabasına geri döndü, kasaba halkının, istediği mahremiyetini bozmaya çalışan haber kameralarından onu koruduğu kasabaya. Ve kederinden.

Yalanları ve suistimalleri bilen ve hiçbir şey yapmayanlar sadece doktorlar ve ilaç şirketi yöneticileri değildi, hemşireler ve idareciler de kariyerlerini veya emekli maaşlarını riske atmaktan, devlerin karşısında tek başlarına durmaktan çok korkuyorlardı.

Daha sonra kiralık katiller, sahte bayrak operatörleri ve provokatörler olarak dünyaya gönderilen çocuklar üzerinde yapılan deneylerin kapsamı çoğunlukla gizli tutuldu. Sonuçta, işledikleri suçlar, yıllar zihinsel, fiziksel, ve psikolojik

işkence, ancak yavaş yavaş ortaya çıkıyordu. Jak, büyükbabası deneyi esasen sonlandırmadan önce bu suikastçılardan biri olacaktı. Sam o kadar şanslı değildi. Diğerleri de öyle değildi, bazıları hala dışarıda, kendilerini esir alanların emirlerini yerine getiriyor ve umursamadıkları ve sorgulamadıkları bir tür büyük iyilik için çalıştıklarına inanıyorlardı.

ADHM bebekleri ve yanlışlıkla bu teşhis konulanlarla ilgili küresel tartışmalar çoğunlukla tıp etiği ve ilaç sektöründeki yolsuzluklar etrafında dönerken, Mark ve birlikte çalıştığı küçük grup için asıl önemli olan, yakalanmaktan kaçmaya devam eden beyin olan kişiydi. Masumları avlayan ve çocukların sırtından zengin olmak isteyen ahlaki değerlerden yoksun diğer kişileri koklayan Dr. Swift, hâlâ yakalanmamıştı. Ve onunla birlikte, hizmetlerini satın alacak kadar kötü niyetli olanların isimleri de.

Autumn bazı haberlere dikkat etti, ama çoğunlukla etmedi. Sonuçta, o bunu yaşamıştı. Bunun yerine, hastalarına, ailesine, arkadaşlarına ve evinin arkasında diktiği küçük bahçeye odaklandı.

Çoğu sabah, yavaşça uyanır, bir anı, bir *bilgi*, zihninin odalarında dolaşır, ona *bir şeylerin* yanlış olduğunu söylerdi, ama tam olarak ne olduğunu bilemezdi. Bu kısa gecikme, doğuştan gelen bir başa çıkma mekanizmasıydı. Biyolojik bir nezaket. *Hazır ol*, fısıldardı. *Hazır ol*. Ve sonra gerçeklik, onun cesedini okyanusun dibine götürdüğünü hayal ettiği gelgit gibi, akın akın gelirdi.

O gitmişti.

Sadece... başka bir his de vardı içinde, kurtulamadığı bir his. Kurtulmak da istemediği bir his. O gitmişti, evet, ama ölmemişti. Bundan emindi. Dışarıda bir yerlerde elma topluyor, tarlaları sürüyor ya da kargo boşaltıyordu. Bazı günler bahçesinde diz çökerken onu hayal ederdi. Gözlerini kapatır, yüzünü güneşe çevirir ve onu *hissederdi*, tıpkı cildinde hissettiği sıcak öpücük gibi. Yanında ya da sokakta değil, ama *bir yerlerde*. Bir yerlerde. Hala hayatta, hala nefes alıyor, hala kalbi büyük, nasırlı ellerinde dikkatlice tutuyordu.

Ancak altı ay sonra, hislerini doğrulayan kanıtı aldı. Grand Canyon'un bir fotoğrafıydı ve onu ters çevirdiğinde, yeniden yazdığı günlüğünden çok iyi bildiği onun el yazısını gördü. Nefesi kesildi ve küçük bir çığlık attı, gözleri yaşlarla doldu. Elini ağzına götürdü ve okudu:

Cevap: Başkalarıyla birlikte. Sevgiyle yapılan hiçbir şey asla bitmez. Bir nesilden diğerine aktarılır ve sonsuza kadar devam eder. Bu yüzden tek yapabileceğimiz, bize ait olan küçük köşeye tüm kalbimizi koymaktır.

Tezgahın arkasına yaslanarak kartı göğsüne götürdü, kahkaha ve gözyaşlarıyla titriyordu. O hayattaydı. Hayattaydı. Ve aniden mesajının anlamı kafasında netleşti. Uzun zaman önce sorduğu soruyu cevaplamıştı. *Yüz yıl süren bir tapınağı nasıl inşa edersin?*

Bir sonraki kartpostal Monument Valley'den gelmişti ve şöyle yazıyordu:

C: İsteyerek ya da geçmişİ pişmanlık duyarak değil.

Autumn gülümsedi, kalbi sevinçle doldu. "Zamanı nasıl fethedebilirsin?" diye fısıldadı. *Gerçekten de öyle, Sam.* Güneşli bir kanyonu seyrederek, ağaçların gölgesinde oturarak ya da şafakta bir şelaleye bakarak, onun cevaplanamaz sorularını tek tek yanıtlıyordu.

"O bir hac yolculuğunda," dedi Harper, arka planda bebek Faye'nin mutlu cıvıltıları Autumn'ı gülümsetiyordu. "Bu gerekli, Autumn, ama zor olduğunu biliyorum. Hey, bu ay uzun bir hafta sonu için Montana'ya gelmeye ne dersin?"

Bunu düşünmek için sadece bir saniyeye ihtiyacı vardı. "Evet," dedi. "Kulağa harika geliyor."

Daha sonra, hac kelimesinin anlamını araştırdı: *genellikle bilinmeyen veya yabancı bir yere yapılan, kişinin kendisi hakkında yeni veya daha geniş bir anlam arayışına çıktığı yolculuk.* Kalbi sıkıştı. Kendini yeniden inşa ediyordu. Ve onun gücü ve duyarlılığı onu çok etkilemişti, bu iki şeyi kimse ondan alamaz, ondan koparamaz veya çelikle değiştiremezdi. Dokunulmazdı. *Ah, Sam. Keşke senin için ne kadar çok desteklediğimi bilseydin.*

Kendini bir canavar olarak görüyordu. Ya da belki bir makine. Metal. Vidalar. Et, kemik ve kandan çok, bir fabrikada üretilmiş parçalar. Ama öyle değildi. O, kötülüğün ötesinde bir güç, sevgi ve kudretti.

Hamilton Pool, Teksas.

A: Autumn'a bak. Onun cesareti onların planlarını bozdu.

"Ölümü nasıl yenersin?" Autumn, posta kutusundan kapısına doğru yürürken gülümseyerek yüksek sesle konuştu. "Sam'e de bak," diye ekledi.

Blue Ridge Parkway, Kuzey Carolina.

A: Gözlerinin koyu kahverengisi, saçlarındaki kırmızı parıltılar, öpüldükten sonra dudaklarının pembeliği.

Autumn gülümsedi, kalbi genişledi. *Aşkın rengi nedir?*

Sonra kartpostallar bir süre gelmedi ve Autumn endişelenmeye başladı, zihni endişelerle dolup taşıyordu.

"Sorun yok," dedi Harper. "Hac yolculukları içgörü sağlar, ama aynı zamanda daha fazla soru da ortaya çıkarır ve bunların bazıları cevaplaması zor sorular olabilir. Ona zaman tanı."

"Benim fazla zamanım yok," diye mırıldandı Autumn. Onu özliyordu. Onu o kadar çok özliyordu ki, bu özlem ayrı bir acıydı. Ama Tanrıya şükür, ihtiyacı olduğunda her zaman yanında olan, FaceTime'dan arayabileceği Harper ve Jak vardı. Bill vardı, akşamları sık sık onun verandasında oturup sallanan sandalyede oturur, umutlarını ve korkularını konuşurlardı. Arkadaşları, çevresi vardı, ama dünyada Harper ve Jak kadar onun yaşadıklarını anlayan kimse yoktu. Ve belki daha da önemlisi, Sam'in yaşadıklarını onlardan daha iyi anlayabilecek kimse yoktu.

Temmuz ayında, West Virginia'daki New River Gorge'dan bir kartpostal daha aldı. Ve Harper'ın ona söylediği gibi, sorularını yanıtlamak yerine, kendi sorusunu sordu.

Onun layıkı nasıl olabilirim?

"Zaten öylesin," diye fısıldadı. Kartpostala tekrar baktı. Eğer ülke çapında seyahat etmiş ve yavaş yavaş ona geri dönüyorsa, neredeyse varmıştı. *Acele et, Sam. Lütfen, lütfen acele et.*

Kırk Yedinci Bölüm

Küçük ev sessizdi, çevredeki sokaklarda yaprakların hışırtısı ve yaz esintisinin uğultusu dışında bir ses yoktu. Sam, beyaz çitlerin yanındaki ağacın önünde durdu, manzarayı içlerine çekerek cesaretini topladı. Gül kokulu havayı ciğerlerine çekti. Yakınlarda bir çalı vardı, ama karanlık alacakaranlıkta durduğu yerden göremiyordu.

Sam dolunaya baktı. Bu onun son işareti olmuştu. Takvimde görmüştü, sadece bir hafta kalmıştı ve sonbahara gitme zamanının geldiğini biliyordu. Bir kez onun altında buluşmuşlardı ve yine buluşacaklardı.

Pencereden, tül perdenin hemen ötesinden, zayıf bir ışık parıldıyordu. Bir mum mu? Işığın parıltısı onu küçük bir fener gibi çağırırdı ve ağaçtan ayrılıp kapıya doğru ilerledi.

"Orada dur."

Sam donakaldı, gözleri yan tarafa kaydı, çünkü bir av tüfeğinin namlusu ağaçların arasından görünüyordu. Kalbi yavaşladı, sonra hızlandı. *Ba-boom, ba-boom*. Sonbahar. Dönmeye başladı, kasları silahı kapmak, onu tutan kişiyi yaprakların arkasından çekmek, onu...

"Aman Tanrım, sen misin Sam?"

Silahı tutan kişi ağaçların arasından çıktığında, nefesini bir anda bıraktı ve kasları gevşedi. Silahı tutan kişi yaşlı bir kadındı ve *sırıltıyordu*.

"Sen eğitimli bir suikastçı falan değil misin?" diye sordu, silahını indirerek.

Eğitimli bir suikastçı mı? Öyle olduğunu varsayıyordu. Gerçi o eğitimi çoktan geride bırakmayı umuyordu. "Beni *tanıyor* musun?"

"Tabii ki seni tanıyorum. O sürekli senden bahsediyor. Doğrusu, senden bahsedilmesinden biraz bıktım." Ama gülümsemesi genişledi ve onu bir kez baştan aşağı süzdükten sonra kot pantolonlu dizine vurdu. "Eğitimli bir suikastçı olsaydım, seni yakalardım!" O güldü ve Sam alaycı bir kahkaha attı.

"Çalılarda bir keskin nişancının beklediğini beklemiyordum," diye mırıldandı. *Ve dikkatim dağınıktı. Autumn şu anda birkaç metre uzağımda.*

"Evet, sanırım öyle." Eve doğru baktı. "Bu arada, ben Bayan Hastings."

"Memnun oldum, Bayan Hastings. Ama, ah, burada ne yapıyorsunuz?" Ani bir endişe onu sarsmıştı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, hayır. Ama birkaçımız arkada oturmuş kart oynuyorduk ve evin köşesinde gölgenizi gördüm. Autumn bir şekilde hepimizin bakımını üstlenmiştir. Ve bu gece ekstra güvende hissetmesi önemliydi."

"Bu gece mi? Neden? Ne oldu?" Kasları tekrar gerildi ve eve doğru koşmaya hazırlandı. Autumn'a doğru.

"Endişelenmenize gerek yok," dedi Bayan Hastings. Ama bakışları başka yere kaydı. "Sanırım içeri girmelisiniz. Sizi gördüğüne sevinecektir. Gelin, sizi kapıya kadar geçireyim."

Endişelenmene gerek yok mu? Neler oluyordu? Mavi ön kapıya vardılar ve Bayan Hastings kapı kolunu çevirerek kapıyı açtı. Sam tereddüt etti, sinir uçları, uzun zaman önce onu eski kırmızı kamyonetle bıraktığı Autumn'un evine ilk kez yürüdüğünde hissettiğinden farklı bir şekilde kıvrılıyordu.

"Sana pek selam vermezse alınma," dedi Bayan Hastings, geri çekilip kapıyı arkasında kapatmadan önce.

Bu ne anlama geliyordu?

Sessiz fuayede durdu, kararsız. *Korkmuş.* Kalbi yine hızlandı, göğsünde, kulaklarında çarpıyordu. Rüyadaymış gibi ilerledi. Sanki zamanda geriye gidip o sisli ormana dönmüş, ağaçların arasında sinirli bir şekilde sürünürken, içinden heyecan verici bir heyecan geçiyormuş gibi. Onu görmek üzereydi.

Arka pencereden gelen bir hareket dikkatini çekti. Bayan Hastings'in söylediği gibi, üç veya dört kişinin verandada bir masada oturup kart oynadığını gördü. Şerifi tanıdı. *Ne yapıyorlar orada ? Ve neden Autumn onlarla birlikte değil?*

Yavaş ve tatlı bir müzik sesi kulaklarına ulaştı. Kemanlar, diye düşündü, bir piyano. Müzik, zaferle yükseldi, sonra da o loş ışıklı evin ahşap zeminleri üzerinde ilerlerken melankoliye daldı.

Çevresini neredeyse hiç fark etmedi, sadece halılar ve yastıklar, sarkan bitkiler ve duvarlarda sanat eserleri olduğunu gördü. Orayı çok güzel yapmıştı. Evini. Durup etrafa bakmak istemesine rağmen, onu daha çok görmek istiyordu.

Arka odada bir şeyler oluyordu ve o ne olduğunu bilmiyordu, sadece oraya koşmak ve kaçmak istediğini biliyordu.

Titrek ışığın geldiği kapıya yaklaşıırken, acı dolu bir inilti ve su sıçraması duydu. Lavanta kokusu aldı. Kalbi hızla attı, korku yükseldi, nefesini tuttu ve avucunu kapıya koyup itti. Bir an için, nefesini toparlarken, önündeki manzarayı anlamaya çalışarak öylece durdu. Ayakları, o yönlendirmeden önce hareket etmeye başladı. *Ona doğru.*

Autumn. Autumn. Autumn.

Kalbi, kafası karışık olsa da onu gördüğünde sevinçle doldu.

Kız, yatağın ucundaki büyük bir küvette yatıyordu ve yanında, Sam'e sırtı dönük bir kadın diz çökmüş duruyordu.

Yavaşça yaklaştı, bakışları Autumn'un üzerinde dolaştı, saçlarından kapalı gözlerine, giydiği siyah sütyene, sonra da...

Onun kocaman hamile karnı.

Diz çökmüş kadın ona yumuşak ve güven verici bir şeyler fısıldıyordu. Autumn gözlerini açtı ve Sam'in gözlerine baktı. Gözleri büyüdü. Dudakları açıldı ve küçük bir şok sesi çıkardı, bu ses bir yüz buruşturma ve

ağrıdan homurdandı ve öne eğilerek şişmiş karnına elini koydu.

Autumn'un yanındaki kadın arkasına bakarak Sam'i gördü. Autumn geriye uzandı, birkaç kez nefes alıp verdi ve Sam'e uzandı. Sam neredeyse koşarak ona gitti, küvetin diğer tarafında diz çöküp elini tuttu.

"Oh, Sam." Ağlamaya başladı, gözyaşları kızarmış yanaklarından aşağı akıyordu. "Buradasın. Başardın."

"Sizi biraz yalnız bırakayım," dedi kadın ayağa kalkarak Sam'e nazikçe gülümsedi. "Gerçek iş başlamadan önce biraz zamanı var."

Autumn elini sımsıkı tuttu, gözyaşları akmaya devam ederken onun adını tekrar tekrar fısıldadı. O öne eğildi, diğer eliyle onun yanağına dokundu. "Autumn. Sen..." Çaresizce karnına baktı, içindeki hayatın hareket ettiğini görünce gözleri büyüdü.

Kadın boğuk bir kahkaha attı. "Aradığın kelime hamile," dedi, kahkahası bir grimasa dönüştü, gözlerini kapattı ve bir başka kasılma sırasında nefes aldı. "Bebeğinin doğumunu göreceksin, Sam," dedi ağrı geçtikten sonra. "Buradasın," diye tekrarladı, sanki bunun gerçek olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi.

Başı döndü. Oda dönüyordu ve o ayakta durdu, başını tutarken dudaklarından bir acı çığlığı çıktı. Bu... Geriye doğru sendeledi. Dönüp odadan aceleyle çıkmadan hemen önce Autumn'un geniş, dikkatli gözlerini gördü, kapıdan fırlayıp karşılaştığı ilk boş duvara yapışır gibi yapıştı. Biri hareket etti.

Onu geçip odaya geri döndü. Doğum odasına. *Autumn doğum yapıyordu.* Onları yalnız bırakan kadının o olduğundan oldukça emindi. Hemşire ya da ebe ya da her kimse.

Tanrı'm.

Bunu nasıl kabullendi? *Bebeğinin doğumunu görecekisin. Onun bebeği mi?*

Bekle... O *yapamazdı...* Ama görünüşe göre, *yapmıştı.* Onlar yapmıştı. Duvara daha sert bastırdı, ellerini kaldırıp başını tuttu. Biri omzuna vurdu ve o irkildi, kolları düştü.

Bill orada durmuş, ona ciddiyetle bakıyordu. "Sanırım geri döndüğünde böyle bir manzara beklememiştin," dedi.

Sam henüz kelimeleri bir araya getiremiyordu. Göğsünden çıkan ses, onun kafa karışıklığını ve sıkıntısını ve bu iki duygunun altında gizlenen çok farklı bir şeyi ifade ediyordu, ama Sam şokun etkisiyle henüz tam olarak ne olduğunu anlayamıyordu.

Bill, çıkardığı sesin ona bilmesi gereken her şeyi anlattığını düşünerek başını salladı. "Evet," dedi ve biraz ciddi bir şekilde başını sallasa da, dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. "İşte bu, Sam. Bir yolculuğun sonu ve başka bir yolculuğun başlangıcı. Bir dakika dur. Düşün. Ya tekrar gitmeyi seçeceksin ya da sana verilen mucizeyi kabul edeceksin. Mucizeler her zaman nazik, yol gösteren bir ışık şeklinde gelmez. Bazen mucizeler seni kıcına vurur. Bu konuda bir iki şey bilirim, inan bana." Sam sadece bakarken gülümsemesi daha da genişledi. "Her neyse, bu senin seçimin, başkasının değil.

Bana ihtiyacın olursa, mutfakta içki içip büyükbaba olmayı bekliyor olacağım." Bunun üzerine, ısıklıkla uzaklaştı.

Sam, Bill'in önerdiği gibi bir dakika nefesini verdi. Her şeyi sindirmek için, ama bu bir dakikadan uzun sürebilirdi. Hatta bir ömür sürebilirdi. Bütün bu aylar boyunca Autumn hamileydi. Ve şimdi doğum yapıyordu. *Bir ömrün yok, Sam. Kendini topla.*

Duvarдан itti kendini ve loş, bitki kokulu odaya koştu.

"Hastaneye gitmelisin," dedi, Autumn'un içinde bulunduğu küvetin başında durarak.

Gözlerini açtı ve ona çok sakin bir ifadeyle baktı. Elini uzattı, Sam onu tuttu ve tekrar yanına diz çöktü.

"Hayır, Sam, hastaneye gitmeyeceğim."

Küvetin diğer tarafında Autumn'a yardım eden yaşlı kadın da Sam'e gülümsedi. "Merhaba Sam," dedi. "Ben Jackie. Senin hakkında çok şey duydum ve burada olduğun için mutluyum. Autumn düşük riskli bir hamilelik geçirdi ve tam da istediği yerde. Doğum nadiren tıbbi bir acil durumdur ve Autumn'un ne ekipmana ne de ilaca ihtiyaç duyacağına eminim. Doğum, bir kadının vücudunun yapabileceği en güzel ve doğal şeydir."

Sam derin bir nefes aldı, kasları gevşedi ve Autumn'un elini daha sıkı tuttu. Tabii ki hastaneye gitmek istememişti. Ne kokusu ne de anıları. Hasta değildi. Yeni bir hayatı karşılıyordu. İkisi de öyle. Diğer duygu, şok ve korkunun hemen altında

şok ve korkunun hemen altında yatan diğer duygu, diğerlerinden daha güçlü, daha kuvvetli bir şekilde ortaya çıktı. Bu duygu *sevinçti*.

"Su," diye mırıldandı Autumn, gözlerini tekrar kapatıp başını küvetin kenarına yasladı.

Jackie, yanındaki masanın üzerinde duran pipetli bardağı işaret etti ve onu Autumn'un dudaklarına götürdü.

"Ben içemem... Düşünmemiştim..."

Autumn gözleri kapalıyken küçük bir nefesli kahkaha attı. "Görünüşe göre yanlış bilgilendirilmişsin."

Ona baktı, gözleri son sekiz buçuk aydır her gün hayal ettiği güzel yüzünü dolaştı. Ama bu görüntüyü zihninde sürekli canlı tutmuş olsa da, şimdi karşısındaki gerçek görüntüyle kıyaslanamazdı. O, Tanrı'nın yeşil dünyasında var olan tek kadındı. "Seni seviyorum," dedi. Sözler kolayca döküldü. Basitti çünkü gerçektir.

Gözleri o anda açıldı, ama sadece bir anlığına. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı, son kelime dişlerini sıkıp elini sıktığı için iniltiye dönüştü. Bir dakika sonra tekrar gevşedi ve geriye yaslandı. "Dolunayda daha fazla bebek doğduğunu biliyor muydun?" diye sordu.

"Bunu bilmiyordum."

Gülümsedi. "Artık biliyorsun. Bana nerede olduğunu anlat, Sam."

O da anlattı. Arizona'nın kırmızı renkli kayalıklarını ve gökkuşağı parıltılı kaynakları anlattı. Yemyeşil yabani çiçek tarlalarının üzerinde yükselen Colorado'nun görkemli dağlarını tarif etti. Çalıştığı çiftliği ve ardından genel mağazanın tedarik odasını anlattı.

genel mağazanın malzeme odasında çalıştığını, bir yerden bir yere taşındığını, kendisi hakkında hiç bilmediği şeyler öğrendiğini anlattı.

Ona, hayatı boyunca korktuğu, içinden gelen kükremeyi anlattı. Sonunda gözlerini kapattı ve *dinledi*, içinden yükselen canavarın aslında ruhunun uluyan şarkısı olduğunu fark etti. Ve bu şarkı kederli, özlem ve yalnızlık dolu, uzun süredir devam eden ıstırap dolu bir ağıt olsa da, yine de bir şarkıydı. Bu, onun insanlığının ifadesi, inkar edilemez bir gerçek, sevgiye olan özlem ve şu anda kederli olan şeyin bir gün neşeye dönüşeceği umuduydu. Başını eğdi ve şarkının söylemesine izin verdi, canavar kaybolup insan ortaya çıktıkça gözyaşları yanaklarından süzüldü.

Ve eve gitme zamanının geldiğini biliyordu.

Hayatının geri kalanında ne yapacağına karar verme zamanıydı - elleriyle yapacağı, onu toprağa bağlayan bir şey. Ve görünüşe göre, eğer o da isterse, bir baba ve koca olma zamanı.

Gözleri kapalı kalarak artan baskıya odaklanırken gülümsedi, sonra ona uzandı ve parmaklarını onun parmaklarıyla birleştirdi.

Jackie, Autumn'un kasılmaları sıklaştıkça onları yalnız bıraktı ve Sam, soğuk bir bezle onun cildini silerken, onu ne kadar sevdiğini ve ne kadar cesur bir kadın olduğunu söyledi. O da onun elini sıkıca tuttu ve onun da bir savaşçı olduğunu, bebeklerinin de öyle olacağını mırıldandı.

Jackie, Autumn'un ıkmaya başlamasıyla ona rehberlik etmek için geri döndü ve Sam, gözleri fal taşı gibi açılmış ve nefes nefese izledi. Sonunda,

güçlü bir ılık atarak bebeği doğurdu, suya uzanıp küçük bedeni göğsüne getirdi.

Autumn, rahatlama ve zaferle dolu bir ağlayışla hıçkırdı ve bir an sonra bebek de ona katıldı, ağlaması mum ışığıyla aydınlatılmış odayı doldurdu.

"Bir kız," dedi Jackie gülümseyerek, sırtını okşayarak ve onun güçlü ağlamalarını teşvik ederek.

Bir kız. Bir kızım. *Bir kızım var.*

J a c k ie kordonunu kesti, bebeği sardı ve Sam'in kollarına verdi, ardından titreyerek küvetten çıkan Autumn'a yardım etti ve onu yatağa götürdü. *Bazen mucizeler sizi aniden yakalar.*

Sam, kollarındaki küçük mucizeye hayranlıkla bakarak inanamayan bir nefes verdi. Kızı ona güvenle bakıyordu. Mükemmel. Güzel, mükemmel bir kız. *Hayat.* "Seni sonsuza kadar koruyacağım," diye yemin etti Sam, çocuğunun başına öpücük kondururken içinden koruma duygusu geçiyordu. Kızın gözleri Autumn'a, dudakları ise Sam'e benziyordu. Onun gerçek olduğuna inanamıyordu.

Autumn'un yastıklarla desteklenmiş olarak oturduğu yatağa doğru yürüdü. Yanına oturdu ve bebeği dikkatlice ona uzattı. "Merhaba," dedi Autumn, dudaklarını bebeğin yanağına değdirdi ve parmağını yanağı boyunca gezdirdi. "Ateş ve ay ışığının kızım."

Sam kollarını ona doladı, ikisini de sardı.
Onları. Altından daha değerli hazinesi. "Ona ne isim vereceğiz?" diye sordu.

"Estella diye düşündüm," dedi Autumn, gözlerine bakarak. "Yıldız anlamına geliyor."

"Mükemmel," dedi Sam, ikisi de bakışlarını bebeğe çevirirken.

İşte bu, Sam. Bir yolculuğun sonu ve başka bir yolculuğun başlangıcı. Bill'in bilgece sözleri yine aklına geldi. Ve o anda, yolculuklarının umut, zorluklar, macera ve sevgiyle dolu muhteşem bir yolculuk olacağına tüm kalbiyle inanıyordu. Ve bazen, canavarların bile mutlu sonları olabileceğine.

Yazar Hakkında

Mia Sheridan, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'in en çok satan yazarlarından biridir. Tutkusu, birbirlerine kaderinde bir araya gelmek olan insanlar hakkında gerçek aşk hikayeleri yazmaktır. Mia, eşi ile birlikte Ohio eyaletinin Cincinnati şehrinde yaşamaktadır. Dört çocukları vardır ve bir tanesi cennette yaşamaktadır.

Mia'ya şu adreslerden ulaşabilirsiniz:

MiaSheridan.com Instagram:

[@MiaSheridanAuthor](https://www.instagram.com/MiaSheridanAuthor)

Facebook: [MiaSheridanAuthor](https://www.facebook.com/MiaSheridanAuthor)

[Mia Sheridan hakkında daha fazla bilgi için Bloom Books'u ziyaret edin!](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

